

தொகுதி 8

தமிழாய்வு

“திட்பமும் நுட்பமும்”

பொதுப்பதிப்பாசிரியர் :

பேராசிரியர் டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,
எம்.ஏ., எம்.லிட., பிஎச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

உதவி :

தமிழ்த்துறை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும்

சென்னைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு

1978

தமிழாய்வு

“திட்பமும் நுட்பமும்”

பொதுப்பதிப்பாசிரியர் :
பேராசிரியர் டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,
எம்.ஏ., எம்.லிட்., பிஎச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

உதவி :
தமிழ்த்துறை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும்

சென்னைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு

1978

முதற் பதிப்பு : 1978

தமிழாய்வு கிடைக்குமிடம் :

பதிவாளர், சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,

சென்னை - 6 0 0 0 0 5

நூல்களை மதிப்பீடு செய்வதற்கும், மாற்றிக் கொள்வதற்கும்

(Exchange) அனுப்ப வேண்டிய இடம் :

பதிப்பாசிரியர்; "தமிழாய்வு"

சென்னைப் பல்கலைக் கழக இணை வகம், சென்னை-5.

© சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,

அச்சிட்டோர் :

அவ்வை அச்சுக்கூடம்,

சென்னை, 600 013.

TAMILAYVU

(Annals of Tamil Research)

“CLARITY AND PRECISION”

General Editor:

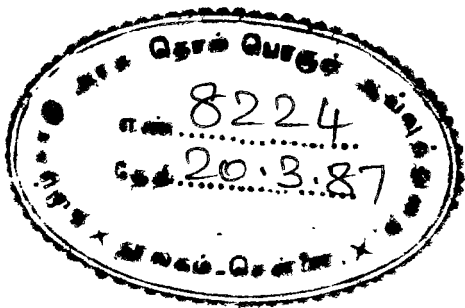
DR. C. BALASUBRAMANIAN, M. A., M. Litt., Ph. D.,
Professor and Head of the Department of Tamil,
University of Madras

Assistance:

STAFF & STUDENTS OF THE DEPARTMENT OF TAMIL

**DEPARTMENT OF TAMIL
UNIVERSITY OF MADRAS**

1978

பதிப்புரை

இது 1978 ஆம் ஆண்டுக்குரிய இரண்டாம் பருவத் தமிழாய்வு. இதில் சிறப்பாக ஆய்வுக் கட்டுரைப் பகுதி, அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு, அச்சில்வாரா அருந்தமிழ் நூல் என்னும் முப்பெரும் பகுதிகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆய்வுக் கட்டுரைப் பகுதியில் தொல்காப்பியம் பற்றிய கட்டுரைகள் இரண்டு, உவமை விளக்கம் பற்றிய கட்டுரைகள் இரண்டு, ஆக நான்குகட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் தொல்காப்பியக் கட்டுரைகள் இரண்டும் 1978 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் உயர்வு ஆய்வு மையத்தில் நடைபெற்ற தொல்காப்பியக் கருத்தரங்கில் படிக்கப் பெற்றவை. உவமை விளக்கம் பற்றிய கட்டுரைகள் இரண்டும் முறையே சங்க இலக்கியம், திருக்குறள் ஆகியவற்றில் இடம்பெற்ற உவமைகள் குறித்து விவரிப்பனவாம்.

தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகள் வழங்கிய திருமதி சொர்ணம்மாள் அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவின் (1978) முதற் பகுதியாகிய 'பெரிய புராணத்தில் கவிநலம்' என்பது இதில் வெளியாகின்றது. இது சுவாமிகளின் மூன்று நாள் சொற்பொழிவில் முதல் நாள் பேச்சு ஆகும். ஏனையவும் இனிவரும் தமிழாய்வுகளில் தொடர்ந்து வெளியிடப் பெறும்.

'அச்சில் வாரா அருந்தமிழ்' வரிசையில் மேருமந்தர மாலை என்னும் அம்மாளைப் பாடல் வெளியிடப் பெறுகிறது. இது வாமன முனிவர் பாடிய 'மேருமந்தர புராணம்' என்னும் பெருங்காவியத்தின் வழிநூல். இதனைப் பல ஏட்டுப் பிரதிகளுடன் ஒப்புநோக்கி ஏற்ற விளக்கக் குறிப்புகள் முதலியவற்றுடன் புலவர்மணி மு. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பித்துத் தந்துள்ளார்கள்.

இறுதியில் சிற்சில நூல்களுக்கான மதிப்புரைகள் 'மதிப்புரை மாலை' என்னும் பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. 1978 ஆம் ஆண்டின் பிந்திய ஆறு மாதங்களில் நிகழ்ந்த சிறப்பான நிகழ்ச்சிகள் முதலியவற்றைத் 'தமிழ்த்துறைச் செய்திகள்' என்னும் பகுதியில் காணலாம்.

தமிழாய்வினை உருவாக்கும் பொறுப்பினை முழுமையாக ஏற்றுத் தக்க வகையில் தொகுத்து அமைத்து அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு அருந்துணையாயிருந்துவரும் புலவர்மணி, மு. சண்முகம் பிள்ளை அவர்களுக்குத் தமிழ்த்துறையின் சார்பில் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

சி. பாலசுப்பிரமணியன்

பொருளடக்கம்

I. ஆய்வுக்கட்டுரைப் பகுதி

1. தொல்காப்பியமும் சமுதாய இயலும் 1
—டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்
2. தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் 17
—திரு. மு. சண்முகம் பிள்ளை
3. சங்க இலக்கிய உவமைகளில் கற்பனை 87
—திரு. அ. அ. மணவாளன்
4. முப்பால் உவமைகள் 101
—திரு. கு. மோகனராசு

II. அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவு

- பெரிய புராணத்தில் கவிநலம் 1-30
—தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகள்

III. அச்சில் வாரா அருந்தமிழ்—8

- மேருமந்தரமலை i-xvi-1-72
—பதிப்பாசிரியர் திரு. மு. சண்முகம் பிள்ளை

IV. மதிப்புரை மலை 1-16

V. தமிழ்த்துறைச் செய்திகள் 1-12

ஆய்வுக்கட்டுரைப் பகுதி

பொருளடக்கம்

1. தொல்காப்பியமும் சமுதாய இயலும் 1
—டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்
2. தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் 17
—திரு. மு. சண்முகம் பிள்ளை
3. சங்க இலக்கிய உவமைகளில் கற்பனை 87
—திரு அ. அ. மணவாளன்
4. முப்பால் உவமைகள் 101
—திரு. கு. மோகனராசு

1. தொல்காப்பியமும் சமுதாய இயலும்

டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,

எம். ஏ., எம். லிட., பிஎச். டி.,

தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்-தலைவர்,

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

தோற்றுவாய்

“தொல்காப்பியமும் சமுதாய இயலும்” என்று எழுதப்பெறும் இக்கட்டுரையில் முதற்கண் தொல்காப்பியனாரைப் பற்றிச் சிந்திப்போம். தொல்காப்பியத்தின் சிறப்புப் பாயிரம், “தமிழ் கூறு நல்லுலகத்தில் தமிழ்நாட்டு முடிமன்னர் மூவரும் நன்கு வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்தே, அதங்கோட்டாசான் கேட்பத் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டதாக”க் கூறுகிறது.

மாங்குடி மருதனார் என்னும் புலவர் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன்மேற் பாடிய மதுரைக்காஞ்சி என்ற பாட்டில் அந்நெடுஞ்செழியனை,

“நிலந்தந்த பேருதவிப்

பொலந்தார் மார்பின் நெடியோன் உம்பல்”¹

என்ற நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் வழித்தோன்றல் என்று குறிப்பிடுகின்றார். (உம்பல் என்னும் பலபொருள் ஒரு சொல் ‘வழித்தோன்றல்’ என்னும் பொருளை இங்கே தருகிறது). எனவே பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தொல்காப்பியம் அரங்கேறிய நிலந்தரு திருவின் நெடியோன் வழியிலே வந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். மதுரைக்காஞ்சியின் காலம் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டாகவோ அல்லது இரண்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாகவோ கருதப்படுவதால் அக்காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த நெடுஞ்செழியனுக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பு நிலந்தரு திருவின் நெடியோன் வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே அக்காலமே தொல்காப்பியனார் வாழ்ந்திருந்த காலமாகும். எனவே தொல்காப்பியனார் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முன்னர் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்திருந்தவராவார். அதனால் அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்திருந்த மக்கள் வாழ்க்கை இயல்புகளை அறிந்து கொள்வதற்குத் தொல்காப்பியம் பயன்படுகிறது.

தொல்காப்பியனார் இலக்கியப் புலவரல்லர். அவர் ஓர் இலக்கணப் புலவராவார். அவர் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூலை மட்டும் இயற்றினார். பன்னிரு படலத்தில் வெட்சிப் படலத்தைத் தொல்காப்பியனார் இயற்றியதாகப் பன்னிருபடலப் பாயிரம் கூறுகிறது. தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் வெட்சித் திணையின் இலக்கணத்திற்கும் பன்னிரு படலத்தில் கூறப்படும் வெட்சித்திணையின் இலக்கணத்திற்கும் வேறுபாடிருத்தலாலும் பன்னிரு படலச் செய்திகள் பல தொல்காப்பியச் செய்திகளுடன் மாறுபட்டிருத்தலாலும் தொல்காப்பியம் செய்த தொல்காப்பியனாரும் பன்னிரு படலத்தில் வெட்சிப் படலம் இயற்றிய தொல்காப்பியனாரும் வேறு வேறாவர். தொல்காப்பியத்தைப் போலப் பன்னிரு படலம் பழமையுடையதன்றதலின் அதனை இயற்றிய தொல்காப்பியனாரும் தொல்காப்பியம் இயற்றிய தொல்காப்பியனாருக்குப் பிற்பட்டவராவார்.

தொல்காப்பியனார் தம் காலத்திலே தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்த உலக வழக்கம் செய்யுள் வழக்கம் என்னும் இரண்டினையும் முதற் கருவியாக வைத்துக் கொண்டும் அவற்றுடன் முந்துநூலையும் ஆராய்ந்து கண்டும் தம் இலக்கண நூலைச் செய்ததாகத் தொல்காப்பியப் பாயிரம் கூறுதலின், தொல்காப்பியத்தில் தொல்காப்பியனார் காலத்து மக்கட் சமுதாய இயலையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். தொல்காப்பியத்தில் மக்கட் சமுதாய இயலை ஆராய்வதற்கு எழுத்தும் சொல்லும் ஓரளவே பயன்படுவனவாகும்; ஆனால், பொருளதிகாரம் மட்டும் முற்றிலும் பயன் தரும்.

சமுதாயம்

இனிச் சமுதாயம் என்ற சொல்லைப் பற்றிச் சிறிது சிந்திப்போம். மன்பதை என்ற சொல்லும் பைஞ்சூள் என்ற சொல்லும் மக்கட் பரப்பை உணர்த்தும் என்று திவாகரம் முதலான மூன்று நிகண்டு களும் கூறுகின்றன. திவாகர நிகண்டு திரண்டோர் பெயரை,

“சங்கமும் குழுவும் கூட்டமும் கணமும்
தங்கிய தொகுதியும் சவையும் அவையும்
இங்கிவை திரண்டோர் யாவர்க்கு முரிய”²

என்று கூறுகிறது. ஆனால் தூடாமணி நிகண்டானது திரண்டோர் பெயரைக் கூறும்பொழுது,

“சவைசம வாயம் சங்கம் சமுதாயம் சமுகம்கோட்டி
அவைகுழாம் குழுவே கூட்டம் அடர்திரள் கணங்களீரா
றிவைதிரண் டோர்பேர்”³

என்று கூறுகிறது. இங்கே ‘சமுதாயம்’ என்னும் சொல் வந்துள்ளது. இது திரண்டோர் பெயரைக் குறிக்கும் என்று தூடாமணி நிகண்டா சிரியர் கருதுகிறார். இச் ‘சமுதாயம்’ என்னும் சொல் இக்காலத்தே

மன்பதை என்ற சொல்லினைப் போல மக்கட் பரப்பையெல்லாம் உணர்த்துகிறது. எனவே தொல்காப்பியனின் காலத்து வாழ்ந்திருந்த மக்கட் பரப்பின் இயலை ஒருவாறு ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரமும் சமுதாய இயலும்

சமுதாய இயலை ஆராய்வதற்குத் தொல்காப்பியத்தில் எழுத்ததி காரம் சொல்லதிகாரம் என்னும் இரண்டினை விடப் பொருளதிகாரம் மிகவும் பயன்தரும் என்று முன்னே குறிப்பிட்டேன். அப்பொருளதி காரம் மக்கள் தம் ஒழுக்க நெறியை அகவொழுக்கம் புறவொழுக்கம் என்று இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டு அவற்றிற்கு முறையே அகத்தினை புறத்தினை என்று பெயர் வைத்து அவற்றை முறைப் படுத்திக் கூறுகிறது. அகவொழுக்கத்தை அகத்தினை இயல் என்ற பொதுவியலாலும் களவியல் கற்பியல் என்ற சிறப்பியல்களாலும் பொருளியல் என்ற பொதுவியலாலும் தொல்காப்பியனர் கூறுகிறார். புறவொழுக்கத்தைப் புறத்தினையியல் என்ற ஓரியலாலேயே கூறுகிறார். இரண்டொழுக்கத்திற்கும் வேண்டும் பொதுச் செய்திகளை மெய்ப்பாட்டியல் உவம இயல் செய்யுளியல் மரபியல் என்னும் நான்கியல்களாலேயே கூறுகிறார். இவற்றையெல்லாம் கருதின், தொல்காப்பியனர் அகவொழுக்கத்திற்கே முதன்மையும் சிறப்பும் தருகிறார் என்பது புலனாம். வெளிநாட்டுப் பழைய இலக்கியங்களில் புறவொழுக்கமாகிய வீரநிலையே முதன்மையும் சிறப்பும் வாய்ந்ததாக இருக்கத் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அகவொழுக்கமாகிய காமநிலையே முதன்மையும் சிறப்பும் வாய்ந்ததாக இருந்தது என்ற உண்மையைத் தொல்காப்பியனர் புலப்படுத்துகிறார்.

அவர் அகத்தினை இயலில் மக்களைக் குறிப்பிடும்பொழுது ஆயர் வேட்டுவர் என்று முல்லைத்தினை மக்களையும் குறிஞ்சித் தினை மக்களையும் முதற்கண் குறிப்பிட்டுவிட்டு அவர்களுள் தலைமக்களைக் 'கிழவர்' என்ற சொல்லால் கூறிவிட்டு, மருதத்தினை மக்களையும் நெய்தல் தினை மக்களையும் இன்ன பெயரினர் என்று விதந்து கூறு மல், 'ஏனோர்' என்ற சொல்லாலேயே குறிப்பிடுகின்றார். எனவே தமிழ்நாட்டு மக்களுள் ஆயர்வேட்டுவர் முதலான தினை மக்களும் அவர் தம்முள் தலைமக்களும் அகவொழுக்கத்திற்குச் சிறந்தவராகக் கருதப்படுகின்றனர்.

தொல்காப்பியனர் ஆயர் வேட்டுவர் ஏனோர் என்ற தினை மக்களுக்கும் அவர் தம்முட் சிறந்த 'கிழவர்' என்னும் தலைமக்கட்கும் வேறாக, 'அடியோர்', 'வினைவலர்' என்ற இரு பகுதியினரைக் குறிப் பிட்டு, அவர்களை உயர்ந்த அகனைந்தினை ஒழுக்கத்திற்கு உரியரல்லர் கைக்கிளை, பெருந்தினைக்கே அவர் உரியர் என்று கூறுகிறார்.

மேற்குறிப்பிட்ட இரு பகுதியினர்க்கு மேல் 'ஏவல் மரபின் ஏனோர்' என்றவர்களைக் குறிப்பிட்டு இவரும் அகனைந்தினை முதலான அகவொழுக்கத்திற்குரியர் என்று கூறுகின்றார். ஏவல் மரபின் ஏனோர்

என்ற சொற்றொடர்க்கு ஏவிக்கொள்ளும் மரபினையுடைய ஏனோர் என்ற உரை கூறப்பட்டு அவர் பார்ப்பனர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என்பவராவார் என்பது குறிப்பால் உணரப்படுகிறது.

எனவே அகத்திணை இயலில் கூறப்படும் மக்கட் சமுதாயத்தை ஆயர் வேட்டுவர் முதலான திணைமக்களென்றும், அவர்தம்முட்கிழவர் என்றும், மேற்கூறிய திணைமக்களுக்கு அடியோராயும் வினை வலராயும் இருக்கும் பணிமக்களென்றும், ஏவல் மரபின் ஏனோராகிய பார்ப்பனர் அரசர் வணிகர் வேளாளரென்றும் நான்கு பிரிவாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம்.

மேலும் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் மாயோன் மேய காடுறை உலகமென்றும், சேயோன் மேய மைவரை உலகமென்றும், வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமென்றும், வருணன் மேய பெருமணல் உலகமென்றும் பிரிக்கப்பட்டு அவற்றிற்கு முறையே முல்லை, குறிஞ்சி மருதம், நெய்தல் என்று பெயர் வழங்கப்பட்ட முறைமையையும் அவற்றிற்குக் காலம் வகுக்கப்பட்ட முறைமையையும் முல்லை முதலான ஒவ்வொன்றிற்கும் உரிய தெய்வம் உணவு விலங்கு மரம் புள் பறை யாழின்பகுதி பூ செய்தி என்ற கருப்பொருள் முறைமையையும் அவற்றிற்குரிய புணர்தல் முதலான உரிப்பொருள் முறைமையையும் நாம் கருதினால், அகப்பொருள் இலக்கியம் அந்தக் காலத்தில் எவ்வளவு கட்டுக்கோப்பான முறையில் இயங்கிவந்தது என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியனார் அகத்திணை இயலில் அக ஒழுக்கத்திற்குரிய மக்களை ஆயர், வேட்டுவர், ஏனோர், என்று முதற்கண் குறிப்பிட்டு விட்டுப் பின்னர் அடியோரும் வினைவலரும் அகனைந்திணைக்குப் புறமான கைக்கிளைக்கும் பெருந்திணைக்கும் உரியவர் என்றும், ஏவல் மரபின் ஏனோராகிய பார்ப்பனர் முதலான நால்வரும் இவ்வகவொழுக்கத்திற்குரியவர் என்று கூறுவதையும், அகத்திணை இயலில் பிரிவினைக் கூறும்பொழுது உயர்ந்தோர் (26), வேந்தன் (27-32), மன்னர் (30), பின்னோர் (30), வேந்தனின் ஓர்இய ஏனோர் (32), நால்வர் (29) எனக் கூறுவதையும் நன்கு கருதினார். ஆயர் முதலான திணை மக்களெல்லாம் திணைதொறும் வாழ்ந்து வந்த பழந்தமிழ் மக்கள் என்பதும் பார்ப்பனர் மன்னர் வணிகர் வேளாளரெல்லாம் அப்பழந்தமிழ் மக்களிலிருந்து தோன்றிச் செயல்முறையால் வேறுபட்டு எல்லாத் திணையிடத்தும் வாழ்ந்து பிறரை ஏவிக் கொள்ளும் ஏவல் மரபின் ஏனோர் என்பதும் உய்த்துணரப்படுகின்றன.

அகத்திணை ஒழுக்கத்தினையுடைய மக்கள் ஓதவும், பகையை வெல்லவும், தூது உரைக்கவும் (27), தெய்வப் படிமத்தையுடைய திருக்கோயில்க்குப் பிழை ஏற்படின் அதனைக் காக்கவும், பொருள் ஈட்டவும் (30) பிரிந்து செல்வர் என்றும், அவ்வாறு பிரியுமிடத்துச் சில பிரிவுகளில் தலைமகனையும் உடன்கொண்டு செல்வர் என்றும், தலை மகனை உடன் கொண்டு செல்லுமிடத்து கடல்வழிப் பிரிதல் இல்லை என்றும் (37) தொல்காப்பியனார் கூறுகிறார்.

களவில் ஒழுகும் தலைவன் தலைவியிடத்தே தமர் திருமணத்திற்கு ஒருப்படாத காலத்திலே தலைவன் தலைவியை தமர்க்குத் தெரியாமல் உடன்கொண்டு செல்வான். இதனைத் தொல்காப்பியனார் கொண்டு தலைக் கழிதலென்று கூறி, பாலைத்திணை என்பர்.

கொண்டுதலைக் கழிதல் நிகழ்ந்த இடத்து நற்றாய் முதலியோர் தலைவி திரும்பி வருதலைக் குறித்தும் அவள் ஏதமில்லாமல் இருத்தலைக் குறித்தும் நற்றாய் முதலியோர் நிமித்தம் பார்த்தலும் நற்சொல் கேட்டலும் தெய்வத்தை வழிபடுதலும் முதலான செயல்களைச் செய்வர்.

தலைவன் தலைவியர் முதலியோர் அகவொழுக்கம் பற்றிய கருத்தை மறைத்துக் கூறல் வேண்டின் உள்ளுறை உவமையாலும் மறையாது கூறல் வேண்டிய இடத்தே வெளிப்படை உவமையாலும் கூறுவர் என்பர். இத்தகைய செய்திகளைத் தொல்காப்பியனார் அகத்திணை இயலில் கூறுகின்றார்.

அகத்திணைச் சமுதாயம்

இனித் தொல்காப்பியனார் அகத்திணைச் சமுதாயத்தைப் பற்றிக் கூறும் சிறப்புச் செய்திகளைக் காண்போம். அவர் அகத்திணையியல் தொடக்கத்தே அக ஒழுக்கத்தைக் கைக்கிளை ஐந்திணை பெருந்திணை என்று மூன்று வகையாகவும் ஏழு திணையாகவும் பாகுபாடு செய்து கூறுகிறார்.

அவர் தொடக்க நிலைக் காமத்தையும், சிறிய காமத்தையும் ஒருபாற்காமத்தையும் காமம் துய்த்தலுக்கு ஏலாத இளையோர் பற்றிய காமத்தையும் 'கைக்கிளை' என்றே கூறுகிறார்.

மிக்க காமத்தையும், காமம் நுகர்தலுக்கு ஏலாத முதியோர் காமத்தையும் பலவகையான பொருந்தாக் காமத்தையும் 'பெருந்திணை' என்றே கூறுகிறார். இந்த இருவகைக் காமத்தைப் பற்றித் தொல்காப்பியனார் விரிவாகப் பேசவில்லை.

காமம் நுகர்தலுக்கு ஏற்ற பருவமுடைய தலைவன் தலைவி என்னும் இருபாலாரிடத்தே தோன்றும் அளவொத்த காமத்தை அவர் 'ஐந்திணைக் காமம்' என்று கூறுகிறார். இக்காமமே தொல்காப்பியனாரால் மிகவும் செப்பமுடையதாக விரிவாகப் பேசப் படுகிறது. இக்காமத்தை அவர் 'மக்கள் நுதலிய அகனைந்திணை'⁴ என்றும், 'இன்பமும் பொருளும் அறனு மென்றங்கு அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை'⁵ என்றும், சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். இவ்வைந்திணைக் காமத்தின் பகுப்பாகிய 'களவு', 'கற்பு' என்னும் இரண்டும் தலைவன், தலைவி என்னும் இருவருடைய அன்பின் பெருக்கத் தாலே அமைவதாதலின் இறையனார் அகப்பொருள் ஆசிரியர்,

'களவு கற்பெனக் கண்ணிய ஈண்டையோர்
உளநிகழ் அன்பின் உயர்ச்சி மேன'⁶

என்று கூறுவர். ஐந்திணைக் காமப்பகுதியைத் தொட்ட இடமெல்லாம் அன்பே சுரக்கும் என்பர் அறிஞர்.

தலைவன் தலைவி என்னும் இருவரும் அன்பினுற் புணர்தலைக் குறிஞ்சி என்றும், வினை நிமித்தமாகத் தலைவியினின்றும் தலைவன் பிரிதலைப் பாலை என்றும், பிரிந்த பொழுது தலைவி ஆற்றியிருத்தலை முல்லை என்றும், அவள் ஆற்றி இராமல் இரங்குதலை நெய்தல் என்றும், தலைவனிடத்தே தலைவி ஊடுதலை மருதம் என்றும் ஐந்து பிரிவாகப் பிரிக்கப்படுதலின் இக்காமம் 'ஐந்திணை' என்ற பெயரைப் பெற்றது. கைக்கிளையையும் பெருந்திணையையும் இவ்வாறு பிரித்தோத முடியாதாதலின் ஐந்திணை என்னும் பெயர் அன்புடைக்காமத்திற்கே ஏற்ற பெயராயிற்று.

தொல்காப்பியனார் ஐந்திணைக் காமத்திற்குரிய ஆண்மகனையும் பெண்மகனையும் கிழவன், கிழவி, தலைவன், தலைவி என்ற பெயராலேயே கூறுகிறார். அதனால் அவ்விருவரும் உரிமையும் தலைமையும் உடையவராதல் புலப்படும். இவ்விருவரும் முன்னே களவினாற் கூடி யொழுகிப் பின்னர்த் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் கற்பொழுக்கத்தை மேற்கொள்வர்.

அகனைந்திணையிற் களவு

உரிமையுடைய தலைவனும் தலைவியும் முதற்கண் தனியிடத்தே நல்வினை கூட்ட எதிர்ப்பட்டுக் கண்ணும் கருத்தும் இயைந்து உள்ளம் ஒன்றாவர். அப்பொழுது காமம் மீதாரின் மெய்யுற்றும் புணர்வர். தொல்காப்பியனார் இதனைக் 'காமப்புணர்ச்சி' என்பர். பின்னர் அவ்விடத்தே இருவரும் கூடுவர். இதனை 'இடந்தலைப்பாடு' என்பர். அதன்பின் தலைவன் தன் பாங்கனால் தலைவி பொழிலகத்தே விளையாடும் இடமறிந்து அங்கே புக்குத் தலைவியைக் கூடுவன். இதனைப் 'பாங்கொடு தழாஅல்' என்பர். பின்னர்த் தலைவன் தலைவியின் உயிர்த்தோழியை அறிந்து, அவன் உதவியால் தலைவியைக் கூடுவன். இதனைத் 'தோழியிற் புணர்வு' என்பர். இவையெல்லாம் களவியலாகும். தொல்காப்பியனார் இதனை,

“காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலும் தோழியிற் புணர்வுமென்று
ஆங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே”

என்பர். இங்கே காமப்புணர்ச்சி முதலான நான்கினையும் “மறையெனப் பெயர் வழங்குதல் மறையோர் நெறி” என்று கூறியுள்ளதை நோக்கினால் மறை என்பது களவியல் காமப்புணர்ச்சி முதலான நான்கினையும் களவியல் என்று கூறுதல் களவியல் நூலார் நெறி என்றே பொருள் கூற வேண்டும். 'மறையோர் நெறி' என்பதற்கு, 'வேதத்தையுடைய பார்ப்பனர் நெறி' என்று பொருள் கூறக்கூடாது. அங்ஙனமாயின் நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசான் என்பதற்கு

நான்கு வடமொழி வேதங்களை உணர்ந்த அதங்கோட்டாசானுக்கு என்று பொருள் கூறுதல் சிறப்பில்லை. ஏன் எனின்? தமிழிலக்கண நூலைக் கேட்பதற்கு வடமொழிவேதத்தை உணர்ந்திருத்தலாற் பயன் என்னை? இறையனார் களவியல் என்னும் பெயர் களவு கற்பு என்ற இரண்டு கைகோளும் அடங்கிய பொருளிலக்கண நூற்குப் பெயரானாற் போல நான்மறையென்பது நான்கு பகுப்பான களவியலை முதலாக உடைய தமிழ்ப் பொருளிலக்கண நூலையே உணர்த்துமென்க.

அகனை ந்திணையிற் கற்பு

இவ்வாறு தலைவனொருவனும் தலைவியொருத்தியும் களவினாற் கூடும் கூட்டம் சிரரால் அறியப்பட்டு அம்பல் ஆகியும், பலரால் அறியப்பட்டு அலராகியும் களவொழுக்கம் வெளிப்படுதல் உண்டு. இதனைத் தொல்காப்பியனார் மறை வெளிப்படுதல் என்பார். பின்னர் அவ்விருவரின் களவொழுக்கத்தைத் தமர் அறிந்து அத்தலைவனுக்கே அத்தலைவியை மணச்சீர் நிகழ்த்தித் தருவர். இதனைத் தொல்காப்பியனார் தமரிற் பெறுதல் என்பார். இக்கற்பியலில் தமரிற் பெறுதல் முதன்மையான நிகழ்ச்சியாகும். இதனைத் தொல்காப்பியனார்,

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”⁸

என்னும் நூற்பாவால் புலப்படுத்துகின்றார். இந்நூற்பாவில் திருமணச் சடங்கினைக் கரணம் என்ற சொல்லால் தொல்காப்பியனார் குறிப்பிடுகின்றார். கரணம் என்ற சொல் செயல் என்று பொருள் படும். கொங்கு நாட்டு மக்கள் சடங்கினைச் ‘சீர்’ என்று வழங்குவர்.

மிகப் பழங்காலத்தில் கரணம் என்னும் சடங்கு நிகழ்த்தப் பெறாமலேயே தலைவன் தலைவியர் வாழ்க்கை நிகழ்ந்ததென்றும், அவர்தம் கூட்டுறவில் பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னரே ஊர்த்தலைவர்கள் கரணம் நடத்தும் முறையைக் கற்பித்தனர் என்றும் தொல்காப்பியனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”⁹

என்பது அந்நூற்பாவாகும். தந்தையை ஐயன் என்பது கொங்கு நாட்டார் வழக்கு. ஐயன் என்னும் சொல் மூத்தோர் (முதியோர்) என்னும் பொருளில் வருதலை,

“குரவன் ஐயன் சுவாமி கோமானே அடிகள் அத்தன்
பரவிய உரவோன் ஈசன் பதிஇறை மூத்தோன் பேரஈம்”¹⁰

என்னும் நிகண்டால் அறிக. ஐயர் யாத்தனர் என்பதற்கு அறிவாலும் ஆண்டாலும் பெரிய முதியோர் என்ற பொருள்

கொள்ளல் வேண்டும். இக்கற்பு நெறியிற்றான் 'மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்' என்னும் மருதத்திணை உரிப்பொருளும் பிரிதல் என்னும் பாலைத்திணையின் உரிப்பொருளும் மிக்குத் தோன்றும் என்று தொல்காப்பியனார் கருதுகிறார்.

“மறைவெளிப் படுதலும் தமரிற் பெறுதலும்
இவைமுத லாகிய இயல்நெறி பிழையாது
மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே”¹¹

என்பது அவர் நூற்பாவாகும்.

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில்

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில் தலைவன் தலைவி என்னும் இருவரும் தலைமை வாய்ந்தவராவர். அவ்விருவரது நல்வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாவார் வாயில்கள்.

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில் தலைவன்

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில் வரும் தலைவன் பெருமை வாய்ந்தவன்; உரன் உடையவன் என்பர்.¹² பெருமையாவது பழிக்கும் பாவத்திற்கும் அஞ்சதல் என்றும், உரனாவது அறிவுடைமை என்றும் இளம்பூரணர் விளக்கம் கூறுவர். தொல்காப்பியனார் தலைவனுடைய இயல்புகளைப் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். தன்னைப் புகழ்ந்து கூறிக் கொள்ளுதல் நன்றன்று என்பது அறிஞர் கொள்கை. ஆனால் தலைவன் வினைமேற் கொண்டொழுகும் பொழுது தலைவி முன் தன்னைப் புகழ்ந்து பேசுவன் என்பர்.

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில் தலைவி

தொல்காப்பியனார் அகப்பொருட் சமுதாயத்தில் தலைவனுடைய பண்பைக் காட்டிலும், தலைவியின் பண்பினையே மிகுதியாக எடுத்துக் கூறுகிறார். தலைவியினிடத்தே பல நற்பண்புகள் இருப்பினும் அவற்றுள் அச்சமும் நாணும் மடனுமே முந்துற்றுத் தோன்றும் என்பர். நாகரிகமில்லாத சிலரிடத்தே காமவேட்கை நிகழின் தங்கள் வேட்கையைப் புலப்படக் கூறி வெளிப்படுத்துவர். நாகரிகம் வாய்ந்த மக்கள் நுதலிய அகனைந்திணைத் தலைவி தன் காமவேட்கையைப் புலப்படக் கூறாள். இதனைத் தொல்காப்பியனார்,

“காமத் திணையின் கண்ணின்று வருஉம்
நாணும் மடனும் பெண்மைய ஆதலின்
குறிப்பினும் இடத்தினும் அல்லது வேட்கை
நெறிப்பட வாரா அவள்வயி னுன”¹³

எனவரும் நூற்பாவினுள் சுட்டியுள்ளார்.

தலைவி தன் காமவேட்கையை வெளிப்படக் கூறுவாளேயானால் நாணமும் மடனும் கெடும். ஆதலின் அவள் வேட்கை குறிப்பாலும் இடத்தாலும் அல்லது நெறிப்பட நிகழாது என்பதாம். மேலும், ஐந்திணைத் தலைவி தன் காமவேட்கையைத் தலைவன் முன் கூறாள் என்று மற்றோரிடத்திலும் அவர் கூறுகிறார்.

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முன் கிளத்தல்
எண்ணுங் காலை கிழத்திக் கில்லை
பிறநீர் மாக்களின் அறிய ஆயிடைப்
பெய்ந்நீர் போலும் உணர்விற் றென்ப”¹⁴

என்பது அந்நூற்பாவாகும். மேலும் தலைவன் தலைவியிடத்தே புணர்ச்சி கருதிக் கூறும் சொல்லெதிர் உடன்பட்டுக் கூறுதல் அருமைத்தாதலின் அதனை மறுத்துக் கூறும் மொழியே தலைவியினிடத்து உண்டாம் என்பர்.

“சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத் தாதலின்
அல்ல கூற்றுமொழி அவள்வயி னுள்”¹⁵

என்பது அந்நூற்பாவாகும். இன்னும் தலைவியின் மாண்புகளைத் தொகுத்து,

“கற்பும் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”¹⁶

என்று அவர் கூறுகிறார். தலைவி என்றும், கிழவி என்றும் கூறுதற்குத் தகத் தலைவியானவள் தலைவனைத் தானே கண்ணுற்று அவனுடன் கூடியொழுகினாள். இஃதறிந்த தமர் இவளை வேறு மணமகனுக்கு மணம் செய்ய முயன்றனர். தான் ஒன்றாக விரும்பிய தலைவனை மணந்து கொள்ளாதலே தலைவிக்கு அறமாதலின் அக்கருத்தினைத் தோழி முதலியோர்க்கு அறிவுறுத்தலைத் தொல்காப்பியனார் அறத் தொடு நின்றல் என்பர். தலைவிக்குள்ள அறமாவது தலைவன்வரம்பு கடவாமையாகும் என்பதை அவர், “அவன்வரம் பிறத்தல் அறந்தனக் கின்மையின்” என்பதனாலும், அறத்தொடு நின்றல் என்பதனாலும் புலப்படுத்துகிறார். இவ்வாறு தலைவியின் மாண்புகள் பல கூறப்பட்டுள்ளன. இம்மாண்புகள்,

“இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணுக் கடை”¹⁷

என்னும் திறக்குறளை நினைவூட்டுகின்றன.

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில் வாயில்கள்

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில் அகவொழுக்கத்தை மேற்கொள்ளும் தலைவன் தலைவி என்னும் இருவருக்கும் உதவுபவராக இருப்பவரைத் தொல்காப்பியனார் வாயில்கள் என்பர். இவர் இன்னார் என்பதை,

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கள்
பாணன் பாட்டி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பில் வாயில்கள் என்ப”¹⁸

என்னும் நூற்பாவால் தொகுத்துக் கூறுகிறார். இவ்வாயில்களில் அறிவர் முதலான மிக உயர்ந்தவரும் தோழி முதலான ஒத்தவரும் பாணன் முதலான தாழ்ந்தவரும் இருத்தலின் இவ்வாயில்களைப் பணியாளர் என்னும் சொல்லால் வழங்குதல் கூடாது. தலைவியும் தலைவனும் நன்கு வாழ்வதற்கு வாயிலாக இருத்தலால் வாயில்கள் என்ற சொல்லால் வழங்குதலே தக்கதாம். இங்கே குறிப்பிட்ட எல்லா வாயில்களும் தலைவன் தலைவி என்னும் இருவர்தம் மனமகிழ்ச்சிப் பொருளினையே நிகழ்த்துதற்குரியர் என்ற கருத்தினை,

“எல்லா வாயிலும் இருவர் தேளத்தும்
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள வென்ப”¹⁹

என்பர். இவ்வாயில்களாவார் தலைவனிடத்தே சென்று தலைவியைப் பற்றிப் பேசுவராயின் தலைவியின் கற்பு, காமம், நல் லொழுக்கம், பொறுமை, நிறை, விருந்து புறந்தருதல், சுற்றம் ஒம்பல் முதலான(கற்பியல்-11)நற்பண்புகளையே கூறுதல் வேண்டும் என்பர். மேலும் அவர் குறிப்புச் சொல் வெளிப்படைச் சொல் என்னும் இரண்டில் பொருள் புலப்பாடு கருதி வெளிப்படைச் சொல்லினையே கூறல் வேண்டும் என்பர்.

“வாயிற் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல்
தாவின் றுரிய தத்தம் கூற்றே”²⁰

எனவரும் தொல்காப்பிய நூற்பா இம்மரபினை எடுத்துரைக்கிறது.

புறப்பொருட் சமுதாயம்

தொல்காப்பியனார் அகப்பொருளையும் புறப்பொருளையும் இயைபில்லாத இரண்டு திணைகளாகக் கூறாமல் புறத்திணைகளை அகத்திணைகளோடு இயைபுபடுத்தியே கூறியுள்ளார். அதனால் அகத்திணை இலக்கணங்களை அரிஸ்தப உணர்ந்தோர்க்குப் புறத்திணை இலக்கணம், கூறுபாடு தோன்றக் கூறப்படுகிறது.

“அகத்திணை மருங்கில் அரிஸ்தப உணர்ந்தோர்
புறத்திணை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்”²¹

என்று புறத்திணை இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியனர் கூறத் தொடங்குகிறார்.

புறத்திணையில் கூறப்படும் பொருள்கள் போரும், வெற்றியும், பலவகை நிலையாமையும், பாடப்படுபவனது ஒழுகலாறும் என நான்காகும். அவற்றுள் தொல்காப்பியனர் கூறும் போர்ச்சமுதாய இயலைப் பார்ப்போம்.

புறத்திணையில் போர்ச்சமுதாய இயல்

உலகத்தில் நிகழும் எல்லாப் போர்களையும் போர்க்கு முன்னோடியான செயல் என்றும், பகைவர்தம் மண்ணைக் கொள்ளக் கருதிய போரென்றும், பகைவர்தம் அரணோடு கூடிய தலைநகரைப் பற்றி அவரை அழிக்கும் போரென்றும், இவைகளன்றி இரண்டு மன்னர்கள் தத்தம் ஆற்றலை நிலைநாட்டக் கருதிச் செய்யும் போரென்றும் நான்கு வகையாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். இவற்றை முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை எனப் பெயரிட்டுத் தொல்காப்பியனர் கூறுகிறார். அவர் இந்நான்கினையும், அரசர்க்குரியதாகவே கூறுகிறார். பன்னிரு படலம் என்னும் பொருளிலக்கண நூல் வெட்சியை அரசர்க்குரியதாகவும் மறவர்க்குரியதாகவும் கூறுகிறது.

ஒரு பெரிய செயலினைப் பல பகுப்பாகப் பிரித்துக் கொண்டு, அப்பகுப்பிற்கெல்லாம் தனித்தனிப் பெயர் வைத்து வழங்கும் வழக்கத்தை அகத்திணை இயலிலும் புறத்திணை இயலிலும் காண்கிறோம். அந்த முறையில் வெட்சித்திணை முதலிய திணைகளை யெல்லாம் பலப்பலப் பகுப்பாகப் பிரித்துக் கொண்டு அவற்றிற் கெல்லாம் பெயர் வைத்துத் தொல்காப்பியனர் கூறுகிறார்.

வெட்சி என்னும் புறத்திணை குறிஞ்சி என்னும் அகத்திணைக்குப் புறனாகும். அது வேந்தனாலே விடப்பட்ட முனையிடத்துள்ள வீரர், பகைவர் நாட்டினுள் புகுந்து அவர்தம் ஆக்களைக் கொண்டு வந்து ஓம்புதலாகும். அது படையியங்கரவம் முதலான பதினான்கு துறைகளையுடையது என்பர்.

வெட்சித்திணையின் பின் நிகழ்வது வஞ்சி முதலிய போராதலால் அதற்கு உறுதி பயத்தற்காக மறவர்தம் குடியையெல்லாம் திரட்டி அவர்தம் ஆற்றலையெல்லாம் ஆராய்ந்து பாராட்டும் குடிநிலை என்னும் துறையும், கொற்றம் தரும் கொற்றவையை வழிபட்டு இனி நடக்கும் போரில் கொற்றம் வேண்டும் கொற்றவை நிலை என்னும் துறையும் அடுத்து கூறப்படுகின்றன.

இவற்றின் பின் முல்லையின் புறனாகிய வஞ்சித்திணை பகைவர்தம் மண்ணினைக் கொள்ளக் கருதி நிகழுமென்றும், இதன்பின் மருதத்துப் புறனாகிய உழிஞைத் திணை பகை மன்னர்தம் அரணினை முற்றுகையிடலும் பற்றுதலும் என்னும் இரண்டு வகையில் நிகழுமென்றும்,

இதன்பின் நெய்தற்குப் புறனாகிய தும்பைத்திணை தம் மைந்தினை நிலை நாட்டக் கருதி நிகழுமென்றும் கூறுவர். இத்திணைகளில் கூறப்பட்டுள்ள துறைகளில் வெட்சியிற் கூறப்பட்டுள்ள ஊர்கொலையும், வஞ்சியிற் கூறப்பட்டுள்ள எரிபரந்தெடுத்தல் என்னும் துறையும் போரினால் பகைவர் நாட்டுப் பொது மக்கட்கு ஏற்படும் துன்பத்தை எடுத்துக்காட்டும். நல்ல நாள் பார்த்துப் போர் தொடங்கும் முறையைக் குடைநாட்கோள் வாள்நாட்கோள் என்னும் துறைகளால் அறிந்து கொள்கின்றோம்.

புறத்திணையில் வாகைச் சமுதாய இயல்

புறத்திணையியலில் வேந்தர்க்குரிய போர்வகையைக் கூறிய வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை என்னும் இவற்றின் பின், அப்போர்களில் அம்மன்னர்க்கு உளதாகிய வெற்றிகளையே கூறுதல் வேண்டும். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும்,

“இலைபுனை வாகைசூடி இகன்மலைந்து
அலைகடற் றுனை அரசட் டார்த்தன்று”²²

என அரசனை அட்டு ஆரவாரம் செய்தலை வாகை எனக் கூறும். ஆனால் தொல்காப்பியனார் அவ்வாறு கூறவில்லை. நாட்டில் வாழும் எல்லா மக்களும் தம் தம் தொழிற் கூறுபாட்டில் வெற்றி காண்பதனையே அவர் ‘வாகை’ என்று கூறுகிறார்.

“வாகை தானே பாலையது புறனே”²³

“தாவில் கொள்கை தத்தம் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப”²⁴

என்பது அவர் நூற்பா. வாகை என்பது அகக்காழ் உடைய உறுதியான மரவகையுள் ஒன்று. அதன் பூவைச் சூடி வெற்றி கொண்டாடுவர். வாகை என்பது வெற்றிக்கே ஒரு பெயரென்று திவாகர நிகண்டு கூறுகிறது. இவ்வாகை பாலைக்குப் புறனாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வாகைக்கு எதிரான பாலையின் சிறப்பு

நடுவுநிலைத்திணை என்று சிறப்பித்தோதப் பெறுவது அகத்திணையுள் பாலைத்திணை ஆகும். தொல்காப்பியனார் அகத்திணையியலில் பாலையைப் பற்றிய செய்திகளையே மிகுதியாகக் கூறுகின்றார். இப்பாலைத்திணை ஓர் யாண்டில் பாதிக்காலத்தைத் தனக்கு உரியதாகப் பெற்றிருக்கிறது. பின்பனிக் காலத் தொடக்கமாகிய மாசித் திங்களிலிருந்து முதுவேனிற் காலத்தின் இறுதியாகிய ஆடித் திங்கள் இறுதியான ஆறு திங்களும் பாலைக்குரியன. தமிழ்நாட்டு மக்கள் இந்த ஆறு திங்களில் காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் பிரிந்து வினை செய்து பொருளிட்டிக் கார்காலத் தொடக்கத்தே தங்கள் வீட்டிற்கு வந்து

தங்கி முன்பனிக் காலத்திறுதியாகிய தைத்திங்கள் வரை (ஆறுதிங்கள்) தங்கள் தலைவியுடன் கூடிவாழ்வார். இது தொல்காப்பியனார் கூறும் பொதுவான விதியாகும். (இதனைக் கருதிக் கொண்டே விக்கிரமதித்தன் என்னும் அரசன் காடு ஆறு திங்கள் வீடு ஆறு திங்கள் இருந்த தாகக் கதை எழுதினர் போலும்.)

இவ்வாறு நாட்டு மக்களெல்லாம் பிரிந்து தொழில் செய்வதற் குரிய பாலைத்திணையின் புறமாகத் தொல்காப்பியனார் வாகைத்திணையைக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறப்பெறும் வாகைத்திணையும் எல்லா மக்களுடைய நிலையாமைகளைக் கூறும் பெருந்திணைப் புறனாகிய காஞ்சியும், புலவன் நாட்டு மக்களைக் குறித்து அவர்தம் பலவகைச் செயலைப் பாடும் கைக்கிளைப் புறனாகிய பாடாண் திணையும் நாட்டு மக்கள் அனைவரையும் நோக்கி எழுந்தனவாகும்.

வாகைத்திணைச் சமுதாயம்

தொல்காப்பியனார் வாகைத்திணைக்குரிய மக்களை அறுதொழில் செய்யும் பார்ப்பனர், ஐந்து தொழில் செய்யும் அரசர், ஆறு தொழில் செய்யும் வணிகர், வேளாளர், குற்றமில்லாத செயல்களை முக்காலமும் முறையுடன் செய்து வரும் அறிவர், எட்டுவகைத் தவத்தொழில் புரியும் தாபதர், பலவகையான தொழில் முறைகளை அறிந்து போர் முதலியவற்றில் ஈடுபடும் பொருநர் என ஏழுவகையாகக் கூறியுள்ளார்.

அகத்திணைச் சமுதாயத்தில் அகவொழுக்கத்திற்குரியவராக ஆயர் வேட்டுவர் முதலான திணைமக்களைக் கூறிய தொல்காப்பியனார், அகத்திணையுடன் இயைபுடைய புறத்திணையைக் கூறுமிடத்து, ஆயர் வேட்டுவர் முதலானவரைச் சிறிதும் குறிப்பிடாது, புறத்திணைத் தொழிலுக்குரியவராகப் பார்ப்பனர், அரசர், வணிகர் முதலிய ஏழு பிரிவான மக்களையே கூறுதலை, அறிஞர் உலகம் சிந்திக்கவேண்டும். வாகை தொழில் மேலாதாலின் அறுவகை, ஐவகை, இரு மூன்று வகை முதலியனவெல்லாம் தொழிலையே குறிப்பனவாகும். வாகைத் திணைக்குரிய மக்களுள் அறிவரும் தாபதரும் உலகியல் நெறிக்கு அப்பாற்பட்ட ஒழுக்கமுடையவராவர்.

புறத்திணைச் சமுதாயத்தில் வேளாளர்

பார்ப்பனரையும் அரசரையும் வேறுபடுத்திக் கூறிய தொல்காப்பியனார் வணிகரையும் வேளாளரையும் 'இருமூன்று மரபின் ஏறோர்' என்று ஒன்றுபடுத்தியே கூறுகிறார். இவ்வாகைத் திணைத் துறைகளைக் கூறும் மற்றொரு நூற்பாவில்,

“பகட்டி னாலும் ஆவி னாலும்
துகள்தபு சிறப்பின் சான்றோர் பக்கமும்”²⁵

என்று வேளாளரையும் வணிகரையும் ‘சான்றோர்’ என்று ஒன்று படுத்தியே கூறுகிறார். இப்பகுதிக்கு உரை வரைந்த இளம்பூரணர் “பகட்டால் (எருது) புரைதீர்ந்தார் வேளாளர், ஆவால் குற்றம் தீர்ந்தார் வணிகர்” என்பர். தொல்காப்பியனார் அடியோர் வினைவலர் என்று பணிமக்கள் சமுதாயத்தைக் குறிப்பிட்டு விட்டு, அந்தணர் முதலான நால்வரையும் ஏவல் மரபின் ஏனோர் (பிறரை ஏவிக் கொள்ளும் மரபின் ஏனோர்) என்று குறிப்பதால், வேளாளருக்கு மற்ற மூவருக்கும் பணி செய்யும் தொழில் உண்டு என்று கூறுதல் ஆரியச் சார்பால் நிகழ்ந்ததாகும்.

புறப்பொருளில் காஞ்சி

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, மண் கருதி வஞ்சி துடி வந்த மன்னனுடன் மண்ணைக் காத்தலுக்குரியவன் காஞ்சி என்னும் மலர் துடிப் போர் புரிவதனைக் காஞ்சி என்று, ‘வஞ்சியும் காஞ்சியும் தம் முள் மாறே’ என்ற நூற்பாவினுள் குறிப்பிடுகிறது. இது பன்னிரு படல நெறி. இந்நெறிக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட தொல்காப்பியம் பல நெறியால் உலகில் உள்ள நிலையாமையைக் கூறுதலே பெருந்திணைப் புறனாகிய காஞ்சி என்று கூறும். உண்மைப்பொருள் உணர்வார்க்கு நிலையாமை உணர்ச்சி உறுதி பயக்குமாதலால் பாங்கரும் சிறப்பினை உடையது என்பர். இது இரண்டு பகுப்பாக ஒதப்பட்டுள்ளது.

புறப்பொருளில் பாடாண்

கைக்கிளை என்பது அகத்திணை இயலில் முதற்கண் ‘கைக்கிளை முதலா’ என்று முதலாவதாக எடுத்தோதப்பட்டுள்ளது. அக்கைக்கிளையின் புறனாகிய பாடாண் புறத்திணை இயலில் இறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வியலில் தெய்வத்தையும் தெய்வத்தை ஒத்தாரையும் மக்களையும் பல்வகை நெறியால் பாடும் முறை கூறப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

இங்ஙனம் தொல்காப்பியனார் அகச்சமுதாய இயலையும் புறச்சமுதாய இயலையும் கூறிச் செல்கின்றார். இவ்வியல்புகளில் மூவகைக் காலத்திலும் ஒத்து நடக்கும் நல்ல சமுதாய இயல்புகளை அறிந்து நடந்து உலகம் நன்னெறிப்படுவதாகுக.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மதுரைக் காஞ்சி, 60-61.
2. திவாகர நிகண்டு, மக்கட்பெயர்த் தொகுதி : திரண்டோர் பெயர்.
3. சூடாமணி நிகண்டு, மக்கட்பெயர்த் தொகுதி : பெயர்ப் பிரிவு : 12.
4. தொல்காப்பியம், அகத்திணை இயல் : 54.
5. தொல்காப்பியம், களவியல் : 1.
6. இறையனார் அகப்பொருள், நூற்பா : 60.
7. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் : 178.
8. தொல்காப்பியம், கற்பியல் : 1.
9. தொல்காப்பியம், கற்பியல் : 4.
10. சூடாமணி நிகண்டு, மக்கட் பெயர்த்தொகுதி—பெயர்ப் பிரிவு : 10.
11. தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் : 185.
12. 'பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன' — தொல்காப்பியம், களவியல் : 8.
13. தொல்காப்பியம், களவியல் : 17.
14. தொல்காப்பியம், களவியல் : 27.
15. தொல்காப்பியம், களவியல் : 19.
16. தொல்காப்பியம், கற்பியல் : 11.
17. திருக்குறள், வாழ்க்கைத்துணைநலம் : 3.
18. தொல்காப்பியம், கற்பியல் : 52.
19. தொல்காப்பியம், கற்பியல் : 37.
20. தொல்காப்பியம், பொருளியல் : 47.
21. தொல்காப்பியம், புறத்திணை இயல் : 1.

22. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வாகை : 1.
23. தொல்காப்பியம், புறத்திணை இயல் : 18.
24. தொல்காப்பியம், புறத்திணை இயல் : 19.
25. தொல்காப்பியம், புறத்திணை இயல் : 21.

2. தொல்காப்பியப் பதிப்புகள்

வித்துவான் மு. சண்முகம் பிள்ளை,
தமிழ் விரிவுரையாளர்,
திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பகுதி,
தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

முதற் பகுதி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பதிப்புகள்

தொல்காப்பியப் பயிற்சி—தொல்காப்பியம் அச்சுவம் பெறல் — மூலபாடப் பதிப்பு — தொல்காப்பிய நன்னூல் — 19ஆம் நூற்றாண்டில் அச்சான தொல்காப்பிய உரை நூல்களின் முற்பதிப்புகள் — எழுத்ததிகாரம் : நச்சினூர்க்கினியர் உரை — தொல்காப்பியம் முழுமையும் : நச்சினூர்க்கினியர் உரை — எழுத்ததிகார இளம்பூரணர் உரையும் சொல்லதிகாரச் சேனாவரையர் உரையும் — சுப்பராயச் செட்டியாரின் எழுத்ததிகாரப் பதிப்பு — சி. வை. தா. சேனாவரையம் பதிப்பு — இராசகோபாலப் பிள்ளையின் சேனாவரையப் பதிப்பு — சேனாவரையப் பதிப்புகளில் சூத்திரத்தொகை வேறுபடக் காரணம் — தொல்காப்பியம் — எழுத்து, சொல், பொருள் : நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

தொல்காப்பியப் பயிற்சி

தமிழ் நூல்களுள் தலைசிறந்து விளங்கும் பெருநூல் தொல்காப்பியம்; இது மிகு பழங்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கணம். தமிழுக்கு உரையாணியாகத் திகழ்ந்து வருவது இந்நூல். நமது பண்டை இலக்கியங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு உதவுவதுமன்றிப் பழந்தமிழர் வரலாற்றுக் கருவூலமாகவும் இது திகழ்கிறது. இப்பெருநூலையும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரையும் புலவர் பெருமக்கள் உச்சிமேற்கொண்டு பெரிதும் போற்றி வந்துள்ளனர்.¹ ஆகவே, வழிவழியாக இந்நூல் ஏடுகளில் எழுதப்பட்டு மிகுதியும் பயிலப்பட்டு வந்துள்ளமை தெளிவு.

சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இப்பெருநூலைப் பயின்றவர் மிகச்சிலரே. 19ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் காற்பகுதியில் சென்னைப் பட்டணத்திலே வாழ்ந்த வரதப்ப முதலியார் என்பவர் ஒருவரே தொல்காப்பியப் புலமையுடையவராயிருந்தாராம். இதனால் இவர், 'தொல்காப்பியம் வரதப்பமுதலியார்' என்று வழங்கப்பட்டாராம். அக்காலப் புலவர்கள் இவரிடமே இலக்கணம் பற்றிய ஐயங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டனர் என்பர்.²

தொல்காப்பியம் அச்சுருவம் பெறல்

தொல்காப்பியம் மூலபாடமாகவே ஆசிரியர் இளம்பூரணர் முதன் முதலாக உரை வரையத் தொடங்கிய காலம் வரையில், குருமுகமாகப் பயிலப்பட்டு வந்திருக்கவேண்டும். இளம்பூரணருக்குப் பின்னர் சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர், பேராசிரியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் முதலியோர் உரை கண்டுள்ளனர். அதன் பின்னர் உரையாசிரியன்மார் உரைகளுடன் எழுதியும் இப்பெருநூலைப் போற்றி வந்துள்ளனர். இவ்வாறு போற்றி வந்த ஏட்டுச் சுவடிகளுள் பல கால வெள்ளத்தில் அழிந்தன. இப்பொழுதும் சுவடி நிலையங்களில் சிற்சில சுவடிகள் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. நூல்களை அச்சிடத் தொடங்கிய காலத்தில் இப்பெருநூலும் சுவடிகளின் துணையால் அச்சுருவம் பெறலாயிற்று. ஏடுகளில் கிட்டியவண்ணமே மூலபாடப் பதிப்புகளும் உரையுடன் கூடிய பதிப்புகளும் வெளியிடலாயினர். சென்ற பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தொடங்கியே தொல்காப்பியம் அச்சு வடிவம் பெறத் தொடங்கியது.

மூலபாடப் பதிப்பு

தொல்காப்பியம் — நன்னூல்

தொல்காப்பிய மூலத்துடன் நன்னூல் மூலத்தையும் இணைத்து, ஆங்கிலத்தில் விளக்கக் குறிப்புகள் எழுதி, கி. பி. 1858-ல் எஸ். சாமுவேல் பிள்ளை வெளியிட்டுள்ள 'தொல்காப்பியம்—நன்னூல்' என்பதுவே முதன் முதல் வெளிவந்த மூலபாடப் பதிப்பு. வால்ற்றர் ஜாயீஸ் துரையவர்கள் உதவியைக் கொண்டு இப்பதிப்பு நிறைவேறியது. "தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் தம்முள் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் விளங்க ஒருபான்மை உதாரண சகிதமாய்ச் சூத்திர சம்பந்தத்துடனே அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன" என்று பதிப்பாசிரியரின் குறிப்பு முகப்புப் பக்கத்தில் காணப்படுகிறது. தொல்காப்பியக் கருத்துகளோடு பின்னாலாகிய நன்னூல் கருத்துகளையும் ஒப்புநோக்கிப் பயில உதவுகின்ற சிறந்ததொரு நூலாய் இது அமைந்துள்ளது. புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் இப்பதிப்பிற்குச் சிறப்புப் பாயிரம் பாடியளித்துள்ளார்.³ புதுவைத் தமிழ்ப் புலவர் பொன்னுசாமி முதலியார், தரங்காபுரம் சண்முகக் கவிராயர் என்போர் சாத்துக்கவி பாடியுள்ளனர்.⁴

19 ஆம் நூற்றாண்டில் அச்சான தொல்காப்பிய உரைகளின் முற்பதிப்புகள்

தொல்காப்பிய நூலுக்கு அமைந்துள்ள பழைய உரை நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியது இளம்பூரணர் உரை; காலத்தால் பிந்தியது நச்சினூர்க்கினியர் உரை. எழுத்ததிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர் நச்சினூர்க்கினியர் ஆகியோரது உரைகள் கிடைத்துள்ளன. சொல்லதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர், தெய்வச் சிலையார், கல்லாடர் முதலியோர் எழுதிய உரைகள் உள்ளன. பொருளதிகாரம் முழுமைக்கும் இளம்பூரணர் உரை உள்ளது. பொருளதிகாரத்தில் முதல் ஐந்து இயல்களுக்கும் செய்யுள் இயலுக்கும் நச்சினூர்க்கினியர் உரை கீட்டியுள்ளது. மெய்ப்பாட்டியல், உவம இயல், செய்யுளியல், மரபியல் நான்கிற்குமே பேராசிரியரின் உரை உள்ளது. பழைய உரைகாரர் உரைகளில் தொல்காப்பிய நூல் முழுமைக்கும் கிடைத்திருப்பது இளம்பூரணர் உரை ஒன்றே. உரைகளின் தோற்ற முறை இதுவாயினும் அச்சில் வெளிவந்த வரலாற்றை நோக்கின் இவை முன்பின்னாக அச்சுவம் பெற்றுள்ளன. முதற்கண் 19ஆம் நூற்றாண்டில் அச்சிடப்பெற்ற தொல்காப்பிய முற்பதிப்புகளை நோக்குவோம்.

எழுத்ததிகாரம் — நச்சினூர்க்கினியர் உரை

தொல்காப்பியப் பழைய உரைகளுள் முதன் முதல் அச்சில் வெளிவந்தது எழுத்ததிகாரப் பகுதிக்கு உரிய நச்சினூர்க்கினியர் உரையே. இவ்வுரையைப் பல பிரதிகளைக் கொண்டு ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியவர் மழைவை மகாலிங்கையர் ஆவர். இவர் அந்நாளில் பிரிட்டிஷ் கம்பெனியாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராய் விளங்கியவர். இது வெளியான ஆண்டு சாலிவாகன சகாப்தம் 1770 — அதாவது கி. பி. 1848. இவ்வுரைப் பதிப்பிற்குச் சிறப்புப் பாயிரம் தந்தவர் திருவாவடு துறை ஆதீன வித்துவான் தாண்டவராய சுவாமிகள் ஆவர்.⁵

சூத்திரமும் உரையும் ஒரே வகை எழுத்தினால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டும் தனித்தனிப் பத்திபோல் காணப்படும். எனினும் சூத்திர முடிவில் பக்கத்தின் ஓரத்தில் உடுக்குறி அமைத்துள்ளார். பல அடிகள் கொண்ட சூத்திரங்கள் பாமுறையில் அமைத்து அச்சிடப் பெறவில்லை. ஆயினும் அடிகளின் முடிவிடத்தைக் குறிக்கக் காற்புள்ளி (,) அமைத்துள்ளார். உரைப்பகுதியில் சூத்திர விளக்கமும் உதாரணப் பகுதியும் ஒருசேரக் காணப்படும் உரைப்பகுதி சந்தி சேர்ந்து அமைந்த வடிவமே. இப்பகுதியில் முற்றுப்புள்ளி, காற்புள்ளி முதலிய குறியீடுகள் அமைத்துள்ளார். என்றாலும் சொல்லுக்குச் சொல் இடைவெளி இல்லை. ஒவ்வொரு இயல் பகுதியிலும் சூத்திர உரை முடிவில் எண் குறிப்பு அமைத்துள்ளார். இயல் முடிவில் ஆகச் சூத்திரத் தொகை இவ்வளவு என்னும் குறிப்பு

உள்ளது. நூலின் முடிவில், “ஆக இயல் 9க்குச் சூத்திரம் 483. தொல்காப்பிய வெழுத்ததிகார மூலமும் மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினூர்க்கினியரீயற்றிய காண்டிகையுரையு முற்றிற்று” என்னும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது. இதன் இயலடைவும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத்தொகையும் பற்றிய ‘நூலின் மரபு’, ‘எழுத்ததிகாரச் சூத்திரங்கள்’ எனத் தொடங்கும் இரு வெண்பாக்களும் தரப்பட்டுள்ளன.* இவையெல்லாம் நோக்கின் ஏடெழுதப் பெற்றிருந்த வகையிலேயே இந்த அச்சுப் பதிப்பும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது விளங்கும்.

சூத்திரவகராதி, இயலகராதி என்பவை நூலின் முதலில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பு எண்கள் எல்லாம் தமிழ் எண்களே.* இயலகராதியில் இயல்களின் பெயரை மையமாக அமைத்து முதலில் பக்க எண்ணும் பின்னர் இயல் சூத்திரத் தொகையும் தரப்பட்டுள்ளன.

பதிப்புரை முகவுரை போன்றவை எதுவும் இதில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் பதிப்பு விவரங்கள் எல்லாம் முகப்புப் பக்கத்திலே நூலின் தலைப்புடன் சேர்ந்து அமைந்துள்ளன. சென்ற நூற்றாண்டுப் பதிப்புகள் பலவற்றிலும் இவ்வகை முறையமைப்புக் காணலாகும். முதன்முதல் அச்சில் வெளிவந்த நச்சினூர்க்கினியர் உரைநூலின் முகப்புப் பகுதியை மட்டும் மாதிரிக்காகக் காண்போம் :

உ

தொல்காப்பியம்

இஃது

ஐமதக்கினி மஹாரிஷியின் புத்திரரும் அகஸ்திய
மஹாரிஷியின் முதன் மாணாக்கருமாகிய திரண
தூமாக்கினி யென்னுமியற் பெயரையுடைய
தொல்காப்பிய மகாரிஷியினால்
அருளிச் செய்யப்பட்டது.

இதில்

முதலாவது — எழுத்ததிகார மூலமும்
மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி
நச்சினூர்க்கினியரால்
அருளிச் செய்யப்பட்ட வதனுரையும்
கரலிகிதங்க ளாலாய வழக்களை நீக்கி
யச்சிட்டுத் தருக வெனச் சில வித்துவான்கள்
கேட்டுக் கொள்ளக் கனம் பொருந்திய
கம்பெனியாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட
யூநிவெர்சிட்டி யென்னுஞ் சகல சாஸ்திர
சாலைத் தமிழ்த் தலைமைப் புலமை நடாத்திய

* சென்ற நூற்றாண்டுப் பதிப்புகளில் எல்லாம் தமிழ் எண்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மழைவை மகாலிங்கையரவர்களால்
பல பிரதிகளைக் கொண்டாராயப்பட்டுத்
திருவண்ணாமலை வீரபத்திரையரால் தமது
கல்விக் கடல் அச்சுக் கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்
பட்டன.

சாலிவாகன ௭ 1770க்குச் §
சரியான பிலவங்க ௭ ஆவணி மீ.

தொல்காப்பியம் முழுமையும் — நச்சினூர்க்கினியர் உரை

பெரும்பான்மையான சென்ற நூற்றாண்டுப் பதிப்புகள் இவ்வாறு காணப்படினும் யாழ்ப்பாணம் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பித்த பதிப்புகள் பதிப்பு முறையில் பல சிறப்புக் கூறுகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. பதிப்புரை இவர்தம் பதிப்புகள் எல்லா வற்றிலும் காணப்படும். மூலபாடம் பெரிய எழுத்திலும், உரை அதனினும் சிறிய எழுத்திலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒவ்வொரு சூத்திரத்தின் முதல் எழுத்தும் பெரிதாகவும் தரப்பட்டிருக்கும். சூத்திரக் கருத்து விளக்கம், பொருள், உதாரணம் ஆகியவை தனித் தனிப் பத்திகளாகத் தெளிவுறக் காணப்படும். சொல்லுக்குச் சொல் இடைவெளியிட்டும் கடின சந்திகள் ஓரளவு பிரிக்கப்பட்டும், ஏற்ற நிறுத்தற் குறியீடுகளுடன் கொடுத்திருக்கக் காணலாம். நூல் முழுமைக்கும் தொடர் எண்ணும், இயல்களுக்குத் தனித்தனி எண் குறிப்பும் உள்ளன. சூத்திர அகராதி தனிப்படப் பக்க எண் குறிப்புடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கும். இவற்றால் சென்ற நூற்றாண்டுப் பதிப்புகளில் இவர்தம் பதிப்புகள் படிப்பார்க்கு எளிதாகவும், கவர்ச்சியாகவும் உள்ளன என்பது விளங்கும்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தை நச்சினூர்க்கினியர் உரையுடன் பல தேசப் பிரதிகளைக் கொண்டு 1885-ல் வெளியிட்ட தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள், ஏனைய அதிகாரங்களையும் நச்சினூர்க்கினியர் உரையுடன் பதிப்பித்துத் தொல்காப்பிய முழுமைக்கும் நச்சினூர்க்கினியர் உரை தமிழலகில் வழங்குமாறு வழி செய்தார்கள். இவர்கள் பதிப்பித்த எழுத்ததிகார, சொல்லதிகார நச்சினூர்க்கினியர் உரைப் பதிப்புகள் முறையே 1891, 1892ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தன. இவற்றுள் எழுத்ததிகாரம் மட்டும் மழைவை மகாலிங்கையர் பதிப்பித்த முன்பதிப்புக்கு மறு மதிப்பு. எனினும், இதுவும் முதற் பதிப்பு என்று போற்றத்தக்கதே. 'ஐயர் பதிப்புச் சென்னப்பட்டணப் பிரதிகளின் வழிப்பட்டது நோக்கி, அதனைத் தென்தேசப் பிரதிகளோடும் பரிசோதித்து அச்சிடுவித்தனன்' என்று பிள்ளையவர்கள் தம் பதிப்புரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும், ஏடுகளிலிருந்தே நூல்களை முதன்முறையாகப் பதிப்பித்துவந்துள்ள பிள்ளையவர்களின் பதிப்புப் பணிக்கு விலக்கா

யமைந்தது இந்த எழுத்ததிகாரப் பதிப்பு ஒன்றே. இது குறித்துப் பிள்ளையவர்கள் பதிப்புரையில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்கள் :

“ஒரு முறையாயினும் பிறர் பிரசுரித்த நூல்களை மீள அச்சிடுவீக்காத எனக்கு இவ்வெழுத்ததிகாரம் ஒரு விலக்காயிற்று. அன்றியும் ஒரு பெருநூலின் முதலிலேயுள்ளதோர் சொற்பபாகத்தை மாத்திரம் ஒருவர் பிரசுரஞ் செய்து காலகதியடைந்துவிட்டால் பின்னர் அந்நூல் முழுவதையும் அச்சிடுவோர் முதற்பாகத்தையும் சேர்த்து அச்சிடுதல் தவறன்றும். உலகவழக்கமும் அதுவே.”

1848-ல் வெளிவந்த மகாலிங்கையர் பதிப்பையும் தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களின் பதிப்பையும் உடன் வைத்து நோக்கினால், முந்தியதினும் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பு எத்துணையளவு திருத்தம் பெற்று விளக்கமாய் அமைந்துள்ளது என்பது நன்கு விளங்கும். தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களின் எழுத்ததிகாரப் பதிப்பு மறுபதிப்பேயாயினும், ஏட்டிலிருந்து அச்சுக்கு மாறிய காலகட்டத்தின் நிலைமையை நோக்கினால் இதுவும் ஒரு முதற் பதிப்பு என்றே கொள்ளத்தகும். ஏனெனில் முந்திய பதிப்பில் விளக்கமில்லாது இருந்த பல பகுதிகள் இவர்தம் பதிப்பில் திருத்தம் பெற்றுள்ளன.

எழுத்ததிகார இளம்பூரணர் உரையும் சொல்லதிகாரச் சேனாவரையர் உரையும்

விபவ ஆண்டாகிய 1868ஆம் ஆண்டு, தொல்காப்பியப் பதிப்புகளின் வரலாற்றில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் ஆண்டாகும். எழுத்ததிகார இளம்பூரணர் உரையும் சொல்லதிகாரச் சேனாவரையர் உரையும் இந்த ஆண்டில்தான் முதன் முதலாக வெளிவந்தன. திரிசிரபுரம் சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியார் வெளியிட்ட எழுத்ததிகார இளம்பூரணர் உரைப்பதிப்பும், கோமளபுரம் இராசகோபாலப்பிள்ளை வெளியிட்ட தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் சேனாவரையமும் விபவ ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்களில் வெளியாயின. இவ்விரு பதிப்புகளும் மழைவை மகாலிங்கையர் பதிப்புப் போலவே சூத்திரமும் உரையும் தனித்தனிப் பத்திகளாய் வரும் வகையிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பித்த தொல்காப்பியச் சேனாவரையருரைப் பதிப்பு இராசகோபாலப் பிள்ளை பதிப்பிற்கும் ஒரு மாதத்திற்கு முன்னதாக விபவ ௭ புரட்டாசி மாதத்தில் வெளிவந்தது. இரண்டுமே ஏடுகளைப் பரிசோதித்து வெளியிட்டவையே. எனவே, இவ்விரு பதிப்புகளையுமே சேனாவரையருரையின் முதற் பதிப்புகள் எனல் வேண்டும். இனி, இப்பதிப்புகள் பற்றிய பிற செய்திகளை நோக்குவோம்.

சுப்பராயச் செட்டியாரின் எழுத்ததிகாரப் பதிப்பு

எழுத்ததிகாரத்தை இளம்பூரணர் உரையுடன் பதிப்பித்து வழங்கிய திரிசிரபுரம் சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியார் திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் மாணுக்கருள் ஒருவர்; சென்னை அரசாங்கத்தின் நார்மல் பாடசாலை யில் தமிழ்ப் புலவராய் விளங்கினார். பல பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து வெளியிடப் பெற்றது இப்பதிப்பு. இளம்பூரணருரை பற்றிக் கூறுமிடத்து, “உரையாசிரியர் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற இளம்பூரணர்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வுரைப் பதிப்பைப் பூவிருந்தவல்லி கன்னியப்ப முதலியார் அச்சிட்டனர்.

இதற்குத் திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் கும்பகோணம் கல்லூரித் தமிழ்ப் புலவர் தியாகராயச் செட்டியாரும் திரிசிரபுரம் பெரியண்ணப் புலவரும் சிறப்புப் பாயிரம் பாடியுள்ளனர்.¹ இவர்கள் எல்லாரும் சுப்பராயரின் பெரும்புலமையையும் அரும்பணியையும் பாராட்டியதோடு அச்சிற் பதிப்பித்த கன்னியப்ப முதலியாரையும் சிறப்பித்துள்ளனர்.

சி. வை. தா. சேனாவரையம் பதிப்பு

யாழ்ப்பாணம் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையால் ஊ. புஷ்பரதச் செட்டியாரது கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்ட தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரச் சேனாவரையம் பிள்ளையவர்களின் தொல்காப்பியப் பதிப்பு வரிசையில் முதலாவது அச்சிடப் பெற்றதாகும். பிள்ளையார் சுழியுடன் கணபதி துணை எனத் தொடங்குவதால், இவர்தம் சைவப் பற்று விளக்கமாகும். நூற்பாவும் உரையும் விளங்க நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. “இஃது வடநூற் கடலை நிலைகண்டுணர்ந்த சேனாவரையருரையோடும் நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரால் பல பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து” வெளியிடப்பட்டது என்னும் குறிப்புக் காணப்படுகிறது.* திருக்குறள் பரிமேலழகருரை, திருக்கோவையார் முதலிய பல நூல்களையும் பிழையற நன்கு பரிசோதித்து அச்சிட்டுத் தமிழுலகுக்கு வழங்கிய நாவலர் பெருமானின் பெருமையைத் தமிழுலகு நன்கு அறியும். இது கோமளபுரம் இராசகோபாலப் பிள்ளை பதிப்பிற்கு ஒரு மாதம் முந்தி வெளியிடப்பட்டது என்பது முன்னர்க் கண்டோம்.

இராசகோபாலப் பிள்ளையின் சேனாவரையம் பதிப்பு

ஒரே காலத்தில், சென்னையம்பதியிலேயே இருவர்தம் பதிப்புகளும் அச்சாகியிருக்கின்றன. இராசகோபாலப் பிள்ளை பதிப்பு சென்னை பு. கந்தசாமி முதலியாரின் வர்த்தமான தரங்கிணி சாகை

* ‘சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் சேனாவரையத்தை இவரைக் கொண்டு பரிசோதிப்பித்து அச்சிட்டார்,’ — ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம் : த. கைலாச பிள்ளை, பக். 69.

அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இராசகோபாலப் பிள்ளை சென்னை நாரம்ல் ஸ்கூல் என்னும் போதனை சக்திவிர்த்தி வித்தியா சாலைத் தமிழ்ப் புலவராய் விளங்கினார். மேலைமணம்பேடு ஸ்ரீ நிவாஸ சடகோப முதலியாரவர்கள் தூண்டுதலால் இப்பதிப்புப் பணியை மேற்கொண்டார் என்பது தெரிய வருகிறது. வைணவ சமய ஈடுபாடுடைய இவர், 'ஸ்ரீ ஸ்ரீமத்வரவர முநயே நம' என்றும், 'ஸ்ரீ ஹரி ஓம் — நன்றாக குருவே துணை, ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம' என்றும் முறையே நூல் முகப்புப் பக்கத்திலும் நூலின் தொடக்கத் திலும் குறிப்பிடுகிறார்.

சேனாவரையப் பதிப்புகளில் சூத்திரத்தொகை வேறுபடக் காரணம்

கோமளபுரம் இராசகோபாலப் பிள்ளையின் சொல்லதிகாரத் தொகைச் சூத்திரம் 429; சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை கொண்ட சூத்திரத் தொகை 463. இவ்வாறு சூத்திரத்தொகை வேறுபடக் காரணம் என்ன? சேனாவரையர் உரை எழுதியுள்ள முறையில் சூத்திர அமைப்பை இராசகோபாலப் பிள்ளை பின்பற்றியுள்ளார். ஓர் இடம் காண்போம். பெயரியலில் இயற்பெயர் விரிவு பதினான்கின் விளக்கம் கூறும் நூற்பாக்கள் நான்காக (176, 177, 178, 179) தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் கொள்வர். ஆனால், சேனாவரையர் உரையோ நான்கிற்கும் ஒருசேர எழுதப்பட்டுள்ளது. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களும் நான்கு நூற்பாக்களாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தந்து உரையை ஒருசேரத் தருகின்றார். இராசகோபாலப் பிள்ளையோ நான்கையும் ஒரு சூத்திரமாக அமைத்துள்ளார் (176). இவ்வாறே உரி இயலில் 28-ம் எச்சவியலில் 3-ம் சூத்திரங்கள் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பில் மிகுந்து காணப்படும். ஆக 34 சூத்திரங்கள் இவர் பதிப்பில் தனிப்படக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.⁸ எனினும், இவ்விடங்களில் சூத்திரங்களை ஒருசேரத் தந்து, சேனாவரையர் உரையும் சேரக் கொடுப்பார். இவ்விடங்களில் எல்லாம் இராசகோபாலப் பிள்ளை ஒரே சூத்திர அமைப்பைக் கொள்வர்.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சூத்திரங்களைத் தந்த இடங்களிலும், உரைப்பகுதி தொடங்கும்போது, 'இதன் பொருள்' என்றே தொடங்கும் வகையில்தான் அச்சுப் பிரதி காணப்படுகிறது. இவ்வுரை முறையை நோக்கினாலும் சேனாவரையர் இவற்றை ஒரு சூத்திரமாகக் கொண்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாம். சேனாவரையரின் உரையமைப்பு முறையை நோக்கும்பொழுது கோமளபுரம் இராசகோபாலப் பிள்ளை கொண்ட எண்தொகையே அவர்தம் உரைப்படி சரியானது என்பது விளங்கும்.

சொல்லதிகாரத்தில் 463 நூற்பாக்கொண்டவர் நச்சினூர்க்கினியர். நச்சினூர்க்கினியரின் அமைப்பை ஒட்டியே சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை தம் பதிப்பில் சூத்திரப் பாகுபாடு கொண்டு, உரைப் பகுதியைச் சேனாவரையர் தந்துள்ள பாங்கில் அமைத்துள்ளார் என்று

தோன்றுகிறது. பின் வந்த சேனாவரையருரைப் பதிப்பாளர்களும் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை கொண்டுள்ள வகையிலேயே சூத்திரமும் உரையும் அமைத்துக் கொள்வாராயினர்.

தொல்காப்பியம் — எழுத்து, சொல், பொருள் — நச்சினூர்க்கினியர் உரை

சேனாவரையர் உரைப்பதிப்புக்குப் பின் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் முழுமையும் நச்சினூர்க்கினியர் உரையுடன் பதிப்பிக்க முயன்று வெற்றி பெற்றார்கள். முதலில் அவர்கள் அச்சிட்டது பொருளதிகாரமே. இது பார்த்திப ஆண்டு ஆவணி மாதம், அதாவது 1885ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இப்பதிப்பிற்கு அவர்கள் எழுதியுள்ள 12 பக்கங்கள் கொண்ட பதிப்புரை பார்க்கத் தக்கது. தொல்காப்பியர் வரலாறு, தொல்காப்பிய வரலாறு, தொல்காப்பிய உரைகள் பற்றிய குறிப்பு, அந்நாளில் தொல்காப்பியக் கல்வியிருந்த நிலை, தமக்கு ஏடுகளை நல்கிய பெருமக்களைப் பற்றிய குறிப்பு, பாடங்களைத் தீர்மானிப்பதில் தாம் பட்ட இடர்ப்பாடு, நூலைப் பதிப்பிப்பதில் நேரும் பல சிக்கல்கள் முதலியவற்றை எடுத்துரைத்துள்ளார்கள். தமிழ் நாட்டிலும் யாழ்ப்பாணத்திலுமாகக் கிட்டிய பன்னிரண்டு பிரதிகளைக் கொண்டு பரிசோதித்து வெளியிடப்பட்டது இப்பதிப்பு. “இஃது இப்போது வழுவறப் பிரசுரம் செய்யப் பட்டது என்று கொள்ளற்க” என்று தம் பதிப்பில் திருத்தம் பெறவேண்டும் இடங்கள் பல உள என்பதனைச் சுட்டியிருக்கின்றார்.

நூற்பா, உரைப் பகுதிகளை வேறுபட்ட எழுத்தில் அமைத்துத் தந்திருப்பதோடு நூற்பாக்களின் முதலெழுத்துக்களைப் பெரிய எழுத்திலும் கொடுத்துள்ளார். அன்றியும் உரைப்பகுதியினிடையே பத்தி பிரித்துத் தரும் இடங்களிலும் முதல் எழுத்தைப் பெரிதாகவே அமைத்துள்ளார். உதாரணம் வரும்போது — உ-ம் எனச் சுருக்கம் தரப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணச் செய்யுள்களை அடிவரையறைப்படி அமைக்காது தொடர்ந்து அச்சிட்டிருப்பினும் ஒவ்வொரு அடியும் பிரியும் இடங்களில் இணைகோடு (-) இட்டுக் காட்டியுள்ளார். பக்கங்கள் பல்கும் என்பது கருதி இவ்வாறு தந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. பாடல்களுக்கு இரட்டை மேற்கோள்குறி அமைத்துத் தெளிவுபடுத்தியும் உள்ளார்.

சூத்திர அகராதியை முதலில் தந்திருப்பதோடு பிழைதிருத்தப் பட்டியலும் 4 பக்கங்களில் கொடுத்துள்ளார். முகப்புப் பகுதி 30 பக்கங்களும், நூல் 851 பக்கங்களும் கொண்டு ஒரு பெருந் தொகுதியாய் இப்பதிப்பு உள்ளது. ‘திருச்சிற்றம்பலம்’ என்று தொடங்கி, ‘திருச்சிற்றம்பலம்’ என்று முடிக்கின்ற பான்மை அவர்தம் இறையருள் வேண்டும் உள்ளத்தைக் காட்டும். பக்கத் தலைப்பு, பக்க எண்கள் முதலிய பதிப்புக்குரிய அங்கங்களைக் கொண்டு,

தெளிவான அச்செழுத்தில், கடின சந்திகளைப் பிரித்தும், குறியீடுகள் தந்தும், நூற்பாட அமைப்பிலும் உரையமைப்பிலும் தக்க நியமங்களைத் தழுவியும், வெளியிடப்பெற்ற இப்பதிப்பு சென்ற நூற்றாண்டு வெளிவந்த பதிப்புகளுள் மிகவும் சிறப்பாகப் போற்றத் தக்கதாகும். இத்தகு சிறப்புக் கூறுகள் பிள்ளையவர்கள் வெளியிட்ட பிறப்பதிப்புகளிலும் காணலாகும்.

பொருளதிகாரத்தை நச்சினூர்க்கினியர் உரையுடன் வெளியிட்ட பின் தொல்காப்பியத்தின் ஏனைய எழுத்து, சொல் அதிகாரங்களையும் நச்சினூர்க்கினியர் உரையுடன் வெளியிடப் பிள்ளையவர்கள் முனைந்தனர். இதன் பயனாக 1891-ல் எழுத்து அதிகாரமும், 1892-ல் சொல்லதிகாரமும் வெளியிடப்பட்டன என்பது முன்னரும் சுட்டப் பட்டது. இவ்வாறாகத் தொல்காப்பியம் முழுமையும் நச்சினூர்க்கினியர் உரையுடன் தந்து, தொல்காப்பியப் பயிற்சி நாட்டில் வளர்ந்தோங்கச் செய்த பெருமை யாழ்ப்பாணம் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களையே சாரும்.

இரண்டாம் பகுதி

இருபதாம் நூற்றாண்டு முதற்பதிப்புகள்

மூலபாடப் பதிப்புகள் — நமச்சிவாய முதலியாரின் மூலபாடப் பதிப்பு — சிதம்பர புன்னைவனநாத முதலியார் பதிப்பு — இளவழகனார் வழங்கிய கழகப் பதிப்பு — மர்ரே எஸ். ராஜம் வெளியிட்ட இலக்கியச் செல்வம் பதிப்பு — ச. வே. சு. இலக்கணத்தொகை — தொல்காப்பிய வளம் — அறவாணனின் ஒப்பியல் பதிப்பு — தொல்காப்பியப் பாயிரங்கள் — தொல்காப்பியம்: பொதுப்பாயிரம் — இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏட்டிலிருந்து பதிப்பிக்கப்பெற்ற தொல்காப்பிய உரை நூல்கள் — தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம்: இளம்பூரணம் — சொல்லதிகாரம்: தெய்வச் சிலையார் உரை — சொல்லதிகாரக் கல்லாடனார் உரை, கழகப் பதிப்பு — டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் பதிப்பு — தொல்காப்பியம்: சொல்லதிகாரம் உரைக் கோவை — தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம்: இளம்பூரணம் — கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பு — வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை பதிப்பு — பொருளதிகாரம்: களவியல் முதலிய ஏனைய இயல்கள் இளம்பூரணம் — பொருளதிகாரம் செய்யுளியல் — நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

மூலபாடப் பதிப்புகள்

நமச்சிவாய முதலியாரின் மூலபாடப் பதிப்பு

தொல்காப்பிய மூலபாடப் பதிப்புகள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தான் அதிகமாக வந்துள்ளன. தொல்காப்பிய மூலபாடத்தைத் தனியாக அச்சிட்டுத் தமிழுலகுக்கு வழங்கிய பெருமை பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்களையும், திரு. பி. சிதம்பர புன்னைவனநாத முதலியார் அவர்களையும் சாரும். தொல்காப்பியத்துள் அடங்கிய மூன்று அதிகாரங்களுள், எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் இரண்டையும் ஒரு தொகுதியாக 1922லும் பொருளதிகாரத்தை 1924லும் கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பித்தார். நல்ல காகிதத்தில் அழகிய முறையில் ஏற்ற தலைப்புகள் முதலியவற்றுடன் இப்பதிப்புகள் அமைந்துள்ளன. இம்மூலபாட வெளியீட்டின் முதற்பகுதிக்கு திரு. தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களும், இரண்டாம் பகுதிக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதர் எதிராஜலு நாயுடு அவர்களும் பதிப்பாசிரியருக்கு உடனிருந்து உதவியுள்ளனர்.

கா. நமச்சிவாய முதலியார் மூலபாட நூல்களின் தனிச்சிறப்புகள் சில குறிப்பிடத்தக்கன. நூல் முதலில் முன்னுரையும் பொருளடக்கமும் தரப்பட்டுள்ளன; இறுதியில் 'சூத்திர முதற் குறிப்பு' அகராதி இடம் பெற்றுள்ளது. சூத்திரங்களில் கடின சந்திகளைப் பிரித்துள்ளார். சூத்திரங்கள் நுதலிய பொருளைத் தலைப்பாக அமைத்துத் தந்துள்ளார். இத்தலைப்புகள் தம்முடைய புதிய சேர்க்கை என்பதைப் புலப்படுத்த அவற்றைப் பகர வளைவுக்குள் (Square bracket) அமைத்துத் தந்துள்ளமை போற்றத்தக்கது.

எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் இவற்றிற்கு நச்சினூர்க்கினியர் கொண்ட பாடமும், பொருளதிகாரத்திற்கு இளம்பூரண அடிகள் கொண்ட பாடமும் தழுவியுள்ளார். ஏனைய உரையாசிரியர் முதலியோர் கொண்ட மூலபாடங்களில் காணும் பாட வேறுபாடுகளை அடிக்குறிப்பாகக் காட்டியுள்ளார். ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும் அமைந்த இயல் வைப்பு, சூத்திரத் தொகை என்பனபற்றி வரும் பழம்பாடல்களையும் அவ்வவ் அதிகாரங்களின் இறுதியில் அமைத்துள்ளார். பொருளதிகாரத்தின் இறுதியில் எழுத்ததிகாரம் 483, சொல்லதிகாரம் 465, பொருள் அதிகாரம் 652 என்று தந்து ஆகத் தொல்காப்பிய சூத்திரங்கள் 1600 என்னும் விளக்கமும் குறித்துள்ளார். சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி ஒவ்வோர் அதிகாரத்திற்கும் தனித்தனியாக அமைத்துத் தந்துள்ளார். இவ்வாறு மூலபாட நூல் வெளியிட்டதின் நோக்கத்தைப் பதிப்பாசிரியரின் வாக்கிலேயே காண்போம்:

“இக்காலத்தே பண்டைத் தமிழ் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் மூலபாடமாக வெளிவரின், அவை பெரிதும்

பயன் தருவனவாம் என்பது கருதி, சங்கம் மருவிய இலக்கண இலக்கியங்களைக் கைச்சுவடிகளாகப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கியுள்ளேன்.”

இவ்வாறே பத்துப்பாட்டு குறுந்தொகை ஆகியவற்றிற்கும் திரு. முதலியார் மூலபாடப் பதிப்புகளைப் பின்னர் வெளியிட்டுள்ளார்.

சி தம்பர புன்னைவனநாத முதலியார் பதிப்பு

திரு. கா. நமச்சீவாய முதலியார் சென்னைக் குமாரசாமி நாயுடு அண்டு சன்ஸ் கம்பெனியின் வழியாய்த் தொல்காப்பிய எழுத்ததிக்கார — சொல்லதிகார மூலங்களை முதல் பகுதியாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய 1922ஆம் ஆண்டிலேயே மதுரை பி. என். சிதம்பரநாத முதலியார் கம்பெனியிலிருந்தும் தொல்காப்பிய மூலபாடப் பதிப்பு ஒன்று வெளியாகியது. இதில் முன்று அதிகாரங்களும் முழுமையாய்த் தரப்பட்டுள்ளன. சூத்திரங்களுக்குக் கருத்து மற்றும் பாட பேதங்களுடனும் குறிப்புரையுடனும் வெளியிடத் துணைபுரிந்தவர் பதிப்பாசிரியர் பி. சிதம்பர புன்னைவனநாத முதலியார் அவர்களாவர். இவர் எழுத்து 483, சொல் 462, பொருள் 665 ஆக 1610 சூத்திரங்கள் கொண்டுள்ளார். சூத்திரங்களுக்குக் கருத்து விளங்கும் வகையில் தலைப்புத் தந்துள்ளதோடு அடிக்குறிப்பாகப் பாட பேதங்களையும் அங்கங்கே காட்டியுள்ளார். பதிப்புரையில் நூலின் சிறப்புகளை எடுத்துரைத்ததோடு முந்திய பதிப்புகளைக் குறித்தும் விளக்கம் தந்துள்ளார். தொல்காப்பிய சூத்திர முதற்குறிப்பகராதியை நூலின் தொடக்கத்தில் அமைத்துள்ளார். நன்னூலில் பவணந்தி முனிவரால் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ள நூற்பாக்களுக்கு உடுக்குறியிட்டு இவ்வகராதியில் காட்டியுள்ளார். மதுரை வக்கீல் டி. சி. சீநிவாச அய்யங்கார் ஆங்கிலத்தில் ஓர் அறிமுகவுரையும், திரு. நாராயணையங்கார் அவர்கள் சிறப்புரையும் எழுதியுள்ளார்கள். தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி ஆசிரியர் அரசஞ்சண்முகனார் மாணுக்கரும் மதுரைத் தமிழர் சங்கத் தலைவரும், திருவாலவாயுடையார் கோயிற்றடையாரும் ஆகிய திருவாளர் ம. சுந்தரபாண்டிய ஓதுவார் இப்பதிப்பினைப் பாராட்டிச் சிறப்புப் பாயிரம் பாடியுள்ளார்.⁹

இளவழகனார் வழங்கிய கழகப் பதிப்பு

இதன் பின்னர் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர் தொல்காப்பிய மூலத்தைக் கையடக்கமான பதிப்பாகக் குறுகிய வடிவில் வெளியிட்டனர் (1943). இக்கழகத்திற்காக விளக்கக் குறிப்புகள் முதலியவற்றுடன் பதிப்பித்துத் தந்தவர் கழகப் புலவர் தி.சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை (இளவழகனார்) அவர்களாவர். பதிப்புரையில் பதிப்பாசிரியர் தொல்காப்பிய நூலைக் குறித்தும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் வரலாறு

பற்றியும் செய்திகளைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். பதிப்பு முறை பற்றியும் விளக்கியுள்ளார். இப்பதிப்பில் பதிப்பாசிரியர் மேற்கொண்ட பதிப்பு முறைகளைக் கவனிப்போம் :

ஒவ்வோர் இயலின் தலைப்புக்கு விளக்கமும் ஒவ்வோர் இயலுக்கும் உட்பிரிவுகளும் தரப்பட்டிருப்பது முந்திய பதிப்புகளில் இல்லாத புதுமை. ஒவ்வொரு நூற்பாவுக்கும் விளக்கமான தனித் தலைப்புகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றைத் தடித்த எழுத்தில் அமைத்து இவை பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியிருப்பது சிறப்பாகும்.

இம்மூலபாட அமைப்பில் நச்சினூர்க்கினியர் உரையை அடியொற்றி எழுத்து, சொல், பொருள் அதிகாரங்களில் முறையே 483, 463, 664 நூற்பாக்கள் கொண்டு தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் 1610 என்று கணக்கிட்டுள்ளனர்.

“ஆயிரத்தின் மேலும் அறுநூற்றுப் பஃதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்”

என்னும் பழம்பாடல் கூறும் தொகைப்படி இப்பதிப்பு அமைந்துள்ளமை காணத்தகும்.

நூற்பாக்களைப் படித்துக்கொண்டு போகும்போதே பொருளுணர்ச்சிக்குத் தடையில்லாத வகையில் நூல் முழுவதற்கும் உரைக் குறிப்புகளும் பதிப்பாசிரியரால் அடிக்குறிப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளன. இவை சூத்திரங்களைப் பொருளுணர்ச்சியுடன் கற்பதற்கு உதவுவனவாம். மூன்று அதிகாரங்களுக்கும் ஒருசேரச் சூத்திர முதற்குறிப்புகராத் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. மாணவர்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்கும் பயன்படத்தக்க ஒரு நல்ல பதிப்பு.

**மர்ரே எஸ். ராஜம் வெளியிட்ட இலக்கியச் செல்வம்
பதிப்பு**

தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் சந்தி பிரித்து, பொருட் போக்கிற்குத் தக்க வண்ணம் நிறுத்தற்குறியீடுகள் அமைத்து, அந்தந்த நூலுக்கு ஏற்ற வகையில் தலைப்புகளும் பிறவகைக் குறிப்புகளும் சேர்த்துத் திரு. ராஜம் அவர்கள் வெளியிட்ட ‘இலக்கியச் செல்வம்’ வரிசையில் தொல்காப்பிய மூலம் (1960) புத்தமைப்பும் புதுப்பொலிவும் பெற்றுள்ளது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் நூலினுள்ளாக எவ்வகைக் குறிப்பும் இடை மடுக்காது மூலபாடம் முழுமையும் அமைத்துத் தந்திருப்பது இதன் முதல் தனிச் சிறப்பாகும்.

இம்மூல நூல் பதிப்பில் எழுத்ததிகார, பொருள் அதிகார நூற்பாத் தொகை இளம்பூரணர் உரைப்படடியும், சொல் அதிகாரம் நச்சினூர்க் கீனியர் கொண்டுள்ள முறைப்படடியும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே மூன்றதிகாரங்களிலும் 483, 463, 656 ஆக 1602 நூற்பாக்கள் இப்பதிப்பில் காணப்படும்.

நூற்பாக்கள் சந்தி பிரித்துச் சொல் முறையாக அமைத்திருப்ப தோடு பொருள் செல்நெறிக்கு ஏற்றவண்ணம் நிறுத்தற் குறியீடு களும் கொடுத்திருப்பதால், எத்தகையோரும் இதனை எளிதில் வாசிக்கலாம். மேலும், பொருள் விளக்கத்திற்கு ஏற்ற குறிப்புகளும் பல்வேறு ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளும் பின்னிணைப்பாகச் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

அவையாவன :

1. அதிகாரங்களுள் இயல் பகுப்பும் நூற்பா அளவும் (பழம் பாடல்கள்).
2. இளம்பூரணர் முதலியோர் ஒவ்வோர் இயலிலும் கொண்ட நூற்பா அளவு.
3. இயல்களில் நூற்பாத்தொகை வேறுபாட்டின் விளக்கம்.
4. பாட வேறுபாடுகள்.
5. பொருள் அடைவு.
6. நூற்பா முதற்குறிப்பு அகராதி (ஒவ்வோர் அதிகாரத்திற்கும் தனித்தனியாக இயல் எண், நூற்பா எண்களுடன்).

இவ்வாறாகப் பிற்சேர்க்கைகள் ஆராய்ச்சியாளர்க்குப் பயன்படும் வகையில் தரப்பட்டுள்ளமையும் இப்பதிப்பின் தனிச்சிறப்பாகும்.

ச. வே. சு. இலக்கணத் தொகை

முந்திய தொல்காப்பிய நூலுடன் கால அடைவில் மொழி வளர்ச்சிக்குத் தகப் பின்னாளில் தோன்றிய வீரசோழியம், நேமி நாதம், நன்னூல், பிரயோக விவேகம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, தொன்னூல் விளக்கம், முத்து வீரியம் என்னும் நூல்களின் நூற்பாக்களையும் உடன் இணைத்து எழுத்து, சொல் இரண்டற்கும் இலக்கணத்தொகை என இரு தொகுதிகளை முறையே 1967, 1971ஆம் ஆண்டுகளில் டாக்டர் ச. வே. சுப்பிரமணியம் வெளியிட்டுள்ளார். இலக்கணப் பொருள் விளக்கமும், ஒப்பாய்வும், எடுத்துக்காட்டுகளும் ஏற்ற இடங்களில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. மொழிக்கூறுகளைப் பல்வேறு கோணங்களில் ஒப்புநோக்கிக் காண்பார்க்கு இது மிகவும் பயன்படுவதாகும். இத்தொகுப்பில்

தொல்காப்பிய மூலபாடம் முதன்மையாய்த் தரப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

தொல்காப்பிய வளம்

‘தொல்காப்பிய வளம்’ என்னும் பெயரில் 1969ஆம் ஆண்டில் திரு. வடலூரனார் என்னும் சிறப்புப் பெயர் கொண்ட மு. இராமலிங்கன் என்பார் ஒரு நூல் வெளியிட்டுள்ளார். தொல்காப்பியத்தின் சிறப்பினையும் வளத்தினையும் எடுத்துரைக்கும் இந்நூலில் தொல்காப்பிய மூலம் முழுமையும் தரப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வோர் இயலின் தொடக்கத்திலும் செய்தி, நூல், அடி எனப் பட்டியலிட்டுத் தந்து, அதன் பின்னர் நூற்பாக்களை முறையே அமைத்துள்ளார். ‘நூல் மரபு’ முதல் ‘உருபியல்’ வரை முதல் ஆறு இயல்களிலும் இக்குறிப்புகள் ஈற்றில் அமைந்துள்ளன. நூல் மரபில் மட்டும் செய்தி, அடி, நூல் என்னும் அடைவில் அட்டவணை அமைப்பு மாறியுள்ளது.

சொற்படலம், பொருள் படலம் மூலங்களில் முதலில் நூற்பா எண்ணும் இறுதியில் தொடர்ச்சியாக அடி எண்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், எழுத்துப் படலத்தில் நூற்பா எண்கள் மூல நூலில் உள்ளபடி கொடுக்கப்படவில்லை. இப்பதிப்பாசிரியர் கொண்டுள்ள தனி நோக்கிற்கு இயைய எண் அமைக்கிறார். நூற்பா பல சேர்ந்த பகுதி ஒரு நூற்பாவாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் அடி எண் இப்படலத்திற்கும் உண்டு.

எல்லா இயல்களிலும் இறுதியில், ‘நூல் விளக்கம்’ என்னும் பகுதி அமைந்துள்ளது. நூலின் இறுதியில், ‘தொல்காப்பியவளம்’ என்னும் தலைப்பில் பல்வேறு ஆய்வுக் கருத்துகள் கொண்ட கட்டுரைப் பகுதி காணப்படுகிறது. ஆங்கிலத்திலும் இடையிடையே தொல்காப்பிய விளக்கம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூல், ‘புலவர் தேர்வுக்குரியது’ என நூல் முகப்பில் பதிப்பாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் விவரிக்கும் நுண்பொருள்கள் எல்லார்க்கும் எளிதில் விளங்குவது அருமையே.

அறவாணனின் ஒப்பியல் பதிப்பு

இதற்குப் பின் மர்ரே பதிப்பின் அடிச்சுவட்டில் உருவாகி வெளிவந்த மூலபாடப் பதிப்பு, 1975ல் ஜைன இளைஞர் மன்றம் மகாவீரரின் 2500ஆம் பரிநிர்வாண நினைவாக வெளியிட்ட தொல்காப்பிய ஒப்பியல். இதன் பதிப்பாசிரியர் க. ப. அறவாணன் ஆவர். இவர் தொல்காப்பியம் முழுமையும் இளம்பூரணர் கொண்ட எண் வரிசையில் அமைத்துத் தந்துள்ளார். எனவே இப்பதிப்பில் முன்று அதிகாரங்களிலுமாக (483, 456, 656) 1595 சூத்திரங்கள் காணப்படும்.

ஒவ்வோர் அதிகாரத்திற்கும் இளம்பூரணர் கொண்ட எண் வரிசை நூற்பாத் தொடக்கத்திலும் இயல்முறை எண் வரிசை நூற்பா இறுதியிலும் தரப்பட்டுள்ளன. மர்ரே வெளியீட்டு மூலபாட நூலின் பிற்சேர்க்கை போலவே இதுவும் தொல்காப்பியப் பாட வேறுபாடு, நூற்பா அளவு ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளன. நூற்பா முதற்குறிப்பகராதி மூன்று அதிகாரத்திற்கும் ஒருசேர அமைத்துத் தரப்பட்டுள்ளது.

இப்பதிப்பின் தனித்தன்மை ஒப்பியலாகும். தொல்காப்பியம் வகுத்துரைக்கும் இலக்கணத்திற்கு ஒத்த பின்வந்த இலக்கண நூல்கள் கூறும் விதிச்சூத்திரங்களை அடிக் குறிப்பில் எண் குறிப்புடன் கொடுத்துள்ளார். அவிநயம், இறையனர் களவியல், வீர சோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல் முதலிய பத்தொன்பது இலக்கண நூல்கள் தொல்காப்பியத்துடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன. இயன்ற இடங்களில் இணையான கருத்துகள் அமைந்துள்ள சமஸ்கிருத நூல் சான்றுகளும் சுட்டப் பெற்றுள்ளன. நூலிறுதியில் 'தொல்காப்பிய - நன்னூல் ஒப்பியல்' என்னும் ஒரு பகுதியும் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. "ஒப்பியல் பகுதிகள் சில வரியில் அமைந்திருந்தாலும் அதற்காக ஆன காலமும் உழைப்பும் சிறிய அல்ல" என்று பதிப்பாசிரியர் தம் உழைப்பின் அருமையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

"இப்பதிப்பை உருவாக்குவதில் டாக்டர் ச. வே. சுப்பிரமணியம் அவர்களது இலக்கணத்தொகை (எழுத்தும் சொல்லும்), மர்ரே வெளியீடான தொல்காப்பியம், பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையும் வ. உ. சிதம்பரனாரும் பதித்த தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் ஆகியன பெருந்துணை புரிந்தன" எனத் தாம் பயன்படுத்திய நூல்கள் குறித்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தொல்காப்பியப் பாயிரங்கள்

தொல்காப்பியத்திற்குச் சிறப்புப் பாயிரம் பாடியவர் தொல்காப்பியரின் ஒருசாலை மாணவராகிய பனம்பாரனார் ஆவர். இவருடைய 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' எனத் தொடங்கும் சிறப்புப் பாயிரம் தொல்காப்பிய நூலின் அங்கமாகவே கொள்ளப்படுகிறது. இளம்பூரணரும், நச்சினூர்க்கினியரும் இதற்கு உரை எழுதியுள்ளனர். 18ஆம் நூற்றாண்டில் மாதவச் சிவஞான முனிவர், 'பாயிர விருத்தி' என்னும் ஆராய்ச்சிப் பேருரை எழுதி வழங்கியுள்ளார். இந் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த சோழவந்தான் அரசன் சண்முகனார் அவர்களும், பாயிர விருத்தியுரை மிகப் பெரிதாக எழுதி வழங்கியுள்ளார் (1905). இதனைச் 'சண்முக விருத்தி' எனவும் வழங்குவர். இவ்விருத்தியுரைகள் தனித்தனி நூல்களாக அச்சாகியுள்ளன.

இவை தவிரத் தொல்காப்பியத்திற்கு ஆத்திரேயன் பேராசிரியன் என்பார் செய்த பொதுப்பாயிரம் ஒன்றும் உண்டு. இதனைப் பேராசிரியர் நூலிலக்கணம் கூறும் 'ஒத்த சூத்திரம் உரைப்பின்' எனத்தொடங்கும் மரபியல் நூற்பாவுரையுள் குறிப்பிட்டுள்ளார் :

“ ‘வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்’

என்னும் பொதுப்பாயிரமும்,

‘வட வேங்கடந் தென்குமரி’

என்னுஞ் சிறப்புப் பாயிரமும் ஒழிந்த சூத்திரங்கள் போல நூற்பாவகவலாகி நூலின் வேறுகி இன்றியமையா வாயின. அவற்றிற்குச் சூத்திரவுரையொடு மயங்காமல் வேறு உரையும் ஆண்டு எழுதப்பட்டன.”

(தொல். பொருள். மரபு. 98, பேரா. உரை)

பொதுப்பாயிரத்திற்குப் பேராசிரியர் உரை வரைந்திருந்தார் என்பது இவ்வுரைப் பகுதியால் தெரிய வரும். ஆனால், இளம்பூரணரும், நச்சினூர்க்கினியரும் இந்தப் பொதுப்பாயிரப் பாடலுக்கு உரை வரைந்தாரிலர்.

பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள் ‘தொல் காப்பியப் பாயிரங்கள்’ என ஓர் உரைத்தொகுப்பு நூல் வெளியிட்டுள்ளார் (1921). “இதில் ஆத்திரேயன் பேராசிரியன் செய்த பொதுப் பாயிரமும் அதன் உரையும், பனம்பாரனார் செய்த சிறப்புப் பாயிரமும் அதற்கு இளம்பூரணர், நச்சினூர்க்கினியர் செய்தவுரைகளும், சிவஞான முனிவர் செய்த பாயிர விருத்தியும் அடங்கியுள்ளன” என்று தொல்காப்பிய எழுத்து - சொல் அதிகார மூலப் பதிப்பின் இறுதியில் குறிப்புத் தந்துள்ளார்கள்.

தொல்காப்பியம்: பொதுப்பாயிரம்

தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரம் மூலமும் உரையுமாக முதன் முதல் தனி நூலாக 1923-ல் பதிப்பித்துத் தந்தவர் கும்பகோணம் வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார் ஆவர். இவர் தம்முடைய நண்பர் மணக்கால் தமிழாசிரியர் செ. முத்துரத்தின முதலியாரிடமிருந்து பெற்ற ஒரு பிரதியைக் கொண்டு பதிப்பித்துள்ளார். உரை செய்தாரும் பாயிரம் பாடிய பேராசிரியரே என்பர். முகவுரையில் பேராசிரியரைக் குறித்து அறியவரும் செய்திகளைப் பதிப்பாசிரியர் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். “இப்பொதுப் பாயிரம் என்னுதலிற்றே வெனின் ஈவோன் தன்மையும் ஈதலியற்கையும் கொள்வோன் தன்மையும் கோடல்மரபும் கூறுதல் நுதலிற்று” என்னும் தோற்று வாய்க்கு ஏற்ப இந்நாற்பொருள்களும் இவ்வுரையகத்து விளக்கப் பட்டுள்ளன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏட்டிலிருந்து பதிப்பிக்கப் பெற்ற தொல்காப்பிய உரை நூல்கள்

இளம்பூரண அடிகள் வழங்கிய சொல்லதிகார உரை 1927லும், பொருளதிகார உரை 1936லும் தான் நிறைவுற்றன. செய்யுளியலுக்குரிய நச்சினூர்க்கினியர் உரையும் வெளியாகியுள்ளது (1917). சொல்லதிகாரத்திற்குத் தெய்வச்சிலையார் (1929), கல்லாடர் (1964, 1971) என்போர் எழுதிய உரைகளும் அச்சாயின.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம்—இளம்பூரணம்

தொல்காப்பியம் மூன்று அதிகாரங்களையும் இளம்பூரணர் உரையுடன் வெளியிடக் கா. நமச்சிவாய முதலியார் முயன்று வந்தார் என்பது தொல்காப்பியம்—சொல்லதிகார இளம்பூரணர் உரைப்பதிப்பில் காணும் விளம்பரப் பகுதியால் தெரிய வருகிறது. இச் சொல்லதிகாரப் பதிப்பு 1927-ல் வந்துள்ளது.

பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியாரின் தொல்காப்பியப் பதிப்பில் மூலம், உரை முதலியன எல்லாம் தெளிவாக அமைத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இளம்பூரண அடிகள் உரைத்திறம், சேனாவரையர் உரையாசிரியரை மேற்கொண்டும் மறுத்தும் கூறும் இடங்கள், நச்சினூர்க்கினியர் உரையாசிரியரை மேற்கொண்டும் மறுத்தும் கூறும் இடங்கள் ஆகியவற்றை நூலின் முதற்கண் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். சூத்திர முதற்குறிப்பும் நூல் தொடக்கத்தில் முற்பட அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. பிற்சேர்வாகவும் சிற்சில அகராதிகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன : சூத்திரம் முதலிய பொருள், வரலாற்றுக் கட்டுரைச் சொற்றொடர், வரலாற்றுச் செய்யுள் மேற்கோள் என்பனவாம்.

இப்பதிப்பிற்கு ஏட்டுப் பிரதியை வழங்கியவர் தமிழறிஞர் சே. சிவஞானம் பிள்ளையாவார். செந்தமிழறிஞர் தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையும், எஸ். அநவரத விநாயகம் பிள்ளையும், திரு. மு. எத்திராஜுலு நாயுடு என்பாரும் உடனிருந்து உதவி புரிந்துள்ளனர்.

நூலின் முடிவில், 'சொல்லதிகாரமும் உண்மைப் பொருளும் வரலாறும் முடிந்தன' என்னும் குறிப்புக் கொடுத்துள்ளார். நூலுள் எங்கும் உதாரணம் என்பதற்கு ஈடாக வரலாறு என்றே சுட்டியுள்ளார்கள். இளம்பூரணரின் ஏனைய அதிகாரங்களில் உதாரணம் என்றே காணப்படுகிறது. ஆதலால், வரலாறு எனத் தந்தது பதிப்பாசிரியரின் மாற்றம் என்றே தோன்றுகிறது. இது பற்றிய விளக்கம் எதுவும் நூலுள் காணப்படவில்லை.

சொல்லதிகாரம்—தெய்வச்சிலையார் உரை

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர் தமிழவேள் வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளையவர்கள் தூண்டுதலால் இச்சங்கத்தின் வெளி

யீடாக 1929-ல் வெளிவந்தது. இதனை அரிதின் ஆராய்ந்து பதிப்பித்தவர் கரந்தைக் கவியரசு ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்களாவர். தஞ்சைச் சரஸ்வதி மகால் நூல் நிலையத்தில் உள்ள சிதைந்த பிரதியொன்றே முதலிற் கிட்டியது. அடுத்து, திரு. வா. கோபாலசாமி ரகுநாத ராசாளியாரவர்கள் வீட்டுப் பிரதியும் கிட்டியது. இதுவும் சரஸ்வதி மகால் பிரதி போன்றதே. இவற்றின் சிதைவு முதலியன கண்டு அஞ்சினாலும் அவையும் அழிந்துபட்டு விடக்கூடாதே என்னும் பெருநோக்கினால் அச்சில் பதிப்பித்ததாகத் தெரியவருகிறது.

இவ்வுரை பேராசிரியர் உரையென அறிஞர் சிலர் எழுதியது கொண்டு 'பேராசிரியர்' உரை என்றே பெயர் சூட்டி விளம்பரமும் செய்தனர். இந்நூற்பகுதி அச்சிட்டபின் டாக்டர் உ. வே. சாமி நாதையர் அவர்களிடமிருந்து இவ்வுரைப் பிரதி ஒன்று கிட்டியது. இதன் முதலிலும் ஈற்றிலும் தெய்வச்சிலையார் உரை என்னும் குறிப்புக் கண்டு, பின்னர்த்தான் தெய்வச்சிலையார் உரை என்னும் தெளிவு ஏற்பட்டது. உ. வே. சா. அவர்களின் ஏட்டில் கண்ட திருத்தங்கள் பல. அவற்றை 'இரண்டாவது ஏட்டினால் எய்திய திருத்தங்கள் என்று அச்சிட்டு ஒரு சேர்க்கையாக அமைத்துத் தந்துள்ளனர். ஏட்டில் உள்ளபடியே பதிப்பாசிரியர் அச்சிலும் தந்தார் என்பது, "இதில் என் மனமரச்செய்த ஆக்கல், அழித்தல், திரித்தல் முதலாய கொள்கைகள் இல்" என்பதனால் தெரியவரும். ஏனைய உரையாசிரியர்களின் நடைப்போக்கிற்கும் இதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. "பிறவுரைகளிற் காணலாகாத பல அரும்பொருள்களும் தெளிவுகளும் ஆங்காங்குக் கொண்டு வியப்பிப்பது இவ்வுரை" என்பர் பதிப்பாசிரியர். பாட பேதங்களும் மேற்கோள் விளக்கமும் பிற விளக்கங்களும் அடிக்குறிப்பில் தரப்பட்டுள்ளன. பழைய உரை ஒன்றைப் பாதுகாத்துத்தந்த பெருமைக்குரியது இப்பதிப்பு.

சொல்லதிகாரக் கல்லாடனார் உரை—கழகப் பதிப்பு

கல்லாடர் உரை சொல்லதிகாரப் பகுதிக்கு உள்ளது என்பதனைத் தமிழறிஞர் உலகம் உணர்ந்து நெடுங்காலமாகக் கூறிவந்த போதிலும், இஃது முழுமையாய் அச்சு வடிவம் பெற்றது 1964-ல்தான். இவ்வுரையைச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின்வழிப் பதிப்பித்தவர் பண்டித வித்துவான் கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் ஆவர்.

கல்லாடர் உரை இடையியல் 10ஆம் சூத்திரம் வரை 260 சூத்திரங்களுக்கே உள்ளது; எஞ்சிய பகுதிகள் இறந்துபட்டன. இதனோடு ஆசிரியர் பெயர் தோன்றப் பழையவுரை ஒன்றும் தரப்பட்டிருக்கிறது. இது, வேற்றுமை மயங்கியல் 33ஆம் சூத்திரம் வரை ஆக 117 சூத்திரங்களுக்கே உள்ளது. பிற்சேர்க்கையாக விளக்கவுரைப் பகுதி ஒன்றும் பதிப்பாசிரியர் சேர்த்திருப்பது முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பதிப்பிற்குப் பயன்பட்ட ஏட்டு விவரம் முதலிய குறிப்புகள் பதிப்புரையில் தரப்பட்டுள்ளன.

டாக்டர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் பதிப்பு

கழகப் பதிப்பு உருவாவதற்கு முன்னரே அச்சிடத் தொடங்கி, இப்பதிப்பு வெளிவந்து ஏழாண்டுகளுக்குப்பின் 1971-ல் வெளிவந்தது இவர்கள் பதிப்பு. சென்னை அரசாங்கச் சுவடி நிலையம் இதனை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. சென்னைச் சுவடி நிலையப் பிரதியை மூலமாகக் கொண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், டாக்டர் உ. வே. சா. நூல் நிலையம், பவானந்தர் கழகம் முதலியவற்றிலிருந்துகிடைத்த பிரதிகளுடன் கா. நமச்சிவாய முதலியார் பிரதியின்படி வே. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் எழுதி வைத்திருந்த காகிதப் பிரதியும் இதற்குப் பயன்பட்டுள்ளன. பதிப்பாசிரியரின் விரிந்த பதிப்புரை பல்வேறு அரிய செய்திகளைக் கொண்டுள்ளது. எந்த வகையில் ஏடுகள் பயன்படுத்தப் பெற்றன என்னும் குறிப்பும் உண்டு. உரைப்பகுதியின் நிலை கழகப் பதிப்புப் போலவேதான். இப்பதிப்பில் 'வேறு உரை' என்று தரப்பட்டுள்ள இணைப்பு கழகப் பதிப்பில் 'பழைய உரை' என்று காணப்படும். இப்பதிப்பில் அடிக்குறிப்பாகப் பிரதி வேறுபாடு முதலியன அமைத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. சொல்லகராதி முதலிய பல்வேறு அகராதிகளும் உண்டு. கழகப் பதிப்பிற்குமுன்னரே அச்சிடப் பெற்று வந்தது இப்பதிப்பு ஆதலின் கல்லாடனார் உரையின் முதற் பதிப்பு என்றே இதுவும் கொள்ளத்தக்கதாம்.

தொல்காப்பியம் : சொல்லதிகாரம் - உரைக்கோவை

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களுக்கு அமைந்துள்ள பழைய உரைகளையெல்லாம் ஒருசேர வைத்து நோக்கும்போது கருத்துகள் வளர்ச்சியும் விளக்கமும் பெற்றுத் தெளிவுபடுதல் இயல்பே. இந்நோக்கில்தான் பதிப்பாசிரியர்களுள் சிலர் உரைவேறுபடும் இடங்களில் மட்டும் ஏனைய உரைகாரர் குறிப்புகளையும் உடன் இணைத்துத் தரலாயினர்.

1917-ல் மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் வெளியிட்ட தொல்காப்பியம் செய்யுளியலுக்கான பதிப்பு உரைக்கோவைப் பதிப்புக்கு ஒரு முன்மாதிரியாகும். அவர் நச்சினூர்க்கினியர் உரையுடன் உரையாசிரியர் உரையையும் அடிக்குறிப்பாக இணைத்தே அப்பதிப்பினை அமைத்துத் தந்துள்ளார்.

இவ்வகையில் வந்த மற்றொரு பதிப்பு, பேராசிரியர் ஆபிரகாம் அருளப்பனும், பேராசிரியர் வி.ஐ. சுப்பிரமணியமும் சேர்ந்து 1963-ல் பதிப்பித்த தொல்காப்பியம் — சொல்லதிகாரம் உரைக்கோவைப் பதிப்பு. சொல்லதிகாரத்தின் முதற்பாகமாக முன் நான்கு இயல்களுக்கு உரைக்கோவையை இவர்கள் வெளியிட்டுள்ளனர். இவ்வதிகாரத்திற்கு அச்சில் வந்துள்ள இளம்பூரணர், சேனாவரையர், தெய்வச்சிலையார், நச்சினூர்க்கினியர் உரைகளுடன் அப்பொழுது அச்சுவம் பெறாது சென்னை அரசாங்கச் சுவடி நிலையத்திலிருந்த

கல்லாடர் உரை, மற்றொரு பழைய உரை ஆகியவற்றையும் பிரதியிலிருந்து எடுத்துச் சேர்த்துப் பதிப்பித்துள்ளனர்.

உரைக்கோவைப் பதிப்பின் பயன்களை முன்னுரையில் பதிப்பாசிரியர்கள் நன்கு விளக்கியுள்ளனர். கால அடைவில் தோன்றிய உரைகள் பலவற்றையும் ஒருசேர வைத்துப் பார்க்கும் போது, நூற்பாவின் பொருள் தெளிவுறுவதுடன் உரையாசிரியர்களின் விளக்கத்திற்கான சூழலும் புலனாகும். அதோடு ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கருத்து எதுவாக இருத்தல் கூடும் என்று அறிவதற்கும் இப்பதிப்புத் துணைசெய்வதாகும்.

இம்முதற் பாகத்தின் பின் இவ்வகைப் பதிப்பு முயற்சி தொடர்ந்து நடைபெறவில்லை. பல்வேறு காலங்களில் உரையாசிரியர் பலரானும் தரப்பட்ட விளக்கவுரைகளும், உரைகளுக்கு விளக்கமாய்ப் பின்னையோர் அமைத்துள்ள குறிப்புகள் முதலியனவும் பிறவும் ஒருசேர அமையப்பெற்ற ஓர் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு தொல்காப்பியத்திற்கு அமைவது நல்லதே.

தொல்காப்பியப் பொருள்திகாரம் -- இளம்பூரணம் :

கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பு

தொல்காப்பியப் பொருள்திகாரத்தின் இளம்பூரணருரை முழுமையும் ஒரே சமயத்தில் வெளிவரவில்லை. பகுதி பகுதியாக அச்சுவம் பெற்று வெளியாயின. 1920ஆம் ஆண்டு அகத்திணையல், புறத்திணையல் பகுதிகளுக்குக் கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது. பதிப்புரை, அகராதி, அடிக்குறிப்புகள் முதலியவற்றைப் பெற்று, அழகிய முறையில் இப்பதிப்புக் காணப்படுகிறது. முதலியார் அவர்களின் நூல்கள் பலவற்றையும் வெளியிட்டுவந்த சென்னை குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ் கம்பெனியார் இதனையும் வெளியிட்டுள்ளனர். இப்பதிப்பிற்குப் பயன்பட்ட ஏட்டுப் பிரதிகள் விவரம் பற்றியும், பதிப்பில் தாம் மேற்கொண்ட பணி முதலியன பற்றியும் பதிப்புரைப் பகுதியில் பதிப்பாசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பதிப்பாசிரியர் தம் ஆசிரியர் திருமயிலைச் சண்முகம் பிள்ளையவர்களின் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு இப்பதிப்பு முயற்சியில் ஈடுபடலாயினர் என்பது தெரிய வருகிறது.

முதல் இரு இயல்களை வெளியிட்ட இவர்கள் களவியல், கற்பியல், பொருளியல் பகுதிகளை ஒரு தொகுதியாகவும், எஞ்சிய நான்கு இயல்களையும் மற்றொரு தொகுதியாகவும் வெளியிடப் போவதாக அறிவித்திருந்தும் இப்பகுதிகள் எதனாலோ இவர்வழித் தொடர்ந்து அச்சேறவில்லை.

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை பதிப்பு

பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள் பொருள்திகாரத்தின் முதல் இரு இயல்களை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய இக்

காலத்தில்தானே தேசபக்தர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களின் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல் பகுதிகள் கொண்ட முதல் தொகுதியும் அச்சுருவம் பெற்றது. 1928ஆம் ஆண்டு அவர்கள் கோவிற்பட்டியிலிருந்து வெளியிட்ட எழுத்ததிகார இளம்பூரண ருரைப் பதிப்பில்,

“இவ்வெழுத்ததிகாரத்தையும் பொருளதிகாரத்தையும் 1920ம் வருடத்தில் அச்சிடத் தொடங்கினேன். பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல் புறத்திணையியல்கள் முன்னரே அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன. இஃது இப்பொழுது வெளிவருகின்றது. பொருளதிகார ஏனைய இயல்களும் சொல்லதிகாரமும் விரைவில் வெளிவரும்”

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

இவர்கள் வெளியிட்ட இப்பதிப்பு எப்பொழுது வெளியானது என்பது பற்றிய ஆண்டுக் குறிப்பைத் தந்தாரில்லர். ஆனால், 1922-ல் சிதம்பர புன்னைவனநாத முதலியார் வெளியிட்ட தொல்காப்பிய மூலப்பதிப்பின் பதிப்புரையில் ஒரு விளக்கம் உள்ளது.

“வக்கீல் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களால் அகத்திணை புறத்திணையியல்களின் இளம்பூரணம் அச்சிடப்பட்டுள்ளது” (பதிப்புரை — பக். xxv)

என்னும் குறிப்பிலிருந்து 1922க்கு முன்னரே இப்பதிப்பு வெளியிடப் பெற்றமை தெளிவாம். பெரும்பாலும் 1921-ல் இப்பதிப்பு வெளிவந்திருத்தல் வேண்டும்.

பொருளதிகாரம்: களவியல் முதலிய ஏனைய இயல்கள்-இளம்பூரணம்

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களால் தொடர்ந்து பொருளதிகாரப் பகுதிகளை அச்சியற்ற இயலவில்லை. தேசத்தொண்டிலும், சமூகநலப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டு அவர்கள் சென்னையை விடுத்துக் கோயமுத்தூர், கோவில்பட்டி, தூத்துக்குடி முதலிய வெளியூர்களில் வசிக்க நேர்ந்தது. ஏனைய இயல்களை அச்சிட்டு வெளியிடும் பணியினைத் தேசபக்தர் சென்னை வா. வெங்கடேச சாஸ்த்ருலு ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஏட்டுப் பிரதிகளுடன் ஒப்புநோக்கிப் பதிப்பிக்கும் பொறுப்பினை அப்பொழுது சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதிப் பதிப்பாசிரியராய் விளங்கிய திரு. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களும் அப்பணியை அன்புடன் ஏற்றுப் பெரும்பாடுபட்டு வா. இராமசாமி சாஸ்த்ருலுவின் ‘வாவிள்ளா’ அச்சகத்தில் அச்சிட்டு முற்று வித்தனர். இவர்கள் களவியல், கற்பியல், பொருளியல் பகுதிகளை ஒரு தொகுதியாக 1933லும், ஏனைய நான்கு இயல்களையும் ஒரு

தொகுதியாக 1936லும் வெளிவரச் செய்தார்கள். இத்தொகுதிகளில் பதிப்பாசிரியன் வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். இது கண்ட வ.உ.சி. அவர்கள் பதிப்புப் பணிகளை முழுமையாய்ச் செய்த அவர்கள் பெயரையும் தம் பெயருடன் பின்னர்ச் சேர்த்து வெளியிடச் செய்தார்கள். இதனால் தனிப்பகுதிகளில் வ.உ.சி.யின் பெயரும், முழுநூலில் இருவர் பெயரும் இணைந்திருக்கும் நிலைமையைக் காணலாம்.

தூத்துக்குடியிலிருந்து 1936ஆம் வருடம் தொல்காப்பியம் ஒன்பது இயல்களும் அடங்கிய முழுத்தொகுதிக்கு வ.உ.சி. வழங்கிய பதிப்புரையை நோக்கினால், பொருளதிகார இளம்பூரணர் உரையின் நிலைமையும், அது அச்சில் வெளிவந்த வரலாறும் நன்கு விளங்கும். இவை பற்றிய குறிப்புகளை வ.உ.சி. வாக்கிலே காணலாம் :

“முதலில் எழுத்ததிகாரத்தை ஒரு புத்தகமாகவும், பின்னர் பொருளதிகாரத்தின் அகத்திணையியலையும், புறத்திணையியலையும், ஒரு புத்தகமாகவும் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினேன். அச்சமயம் யான் சென்னை யை விட்டுக் கோயமுத்தூர் முதலிய வெளியூர்களுக்குச் சென்று அவ்வூர்களில் வசிக்க நேர்ந்தது. அதனால் இளம்பூரணர் பொருளதிகாரத்தின் பிந்திய இயல்களை அச்சிட்டு முடிக்க இயலாமற் போய்விட்டது.

சில வருடங்களுக்குப் பின், தமிழ்த் தொன்னூல்களின் ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பலவிடங்களில் தேடிப் பெற்றுப் பரிசோதித்துக் கொண்டுவருந் தமிழ்ப் பேரகராதி (Tamil Lexicon) ஆசிரியர் திரு எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை (பி.ஏ., பி.எல்.) அவர்களின் நட்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவர்களிடம் இளம்பூரணப் பொருளதிகாரத்தின் பிந்திய இயல்களை அச்சிட இயலாமலிருக்கிற நிலைமையைத் தெரியப்படுத்தினேன். என் உண்மைத் தேசாபிமானத்தையும் பாஷாபிமானத்தையும் கண்டு, அவ்வியல்களை அச்சிடுதல் சம்பந்தமான ஆசிரியர் வேலைகளைத் தாமே செய்வதாகப் பிள்ளையவர்கள் வாக்களித்தார்கள்.

மேற்கூறிய இயல்களின் காயிதக் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், திரு. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் பொருளதிகார ஏட்டுப் பிரதியையும் திரு. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களுக்கு அனுப்பினேன். அவர்கள் காயிதப் பிரதிகளை ஏட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்புநோக்கிக் காயிதப் பிரதியிற் கண்ட வழக்கள் முதலியவற்றைக் களைந்தும், அச்சுத்தாள் (புரவ்)களைச் சரிபார்த்துத் திருத்தியும், மேற்கோட் செய்யுள்களில் நூற்பெயர் முதலியவற்றைத் துலக்கியும், முதலில் களவியல், கற்பியல் பொருளியல் இம்முன்றையும் அச்சிடுவித்து ஒரு புத்தகமாக்கித்

தந்தார்கள். இப்போது ஏனைய இயல்களையும் புத்தக வடிவில் வெளிவரச் செய்தார்கள். இவ்வேழு இயல்களுக்கும் பெயரளவில் பதிப்பாசிரியன் யான்; உண்மையிற் பதிப்பாசிரியர் திரு. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களே. அவர்கள் செய்த நன்றி என்னால் என்றும் உள்ளற்பாலது.

.....

தமிழ்நாடு முழுவதிலும் பொருளதிகார இளம்பூரணருரை முற்றுமடங்கிய பிரதி ஒன்றேயுள்ளது. இப்போது அங்கங்கே ஒரு சிலரிடத்திலுள்ள பிரதிகளனைத்தும் இவ்வேட்டுப் பிரதியைப் பார்த்தெழுதிக் கொண்ட கடிதப் பிரதிகளே யாகும். இக்கடிதப் பிரதிகள் சிலவற்றில் ஒரு சிலவிடங்களில் ஏட்டுப் பிரதியிற் காணப்பெறாத விஷயங்கள் ஆதாரமின்றி நுழைத்தெழுதப்பட்டன. அவ்வாறு நுழைத்தெழுதியவற்றை யெல்லாம் களைந்து ஏட்டுப் பிரதியிலுள்ள வாறே இப்பதிப்பு எனது நண்பர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களாற் சித்தஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது.”

தமிழ்நாடு முழுவதிலுமாகப் பரவிய பொருளதிகார இளம்பூரணர் உரைப் பிரதிக்கு மூலமான ஒரே பிரதி தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடமிருந்த ஏட்டுப் பிரதியேயாம் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இதனையே பலரும் பெற்றுப் பிரதி செய்து கொண்டனர். வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் 1912ஆம் ஆண்டு எப். ஏ. வகுப்பு முடித்த காலத்திலேயே தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடமிருந்த ஏட்டுப் பிரதியைப் பெற்றுப் படியெடுத்து வைத்திருந்தார்கள். இதனையே திருநெல்வேலித் த. மு. சொர்ணம் பிள்ளை இரவலாகப் பெற்றுத் தமக்குத் தோன்றியவாறு பலவிடங்களில் மாற்றியும் கூட்டியும் பிரதி செய்து கொண்டார்கள். இவர்கள் தாம் எழுதிய பிரதியைத் தமிழகத்தில் சிலர்வழிப் பரப்பியும் விட்டனர். கிடைத்த பிரதிகள் அனைத்தையும் திரட்டி இடைச் செருகல்களை நீக்கிச் செவ்விய முறையில் பதிப்பினை வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் ஆக்கித் தந்தார்கள்.

பொருளதிகாரம் — செய்யுளியல்

நச்சினூர்க்கினியர் உரை

சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் 1885-ல் வெளியிட்ட பொருளதிகாரம் நச்சினூர்க்கினியர் உரைத்தொகுதியுள் அடங்கியவை முற்றும் நச்சினூர்க்கினியர் உரை அன்று. முதல் ஐந்து இயல்களின் உரைதான் நச்சினூர்க்கினியருடையது. அதில் அடங்கியிருந்த பின் நான்கு இயல்களுக்கும் உரிய உரை நச்சினூர்க்கினியர் உரையன்று, பேராசிரியர் உரையாகும். இவ்வுண்மையைக் கண்டு தமிழுலகுக்கு முதன் முதலாக அறிவித்தவர் மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார்

அவர்களாவர். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை வாயிலாக இச்செய்தியை முதன் முதல் அவர்கள் வெளிப்படுத்தினர். (செந்தமிழ் தொகுதி — 1: பகுதி — 1; தொகுதி — 2: பகுதி — 11). பின்னர் அவர்கள் வெளியிட்ட செய்யுளியல் முகவுரையிலும் இது பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

செய்யுளியலுக்குரிய நச்சினூர்க்கினியர் உரைப்பதிப்பு ரா. இராகவையங்கார் அவர்களால் 1917 ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்வழி வெளியிடப் பெற்றது. இதில் நச்சினூர்க்கினியர் உரையுடன் உரையாசிரியர் உரையையும் அடிக்குறிப்பில் இணைத்துத் தந்துள்ளார். இதற்குப் பயன்பட்ட எட்டுச் சுவடிகளின் விவரம் முதலியவற்றை முகவுரைப் பகுதியுள் குறிப்பிட்டுள்ளார். சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களின் பதிப்பு முறையைத் தழுவி சூத்திரப் பகுதி, உரைப்பகுதி முதலியவற்றை எழுத்து வடிவ வேறுபாடுகளுடன் இப்பதிப்பில் அமைத்துள்ளமை காணலாம்.

மூன்றாம் பகுதி

பிற்பதிப்புகள்

எழுத்ததிகாரம் இளம்பூரணம் — எழுத்ததிகாரம் நச்சினூர்க்கினியம் — சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம் — சொல். சேனாவரையம்—சொல்லதிகாரம்—சேனாவரையம் விளக்கவுரையுடன் — தொல்காப்பிய வழிகாட்டி - சொல்லதிகாரம் — சேனாவரையருரை விளக்கம் — சொல். நச்சினூர்க்கினியம் — சொல் — தெய்வச்சிலையார் உரை — தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் : நச்சினூர்க்கினியமும் பேராசிரியமும் — தொல்காப்பியப் புத்துரைப் பதிப்புகள் — அரசஞ் சண்முகனார் உரை — தொல்காப்பியம் : எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் — குறிப்புரை — நாவலர் சோமசுந்தரபாரதியார் புத்துரை — தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார ஆராய்ச்சி — தொல்காப்பியம் நன்னூல்: எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் — புலவர் குழந்தை உரை — தொல்காப்பியம் : தெளிவுரை — தொல்காப்பியம் — சொல்லதிகாரம் : ஆதித்தியம் — பல்வேறு அமைப்புகளில் தொல்காப்பியம் — நிறைவுரை.

இதுவரையில் தொல்காப்பிய மூலபாடப் பதிப்புகள் பற்றிய விவரங்களோடு, உரைப்பதிப்புகளின் முதற் பதிப்புகள் பற்றியும் தெரிய வரும் செய்திகள் விளக்கமாகவே தொகுத்துத் தரப்பட்டன. ஏனெனில், முதற்பதிப்புப் படிகள் எளிதில் கிட்டுவனவல்ல. அரசாங்கச் சுவடி நிலையம், மறைமலையடிகள் நூலகம், டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம் போன்ற நிறுவனங்களிலும், மர்ரே எஸ். ராஜம் அவர்களின் நூல் தொகுப்புப் போன்ற தனியார்

தொகுப்புகளிலும் காண இயலும். இந்நிறுவனங்களில் முற்றுமாக எல்லாப் பதிப்புகளும் இல்லை. மறைமலையடிகள் நூலகத்தில்தான் மிகுதியான அளவில் பதிப்புகள் உள். இந்நிறுவனங்களில் உள்ள முதற் பதிப்புகளை நேரில் பார்வையிட்டுப் பரிசோதித்தே விவரங்களை எழுதியுள்ளேன். இந்நிறுவனங்களில் உள்ள பதிப்புகளை எடுத்து வழங்கிய அன்பர்களுக்கு என் நன்றி உரித்தாகும்.

முதற் பதிப்பு வரலாறு போலப் பிற்பதிப்புகளின் வரலாற்றையும் எழுதின் இக்கட்டுரை மிகவும் விரிந்து செல்லும். ஆகவே, பிற்பதிப்புகளுள் முக்கியமானவற்றையெல்லாம் ஓரளவு சுருக்கமாகவே உரைக்க முற்படுகிறேன்.

எழுத்ததிகாரம் — இளம்பூரணம்

முதற் பதிப்பு வெளியாகி 60 ஆண்டுகள் சென்றபின், வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களால் 1928-ல் மறு பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. பல ஏட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் திருத்திய பதிப்பு. இப்பதிப்பு மேலும் சில முறை பதிப்பிக்கப் பெற்றது (1936, 1941).

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் வழி 1955-ல் ஒரு பதிப்பு வந்துள்ளது. இளம்பூரணர் உரைப்பகுதிகளுக்கு விளக்கமாக ஆ. சிவலிங்கனார் அவர்கள் 'இளம்பூரணர் — எழுத்துரை' என்னும் விளக்க நூல் ஒன்றை 1967-ல் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இது முழுநூல் அன்றையினும் ஒரு விளக்கக் கைகாட்டியாகும்.

இதன் பின் திரு. அடிகளாசிரியரின் பதிப்பு 1969-ல் வந்தது. இவர் ஏட்டுப் பிரதிகளுடன் ஒப்புநோக்கி விளக்கக் குறிப்புகளுடன் அமைத்துத் தந்துள்ளார். எழுத்ததிகார இளம்பூரணர் உரை வெளியீட்டின் வளர்நிலையில் இவருடைய பதிப்பு சிறப்பாக அமைந்துள்ளமை காணலாம். நூற்பா அகரவரிசை, எடுத்துக் காட்டுகளின் அகராதி, உரைப்பொருள் அகரவரிசை என்னும் அகராதிகள் இப்பதிப்பின் சிறப்புக் கூறுகளாகும்.

எழுத்ததிகாரம் — நச்சினூர்க்கினியம்

தொல்காப்பிய உரைப்பதிப்புகளிலேயே காலத்தால் முற்பட வெளிவந்தது நச்சினூர்க்கினியர் உரை (1848). சொல், பொருள் அதிகாரங்களை முதன் முதல் வெளியிட்ட சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் எழுத்ததிகாரம் முதற்பதிப்புக் கிட்டாத நிலையில் 1891-ல் மறுபதிப்பிட்டனர். சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் முதற் பதிப்பாக 1923-ல் இவ்வுரைப் பதிப்பு மீண்டும் வெளிவந்தது. திருக்கோணமலை த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் பல ஏட்டுச் சுவடி கொண்டு திருத்தி வைத்திருந்த திருத்தங்களுடனும் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்களின் ஆங்கில, தமிழ் முன்னுரைகளுடனும் இப்பதிப்பு அமைந்துள்ளது. புலவர் ஞா. தேவநேயப்பாவாணர்

அவர்களின் விளக்கக் குறிப்புகள் அடிக்குறிப்பாக இக்கழகத்தின் 1944-ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பில் காணப்படுகின்றன.

இதற்கும் முற்பட யாழ்ப்பாணம் தமிழ் வித்துவான் சி. கணேசையர் எழுதிய உரை விளக்கங்களுடன் 1937-ல் இலங்கையில் வெளியிடப் பெற்ற பதிப்பு சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கது. இதன் பின்னர் 1965-ல் கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்களின் பதிப்பும் 1967-ல் சரஸ்வதி மகால் வெளியீடாகப் பண்டித வித்துவான் இராம. கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்களின் பதிப்பும் வெளிவந்துள்ளன.

சொல்லதிகாரம் — இளம்பூரணம்

1963-ல் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் வெளியீடாக வந்த பதிப்பு, முதற் பதிப்புக்குப் பின் வந்த மறுபதிப்பு. இதனைப் பதிப்பித்தவர் பண்டித வித்துவான் கு. சுந்தரமூர்த்தியாவார். இந் நூலின் இறுதியில் பதிப்பாசிரியர் எழுதிச் சேர்த்துள்ள 105 பக்கங்கள் கொண்ட விளக்கவுரைப் பகுதி இதன் சிறப்புக் கூறாகும். விளக்கவுரையை அங்கங்கே உரிய இடங்களில் அடிக்குறிப்பாகவே அமைத்திருந்தால் படிப்பார் எளிதில் பயனுற இயலும்.

சொல் — சேனாவரையம்

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் பரிசோதித்த சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் பதிப்புப் பின்னும் சில பதிப்புகள் பெற்றன (1884, 1934). சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் 1923-ல் சேனாவரையருரையைப் பெரும்புலவர் கந்தசாமியார் அவர்கள் எழுதிய குறிப்புரையோடு வெளியிட்டுள்ளது.

பின்னர் வந்த பதிப்பில் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள் எழுதிய குறிப்புகளும் உடன் சேர்த்துத் தரப்பட்டுள்ளன. அன்றியும் கழகத்தின் வழி வெளிவந்த பிற்பதிப்பு ஒன்றில் பேராசிரியர் பூவராகம் பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய விளக்கவுரைப் பகுதி நூலிறுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. 1938-ல் சி. கணேசையர் வெளியிட்ட பதிப்பில் அடிக்குறிப்பாக உரை விளக்கங்களும் ஆய்வுக் குறிப்புகளும் தரப்பட்டுள்ளன.

சொல்லதிகாரம் — சேனாவரையம் (விளக்கவுரையுடன்)

அறிஞர் பலரும் சேனாவரையர் உரைக்கு விளக்கம் காண முற்பட்டது போலவே பேராசிரியர் கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்களும் விளக்கவுரையை விளக்கமாகவே அமைத்துத் தர முயன்றுள்ளார். இவர்தம் விளக்கவுரையோடு கூடிய சேனாவரையர் உரைப்பதிப்பு 1966-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

பதிப்பாசிரியர் முந்திய பதிப்புகளோடு ஒப்பிட்டு, மாறியும் விடுபட்டும் சேர்க்கப்பட்டும் காணப்பட்ட சில தொடர்கள், சொற்கள்

ஆகியவற்றைத் திருத்தி அமைத்துள்ளார். நூற்பாவிலும் உரையிலும் கண்டவேறுபாடுகளை அவ்வவ்விடங்களில் அடிக்குறிப்பாகக் காட்டியுள்ளார். முதற்பதிப்பில் நூலிறுதியில் அமைத்திருந்த குறிப்புகளை 1970-ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட இரண்டாம் பதிப்பில் அந்தந்த நூற்பாக்களின் இறுதியில் சேர்த்து அமைத்துள்ளார். இது இப்பதிப்பின் தனிச் சிறப்பாகும். நூற்பாவுக்கு விளக்கமாகவும் பிறவுரைகளோடு ஒப்பிட்டுத் வேண்டிய அளவில் இவ்விளக்கவுரைப் பகுதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

நூல் முதலில் சேனாவரையர் உரை பற்றி அறியத்தக்க இன்றியமையாகக் கருத்துகளைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். ஒவ்வொரு இயலினும் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துகளை விளக்கும் வண்ணம் 'சொல்லதிகார விளக்கக் கட்டுரைகள்' என்னும் பகுதி உள்ளது. நூலைப் பயில்வார்க்கு இஃது ஓர் அறிமுகவுரையாகும்.

சேனாவரையர் உரை பற்றிச் சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகங்கள் முதலியவற்றில் கேட்கப்பட்ட வினாக்களும் இயல்வரிசையாகத் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இப்பதிப்பாசிரியர் சுட்டிய வண்ணமே அறிஞர் உலகிற்கும் மாணக்கர் உலகிற்கும் பயன்படத்தக்கது இப்பதிப்பு என்பது பொருத்தமே.

தொல்காப்பிய வழிகாட்டி (சொல்லதிகாரம் — சேனாவரையருரை விளக்கம்)

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்குரிய சேனாவரையர் உரையின் நடைப்போக்குத் தனித்தன்மை வாய்ந்தது; இலக்கண நூற்பொருள் விளக்கத்திற்குரிய உத்திகளை மேற்கொண்டது; தீட்பு நுட்பம் செறிந்தது; கட்டுரைச் சுவைபட இனிமை பயப்பது. எனினும் அந்நடை எல்லார்க்கும் எளிதில் விளங்கும் நிலையில் இல்லை. ஆசிரியர் தொல்காப்பியரின் கருத்தினை இவ்வுரையாசிரியரின் சொற்கோவைப் பின்னல்களிலிருந்து தெளிவுற விளங்கிக் கொள்ளுதலும் பல இடங்களில் அருமையாம். ஆகவே, இவ்வுரைக்கு விளக்கம் அவசியம் என்பது உணர்ந்து அறிஞர் பலரும் அரும் பொருள்களை விளக்கி வந்துள்ளனர்.

சேனாவரையர் உரைக்கு விளக்கமாகத் தொல்காப்பிய வழிகாட்டி என்னும் தலைப்பில் நூலொன்றைப் புலவர் கு. மா. திருநாவுக்கரசு அவர்கள் 1970ஆம் ஆண்டு உருவாக்கித் தந்துள்ளார். இந்நூலில் சொல்லதிகார நூற்பாக்கள் முழுமையும் உண்டு. எளிதில் பொருள் தெளிவாக விளங்கும் நூற்பாக்கள் உரை விளக்கமின்றி விடப்பட்டுள்ளன.

பல இடங்களில் பொருட்கோவைக்கு ஏற்பச் சூத்திரங்கள் ஒருசேரத் தரப்பட்டுள்ளன. பொருட்பகுதிகள் தக்க வகையில் பட்டியல் போல வகைப்படுத்தி ஆங்காங்கே காட்டப்பட்டுள்ளன.

தடை விடைகளாக வரும் பகுதிகளையும் வினா விடை முறையில் அமைத்து எளிய முறையில் விளக்கிச் செல்லுகிறார்.

பொருள் - தலைப்புகள் தந்துள்ளதோடு ஆங்காங்கே சிறுசிறு தலைப்புகளை வேண்டும் இடங்களில் அமைத்துக் கோவையாகப் பொருள்கள் நன்கு விளங்க வழி செய்துள்ளார். பயிலும் மாணவர்கள் தேர்வில் விடையளிக்கும் முறையில் விளக்கப் பகுதிகளைக் கோவைப்படுத்தியுள்ளார். பிற்சேர்க்கையாக இயல் வரிசையில் பல்கலைக்கழக வினாக்களும் அவற்றிற்கு நூலுள் விடை அமைந்துள்ள பக்க எண் குறிப்புகளும் தந்துள்ளார். சேனாவரையரது உரைத்திறன் பற்றிய ஆய்வுரை இந்நூலின் முதலில் அணி செய்து விளங்குகிறது. தேர்வை நோக்கமாகக் கொண்டு சொல்லதி காரச் சேனாவரையத்தைக் கற்பார்க்கு இது பெரிதும் துணை செய்ய வல்லது. எல்லாருக்குமே தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் கற்க இஃது ஒரு வழிகாட்டியேயாம்.

சொல் — நச்சினூர்க்கினியம்

சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பு வெளிவந்து ஐம்பது ஆண்டுகள் சென்றபின் பவானந்தர் கழக வெளியீடாக மகாவித்துவான் மே.வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளையவர்களின் பதிப்பு 1941-ல் வெளிவந்தது. ஏடுகளின் துணையாலும் சங்க இலக்கியப் பதிப்புகள் முதலியவற்றின் துணையாலும் பற்பல திருத்தங்கள் பெற்றது இப்பதிப்பு. பதிப்பாசிரியரின் உழைப்பின் மிகுதியும் அவர்தம் பதிப்பு முறைகளும் பதிப்புரைப் பகுதியால் நன்கு விளங்கும்.

1962-ஆம் ஆண்டு பண்டித வித்துவான் இராம. கோவிந்த சாமிப் பிள்ளை அவர்களின் பதிப்பு தஞ்சை சரஸ்வதி மகால் நூல் நிலைய வெளியீடாயும், பண்டித வித்துவான் கு. சுந்தரமூர்த்தியவர் களின் பதிப்பு சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின் வெளியீ டாயும் வந்துள்ளன.

சொல் — தெய்வச்சிலையார் உரை

கரந்தைக் கவியரசு வெளியிட்ட 1929-ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பினைச் செப்பஞ் செய்து 1963-ல் பண்டித வித்துவான் கு. சுந்தர மூர்த்தி அவர்கள் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின்வழி இப் பதிப்பிற்கு மறு உருவம் தந்துள்ளார். முதற்பதிப்பில் சேர்க்கையாக அமைக்கப் பெற்றிருந்த திருத்தங்களை உரிய இடங்களில் சேர்த்து, நூற்பா, உரை, எடுத்துக்காட்டுகள் விளங்கும் வண்ணம் தெளிவுற அமைத்துத்தரப்பட்டுள்ளது இப்பதிப்பு. பதிப்பாசிரியரின் ஆராய்ச்சி முன்னுரையும் விளக்கவுரையும் முதலிலும் முடிவிலும் முறையே தரப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம்—பொருளதிகாரம்—இளம்பூரணம்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார இளம்பூரணருரையின் மறு பதிப்பினை 1953-ஆம் ஆண்டில் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் வெளியிட்டுள்ளது. “எமக்குக் கிடைத்த பதிப்புப் படிக்களைக் கொண்டு வெளியிட்டோம்” என்னும் பதிப்புரைக் குறிப்பினால் முந்திய பதிப்புகளைப் பின்பற்றி இப்பதிப்பு வெளிவந்துள்ளமை தெரியவரும். கருத்து விளக்கத்தின்பொருட்டு அடிக்குறிப்பாக நச்சினூர்க்கினியர் பேராசிரியர் உரைகளும் அங்கங்கே சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. முக்கிய பெயர்களும் குறிப்புகளும் தடித்த எழுத்தில் அமைத்துத் தந்துள்ளமை ஒரு தனிச்சிறப்பாகும். 1956-ல் இதற்கு ஒரு மறுபதிப்பும் வந்துள்ளது.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் — நச்சினூர்க்கினியமும் பேராசிரியமும்

ரரவ்பகதூர் ச. பவானந்தம் பிள்ளையவர்கள் மூன்று தொகுதிகளாக இருவர்தம் உரையும் அமைத்துத் தந்துள்ளார். மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் தெளிவுபடுத்திய முறையில் முன் ஐந்து இயல்களை நச்சினூர்க்கினியம் எனவும் பின் நான்கு இயல்களைப் பேராசிரியம் எனவும் கொண்டு பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. நச்சினூர்க்கினியருரை முன் ஐந்து இயல்களுள் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல் ஒரு தொகுதியாக 1916லும், அடுத்துக் களவியல், கற்பியல், பொருளியல் நச்சினூர்க்கினியம் 1917லும் வெளியிட்டனர். பின் நான்கு இயல்களுக்குமுரிய பேராசிரியம் மூன்றாவது தொகுதியாக இவ்வாண்டில்தானே (1917ல்) வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவருடைய பதிப்பு முந்திய பதிப்பினும் திருத்தங்கள் பல பெற்றுள்ளது. பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளையும் அடிக்குறிப்பில் அங்கங்கே அமைத்துள்ளார். பாடபேதங்களும் அடிக்குறிப்பில் தரப்பட்டுள்ளன.

நூற்பாவும் உரையும் அடிக்குறிப்புகளும் வெவ்வேறான எழுத்துகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்கோள் பாடல்கள் எல்லாம் பா அமைப்பில் அடிவரையறை முறைப்படி தந்துள்ளதோடு, அவற்றிற்குரிய இடங்களையும் பெரும்பான்மை கண்டு குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகு சேர்க்கைக் குறிப்புகளைச் சிறிய எழுத்தில் வேறுபடுத்தித் தந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது. உரையுள் உரையாசிரியர் எடுத்துக்காட்டும் நூற்பெயர் போன்ற சிறப்புப் பெயர்களைப் பெரிய எழுத்தில் அமைத்தும் விளங்கச் செய்துள்ளார். சந்தி பிரிப்பும், குறியீடுகளும் மேற்கொண்டுள்ளதோடு சொற்கள், பத்திகள் முதலியவற்றில் இடைவெளிகள் ஏற்றபடி அமைத்தும் பாடற்பகுதிகளைத் தெளிவுபட உள்ளடக்கித் தந்தும் நல்ல காகிதத்தில் அழகுற அச்சிட்டுள்ளார்.

பவானந்தம் பிள்ளையவர்களுக்குப் பின் மேலும் திருத்தங்கள் பலவற்றைப் பெற்று வெளிவந்த பதிப்பு திரிசிரபுரம் எஸ். கனகசபாபதிப் பிள்ளை அவர்களின் முயற்சியால் வெளிவந்த பதிப்பு. தொல்காப்பிய பொருளதிகார முதல் ஐந்து இயல்களுக்குரிய நச்சினூர்க்கினியர் உரை 1934-ல் வெளிவந்தது. ஒலைப்பிரதிகளுடன் பரிசோதித்துத் தெளிவுற உரை முதலியவற்றை அமைத்துப் பதிப்புப் பணியைச் செய்தவர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதிப் பதிப்பாசிரியராய் அந்நாளில் விளங்கிய எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களாவர். மன்னூர்குடி இயற்றமிழாசிரியர் திரு. ம.நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளும் திருத்தங்களும் இதில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் பேராசிரியம் இரண்டாம் பாகமாக அடுத்த ஆண்டில்தானே 1935-ல் வெளியிடப் பெற்றது. இப்பகுதியை ஏட்டுப் பிரதிகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து திருத்தம் செய்தவர் பி.எஸ். உயர்தரக் கலாசாலைத் தமிழாசிரியர் வே. துரை சாமி ஐயர் அவர்களாவர். இதிலும் சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் குறிப்புகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்தப் புதிய பதிப்பிற்கும் சி.வை.தா. பதிப்பிற்கும் பயன்படும் வகையில், 'தொல்காப்பியப் பொருளதிகார மேற்கோள் விளக்க வகராதி முதலியன' என்னும் பெயரில் அகராதித் தொகுதி ஒன்றை மயிலாப்பூர் தமிழறிஞர் ம.ஆ. நாகமணி முதலியார் அவர்கள் 1935ஆம் ஆண்டில்தானே வெளியிட்டு உதவினார்கள். 'பொருளதிகார மேற்கோள் விளக்கவகராதி' மற்றும், 'பொருளதிகாரப் பொருளடக்கம் முதலியவற்றின் அகராதி' என்னும் இருபெரும் அகராதிகள் இதன்கண் உள்ளன. சூத்திர முதற்குறிப்பகராதியும் இணைக்கப் பட்டிருக்கிறது. பேராசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர் வரலாறுகளும் தரப்பட்டுள்ளன. இது இப்புதிய பதிப்பிற்கும் முதற்பதிப்பிற்கும் பயன்படத்தக்க ஒருகருவி நூலாகும்.

திரிசிரபுரம் கனகசபாபதிப் பிள்ளை முயற்சியால் இரு பாகங்களாக வெளியிடப் பெற்ற பதிப்புப் போலவே யாழ்ப்பாணம் தமிழ் வித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்கள் பரிசோதித்த பொருளதிகாரப் பதிப்பு எல்லா வகையாலும் சிறப்புற அமைந்துள்ளது. இப்பதிப்பின் இரண்டாம் பாகம் 1943லும் முதற்பாகம் 1948லும் வெளியிடப் பெற்றன. ஈழகேசரி அதிபர் நா. பொன்னையா அவர்கள் இவற்றைப் பதிப்பித்து உதவினர். பதிப்பாசிரியர் ஏட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்புநோக்கிய திருத்தங்களும் எழுதிய உரை விளக்கக் குறிப்புக்களும் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு அகராதிகளுடன் தெளிவுற நல்ல காசிதத்தில் கண்கவர் வனப்புடன் இப்பதிப்புகள் அமைந்துள்ளன.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர் பவானந்தம் பிள்ளை வெளியிட்டது போல மூன்று தொகுதிகளாகப் பொருளதிகார

நச்சினூர்க்கினியர், பேராசிரியர் உரைகளைப் பதிப்பித்துள்ளனர். இவர்களுடைய இவ்வெளியீடுகள் முறையே 1947, 1950, 1951ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியாயின.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடாக வந்த ரா. இராகவையங்கார் பதிப்பித்த செய்யுளியல் நச்சினூர்க்கினியர் உரையின் மறுபதிப்பினையும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் 1965-ல் வெளியிட்டுள்ளனர். கழகத்திற்காக விளக்கவுரை முதலியன அமைத்து இப்பதிப்பினைப் பதிப்பிக்க உதவியவர் பண்டித வித்துவான் கு. சுந்தரமூர்த்தி அவர்களாவார்.

தொல்காப்பியம் : அகத்திணையியல் — உரைவளம்

முதுபெரும்புலவர் மு. அருணாசலம் பிள்ளையவர்கள் பல்கலைக் கழக உதவிக்குழுவின் துணையால் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆற்றிய தனிப் பெரும்பணி தொல்காப்பியம் — உரைவளம் இவர் பொருளதிகாரத்தின் முதலிரு இயல்களுக்கும் ஆய்வுரை எழுதி வழங்கியுள்ளார். இவர் தம்முடைய ஆய்வுரையில் இந்த இருவியல்களுக்கு முரிய இளம்பூரணருரை, நச்சினூர்க்கினியருரை, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் புத்துரை ஆகியவற்றை முறையே அமைத்து, அந்தந்த உரைபற்றிய தமது விளக்கத்தினையும் அவற்றின் கீழ் அடிக்குறிப்பாக அமைத்துத் தந்துள்ளார். இவ்வாறாக ஒவ்வொரு நூற்பாவிற்கும் மூவருரையையும் தந்த பின்னர், ஆய்வுரை என்னும் தலைப்பில் தம் கருத்துகளை விரிவாக எழுதியுள்ளார். இவர் ஆக்கிய உரைவளத்தில் அகத்திணையியல் உரைவளம் மட்டும் 1975-ல் மதுரைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக டாக்டர் முத்துச் சண்முகன், டாக்டர் தா.வே. வீராசாமி ஆகியோரால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 'திருக்குறள் உரைவளம்' போன்றவகையில் அமைந்ததே இத்தொல்காப்பிய உரைவளமும். ஒவ்வொரு நூற்பாவிற்கும் உரைகாரர் பலரும் வெளியிட்ட கருத்துகளை ஒரு சேரப் படித்துத் தெளிவு பெறுவதற்கு இப்பதிப்புப் பெரும் பயன் தருவதாகும்.

தொல்காப்பியப் புத்துரைப் பதிப்புகள்

அரசஞ்சண்முகனார் உரை

பழைய உரைகாரர்களின் விளக்கம் பல இடங்களில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்தவில்லை என்பது கண்டு புதிய உரை விளக்கங்கள் எழுதியுதவிய அறிஞர் பெருமக்களும் சிலர் உளர். இவர்களுள் முதற்கண் கூறத்தக்கவர் பெரும் புலவராய் விளங்கிய சோழவந்தான் அரசஞ் சண்முகனார் ஆவார். இவர் தொல்காப்பியத்திற்கு ஒரு விளக்கவுரை எழுதுவதில் முனைந்தார் என்பது தெரிய வருகிறது. இவர் பாயிரத்திற்கும் நூன்மரபு, மொழி மரபுகளுக்கும் உரையெழுதி முடித்திருந்தார்.

அவற்றுள் பாயிரவுரை மட்டும் ஒரு நூலாக வெளிவந்தது. எழுதிய ஏனைய பகுதிகள் மறைந்தன. ஆசிரியரும் நோய்வாய்ப்பட்டு மறைந்தனர்.

தொல்காப்பியம் : எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் — குறிப்புரை

பின்னங்குடி சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரின் குறிப்புரை அடுத்துக் கூறத்தக்கது. வடமொழி, ஆங்கிலம், தமிழ் மொழிகளில் புலமை படைத்த இவர்கள் பழைய உரைகளுடன் வடமொழி இலக்கண மரபுகளையும் மொழியியற் கொள்கைகளையும் ஒப்ப வைத்து நோக்கித் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் இரண்டற்கும் குறிப்புரை எழுதிப் பதிப்பித்துள்ளார். இவர்தம் சொல்லதிகாரக் குறிப்புரை 1930லும் எழுத்ததிகாரக் குறிப்புரை 1937லும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. முந்தைய உரைகளை ஒப்பு நோக்கி அவ்வுரைகளிடையே காணும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்கியுள்ளார். முன்பின் இயைபுகளையும் சுட்டிக்காட்டி, இலக்கிய வழக்கு, வடமொழி வழக்கு முதலியவற்றையும் ஏற்ற இடங்களில் எடுத்துக்காட்டிச் செல்வர். மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் சொல்லதிகாரக் குறிப்புரைப் பதிப்பிற்கு எழுதியுள்ள பாயிரப் பகுதியில் இந்நூலின் அருமைப்பாட்டைப் போற்றியுள்ளார்.

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் புத்துரை

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார், பழைய உரைப்பகுதிகள் சிற்சில இடங்களில் தமிழ் இலக்கிய இலக்கண வழக்கிற்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும் பொருத்தமற்ற வகையில் இருத்தலைக் கண்டு தமிழ் வழக்கிற்கு ஏற்ப ஓர் புத்துரையாக்க முற்பட்டார். பல காலம் ஓதியும் ஓதுவித்தும் சிந்தித்துத் தெளிவுற்ற அவர்களின் உரைப் பகுதிகள் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் மூன்று இயல்களுக்கு மட்டும் கிட்டியுள்ளன. இவர்களுடைய தொல்காப்பியப் பொருட் படலப் புத்துரை அகத்திணையல், புறத்திணையல், மெய்ப்பாட்டியல் மூன்றும் தனித்தனி நூல்களாக 1942-ல் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார ஆராய்ச்சி

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிறந்து விளங்கிய வே. வேங்கட ராஜுலு ரெட்டியார் அவர்களால் இயற்றப் பெற்றது இந்த ஆராய்ச்சி நூல். 1944ஆம் ஆண்டில் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக இது வந்துள்ளது. சூத்திரத்தின் நேர்பொருளைக் கண்டறிந்து உரைக்க முற்பட்டுள்ளார். இந்நூலில் எழுத்ததிகாரத்தின் 206 சூத்திரங்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. ஏனைய சூத்திரங்களின் மூலபாடம் தரப்பட்டுள்ளது. பழைய உரைகளில் காணும் ஐயங்களைத் தெளிவுபடுத்தித் தொல்காப்பியத்தின் நேர்பொருளைக் காண இவ்வாராய்ச்சி துணை செய்வதாகும்.

தொல்காப்பியம் — நன்னூல் :

எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம்

மூன்னூலாகிய தொல்காப்பியத்துடன் பின்னூலாகிய நன்னூலையும் ஒப்புநோக்கி மொழியியல் கூறுகளை நன்குணரும் வண்ணம் அமைத்துத் தரப்பட்ட நூல்கள் இவை. இவற்றை ஆக்கியளித்தவர் இப்பொழுது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராக விளங்கும் வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள் ஆவர். இவர்கள் ஆக்கிய தொல்காப்பியம் — நன்னூல் எழுத்ததிகாரம் 1962ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக முதலில் வந்தது. இதன் இரண்டாம் பதிப்பை ஆசிரியர் அவர்களே 1970ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

அடுத்துத் தொல்காப்பியம் — நன்னூல் சொல்லதிகாரமும் 1971ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடாக வந்துள்ளது. இவ்விரு நூல்களும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை முதன்மையாய்க் கொண்டு முழுமையும் முறைப்படி அமைத்து உரை விளக்கங்கள் தரப்பெற்றனவாம். எழுத்திலக்கண, சொல்லிலக்கணத் தொடர்பாகவுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறிவதற்கு இவை பயன்படுவன.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் — புலவர் குழந்தையுரை

புலவர் குழந்தையவர்கள் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் முதல் ஆறு இயல்களுக்கான உரையை முதற் பகுதியாக 1968-ல் வெளியிட்டுளார். இறுதிப் பகுதியான உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் உரைகளையும் பின்னர்த் தொடர்ந்து எழுதி ஆசிரியர் முற்றுவிக்கவில்லை.

இளம்பூரணர் முதலிய முன்னையோர் எழுதிய உரைகள் இக்காலத் தமிழ் மக்கள் யாவரும் புரிந்து கொள்ள இயலாததாகவே இக்காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் தாம் உரை காண முற்பட்டுள்ளதாக இவர் முகவுரைப் பகுதியில் தெரிவிக்கின்றார்.

தொல்காப்பிய நூற்பாக்களின் வைப்புமுறையையும் இவர் மாற்றியமைத்துள்ளார். 'பொருளியல்' என்னும் பழைய தலைப்பை விடுத்து, 'பொதுவியல்' எனப் புதியதோர் இயல் வகுத்து, அதனை அகத்திணையியலை அடுத்து இரண்டாவதாக அமைத்துள்ளார். எவ்வெவ் வகையில் நூற்பாக்கள் மாற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளன என்னும் விவரமும் தந்துள்ளார்.

“இடம் மாறியும் மிகச் சேய்மை நிலையிலும் உள்ள சூத்திரங்களை யெல்லாம் அவை இருக்க வேண்டிய இடங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. களவு கற்பியல்களின் வழுவமைக்கும் பொருளியல்

தூத்திரங்கள் அவ்வவ்வியல்களில் ஆங்காங்கே சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. மரபியலில் உள்ள நாற்பான்மரபுத் தூத்திரங்கள் முதலியவற்றை 1. நாற்பான் மரபு, 2. கூற்று, 3. கேட்டுயர், 4. வாயில்கள், 5. கூறுதல், 6. வழுவமைதி, 7. வழக்கு, 8. முறைப் பெயர் என்னும் தலைப்புக்களில் சேர்த்து, பொதுவியல் என்னும் பெயரில் அவ்வியலை அகத்திணையியலை அடுத்து வைக்கப் பட்டுள்ளது” என்று இயல்களையும் நாற்பாக்களையும் தாம் கருதிய புதுநோக்கில் அமைத்து இவர் உரை காண்கிறார். மூல பாடங்களிலும் சிற்சில இடங்களில் மாறுதல் செய்துள்ளார். பழைய மரபு வழிக் கருத்திற்கு மாறுபட்டு இக்காலச் சமூக அறிவியல் நோக்கிற்கேற்பப் புதுக்கருத்துகளையும் அங்கங்கே புகுத்தியுள்ளார். எனவே, இவருடைய உரையைப் புரட்சிப் புத்துரை என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும்.

தொல்காப்பியம் — தெளிவுரை

தொல்காப்பியம் முழுமையும் ஒரு தொகுதியாய்த் ‘தெளிவுரை’ என்னும் பெயரில் திரு. புலியூர்க்கேசிகள் அவர்கள் 461 பக்கங்களில் அமைத்துத் தந்துள்ளார்கள். நூற்பொருளை எளிதில் உணரும் வண்ணம் ஆசிரியர் பெரிதும் முயன்று இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். எழுத்ததிகாரத்திற்கு நச்சினூர்க்கினியமும், சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேவையமும், பொருளதிகாரத்திற்கு இளம்பூரணமும் தழுவி இதனை ஆசிரியர் ஆக்கியுள்ளார். 1961-ல் முதற் பதிப்பு வெளிவந்தது. சென்னைப் பாரி நிலைய வெளியீடாக வந்துள்ள இத்தெளிவுரை 1975ஆம் ஆண்டிற்குள் ஐந்து பதிப்புகளைப் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது. தொல்காப்பியம் இந்நூற்றாண்டில் அறிஞர் பெருமக்களால் எத்துணையளவாகப் போற்றி வரவேற்கப்படுகிறது என்பதும் இதனால் தெரியவரும்.

தொல்காப்பியம் : சொல்லதிகாரம் — ஆதித்தியம்

தொல்காப்பியத்துள் அமைந்துள்ள மூன்று அதிகாரங்களுள் இரண்டாவதான சொல்லதிகாரத்திற்கே மிகுதியான உரைகள்காணப் படுகின்றன. நம்மிடையே இப்பொழுது வாழ்ந்து வரும் மகாகவி அ. கு. ஆதித்தர், பழைய உரைகளையும் பின்னர்த் தோன்றிய நன்னூல் முதலிய இலக்கணங்களையும் தமிழ் இலக்கிய மரபு-மொழி மரபுகளையும் பின்பற்றித் தெளிவுரை என்னும் பெயரில் புத்துரை ஒன்று அண்மையில் (1977) கண்டுள்ளார்; இன்றைய வழக்கியல் நடையில் உரை விளக்கமும் எடுத்துக்காட்டுகளும் அமைத்துத் தரப் பெரிதும் முயன்றுள்ளார். ஒவ்வொரு நூற்பாவிலும் பொழிப்பு, அரும்பத விளக்கம், காட்டு, மறுப்பு, ஆய்வு, குறிப்பு என்னும் தலைப்புகளில் விளக்கம் தந்துள்ளார். இவற்றுள் மறுப்பு, ஆய்வு, குறிப்பு என வரும் பகுதிகள் ஏனைய இலக்கண நூல் கருத்துகளோடும் ஒப்ப வைத்து ஆராய்ந்து, காலத்திற்கு ஏற்பக் கோலம் பூண்டு வரும் புது வழக்குகளையும் தெளிவுற விளக்கிக் காட்டு

கின்றன. தொல்காப்பியர் தரும் கருத்துகளை எளிதில் விளங்க வைக்கும் நோக்கில் அமைந்துள்ள நூல்களுள் இதுவும் ஒன்றாகும்.

பல்வேறு அமைப்புகளில் தொல்காப்பியம்

இனி, மூலபாடங்களோடு உரை விளக்கம் இடம்பெறாது உரை நடையில் கருத்துகளை விளக்கும் பெருநூல்களும் சிறுநூல்களும் கட்டுரைகளும் பிற ஆராய்ச்சி நூல்களும், அகராதிகளும் பலவாகும். ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழி மொழிபெயர்ப்புகளும் உள்ளன. இவைகள் எல்லாம் இக்கட்டுரைப் பொருளுக்கு அப்பாற்பட்டவை யாதலின், எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை; தொல்காப்பியம்பற்றிய நூல்கள் என்னும் வரிசையில் வைத்து நோக்கத்தக்கவை.

நிறைவுரை

தொல்காப்பியப் பதிப்புகளில் முதற் பதிப்புகளையும், பின்வந்த பதிப்புகளில் முக்கியமானவற்றையெல்லாம் குறித்து இங்குத் தொகுத்து உரைத்துள்ளேன். ஒவ்வொன்றும் எத்தனை முறை அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன என்னும் ஆராய்ச்சியில் இறங்க வில்லை. என் கவனத்திற்கு வராமல் ஒரு சில பதிப்புகள் விடுபட்டிருந்தாலும் கூடும். அவற்றையும் அறிஞர் பெருமக்கள் சுட்டிக் காட்டுவராயின் உரிய இடங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளவேன்.

பிற்சேர்க்கை : 1.

தொல்காப்பியக் களஞ்சியம் தரும் பதிப்பு விவரம்

திரு. க. ப. அறவாணனின் தொல்காப்பியக் களஞ்சியம் என்னும் தொகுப்பு நூலுள் (1974) 'தொல்காப்பிய ஆய்வடைவு' என்னும் பகுதியில், தொல்காப்பியப் பதிப்புகளைக் கால வரிசையில் அமைத்துத் தந்துள்ளார். இவர் கணக்குப்படி 1974 வரையில் வந்த பதிப்புகளின் எண்ணிக்கை 68 என்பதாகும். இக்கணக்குச் சரியன்று. பதிப்பு வெளியான ஆண்டு, நூற்பகுதி முதலியன பற்றிய குறிப்புகளிலும் சிற்சில மாறுபாடுகள் உள. எனவே, இவர் தொகுப்பு முழுமையும் உரிய பதிப்புகளை நேரில் கண்டு விவரம் தொகுத்ததாகவும் கொள்ளக் கூடவில்லை.

மழைவை மகாலிங்கையர் வெளியிட்டது தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார நச்சினூர்க்கினியர் உரை ஒன்றே. அது சகஆண்டு 1770-ல் வெளியிடப்பட்டதாக நூலுள் குறிப்பு உளது. இதற்குச் சரியான ஆங்கில ஆண்டு 1848ஆம் ; 1849 என்பது சரியன்று.

அடுத்தபடியாக மழைவை மகாலிங்கையர் 1853-ல் சொல்லதிகார நச்சினூர்க்கினியருரை வெளியிட்டார் என்னும் குறிப்பு உண்மையன்று. இக்குறிப்பு இவருக்கு எங்கிருந்து கிட்டியதோ தெரியவில்லை. சொல்லதிகார நச்சினூர்க்கினியர் உரை முதன்முதலாகச் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களால் 1892-ல் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

இதுபோன்றே பவானந்தம் பிள்ளை சொல்லதிகாரச் சேனுவரையருரையை 1941-ல் வெளியிட்டார் என்பதும் தவறான செய்தி. அவர் 1932ஆம் ஆண்டிலேயே காலமாகி விட்டாரே. எப்படி அவருடைய பதிப்பு 1941ஆம் ஆண்டில் வர இயலும்? 1941ஆம் ஆண்டில் பவானந்தர் கழகத்தின்வழி தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார நச்சினூர்க்கினியர் உரை மகாவித்துவான் மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளையவர்களால் வெளியிடப்பட்டது என்பதுதான் உண்மை. தொல்காப்பியச் சேனுவரையத்தைப் பவானந்தம் பிள்ளை பதிப்பிக்கவும் இல்லை. அவர் காலத்திற்குப் பின்னரும் பவானந்தர் கழகத்தின்வழியாகக்கூடச் சேனுவரையம் வெளியிடப் பெறவும் இல்லை.

1901ஆம் ஆண்டு ஜனவரி முதல் தேதி சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை மறைந்துவிடுகிறார். அவ்வாறிருக்கவும் இவருடைய எழுத்ததிகார நச்சினூர்க்கினியர் உரைப்பதிப்பு 1901-ல் வந்தது என்று குறிப்பிட்டிருப்பது எவ்வளவு பெரிய பிழை. சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்களின் எழுத்ததிகார நச்சினூர்க்கினியர் உரை வெளிந்தது 1891ஆம் ஆண்டாகும்.

1927-ல் வெளியான தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார இளம் பூரணருரைப் பதிப்பை 1924-ல் வெளியானதாக இவர் குறிப்பிடுவதற்கும் ஆதாரம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆறுமுக நாவலர் காலத்திற்குப் பல வருடங்களுக்குப் பின் 1934ஆம் ஆண்டில் வந்த பதிப்பை 'ஆறுமுக நாவலர், சொல். சேனாவரையம்' என்று குறிப்பிடுவதும் மயக்கத்தை உண்டு பண்ணுவதாகும்.

திரு. பி. ஆர். மீனாட்சிசுந்தர முதலியார் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார விளக்கம் என உரைநடையில் எழுதிய நூலைப் பதிப்புகளில் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருப்பதும் பொருந்தாது. இவரே பின்னர் தொல்காப்பியம் பற்றிய நூல்கள் என்னும் தலைப்பிலும் (பக். 126) இந்த நூலைக் காட்டியுள்ளார். திரு. ஆ. சிவலிங்கனார் இளம்பூரணர் உரை பற்றி எழுதிய நூலையும் (1968) ஒரு பதிப்பாகக் காட்டியிருப்பதும் முறையன்று. இவ்வாறே தொல்காப்பிய யாப்பு — உறுப்பு குறித்து ஆபிரகாம் அருளப்பன் உரையுடன் வெளியிட்ட நூலும் தொல்காப்பிய விளக்க நூலாகுமேயன்றித் தொல்காப்பியப் பதிப்பு எனச் சுட்டுதல் ஏற்புடைத்தன்று. யாப்பு உறுப்பு நூற்பாக்களில் 101-ல் 70 நூற்பாக்களே இவர்தம் விளக்கத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பது கருதத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணம் சி.வை தாமோதரம் பிள்ளையவர்களால் பொருளதிகாரம் ஒருமுறைதான் 1885-ல் வெளியிடப்பட்டது. 1893-ல் தாமோதரம் பிள்ளை பொருளதிகாரம் நச்சினூர்க்கினியர் உரை என்று மறு மறுபதிப்பு வந்தது போல இக்களஞ்சியம் சுட்டுவதற்கான ஆதாரமே இல்லை.

தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் 1885-ல் வெளியிட்ட பொருளதிகாரம் முழுமையும் ஒரே தொகுதி. இதனை இரு தொகுதியாகக் கொண்டு கணக்கிடப் பட்டிருக்கிறது. இது போலவே 1916-ல் முதல் இரு இயல்களும் 1917-ல் அடுத்து மூன்று இயல்களுமாகத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நச்சினூர்க்கினியர் உரையைப் பவானந்தம் பிள்ளை வெளியிட்டுள்ளார். இவ்வாறிருக்கவும் 1916 லேயே ஐந்து இயல்களும் அவரால் ஒருசேர வெளியிடப்பட்டது போலக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் பொருளதிகாரத்தின் மூன்று இயல்களுக்கே புத்துரை கண்டுள்ளார். அவற்றைத் தெளிவாய்க்

குறிப்பிடாமல் அவர் 1942-ல் பொருட்படலம் முழுமையும் புத்துரை கண்டதுபோலக் குறிப்புத் தரப்பட்டிருக்கிறது.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக மூலப்பதிப்பு 1943-ல் முதன் முதல் வந்தது. அதனைச் சுட்டாமல் 1953-ல் வந்த இரண்டாம் பதிப்பை முதற் பதிப்பு எனக் கொண்டுள்ளார்.

புலியூர்க்கேசிகளின் தெளிவுரைப் பதிப்பு 1974க்குள் நான்கு முறை வந்துள்ளது. இவற்றுள் மூன்றை மட்டுமே சுட்டுகிறார். 1961ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பைச் சுட்டிய இவர் 1969க்குப் பின்னும் 1961 என்று தந்து இவர் பதிப்பைச் சுட்டுதலும் காலமுரணும்.

இவ்வாறு முரண்பாடுகள் சிலவற்றுடன் அமைந்த இத்தொகுப்பு விவரத்தை ஆதாரமாக வைத்து 1974-ஆம் ஆண்டு வரை 68 பதிப்புகள் தொல்காப்பியத்திற்கு வந்துள்ளன என்று காட்டும் இவர் தம் கணக்கு எவ்வாறு சரியாகும்? ஆகவே இத்தொகுப்பு மீண்டும் சரிசெய்து திருத்தி அமைக்கவேண்டியதாகும்.

தொல்காப்பியம் — கால அடைவில் பதிப்பு விவரம்

தொடர் ஆண் எண்	நூல் - பகுதி	மூலம் - உரை	பதிப்பாசிரியர்	பதிப்பகம் - வெளியீடு	பிற்பதிப்பு
1	1848 எழுத்ததிகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர்	மழைவை மகாலிங்கையர்	கல்விக்கடல் அச்சுக்கூடம், சென்னை	1891
2	1858 தொல்காப்பிய - நன்னூல்	மூலம்	எஸ். சாமுவேல் பிள்ளை	கிறிஸ்துமதக்கியான விளக்க சங்கத்தார் அச்சுக்கூடம், சென்னை.	
3	1868 எழுத்ததிகாரம்	இளம்பூரணர்	சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியார்	அத்திநீயம் அண்ட் டெல்லி நியூஸ் பிரிண்டர் அச்சுக்கூடம், சென்னை.	1928, 1955, 1969
4	1868 சொல்லதிகாரம்	சேனாவரையர்	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை (நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் பரிசோதனை)	கலாரத்தநாகரம் அச்சுக்கூடம், சென்னை	1886 1934
5	1868 சொல்லதிகாரம்	சேனாவரையர்	கோமளபுரம் இராச கோபாலப் பிள்ளை	வர்த்தமான தரங்கிணி சாகை அச்சுக்கூடம், சென்னை.	
5 a	தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி	சிவஞான முனிவர்	நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர்	வித்தியாநு பாலன அச்சியந்திரசாலை	
6	1885 பொருளதிகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர் [பேராசிரியர்]	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை	ஸ்காட்டிஷ் பிரஸ், சென்னை.	

7	1891	எழுத்ததிகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர்	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை	1941	வித்தியாநு பாலன யந்திர சாலை, சென்னை பட்டணம்.
8	1892	சொல்லதிகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர்	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை	1923	”
9	1905	தொல்காப்பியச் சண்முக விருத்தி	அரசஞ்சண்முகனார், சோழவந்தான்			ஸ்ரீவித்தியா விநேதின் முத்திராசாலை, தஞ்சாவூர்.
10	1916	பொருளதிகாரம்: அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்	நச்சினூர்க்கினியர்	ச. பவானந்தம் பிள்ளை		தாம்ஸன் கம்பெனி, மினர்வா அச்சுக்கூடம், சென்னை.
11	1917	பொருளதிகாரம்: கற்பியல், பொருளியல்	நச்சினூர்க்கினியர்	ச. பவானந்தம் பிள்ளை		லாங்க்கென்ஸ் கிரீன் அண்ட் கம்பெனி, சென்னை.
12	1917	பொருளதிகாரம்: மெய்ப்பாட்டியல், உவமலியல், செய்யுளியல், மரபியல்	பேராசிரியர்	ச. பவானந்தம் பிள்ளை		லாங்க்கென்ஸ் கிரீன் அண்ட் கம்பெனி, சென்னை.
13	1917	பொருளதிகாரம்: செய்யுளியல்	நச்சினூர்க்கினியர் [உரையாசிரியர்]	ரா. இராகவையங்கார்		மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு
14	1920	பொருளதிகாரம்: அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்	இளம்பூரணர்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்		காக்ஸ்டன் பிரஸ், சென்னை.
15	1921	பொருளதிகாரம்: அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்	இளம்பூரணர்	வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை		

தொடர்ஆண்டு எண்	நூல் - பகுதி	மூலம் - உரை	பதிப்பாசிரியர்	பதிப்பகம் - வெளியீடு	பிற்பதிப்பு
16	1922 தொல்காப்பியப் பாயிரங்கள்	உரையுடன்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்	காக்ஸ்டன் பிரஸ், லி. குமாரசாமி நாயுடு லன்ஸ், சென்னை.	
17	1922 தொல்காப்பியம்: எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம்	மூலம்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்	”	
18	1922 தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம்	மூலம்	பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியார்	பி. நா. சிதம்பர முதலியார் அண்ட் கோ., மதுரை.	
19	1923 தொல்காப்பியப் பொதுப்பாயிரம்	பேராசிரியர்	வை. சதாசிவபண்டாரத்தார்	ஸ்ரீகோமளாம்பா பிரஸ், சூம்பகோணம்.	
20	1923 சொல்லதிகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர்	தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை	சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்	
21	1923 சொல்லதிகாரம்	சேனாவரையர் [கந்தசாமியார் குறிப்புரையுடன்]		”	1946, 52,56, 59,62, 66,70
22	1924 தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம்	மூலம்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்	காக்ஸ்டன் பிரஸ், லி. குமாரசாமி நாயுடு லன்ஸ், சென்னை.	
23	1927 சொல்லதிகாரம்	இளம்பூரணர்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்	”	

24	1928	எழுத்ததிகாரம்	இளம்பூரணர்	வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை	வேலாயுதம் பிரிண்டிங் பிரஸ், தூத்துக்குடி	1936, 1941
25	1929	சொல்லதிகாரம்	தெய்வச்சிவையார்	ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை	கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்	
26	1930	சொல்லதிகாரம்	குறிப்புரை	பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி		
27	1933	பொருளதிகாரம்: களவியல், கற்பியல், பொருளியல்	இளம்பூரணர்	வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை	வாவிள்ளா பிரஸ், சென்னை.	
28	1934	பொருளதிகாரம்: முன் ஐந்து இயல்கள்	நச்சினூர்க்கினியர்	எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை	எஸ். கணகசபாபதிப்பிள்ளை, திருச்சி; சாது அச்சுக்கூடம், சென்னை.	
29	1935	பொருளதிகாரம்: பின் நான்கு இயல்கள்	பேராசிரியர்	வே. துரைசாமி ஐயர்	,	
29a	1936	தொல்காப்பிய மேற்கோள் விளக்க அகராதி	அகராதி	ஆ. நாகமணி முதலியார், சென்னை	சாது அச்சுக் கூடம், சென்னை	
30	1936	பொருளதிகாரம்: பின் நான்கு இயல்கள்	இளம்பூரணர்	வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை	வாவிள்ளா பிரஸ், சென்னை.	
31	1936	பொருளதிகாரம்: முழுமையும்	இளம்பூரணர்	வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை	வாவிள்ளா பிரஸ், சென்னை	

தொடர்ஆண்டு எண்	நூல் - பகுதி	மூலம் - உரை	பதிப்பாசிரியர்	பதிப்பகம் - வெளியீடு	பிற்பதிப்பு
32	1937 எழுத்த்திகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர்	சி. கணேசையர்	நா.பொன்னையா, திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம்.	
33	1937 எழுத்த்திகாரம்	குறிப்புரை	பி. சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி	நா. பொன்னையா, சன்னாகம்.	
34	1938 சொல்ல்திகாரம்	சேனாவரையர்	சி. கணேசையர்	நா. பொன்னையா, சன்னாகம்.	
35	1941 சொல்ல்திகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர்	மே. வி. வேணுகோபாலப் பிள்ளை	பவானந்தர் கழகம்	
36	1942 பொருட்படலம்: அகத்தினையியல்	நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார்			
37	1942 புறத்தினையியல்	மூலம்	தி. சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை (இளவழகனார்)	சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்	1953
38	1943 தொல்காப்பியம்	மூலம்	சி. கணேசையர்	நா. பொன்னையா, திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம்	
39	1943 பொருள்திகாரம்-பின் நான்கு இயல்கள்	பேராசிரியர்		சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்	
40	1944 தொல்காப்பிய எழுத்த்திகார ஆராய்ச்சி	வே. வேங்கடராஜலு ரெட்டியார்			
41	1944 சொல்ல்திகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர் (நா. தேவநேயப் பாவாணர் அடிக்குறிப்புடன்)		சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்	

42	1945	பொருட்பலம் மெய்ப்பாட்டியல்	நாவலர் ச. சோம சுந்தர பாரதியார்			
43	1947	பொருளதிகாரம்: அகத்தினையல், புறத்தினையல்	நச்சினூர்க்கினியர்		சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம்	
44	1948	பொருளதிகாரம்: முன் ஐந்து இயல்கள்	நச்சினூர்க்கினியர் சி. கணேசையர்		நா. பொன்னையா, திரு மகள் அழுத்தகம், சன்னாகம்.	
45	1950	பொருளதிகாரம்: களவியல், கற் பியல், பொரு ளியல்	நச்சினூர்க்கினியர்		சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம்	
46	1951	பொருளதிகாரம்: பின் நான்கு இயல்கள்	பேராசிரியர்	”	”	1956
47	1953	பொருளதிகாரம்	இளம்பூரணர்	”	”	1958
48	1955	எழுத்ததிகாரம்	இளம்பூரணர்	”	”	1978
49	1960	தொல்காப்பியம்	முலம்	மர்ரே எஸ். ராஜம் பதிப்பு	இலக்கியச் செல்வம் பதிப்பு வரிசை	
50	1961	தொல்காப்பியம்	தெளிவுரை: புலி பூர்க்கேசிகள்	புலியூர்க்கேசிகள்	அருணா பப்ளிகேஷன்	
51	1962	சொல்லதிகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர் (வீளக்கவுரை யுடன்)	கு. சுந்தரமூர்த்தி	சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம்	

தொடர் எண்	ஆண்டு	நூல் - பகுதி	மூலம் - உரை	பதிப்பாசிரியர்	பதிப்பகம் - வெளியீடு	பிற் பதிப்பு
52	1962	சொல்லதிகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர்	இராம. கோவிந்த சாமியப்பிள்ளை	சரஸ்வதி மகால், தஞ்சாவூர்	
53	1962	தொல்காப்பியம் - நன்னூல் : எழுத்ததிகாரம்	க. வெள்ளை வாரணனார்	க. வெள்ளைவாரணனார்	பாண்டியன் அச்சகம் சிதம்பரம்	1970
54	1963	சொல்லதிகாரம்	தெய்வச்சிலையார் (விளக்கவுரையுடன்)	கு. சுந்தரமூர்த்தி	சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்	
55	1963	சொல்லதிகாரம்	இளம்பூரணர் (விளக்கவுரையுடன்)	கு. சுந்தரமூர்த்தி	"	
56	1963	சொல்லதிகாரம் - முதல் நான்கு இயல்கள்	உரைக்கோவை	ஆபிரகாம் அருளப்பன், வி. ஐ. சுப்பிரமணியன்	"	
57	1964	தொல்காப்பியம்	தெளிவுரை, புலியூர்க்கேசிகள்	புலியூர்க்கேசிகள்	பாரிநிலையம், சென்னை,	1967, 70, 75
58	1964	சொல்லதிகாரம் - இடையியல் 10 ஆம் துத்திரம் வரை வேற்றுமை மயங்கியல் வரை	கல்லாடர் பழையவுரை	கு. சுந்தரமூர்த்தி	சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்	
59	1965	பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல்	நச்சினூர்க்கினியர்	கு. சுந்தரமூர்த்தி	"	

60	1965	எழுத்த்திகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர்	கு. சுந்தரமூர்த்தி	பதிப்பாசிரியரின் சொந்த வெளியீடு	1970
61	1966	சொல்ல்திகாரம்	சேனாவரையர் (விளக்கவுரையுடன்)	”	”	”
62	1967	எழுத்த்திகாரம் (இலக்கணத் தொகை)	மூலம்	ச. வே. சுப்பிரமணியம்	”	”
63	1967	எழுத்த்திகாரம்	நச்சினூர்க்கினியர்	இராம. கோவிந்தசாமிப்பிள்ளை	சரஸ்வதி மகால், தஞ்சாவூர்.	
64	1968	தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி	சிவநூன முனிவர்	த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம்	திருவாவடுதுறை ஆதீனம்	
65	1968	பொருள்திகாரம்: முதல் ஆறு இயல்கள்	புலவர் குழந்தை	புலவர் குழந்தை	வேலா பதிப்பகம், ஈரோடு.	
66	1969	எழுத்த்திகாரம்	இளம்பூரணர்	அடிகளாசிரியர்		
67	1969	தொல்காப்பிய வளம்	மூலம்	வ. வடலூரனார் (மு. இராமலிங்கன்)	சோதி அச்சகம், திருச்சிராப்பள்ளி.	
68	1970	தொல்காப்பியம் நன்னூல்: சொல்ல்திகாரம்	ச. வெள்ளை வாரணனார்			

தொடர் எண்	ஆண்டு	நூல் - பகுதி	மூலம் - உரை	பதிப்பாசிரியர்	பதிப்பகம் - வெளியீடு	பிற்பதிப்பு
69	1970	தொல்காப்பிய வழிகாட்டி - சொல்லதிகாரம்	சேனாவரையருரை விளக்கம், கு.மா திருநாவுக்கரசு	கு. மா. திருநாவுக்கரசு	கரு. சிதம்பரம், கணேச அச்சகம், மதுரை.	
70	1971	சொல்லதிகாரம்	கல்லாடர் வேறு உரை	தே. பொ. மீனட்சி சுந்தரனார்	அரசாங்கச் சுவடி நிலையம்	
71	1971	சொல்லதிகாரம், இலக்கணத் தொகை	மூலம்	ச. வே. சுப்பிரமணியம்		
72	1974	பொருளதிகாரம்: அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்	நச்சினர்க்கினியர் (விளக்கவுரை யுடன்)	மு. அருணாசலம் பிள்ளை	மதுரைப் பல்கலைக் கழகம்	
73	1975	தொல்காப்பியம் ஒப்பியல்	மூலம்	க. ப. அறவாணன்	ஜென இனோரூர் மன்றம், சென்னை.	
74	1977	சொல்லதிகாரம் - ஆதித்தியம்	அ. கு. ஆதித்தர்	அ. கு. ஆதித்தர்	கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், சென்னை	

பிற்சேர்க்கை : 3

தொல்காப்பியம்—புத்துரைப் பதிப்புகள்

தொடர்ஆண்டு எண்	நூல் - பகுதி	புத்துரை
1 1905	தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி-பாயிரம்	அரசஞ் சண்முகனார், சோழவந்தான்
2 1930	தொல்காப்பியம்-சொல் லதிகாரம் : குறிப்புரை	பி.சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி
3 1937	தொல்காப்பியம்-எழுத் ததிகாரம் : குறிப்புரை	பி.சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி
4 1942	தொல்காப்பியம்-பொருட் படலம் : அகத்திணை யியல், புறத்திணையியல், மெய்ப்பாட்டியல்	நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார்
5 1944	தொல்காப்பிய எழுத்ததி கார ஆராய்ச்சி	வே. வேங்கடராஜுலு செட்டியார்
6 1961	தொல்காப்பியம் - தெளி வுரை	புலியூர்க்கேசிகள்
7 1962	தொல்காப்பியம்-நன் னூல் எழுத்ததிகாரம்	க. வெள்ளைவாரணனார்
8 1968	தொல்காப்பியம்-பொரு ளதிகாரம்	புலவர் குழந்தையுரை
9 1970	தொல்காப்பியம்-நன் னூல் சொல்லதிகாரம்	க. வெள்ளைவாரணனார்
10 1977	தொல்காப்பியம்-சொல் லதிகாரம்-ஆதித்தியம்	அ.கு. ஆதித்தர்

பிற்கேசர்க்கை : 4. தொல்காப்பியம் — உரைப்பதிப்புகள்

எழுத்து அதிகாரம்

உரையாசிரியர்	காலம் நூற் ரூண்டு	நூல் - பகுதி	பதிப்பித்தோர்	பதிப் பித்த ஆண்டு
1 இளம்பூரணர்	11	நூல் முழுமையும்	சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியார்	1868 1928
			வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை	1955
			கு. சுந்தரமூர்த்தி, சைவசித்தாந்தக் கழகம்	1969
			அடிகளாசிரியர்	
2 நச்சினூர்க்கினியர்	14	நூல் முழுமையும்	மழைவை மகாலிங்கையர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை	1848 1891
			தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை (கழகம்)	1923
			சி. கணேசையர்	1937
			கு. சுந்தரமூர்த்தி	1965
			இராம. கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை, தஞ்சைச் சரஸ்வதி மகால்	1967

குறிப்பு: 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு' என்னும் நூலில் பிற சேர்க்கையாகத் திரு. மு. அருணாசலம் அவர்கள் தொல்காப்பிய உரைப்பதிப்புகள் பற்றி ஒரு பட்டியல் தந்துள்ளார் (பக். 409-411) 1971 ஆம் ஆண்டு வரை வெளிவந்த பதிப்பு விவரம் இதில் உள்ளது. இவருடைய பட்டியலில் காலக் குறிப்பிலும் செய்தியிலும் ஒருசில மாறுபாடுகள் உள். எனவே, அவற்றைத் திருத்தியதோடு அவர் அமைத்துள்ள முறையை ஒட்டி நாளாதுவரை வெளிவந்துள்ள பதிப்புகளின் விவரமும் இதில் தரப்பட்டுள்ளது.

சொல் அதிகாரம்

1	இளம்பூரணர்	11	நூல் முழுமையும்	கா. நமச்சிவாய முதலியார் கு. சுந்தரமூர்த்தி (கழகம்)	1927 1963
2	சேனாவரையர்	13	நூல் முழுமையும்	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை கோமளபுரம் இராசகோபாலப்பிள்ளை சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம்	1868 1868
			”	சி. கணேசையர்	1923 1938
			”	கு. சுந்தரமூர்த்தி	1966
3	நச்சினூர்க்கினியர்	14	நூல் முழுமையும்	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை - பவானந்தர் கழகம்	1892 1941
			”	கு. சுந்தரமூர்த்தி (கழகம்)	1962
			”	இராம. கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை - தஞ்சைச் சரஸ்வதி மகால்	1962
4	கல்லாடர் இணைப்பு: [பழைய உரை]	15	இயல் 1-6; 7 ஆவது இடை- யியல் 10 வரை	கு. சுந்தரமூர்த்தி (கழகம்)	1964
4a	கல்லாடர்	15	இயல் 1-4	கு. சுந்தரமூர்த்தி	1964
	[வேறு உரை]	15	இயல் 1-6; 7 ஆவது இடை- யியல் 10 து வரை	தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்	1971
5	தெய்வச்சிலையார்	15	இயல் 1-4	”	1971
	உரைக்கோவை	15	நூல் முழுமையும்	ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை, கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்	1929
			இயல் 1-4	கு. சுந்தரமூர்த்தி - கழகம் ஆபிரகாம் அருளாப்பன் - வி. ஜ. சுப்பிரமணியம்	1963 1963

உரையாசிரியர்	காலம் நூற் ராண்டு	நூல் - பகுதி	பதிப்பித்தோர்	பதிப் பித்த ஆண்டு
பொருள்திகாரம்				
1 இளம்பூரணர்	11	இயல் 1-2: அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்	1920
		”	வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை	1921
		இயல் 3-5: களவியல், கற்பி யல், பொருளியல்	வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை - எஸ் வையாபுரிப் பிள்ளை	1933
		இயல் 6-9 மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல்	”	1936
		நூல் முழுமையும்	”	1936
		நூல் முழுமையும்	சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்	1953
2 நச்சினூர்க்கினியர்	14	இயல்: 1-5	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை	1885
		இயல்: 1-2 அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்	ச. பவானந்தம் பிள்ளை	1916
		இயல்: 3-5 களவியல், கற் பியல், பொருளியல்	”	1917
		இயல்: 1-5	எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை - எஸ். கனக சபாபதிப்பிள்ளை	1934
		இயல்: 1-2	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்	1947
		இயல்: 1-5	சி. கணேசையர்	1948
		இயல்: 3-5	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்	1950

இயல் : 8-செய்யுளியல்	இயல் : 8-செய்யுளியல்	ரா. இராகவையங்கார்	1917
”	”	கு. சுந்தரமூர்த்தி கழகம்	1965
இயல் : 1-2 அகத்திணையியல் புறத்திணையியல்— உரைவளம்	இயல் : 1-2 அகத்திணையியல் புறத்திணையியல்— உரைவளம்	அருணாசலம் பிள்ளை - மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்	1975
3 பேராசிரியர்	13 இயல் : 6-9 மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல்	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை	1885
	இயல் : 6-9	ச. பவானந்தம் பிள்ளை	1917
	”	வே. துரைசாமி ஐயர் - எஸ். கனக சபாபதிப் பிள்ளை	1935
	”	ஆ. நாகமணி முதலியார்	1936
தொல்காப்பிய மேற்கோள் விளக்கம்	தொல்காப்பிய மேற்கோள் விளக்கம்		
	இயல் : 6-9 மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல்	சி. கணேசையார்	1943
	”	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்	1951

பிற்சேர்க்கை : 5

தொல்காப்பியம் — மூலபாடப் பதிப்புகள்

நூல் - பகுதி	பதிப்பாசிரியர்	பதிப்பு ஆண்டு
1 தொல்காப்பிய மூலம் - முழுமையும்	எஸ். சாமுவேல் பிள்ளை	1858
2 எழுத்ததிகாரம் - சொல் அதிகாரம்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்	1922
3 நூல் முழுமையும்	பு. சி. புண்ணைவனநாத முதலியார்	1922
4 தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்	1924
5 நூல் முழுமையும்	தி. சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை (இளவழகனார்)	1943
6 ,,	மர்ரே. எஸ். ராஜம் - இலக்கியச் செல்வம் பதிப்பு	1960
7 எழுத்ததிகாரம் - இலக்கணத்தொகை	ச.வே. சுப்பிரமணியம்	1967
8 நூல் முழுமையும் - தொல்காப்பிய வளம்	வ. வடலூரனார் (மு. இராமலிங்கன்)	1969
9 சொல்லதிகாரம் - இலக்கணத்தொகை	ச. வே. சுப்பிரமணியம்	1971
10 நூல் முழுமையும் - தொல்காப்பிய ஒப்பியல்	க. ப. அறவாணன்	1975

பிற்சேர்க்கை : 6

தொல்காப்பியம் — பாயிரம்

நூல் - பகுதி	பதிப்பாசிரியர்	பதிப்பு ஆண்டு
1 தொல்காப்பியப் பாயிரங்கள்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்	1922
2 பொதுப்பாயிரம் - ஆதி திரையர் பேராசிரியர்	வை. சதாசிவ பண் டாரத்தார்	1923

தொல்காப்பியம் — முதற்கூத்திர விருத்தி

தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி சிவஞான முனிவர்	ஆறுமுக நாவலர்	---
,,	த. மீனாட்சிசுந்தரம் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்	1968
தொல்காப்பியச் சண்முக விருத்தி பாயிரம் அரசஞ் சண்முகனார்		1905

கழகப் பதிப்புகள்

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களை மிகுதியாக வெளியிட்டு வரும் ஒரு பெரிய நிறுவனம் என்பது தமிழகம் நன்கறிந்ததே. இந் நிறுவனம் 1923 ஆம் ஆண்டு தொடங்கித் தொல்காப்பிய உரைகளையும் மூலத்தையும் நாளதுவரை தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகிறது. இதன்வழி வெளிவந்த பதிப்பு விவரம் பின்வருமாறு :

தொல். எழுத்து - இளம்பூரணர்	1955; 1958; 1964; 1969
,, ,, நச்சினூர்க்கினியர்	1944; 1950; 1955; 1961; 1966
,, சொல் - ,,	1962
,, ,, இளம்பூரணர்	1963
,, ,, சேனாவரையர்	1923; 1946; 1952; 1956; 1959; 1962; 1966
,, ,, தெய்வச்சிலையார்	1963
,, ,, கல்லாடனார்	1964
,, பொருள் - அகம், புறம், நச்சி.	1947; 1967; 1968; 1969
,, ,, களவு - பொருள். ,,	1950; 1958; 1966; 1969
,, ,, செய்யுள் ,,	1965
,, ,, மெய்ப்ப-மரபு, பேராசிரியர்	1951; 1959; 1966; 1969
,, ,, இளம்பூரணர்	1953; 1956; 1961; 1967

விளக்கக் குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியரும் தொல்காப்பியமும்

(அ) தொல்காப்பியத்திற்குப் பனம்பாரனார்
கூறிய பாயிரம்

வட வேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத்
தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்
எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்

செந்தமி ழியற்கை சீவணிய நிலத்தொடு
 முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
 புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்
 நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
 அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய 10
 அதங்கோட் டாசாற் கரில்தபத் தெரித்து
 மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி
 மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்தீரம் நிறைந்த
 தொல்காப் பியன் எனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
 பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே. 15

(ஆ) 'ஆனாப் பெருமை யகத்திய னென்னும்
 அருந்தவ முனிவன் ஆக்கிய முதனூல்
 பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப உணர்ந்தோர்
 நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப் பியனும்' —பன்னிருபடலம்
 பெருந். 1387

(இ) 'கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்
 தோமின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்றன்
 ஆணையின் தமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே' பெருந். 1388

(ஈ) தொல்காப் பியப்புலவர் தோன்ற விரித்துரைத்தார்
 பல்காய னூர்வகுத்துப் பன்னினூர்—நல்யாப்புக்
 கற்றூர் மதிக்குங் கலைக்காக்கை பாடினியார்
 சொற்றூர்தம் நூலுள் தொகுத்து. பெருந். 1389

(உ) 'மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
 தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
 தன்பாற் றண்டமிழ் தாவின் றுணர்ந்த
 துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்'
 —புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

(ஊ) 'ஓல்காப் பெருமைத் தொல்காப்பியனார்'
 —மயிலைநாதர்

(எ) 'பல்காற் பழகினுந் தெரியா வுளவேற்
 றூல்காப்பி யந்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
 மூன்றினு முழங்கு மாண்டினு மிலையேல்
 வடமொழி வெளிபெற வழங்கு மென்க'
 இலக்கணக்கொத்து—பாயிரம்

(ஏ) ஓல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியனடி
 பல்காற் பரவுதும் எழுத்தொடு
 சொல்கா மருபொருட் டொகைதிகழ் பொருட்டே.

2. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தொல் காப்பியம் அறிந்தவர் மிக மிக அருமை

“சென்னப்பட்டணத்தில் இற்றைக்கு ஐம்பதறுபது வருஷத்தின் முன்னிருந்த வரதப்ப முதலியாரின் பின் எழுத்துஞ்சொல்லுமே யன்றித் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தை உரையுதாரணங்களோடு பாடங்கேட்டவர்கள் மிக அருமை. முற்றாய் இல்லையென்றே சொல்லலாம். வரதப்பமுதலியார் காலத்திலுந் தொல்காப்பியங் கற்றவர்கள் அருமையென்பது அவர் தந்தையார் வேங்கடாசலமுதலியார் அதனைப் பாடங்கேட்கும் விருப்பமுடையரானபோது பிறையூரிற் திருவாரூர் வடுகநாத தேசிகர் ஒருவரே தொல்காப்பியம் அறிந்தவர் இருக்கிறாரென்று கேள்வியுற்றுத் தமது ஊரைவிட்டு அதிக திரவியச் செலவோடு அவ்விடம் போய் இரண்டு வருஷமிருந்து பாடங்கேட்டு வந்தமையானும், வரதப்ப முதலியார் ஒருவரே பின்பு அதனைத் தந்தைபாற் கேட்டறிந்தவ ரென்பதனானும், அதுகாரணமாக அவருக்குத் தொல்காப்பியம் வரதப்பமுதலியாரென்று பெயர் வந்தமையானும், பின்பு அவர்காலத்திருந்த வித்துவான்கள் தமக்கு யாதாயினும் இலக்கண சமுசயம் நிகழ்ந்துழி அவரையே வினவி நிவாரணஞ் செய்தமையானும் நிச்சயிக்கலாம்.”

[தொல்காப்பியம் — பொருளதிகாரம் —
நச்சினூர்க்கினியர் உரைப்பதிப்பு 1885 —
சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை, பதிப்புரை, பக். 4-5]

3. தொல்காப்பிய — நன்னூல்: சிறப்புப்பாயிரமும் சாத்துக்கவிகளும்

(அ) சிறப்புப்புப்பாயிரம்

புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதிமுதலியாரவர்கள்
இயற்றியது

பூமிசை யகலா நான்முகத் தொருவன்
படைப்புழி யின்சொலி னியக்கந் தெரிப்பான்
இருக்கையாய் வாழிய ரெனாமே னிறுவிய
வேங்கடங் குமரி யோங்கிய மேல்கீழ்ப்
புணரிதும் வரைப்பி லணவிய முத்தமிழ்
ஆன்றதொல் கடலுட் டோன்று மைம்பொருள்
ஈரைஞ் னூற்றுச் சீரமை பணமணிச்
சூட்டரு ணெட்டுடற் கோட்டமில் பாப்பர
சேந்துபு கிடந்த மாண்பமை நீணிலத்
தேவரு முணராத் தாவரும் பயன்கொள்

5

10

உயிர்தொறுஞ் சிவணிய செயிரறு பொதுநட
 நவிலுந் தனிமுதல் தவலருங் கைவலத்
 தமிழ்சை கதுவிய தமருகத் தெழுமேழ்
 இரட்டிய வெழுத்தொலி தெருட்டிய வாரிய
 நெடுமொழிப் பாணிநி மடனிகு முதியோன் 15
 போன்மென விருந்தமிழ்ப் பான்மை முழுதுணர்
 முகட்டுயர் பொதியப் பொகுட்டுழி யிருந்தருள்
 பரமா சிரியற் பற்பகல் வழிபட்
 டரும்பெற லியல்பெறீஇப் பொருந்திய பன்னிரு
 மாணவக் குழாத்து ணீணிலை கொளுவிய 20
 அல்காப் பெருஞ்சீர்த் தொல்காப் பியமுனி
 தற்பெயர் தோற்றி யற்புறத் தந்த
 ஐந்திர நிறைந்த வியந்தகு நுண்பொருட்
 டொன்மைசால் காப்பியத் துண்மரீஇப் பொதிவன
 பாட்டுரை பெறுமேம் பாட்டுடை மையினில் 25
 ஆனாக் கங்கன் மேனாள் வேண்டலின்
 சனகா புரத்து ளினையாச் சால்பமை
 சன்மதி தந்த வண்மைகூர் சிறப்பிற்
 பவணந்தி யுரவோன் றுவளற வகுத்த
 நன்னூ லென்னு மந்நூற் கிடந்தன 30
 பொருளொரு சேரத் தெருளுறச் சூழ்ந்து
 செந்தமிழ் நாடே யன்றியு மாந்திர
 மலாடு கருநடங் குலாவுமிவ் வாதித்
 தேத்தும் வழங்குந் திறன்றிறம் பாமை
 யொருமொழிக் குரியவ ரன்றியும் விரவும் 35
 ஐங்கிலி யம்முத லறிஞரு மேற்க
 ஆரியந் திரவிட மாந்திரங் கருநடம்
 ஒருமைங் கிலியத் துரைபொதுச் சிறப்பு
 நடைநு தலியன வடைவிற் கற்பவர்
 பல்வகை நலனறி மல்கு முணர்ச்சியின் 40
 உள்ளக் கிளர்ச்சியுங் கொள்ளப் பெறுவன
 நூன்மொழி பெயர்க்கும் வாய்மைக் கருவியுந்
 தெள்ளியோர் பயனடை செவ்வியுட் கொள்ளுபு
 நந்தியம் பொருப்பி னந்தியும் பகலும்
 அருகா வளங்கெழுஉம் வருவாய்த் திரிபிலா 45
 பார்வயி னின்பு நீள்வழி யுதவுறாஉம்
 பாற்பெய ராற்றொழுக் கேற்பதெஞ் ஞான்றும்
 ஏனைநா டவைபோ லாதிரு மைக்கும்

பிறவிக் கெல்லை காணூஉ நிறைவுறக் கல்லாப் புணரு நயனுடை நல்லோர்	50
பெட்புறுந் திருவின தொட்பமார் தொண்டை நன்னுட் டிடைநீள் பன்மாண் புகழமை மன்னுதெண் டிரைசூழ் சென்னையம் பதிக்க ணிறைகொளும் புலமைத் துறைவந் தவர்தங் குழுவகங் கவரா மகிழ்தலை சிறப்ப	55
ஒருதான் கண்டவை பிறருந் தெரிகெனு நீக்கமி லுள்ளத் தார்வநன் கூக்கத் தண்டரும் பெயரிய பண்டையோர் நூல்வழிப் பன்னுதொல் காப்பிய நன்னூ லெனவும் ஐந்தீர பாணி நீய மெனவும்	60
சமரச பாடிய சித்தாந்த மெனவும் வளம்பா டிலாத இளம்பூ ரணமும் மெய்ச்சொலாற் பழிச்சு நச்சினூர்க் கினியமும் வானூர் மாண்பமை சேனா வரையமும் சங்கர நமச்சி வாயமு மென்றிவை	65
*ஐந்துரை யுந்தொகுத் தின்புற வுண்மையின் பூரண விருத்தி யெனவும் பெயர்புனைந் திந்நூ லியிற்றி யெழுதா வெழுத்திற் பன்னூ னெறியின் பதித்து நல்கினன் வளைநீர்க் கருங்கடன் மறிதிரை கொழிக்கும்	70
உளைவுறீஇப் பணில முயிர்த்த நித்திலம் கருங்கோட் டுப்புன்னை நறுங்கே முரும்பர் குருகின முயிர்க்கும் பருஉமணி யொண்கரு இஃதஃதென வயிர்ப்புற வயின்றொறுந் தொகும் நறைவார் சோலைப் பிறையா னெனுநகர்	75
வதிதரு சோழ வேளாள மரபிற் பதிதரு தாண்டவ ராயவேள் பயந்த நாட வருசுவி சேட்சித் தாந்தி செங்குவளை யந்தார் தங்குமணி மார்பன் நாம வேலைப் புவி நயக்கும்	80
சாமு வேலெனுந் தகைமை யோனே.	

இஃது இவரது இஷ்டராகிய புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரவர்கள் இயற்றியது.

* சங்கர நமச்சிவாயருரையில் சிவஞான முனிவருரையு மிருக்கின்றதாகலின்.

(ஆ) சாத்துக் கவி

புதுவைத் தமிழ்ப்புலவர் பொன்னுசாமி
முதலியாரவர்கள் இயற்றியவை

ஓதநெடுங் கடலுலகோர் அறமுதனற் பொருட்பயனுற்
றுய்வா னுன்றோர்
ஓதியபல் லியற்றமிழ்நூற் கொள்கையொருங் குணர்வரிதென்
றுளத்தூ டுன்னி,
மேதகுதொல் காப்பியநன் னூலினைக்காட் டொடுவிரித்து
விளங்க வைத்தான்
தாதுகுபும் பொழிற்பிறைசைச் சாமுவேல் மன்னனெனுந்
தமிழ்வல் லோனே.

இருநில வரைப்பி னிருளற விமைக்கும்
இருசுட ரெனத்தமிழ் முனிவன்
அருட்கிட னாய புலவருட் டலைவன்
அரும்பவ ணந்தியீங் கிருவர்
தருமியற் றமிழொற் றுமையிடை யிடைக்கண்
டகும்வகை விரித்தினி தளித்தான்
ஒருதனிக் கவிஞன் றுண்டவ ராயன்
உதவிய சாமுவேல் மன்னே.

தரங்காபுரம் சண்முகக் கவிராயரவர்கள் இயற்றியவை

நிறையாற்றைக் கடக்குநர்போ லிலக்கியமோ டிலக்கணமா
நெடுநீர் நீந்தித்
துறையாற்றி னொழுக்கியதொல் காப்பியநன் னூற்பயனைத்
தொகுத்து முந்நூல்
முறையாற்றிப் பலபாடைச் சொற்குமிஃ தொக்குமென
முதற்பேர் தந்தான்,
பிறையாற்றில் வளர்சோழ குலச்சாமு வேலென்னும்
பெற்றி யோனே.

ஆண்டவனு லருள்சமயத் தமைந்துபல பூசையெலாம்
அடைவே முற்றுந்
தாண்டவ ராயக்குரிசிற் றரங்கையொன்றும் பிறையாரூந்
தலஞ்சேர் சைவன்
காண்டவருட் சாமுவேற் காதலன்றொல் காப்பியத்தின்
கருத்து நன்னூற்
றாண்டவரும் பொருட்பகுத்துந் தொகுத்தறிஞ ருவப்பவிருந்
துதவி னானால்.

25th June. }
1858 }

4. மழைவை மகாலிங்கையர் பதிப்பு

திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான்
தாண்டவராய சுவாமிகள் இயற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா

மணிநீர்ப் புவியின் வளஞ்சுரந் தொளிரு மணிநீர்த் தில்லை யாடகப் பொதுவிற் பனிமலை மங்கை பார்த்துளங் களிப்பத் தனிநடங் குயிற்றுஞ் சம்புநம் பெருமான் றமருகப் பறைக்கண் அஇஉ ணுவென்	5
றமர்தரு தூத்திர மாதியீ ரேழ்பெற வடமொ ழிக்கியல் பாணிநி முநிக்குத் திடமுற நன்கு தெரித்தமை போல விந்தமும் வேலையும் வீறுபோய்க் குன்றக் கந்தமென் கமலக் கரத்தினை விதிர்த்த	10
வருந்தவக் கொள்கை யகத்திய முநிக்குத் திருந்திசை நுணுக்கச் செந்தமி ழியலினைச் செப்பின னம்முநி தேர்ந்துள நிரீஇ யொப்பிறன் பெயர்கொ ளொருநா லியற்றி யீரறு சீடரு மியல்வல ராகச்	15
சீருட னேதினன் றிகழ்தரு மவருண் முதன்மா ணவனென முந்நீ ருலக மிதமொடு புகல வினிதுவீற் றிருந்தங் கொல்காப் பெரும்புக முற்றுமீ தோங்கிய தொல்காப் பியமுநி துலங்குதன் பெயரி	20
னியற்றிய தொல்காப் பியமெனு மொருநா னயத்தகு மளவையாய் நண்ணுவ தன்றியுங் கோவை யார்திருக் குறள்சிந் தாமணி தேவியற் சங்கச் செய்யுள்க ளாதி	25
யிலக்கி யங்களுக் கிலக்கண மாகியும் புலப்படு மூலமும் புகலதற் கிணங்க உச்சிமேற் புலவ ருவந்துகொ டெய்வ நச்சினூர்க் கினியர்செய் நல்லுரை யதுவுங் கரலிகி தங்களிற் காணுறு பிழையினைச்	30
சரதமொ டுணர்ந்து சால்புறத் திருத்தி யச்சிற் பதிப்பித் தருளுக வென்றே யிச்சித் துணர்வுடை யோர்சில ரியம்பலின் விழுப்பமொ டுலகின் மேவுற விளங்க வெழுத்ததி காரத் தியலொன் பானுங்	35
காண்டகு மச்சிற் கலப்புறச் செய்தனன்	

- மாண்டரு தாமரை மலரா திகளின்
 புதுமணம் பரப்பிப் புறந்திரிந் தயரு
 மதுகரத் தொகுதியை வருகெனப் பணித்துத்
 தாதுறு கமலத் தண்ணற வருத்தித்
 ஶீதறு பகலிற் செவ்விதிற் புரந்து 40
 நள்ளிருட் பொழுது நண்ணிய காலைக்
 கொள்ளைகொள் குமுத மலர்த்தேன் குடிப்பித்
 துவர்க்கடற் புவியி னுறுமிர வலரை
 நிவப்புறு புகழெனு நேரிழை தன்னைத்
 தூதென விடுத்துத் தொக்குற விளித்தங் 45
 காதர வோடு மலர்முகங் காட்டி
 மற்றொரு பாற்செலா வகைப்பொரு ளளித்து
 முற்றும் புரக்கும் முதிர்கொடை யாளரிற்
 றுன்னிய வாவியுந் துதைமலர்ச் சோலையு
 மன்னிநல் வளந்தரு மழைவைமா நகரான் 50
 சிவமறை யோர்குலஞ் சீர்பெறத் தோன்றிய
 தவநிறை தருமறைச் சைவ சிகாமணி
 யுடையா னுடைப்பொரு ளுறுமிரு பொருளும்
 மிடையறு தொன்றுமென் றெழின்மறை முடிவின்
 விளங்குயர் சைவ விசிட்டாத் துவிதக் 55
 களங்கமின் முடிவிற் கருத்துடைப் புனித
 னியலிசை நாடக மெனுமுத் தமிழு
 மயலறத் தெரிந்த மாட்சிகொள் புலவன்
 பரிமே லழகர்செய் பண்புரை தனிலும்
 விரிவுரை செயத்தகு மீக்கூர் மதியுளோ
 னவையின்மற் றொருவ ரடுத்துரை செயாமற்
 சுவையுறு மொழிபல சொன்மொழி வல்லோன்
 உத்தர மொழிமற் றுறுதிசை மொழியின்
 சத்திஃ தெனவே தடையறத் தெரிந்தோ
 னென்னிரு கண்ணினு மிதையமென் மலரினுந் 65
 துன்னியெக் காலமுந் துலங்கிவாழ் தோன்றல்
 நல்லன வுளவெலா நசையொடு நடாத்தி
 யல்லன வுளவெலா மகலுற வகற்றி
 மகிமை பெறுமகா லிங்கைய னென்னப்
 புகலு மியற்பெயர் பொருந்து நாவலனே. 70

5. தொல்காப்பிய நூற்பாகுபாடு பற்றிய பழம்பாடல்கள்

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார இயல் வைப்பு

நூலின் மரபு மொழிமரபு நுண்பிறப்பு
 மேலைப் புணர்ச்சி தொகைமரபு — பாலாம்
 உருபியலின் பின்னுயிர் புள்ளி மயக்கம்
 தெரிவரிய குற்றுகரம் செப்பு.

எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத் தொகை

எழுத்ததி காரத்துச் சூத்திரங்க ளெல்லாம்
ஒழுக்கிய ஒன்பதோத் துள்ளும் — வழக்கின்றி
நானூற் றிருநாற்பான் மூன்றென்று நாவலர்கள்
மேனூற்ற வைத்தார் விரித்து.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார இயல் வைப்பு

கிளவியாக் கம்மே கிளர்வேற் றுமைசொல்
லுளவேற் றுமைமயக்க மோங்கும் — விளிமரபு
தேற்றும் பெயர்வினைச்சொல் சேரும் இடையரிச் சொல்
தோற்றிய எச்சவியல் சொல்.

சொல்லதிகாரச் சூத்திரத் தொகை

தோடவிழ்பூங் கோதாய் சொல்லதி காரத்துட்
கூடிய ஒன்பதியற் கூற்றிற்கும் — பாடமாம்
நானூற் றறுபத்து நான்கேநன் னூற்பாக்கள்
கோனூற்று வைத்த குறி.

கிளவியோ ரறுபா னிரண்டுவேற் றுமையிற்
கிளரிரு பஃதிரண் டேழைந்
துளமயங் கியலாம் விளியின்முப் பானே
முயர்பெயர் நாற்பதின் மூன்று
தெளிவினை யியலைம் பானுட ளென்று
செறியிடை யியனாற் பானெட்
டொளிருரி யியலொன் பதிற்றுப்பத் துடனெட்
டொழிபறு பானின்மே லேழே.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார இயல் வைப்பு

ஈட்டு மகத்திணையு மேய்ந்த புறத்திணையுங்
காட்டு களவியலுங் கற்பியலும் — மீட்டும்
பொருளியன்மெய்ப் பாடுவமம் போற்றிய செய்யுள்
மரபியலு மாம்பொருளின் வைப்பு.

பொருளதிகாரச் சூத்திரத்தொகை

பூமலிமென் கூந்தால் பொருளியலின் சூத்திரங்கள்
ஆவவறு நூற்றறுபத் தைந்தாகும்—மூவகையால்
ஆயிரத்தின் மேலும் அறுநூற்றுப் பஃதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்.

6. சுப்பராயச்செட்டியார் பதிப்பு சிறப்புப் பாயிரம்

(அ) திரிசிரபுரம் மஹாவித்துவான்

மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றியது

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

மாமேவு புகழ்த்தொண்டை மண்டல வேளாளர்குலம்
வளத்தா லோங்கப்
பாமேவு கோட்டங்கள் பலவுளமீ தூர்க்கோட்டம்
பண்பு வாய்ப்பத்
தாமேவு பன்னாட்டு ளறமுறங்கா நாடுவகை
துளம்பி வாழத்
தாமேவு சுகுண நிறை சுப்பரா யக்குரிசில்
தந்த மைந்தன் .

1

ஓங்குபெருங் கல்வியறி வொழுக்கமெலா மோருருக்கொண்
டுற்றாற் போல்வான்
வீங்குதிரைக் கடலுலகி விரவலர்க்கோர் குபேரனா
விளங்கு மேலோன்
நீங்குதலில் தன்பெயரால் பெரும்புகழோன் சைவனென
நிலவச் செய்வோன்
பாங்குபெறு தமிழ்நயந்தேர் கன்னியப்ப னெனும்பெரும்பேர்ப்
பண்பின் மிக்கோன்.

2

குறுமுனிபா லியற்றமிழ்தேர் புலவருளோங் கியபுலமைக்
குன்ற மன்னோன்
நிறுவுதொல் காப்பியமுனி வன்றன்பெயரால் தருமியல்நூல்
நிலவ மண்மேல்
அறுதிபெறச் செயுமிளம் பூரணருரையு ளமைதிபெற
அலைவற் றோங்கு
மறுவுதவி ரெழுத்துரையைப் புலவருளங் களிசிறக்கும்
வகைமை தேர்ந்து.

3

சாற்றுதிரி சிரபுரம்வாழ் வீரரா கவபுனிதன்
தந்த மைந்தன்
தேற்றுதிறற் சோடசஞ்சா ரவதானி யென்னுமொரு
சிறப்புப் பேர்பூண்டு
ஆற்றுபவ கலையுமுணர்ந் தமைக்கேற்ப நல்லொழுக்கத்
தமைந்து நிற்போன்
ஈற்றுமுதற் சிவபெருமான் திருவடிக்கே கசிந்துருகும்
இதைய முள்ளோன்.

4

துன்னுசிவ னடியவரை யவனெனக்கண் டடிபேணுந்
 துணிபே யுள்ளோன்
 மன்னுநய குணசீலன் சுப்பரா யப்புலமை
 வல்லோன் றன்னால்
 பன்னுபல பிரதிகொடு வரைகுநர்செய் பிழையனைத்தும்
 பாற ஆய்வித்து
 உன்னுமெழு தாவெழுத்தி னியைவித்துப் பெருஞ்சீர்த்தி
 யுற்ற னன்றே.

5

(ஆ) கும்பகோணம் புரோவின்சியில் கல்லீஜ் தமிழ்ப்
 புலவர் தியாகராச செட்டியாரவர்கள் இயற்றியது

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

மாமேவு மணிமன்றுள் நடநவிலும் புராணனருள்
 வாரி தோய்ந்து
 நாமேவு கடல்பருகி வரையழுத்தி யரியுருவை
 நயந்து போற்றுந்
 தாமேவு சிவக்குறியாப் புரிந்துமணங் கான்றுதென்றல்
 தோன்று சந்தக்
 காமேவு மலையமமர் செந்தமிழா சிரியன்பால்
 கற்ற மேலோர்.

1

பன்னிருவர் தம்முளையர் வளைபல்வற் றினுமேன்மை
 படைத்த பாஞ்ச
 சன்னியமே யெனவிளங்கு சால்புடையோ னுயர்சமதக்
 கினிதன் மைந்தன்
 துன்னியபல் சீர்புனைதொல் காப்பியமா முனிவர்பிரான்
 தொன்னூல் கண்டு
 மன்னியதன் பெயர்தோற்றி வளைந்தருள்தொல் காப்பியமாம்
 வயங்கு நூலில்.

2

எழுத்ததிகா ரத்தியலொன் பானுமிளம் பூரணரென்
 றியற்பேர் பெற்ற
 வழுத்துமுரை யாசிரிய ரியற்றுரையுங் கரலிகித
 வழுக்க னைந்து
 பழுத்தவுணர் வினர்வியந்து கொண்டாட வுவந்தினிது
 படிப்போர் யாரும்
 கொழுத்தவியல் வலராக வாய்ந்துதரு கெனச்சில்லோர்
 கூறக் கேட்டு.

3

அனையவர்மேற் குதிகொள்மணிப் படுகர்சுலாஞ் சிராப்பள்ளி
 யமர்ந்து வாழும்
 தனையனைய மீனாட்சி சுந்தரநா வலரேறு
 தன்பாற் கற்ற

வினையமலி மாணுக்கர் பலருள்ளு மிகுமேன்மை
மேவி நின்றோன்
புனையுநா வலர்பல்லோர் புகன்றிடினு முலவாத
புகழ்பூண் டுள்ளோன்.

4

என்னினிய நண்பனியல் வீரராக கவப்பெயர்நன்
கேய்ந்த தூயோன்
தன்னினிய மைந்தனுயர் இலக்கணமு மிலக்கியமும்
தடையற் றோர்ந்தோன்
பன்னினிய கவிபாடும் பாவலனன் கவதானம்
பண்ணும் வல்லோன்
துன்னினிய சிவநேயன் சுப்பரா யப்பெரும்பேர்ச்
சுகுணன் மாதோ.

5

தீதுதவி ரிவ்வள்ளல் வாசிப்போர்க் குபகாரம்
செய்த லோர்ந்தே
ஓதுமுரை யிவரளவோ நமக்குமிகு புகழுறுத்தும்
உரையா யிற்றால்
ஈதுமறா தியற்றுதலே நந்தகுதிக் கியற்கையென
இயைய எண்ணிக்
கோதுதவிர் தரமிக்க வன்பொடுநன் காராய்ந்து
கொடுத்தா னாக

6

அன்னதையேற் றவருளச்சிற் பதிப்பித்தோன் யாரென்னில்
அறையக் கேண்மோ
தன்னனைய ராகவிர வலர்தம்மை யாக்குவிக்கும்
தகைமை யாளன்
பொன்னனைய குணசாலி புரவலர்தங் காரியத்தில்
புந்தி யுள்ளோன்
கன்னவிலும் சிலைப்பெருமான் கழற்றுணையே துணையாகக்
கருது மேலோன்.

7

பூதவுடம் பிறுமிறுத லுருதுபுக முடம்பென்று
புலவோர் கூற
வேதமறத் தெளித்தாங்குப் பழையனூர் நீலியினால்
இறந்த நாய்கற்கு
ஓதுமொழி பிழையாம லுடல்விடுத்துப் புகழடைந்தோர்
உதிக்கப் பெற்ற
சாதமலி தருதொண்டை மண்டலவே ளாளர்குலந்
தழைவுற் றோங்க.

8

ஓங்குறு மீதூர்க்கோட்டத் துயர்சுப்ப ராயமுகில்
உவந்து செய்த
தேங்குதவப் பயனாகி அவதரித்துக் கல்விநிறை
செல்வம் பெற்று

வாங்குதிரைக் கடற்புவிக்கோர் இந்திரனாச் சிறப்புற்று
 வயங்கு மேலோன்
 வீங்குபுகழ் கலனாகப் புனைந்துலவு கன்னியப்ப
 விபுல னன்றே.

9

இ. திரிசிரபுரம் பெரியண்ணப் புலவர் இயற்றியது

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

கலைமணக்குந் தமிழ்மலையத் தவன்பாற்கற் றுணர்ந்தவருட்
 கதிர்ப்புற் றேங்கு
 நிலைமணக்கு முனிவரன்றன் பெயராலிந் நிலவரைப்பில்
 நிலவச் செய்த
 தலைமணக்கு மியற்றொல் காப்பியத்தி னெழுத்ததிகாரந்
 தன்னே டிம்பர்த்
 துலைமணக்கு மதனுரையாய் விளங்குமிளம் பூரணத்தைத்
 துகளற் றாய்ந்து.

1

துன்னுபெருங் கல்வியறி வொழுக்கமிகு வாய்மையருள்
 தூய்மை மிக்கோன்
 மன்னுசிவ பத்தியொரு வடிவாய்வந் தெனவுலகில்
 வயங்கு நல்லோன்
 மின்னுபுக ழவதானி சுப்பராயப் புலவன்
 விரும்பி மேய
 பன்னுபுல வோருவகைத் தேன்மடுத்துக் களிசிறப்பப்
 பரிவின் நல்க.

2

புண்ணியமே மலிதொண்டை மண்டலவே ளாளர்குலம்
 பொலிவு மேவ
 அண்ணியவீ தூர்க்கோட்டத் தவதரித்த கற்பகமே
 யனையான் ஏற்போர்
 எண்ணியவெ லாங்கொடுக்குங் கரதலத்தான் கன்னியப்ப
 இசைவ லாளன்
 பண்ணியறன் புகழ்பரப்பல் போலச்சிற் பதிப்பித்துப்
 பரப்பி னானால்.

3

**7. சொல்லதிகாரச் சேனுவரையருரைச்
சூத்திரத்தொகை வேறுபாடு**

இராசகோபாலப் பிள்ளை பதிப்பு	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பு	
பெயரியல் : 176	176, 177, 178, 179	(3)
உரியியல் : 300	303, 304	
302	306, 307	
303	308, 309	
306	312, 313	
314	321, 322, 323	
315	324, 325, 326	
316	327, 328, 329	
318	331, 332, 333, 334	
319	335, 336, 337	
327	345, 346	
335	354, 355	
336	356, 357	
341	362, 363, 364	
343	366, 367, 368	
344	369, 370, 371	
353	380, 381	
357	385, 386, 387, 388	(28)
எச்சவியல் : 392	423, 424	
413	445, 446, 447	(3)
சொல்லதிகாரச் சூத்திரத் தொகை : 429	463 (429 + 34)	

8. புன்னைவனநாத முதலியார் தொல்காப்பிய மூலப்பதிப்பு

தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியாசிரியர்
அரசஞ்சண்முகனார் மாணுக்கரும், மதுரைத்
தமிழர் சங்கத் தலைவரும் திருவாலவாயுடையார்
கோயிற்புடையாரும் ஆகிய
திருவாளர் ம. சுந்தரபாண்டிய ஓதுவார்
அவர்கள் கூறிய

சிறப்புப்பாயிரம்

நேரிசையாசிரியப்பா

வண்ணநீர்க் கருங்கடல் மலருல குவப்பத்
தண்ணறுந் தாதீற் றமிழ்நிலங் கமழும்
எழுத்தொலி முறையி னியன்றுசொல் முற்றி
பழுத்தரும் பொருட் சுவை பரந்த தொல்காப்பிய
மாயிரத் தறுநூற் றொருபது துத்திரத்
தாயமு வொன்பா னியலருங் கிளைத்தே
தென்மது ராபுரித் தொன்முது சங்க
மன்னினின் றிடைகடை மாசறு புலவர்க்
கொருதா னாகிநல் லுரைபல சிவணி
மருவுறு தமிழ்மொழி மக்கட் குறுதியிற்
சிறந்து சின்னூறு மொழிச்சிறு விழிகள்
திறந்திடத் தொல்காப் பியன்சிமிழ்ப் பித்தனன்
அத்தகு தொன்னூல் வித்தக மூலம்
வழக்கா றமைய வரைந்துநூ லாசான்
ஒழுக்கா றமைவர லாற்றுட னுதவினன்
பூம்பொழி லெழில்பெறு புத்த நேரியுண்
மேம்படு வேளாண் குறுமுடி யார்வழி
வழிவரு மாங்கில மொழிபுணர் மாண்பிற்
கழிபெறு கடற்கரைக் கைதையங் கானல்
உப்பளக் கண்காண உதவியம் பணியினன்
செப்பரும் புகழுடைச் சிதம்பர நாதன்
நல்கிய தீந்தமிழ் நலங்கனி நாவினன்
மல்கிய தமிழ்ச்சங் கத்தமர் மாண்பினன்
சௌராட் டிரவுயர் தரக்கலைக் கூடத்
தொவ்விய தமிழ்க்கலைக் கொருமுத லாசான்
ஆங்கில சாலை யமர்தரு பண்டிதர்
பாங்குறு சங்கமும் பலஅவைக் களமும்
போற்றிநின் றொழுகும் புலமை யோனெனப்
போற்றுறுந் தகையினன்புண்ணியன் திருத்தகு
புன்னைவன நாதன் என்னு
மன்னுபேர் நிறுவிய வாய்மை யோனே.

துந்துபி னு }
வைகாசி மீ 14உ }

சுந்தரபாண்டிய ஓதுவார்

3. சங்க இலக்கிய உவமைகளில் கற்பனை

அ. அ. மணவாளன்

தமிழ் விரிவுரையாளர்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

சங்கப் பாடல்களின் பாடற்பொருண்மையும் பாடல் முறைமையும் முதற் காரணக் கற்பனையில் (Secondary Imagination)¹ முகிழ்ப்பவை எனவும் இம்முறைமை உணர்ந்தும் கவிதை உத்திகள் எல்லாம் துணைக்காரணக் கற்பனையில் (Fancy) தோன்றுவன எனவும் அவற்றுள் நாடக முறைமை, இயற்கையைப் படைத்தல் ஆகிய உத்திகளில் கற்பனை எவ்வாறு கலையுருவம் பெறுகின்றது எனவும் இப்பாடல்களைக் கற்பனை அடிப்படையில் ஆயும்போது அறிகிறோம்.² அணிகளில் உவமையணியைப் படைப்பதில் சங்கச் சான்றோரின் கற்பனை எவ்வாறு செயல்படுகின்றது என்பதை அறிய இக்கட்டுரை ஒருவாறு முயல்கிறது.

உவமையின் வகைகளாகத் தமிழிலக்கணம் நான்கைக் கூறுகின்றது.³ வினை, பயன், மெய், உரு என்பன அவை. இவ்வாறு வகைப்படுத்துவது உவமை, பொருள் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையில் அமைந்த பொதுத்தன்மையை நோக்கிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.⁴ கவிஞன் இப் பொதுத்தன்மை பற்றிய அறிவினை எவ்வாறு பெறுகிறான், அதாவது கவிஞனுக்கு உவமை பிறக்க உதவிய மூலம் எது என்று ஆராய்தல் கவிஞனுடைய படைப்பின் அகக்கூறு பற்றிய ஆராய்ச்சியாக முடியும். கற்பனை என்பது கவிஞனின் அகப்பார்வையாதலின் இவ்வாராய்ச்சியின் அடிப்படைத் தேவை நன்கு புலனாகும்.

இக் கோணத்தில் ஆராயுமிடத்துப் பட்டறிவு, (experience), நூலறிவு (Learning) (கற்பித்துக் கொள்ளப்படுதலாகிய) கற்பனை (Fancy) என்னும் மூவகைகளில் கவிஞனுக்கு இவ்வறிவு தோன்றுகிறது எனலாம். இம்மூவகைக் களன்களும் தனித்தனியே கவிஞனுக்குத் துணைபோகின்றன எனக் கூறுவதற்கில்லை. ஒன்றோடொன்று மிடைந்து துணைநிற்பதைக் காணலாம். அகப்பாடற் பொருண்மையைப் பொறுத்தவரையில் கவிஞனுக்குப் பட்டறிவு துணை போவதைப் பிரித்துணர முடியாது; நூலறிவினால் பெறப்படும் செய்தி கவிஞனின் தனி ஆளுமையை உணர உதவாது; எனவே

எஞ்சி நிற்கும் கற்பனைதான் கவிஞனின் மூலபண்டாரமாக உவமை புணர்ப்பதில் பயன்படுகிறது எனலாம்.

இக் கற்பனை இருவகைகளில் வெளிப்படுவதைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. ஒன்று கருத்தாக மலர்வது; அதாவது புலன்களைச் சாராமல் அறிவின் துணையால் எண்ணிப் பார்ப்பதால் பொதுத்தன்மை உணரப்பட்டு உவமிக்கப்படுவது. இரண்டாவது புலக்கற்பனை; அதாவது புலன்களின் வழியாகப் பொதுத்தன்மை உணரப்பட்டு அப்புலன்களின் வழியாகவே புலப்படுத்தப் பெறுவது. சில எடுத்துக்காட்டுகள் இவ்வேறுபாட்டை விளக்கத் துணை நிற்கும்.

கருத்துக் கற்பனை

‘எறித்தரு கதிர்தாங்கி’ என்னும் பாலைக்கலியுள் முக்கோற்பகவர் செவிலிக்கு உரைக்கும் பகுதியில் தலைமகளின் தன்மைக்கு மலையிற் பிறக்கும் சாந்து, கடலிற் பிறக்கும் முத்து, யாழூள் பிறக்கும் இசை ஆகிய மூன்றும் உவமையாகத் தரப்படுகின்றன. பொருளாகிய தலைவிக்கும் இம்மூன்று உவமைகட்கும் இடையில் அமைந்த பொதுத்தன்மை ‘தான் பிறந்த இடத்தினின்று பெயர்ந்தே பயன்படுதல்’ என்பதுதான். இப் பொதுத் தன்மையைக் கவிஞன் புலன்கள் வழியாக உணரவில்லை; புலன்களின்மேல் சார்த்தி உணர்த்தவுமில்லை; கருத்து வகையால் ஆராய்ந்து கண்ட இயற்கைத் தன்மையாகிய பொதுத்தன்மையைக் கருத்துவழியாகவே உணர்த்துகிறான்.

- 1) பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யும்
நினை யுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே.

சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை
நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும்
தேருங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே.

ஏழ்புண ரின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழூளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யும்
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்குமாங் கணையளே.

(கலி, 9/12—20)

இத்தாழிசைகளில் அமைந்துள்ள நினை யுங்கால், தேருங்கால், சூழுங்கால் என்னும் தொடர்கள், இவ்உவமைகள் கருத்தளவில் ஆராயப்பட்டுப் புணர்க்கப்பட்டுள்ளமையை நன்கு விளக்கும்.

- 2) மாமலை யணைந்த கொண்மூப் போலவும்
தாய்முலை தழுவிய குழவி போலவும்
தேறுநீர்ப் புணரியொடு ஆறுதலை மணக்கும்...

(பட்டினப். 95.—99)

எனவரும் பட்டினப்பாலை அடிகள் மேலோட்டமாகப் பார்க்குமிடத்துப் புலக் கற்பனையாகத் தோன்றினும், மலையும் மஞ்சும், தாயும் குழவியும், புணரியும் ஆறும் என்னும் உவமைங்கட்குக் கட்புலப் பிரிவாகிய வடிவு முதன்மையான பொதுத் தன்மையாகத் தோன்றவில்லை. மாறாக, இவ்வவமைகளுக்கும் பொருளுக்கும் இடையே அமைவதாகக் கவிஞனால் கற்பிக்கப்பட்ட இடமும், இடத்து நிகழ் பொருளும், அதாவது மூலமும் அதனின்று தோன்றிய பொருளும் என்ற கருத்தே பொதுத்தன்மையாக அமைவதைக் காண்கிறோம். சென்று தவழ்தற்கிடமாக மஞ்சுக்கு இடமளிப்பதோடன்றி மலையின் தட்பம் அதனை ஆதரித்து அணைப்பதும், இவ்வாறே தோற்றத்திற்குக் காரணமாவதோடன்றி நினைந்தாட்டும் தண்ணளி பொருந்திய தாய் சேய்க்கு அணைப்பிடமாவதும், சென்று கலப்பதற்கிடமாவதோடு கடலே ஆற்றின் வளத்திற்கு மூலமாக ஆவதும் ஆகிய தன்மைகள் கருத்தால் தோன்றிய கற்பனையில் பிறந்த உவமைகள் என அறிகிறோம். இக் கருத்துவமையில் வடிவம் ஓரளவு பொருந்தியிருப்பது துணைச்சிறப்பேயன்றி வேறில்லை.⁵

அதாவது கருத்தியல் கற்பனையால் உணரப்பட்ட உவமைப் புலக்கற்பனையாய் வடிவத்தால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

3) 'பாடுகம் வாவாழி தோழி' என்னும் குறிஞ்சிக் கலியில் (41) வரும்,

குன்றகல் நன்னாடன் வாய்மையில் பொய் தோன்றில்
திங்களுள் தீத்தோன்றி யற்று (23—24)

...மலைநாடன்

ஈரத்துள் இன்னவை தோன்றின் நிழற்கயத்து
நீருள் குவளைவெந் தற்று (29—31)

தொடர்வரை வெற்பன் துறக்குவ னல்லன்
தொடர்புள் இனையவை தோன்றின் விசும்பிற்
சுடருள் இருள்தோன்றி யற்று (36—38)

என்னும் தொடர் உவமைகளும் புலன்பற்றாது கருத்தின் அடியாகப் பிறந்த கற்பனையில் பிறந்தவை. இங்கு உவமைகள் முன்னுயினும் பொருள் ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. அப்பொருளும் கூற்று நிகழங்கால் உளதாவதன்றி, 'எதிர்காலத்தே தோன்றினால்' என்னும் எதிரது தழுவியதாக அமைந்துள்ளது. நிகழாத பொருளுக்கு அதாவது நிகழ இயலாததென்று கூற்றுக்குரியோரால் கருதப்படும் பொருளுக்கு அவ்வாறே நிகழவியலாத தென்று கவிஞனால் கருதப் பெறும் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உவமைகள் பிறந்துள்ளன.

'Conditioned Similes' என்னும் மேற்புலக் கருத்துவமையோடு இதனை எண்ணிப் பார்க்கலாம். 'இல்பொருள் உவமை' இதனின்றும் வேறுபட்டது. 'இல்பொருள் உவமை'யில் பொருள் முன்னரே

உளதாக உவமை மட்டும் இல்பொருளாக அமைவது. இதில் பொருளும் 'தோன்றுமாயின்' என்னும் 'எதிரதுதழுவும்' கருத் தாதலின் அவ்வகையினின்று இது வேறுபடுகிறது.

இவ் உவமையைப் பொறுத்தவரையில் கவிஞரின் கற்பனை இரண்டு நிலைகளிற் செயற்படுகிறது. அதாவது கூற்றுக்குரிய தோழியின் படைப்பும் இத்தகைய கிளவி நிகழ்மிடமும் முதற் காரணக் கற்பனையாகவும்⁶ இவ்வுவமைப் படைப்பு துணைக்காரணக் கற்பனையாகவும் அமைந்துள்ளன.

இவ் உவமை மேலும் ஒரு சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளது. அதாவது, மேதையின் அடையாளங்களுள் ஒன்று பல்வேறு பொருள்களுக்கிடையே அமைந்த ஒற்றுமைப் பண்புகளைக் கண்டறிவது. இவ் அறிவு மூலஉயிர் ஆராய்ச்சிக்கு (Ontology) வித்திடுவது. மேலும் முற்றிலும் முரண்பட்ட பொருள்களை இணைத்து நோக்குதலும், தன்மையால் மிகவும் சேய்மைப்பட்ட பொருள்களுக்கிடையே உள்ள பொதுத்தன்மைகளை அறிந்துணர் த்துவதும் உவமையின் தனிப்பட்ட சிறப்பென்பது அறிஞர் கருத்து.

இவ்வகையில் திங்களும் தீயும், நிழற்கய நீரும் அதில் மலர் வேதலும், சூரியனும் இருளும் தன்மையால் மாறுபட்டன. இவ்வாறு மாறுபட்ட பொருள்களைத் தொடர்புறுத்திக் காண்பது கற்பனையின் துணைச்சிறப்பு எனப்படும். அதைவிடச் சிறப்பானது, இவ்வாறு மாறுபடும் பொருள்களும் தம்முள் தொடர்புபடும் வாய்ப்புக்களைக் (probabilities) கற்பனையில் காண்பதுதான். முதற்காரணக் கற்பனையின்கூறு இதில் அமைந்துள்ளது. ஆதலின் இவ்வுவமைப்படைப்பு பிற கருத்துக் கற்பனைகளைவிடச் சிறந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

4) பதிற்றுப்பத்து, 90ஆவது பாடலில் அமைந்த

ஈரமுடைமையின் நீரோ ரனையை
அளப்பரு மையின் இருவிசும் பனையை
கொளக்குறை படாமையின் முந்நீ ரனையை (14—16)

எனவரும் அடிகளில் இத்தகைய கருத்து உவமைகள் படைக்கப் பட்டுள்ளன.

ஈரமுடைமை, அளவிடற்கருமை, கொளக்குறைபடாமை, என்னும் பொதுத்தன்மைகள் கருத்தால் ஆராயப்பட்டு முறையே நீரொடும் விசும்பொடும், கடலொடும் பொருத்தப்பட்டன. பின்னர் இம்முன்று தன்மைகளும் அமையப்பெற்றவன் நீ என அவனுக்கு அவை உவமிக்கப்பட்டன. இது முற்றிலும் புலன்சாராது பெறப்பட்ட கற்பனை.

5) 'மண்திணிந்த நிலனும்' என்னும் புறப்பாட்டில் (2) அமைந்த உவமைகளும் இத்தன்மையில் அமைந்தனவாகக் காண்கிறோம்.

மண்திணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்புதைவரு வளியும்
வளித்த லைஇய தீயும்
தீமுரணிய நீரும் என்றாங்கு

ஐம்பெரு பூதத்து இயற்கைபோல

போற்றார்ப் பொறுத்தலும் சூழ்ச்சியது அகலமும்
வலியும் தெறலும் அளியும் உடையோய் (புறம் 2/1-8)

இங்குப் பொறுத்தல், அகற்சி, வலிமை, தெறுதல், அளித்தல் என்னும் கவிஞன் கூறக் கருதிய பண்புகளைப் பொதுத்தன்மைகளாகக் கொண்டு, அவற்றை உடையனவாகக் (பொதுவாகக்) கருதப்படும் இயற்கைப் பொருள்களாகிய நிலம், விசம்பு, வளி, தீ, நீர் ஆகியவை அரசனுக்கு உவமிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்புணர்ப்பின் அடிப்படையும் மரபோடொன்றிய (traditionally conceived) கருத்துக் கற்பனையே என அறிகிறோம்.

இல்பொருள் உவமை என்னும் அணிவகையின் தோற்றத்திற்கும் இக்கருத்தியல் கற்பனையே நிலைக்களனாகிறது. பட்டறிவோ, நூலறிவோ அவ்வவ்வாறே பெரும்பாலும் கவிஞனுக்குத் துணையாவதில்லை. நூலறிவால் பெற்ற செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உவமை படைக்கப்பட்டாலும், பொதுத்தன்மைகளைக் கண்டு உணர்வதிலும், உவமையாகப் புணர்ப்பதிலும் கற்பனையே பங்கு பெறுகிறது. காட்டாக,

- (6) முள்ளரைத் தாமரை முகிழ்விரி நாட்போது
கொங்குகவர் நீலச் செங்கட் சேவல்
மதிசேர் அரவின் மானத் தோன்றும் (சிறுபாண். 183-185)

எனச் சிறுபாணாற்றுப்படையிலும்,

- (7) உரவுச்சினந் திருகிய உருகெழு ஞாயிறு
நிலவுத்திகழ் மதியமொடு நிலஞ்சேர்ந் தாங்கு

(புறம். 25/3-4)

எனப் புறநானூற்றினும் வரும் இல்பொருள் உவமைகள் இவ்வகைக் கற்பனையைச் சார்தலைக் காணலாம். இத்தகைய இல்பொருள் உவமைகள் புலன் சார்ந்தும் புணர்க்கப்படுவனவாகச் சான்றுகள் உள்ளன. எனினும் பொதுத் தன்மையே உவமைக்கு நிலைக்களனாகி இப்பொதுத்தன்மை சிலவிடங்களில் நிறத்தின்பாலும், வடிவத்தின்பாலும் பெறப்பட்டாலும் உவமை புணர்க்கப்படும் கோணம் புலன் சார்ந்ததாக இல்லாமல் கருத்தை அடியொற்றியதாக இருப்பதையே காண்கிறோம். அதாவது, “தாமரையைச் சேர்ந்த வண்டு திங்களைச் சேர்ந்த அரவு போலத் தோன்றும்” என்னுமிடத்தில் கட்புலனே பொதுத்தன்மைக்கு அடிப்படை போலப்

புலப்படும். ஆயின் திங்களை அரவு சேர்தல் என்பது தொன்மக் கருத்தாதலின் (Mythological concept) அதன் அடிப்படையில்தான் பொதுத்தன்மை உணரப்படுகின்றது என அறிகிறோம். உவமை புணர்க்குமிடத்துக் காட்சிப்புலன் வழியாகப் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை இவ்வகைக் கற்பனையின் துணைச்சிறப்பாகும். 'ஞாயிறு மதியமொடு நிலஞ்சேர்தலும்' இவ்வாறே அமைவதை உய்த்து உணரலாம். இங்குப் பட்டறிவும் கவிஞனுக்குத் துணைநின்று இல் பொருள் உவமை புனைய வாய்ப்பளிக்கிறது.

புலக்கற்பனை (Sensory Imagination)

புலக்கற்பனையாவது உவமைக்கும் பொருளுக்கும் இடையில் அமைந்த பொதுத் தன்மையைப் புலன்களின் அடிப்படையில் உணர்ந்து அதனை அவற்றின்மேல் சார்த்தி வெளிப்படுத்துதல். அதாவது, இத்தகைய உவமைப் படைப்பில் உணர்ச்சி வாயிலும் உணர்ந்துவாயிலும் (media of impression and expression) புலன்கள் தாம்.

இவ்வாறு புலன்களின் அடிப்படையில் உணர்ந்து அவற்றின் வாயிலாகவே உணர்ந்தும் உவமைப் பாங்கு பொதுவாகத் தரமான கவிஞர்கட்கு இயல்பாகக் கைவரும் ஒரு கவிதை உத்தி. இவ்வகை உவமைகள் சங்கப் பாடல்களிலும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

மாதிரி ஆய்வு

சங்கப்பாடல்களிற் காணப்படும் இவ்வகைப் புலக்கற்பனை உவமைகள் முழுவதையும் பகுப்பாய்வு செய்யின் சங்ககாலக் கவிஞர்களின் கற்பனைத்திறத்திற்கு ஐம்புலக் கூர்மையும் கூட்டும் (hypersensibility and synaesthetic perception) எவ்வாறு, எவ்வளவு விற்குத் துணைநின்றன என்றுணர வாய்ப்பளிக்கும். இவ்வகைப் பகுப்பாய்வுக்கு ஒரு மாதிரிச் சான்றாக நூறு உவமைகளைச் சங்கப் பாடல்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து ஆய்ந்ததில் கீழ்க்கண்ட விளக்கங்களைப் பெறமுடிகிறது. (விவரங்கட்குக் காண்க : அட்டவணை 1)

மாதிரி ஆய்வின் முடிவுகள்

சங்கப்பாடல்களாகிய பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகிய நூல்களில் ஒவ்வொரு நூலிலும் காணப்பெறும் முதல் பத்து உவமைகள் இங்குப் பகுப்பாய்வு செய்யப் பட்டுள்ளன. மொத்தமாகப் பார்க்குமிடத்து இந் நூறு உவமைகளுள் 73 விழுக்காடு புலக்கற்பனையாகவும் 27 விழுக்காடு கருத்துக் கற்பனையாகவும் அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம். இந் நூறு உவமைகளுள் 50 அகப் பாடல்களிலிருந்தும் 50 புறப்பாடல்களில் இருந்தும் எடுக்கப் பட்டுள்ளன. அகப்பாடல்களைத் தனியாக நோக்குமிடத்துப் புலக் கற்பனை 72 விழுக்காடும் கருத்துக் கற்பனை 28 விழுக்காடுமாக அமைய, புறப்பாடல் உவமைகளிலும் 72 விழுக்காடு புலக்கற்பனை

யாகவும் 28 விழுக்காடு கருத்துக் கற்பனையாகவும் அமைந்துள்ளமை புலப்படுகிறது. எனவே அகம், புறம் என்னும் பொருட்பாகுபாடு சங்கப் புலவர்களின் கற்பனை உத்தியில் வேறுபாட்டை விளைத்துள்ளதாகத் தெரியவில்லை. அதாவது பாடற்பொருண்மையின் வேறுபாடு இவ்வுவமை உத்தியின் கற்பனைப் பாங்கில் புலப்படவில்லை என அறிகிறோம்.

புலக்கற்பனையைப் பொறுத்தவரையில் காட்சிப்புலன் பற்றிய உவமைகளே மிகுதியாக அமைந்துள்ளன. மொத்தத்தில் காட்சிப்புலன் பற்றிய கற்பனை 64 விழுக்காடும், ஓசைப்புலக் கற்பனை 3 விழுக்காடும், எஞ்சிய சுவை, ஊறு, நாற்றம் ஆகிய புலன்களின் அடிப்படையில் அமைந்த கற்பனை ஒவ்வொன்றும் இரண்டு விழுக்காடுமாக அமைந்துள்ளன.

காட்சிப் புலனை மேலும் பாகுபடுத்தி ஆராயின் வண்ணம், வடிவு, அளவு என மூவகையாகப் பிரிக்கலாம். இம்முன்றனுள் வண்ணப்புலன் பற்றிய கற்பனையே மிகுதியாக அமைந்துள்ளது. மொத்தத்தில் வண்ணப்புலக் கற்பனை 35 விழுக்காடும் வடிவுப்புலக் கற்பனை 29 விழுக்காடுமாக அமைந்துள்ளன. இவ் ஆய்வுக்குட்பட்ட உவமைகளில் அளவு பற்றித் தனியே அமைந்த உவமைகள் காணப்படவில்லை. (விவரங்கட்குக் காண்க : அட்டவணை 2)

இவ்விழுக்காட்டுப் பகுப்பாய்வுத் தேர்வு சங்கப் பாடல்களிற்காணும் எல்லா உவமைகட்கும் மேற்கொள்ளப்படின், விழுக்காட்டுப் புள்ளிகளில் சிற்சில மாறுதல்கள் ஏற்படலாம். எனினும் மிகுதி பற்றி அமையும் இறங்குவரிசைப் புள்ளியில் மாறுதல் ஏற்படும் எனக் கருதத் தோன்றவில்லை. ஆயினும் அத்தகைய விரிந்த ஆய்வை நடத்திய பின்னர் இறுதி முடிவு காண்பதுதான் ஆராய்ச்சி நலனுக்கு நேரிது.

குறிப்புகள்

1. S. T. Coleridge, Biographia Literaria, Chapter XIII.
2. காண்க : ஆசிரியரின் “சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனையின் பணி” கோவை ப. சு. மணியம் அவர்களின் மணிவிழா மலர், 1978.
3. தொல். பொருள். உவமையியல், 272.
4. உவமைப் பண்புகளை ஆய்ந்து உணர்வதற்கு இந்நால் வகைப் பாகுபாடே போதுமானது. கீழ்வரும் ஆய்வுப் பாகுபாடுகள் பலவாகக் காணப்பட்டனும் இந்நால் வகைப் பிரிவினுள் அடங்குவதை எளிதில் உணரலாம். எனினும் மேனாட்டறிஞர்களின் பகுப்பாய்வுப் பார்வையில்

தமிழிலக்கிய உவமைகளைக் குறிப்பாகச் சங்க இலக்கிய உவமைகளை எவ்வாறு அணுகலாம் என்பதை இக்கட்டுரை ஒருவாறு காட்ட முயல்கிறது. இவ் ஆய்வின் அடிப்படை கலைஞரின் கற்பனை படைப்புநேரத்தில் எவ்வாறு தொழிற்படுகிறது (reflective or sensuous) என்பதை ஆய்ந்து காண முயல்வதேயாம்.

5. “தாய்முலை தழுவிய குழவி போலவும்
மாமலை தழுவிய மஞ்சு போலவும்
ஆய்முகில் தழீஇயசும் பராத நெற்றிய
சேயுயர் மதில்வகை செப்பு கின்றதே”

என வரும் சீவக சிந்தாமணிப் பாடலும் (100) அதற்கு அமைந்த, “நீர்சுமந்தினைத்த மேகத்தைத் தன்னிடத்தே அணைத்தலாலே குழுவியை அணைத்த தாயுடைய முலை போலவும், மஞ்சைத் தன்னிடத்தே அணைத்த பெரிய மலைபோலவும்” என்னும் நச்சினூர்க் கினியரின் உரையும் உவமப்பொருட்களுக்கு இடையே அமைந்த உறவு ஒப்புமையைக் கருத்திற்கொண்டு விளக்குதலைக் காணலாம். இப்பாடலிலும் காட்சிப்புல உவமம் (வடிவு) துணைச்சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

6. காண்க: குறிப்பு 2.

அட்டவணை—1

சங்க உவமைகளில் அமைந்த புலக்கற்பனை
பகுப்பாய்வு—தனி நூல்கள்

நூல்	பாடல் வரி எண்	பு ல ன் க ள்							நாற்றம்	கருத்து
		சுவை	வண் ணம்	வடிவு	அளவு	மொத் தம்	ஊறு	ஓசை		
அகநா.	1/2-6									உ
	1/8			உ						
	1/10									உ
	1/18-19			உ						
	2/11			உ						
	3/1-2			உ						
	3/10									உ
	3/13-14									உ
	3/15		உ							
	4/3			உ						
ஐங்கு.	2/4		உ							
	12/1-2		உ	து						
	13/1-2		உ	து						
	16/4		உ							
	17/1-2		உ	து						
	18/1-2		உ	து						
	18/3		உ	து						
	19/2			உ						
	19/5								உ	
	20/3			உ						
கலித்.	2/3									உ
	2/4-5							உ		
	2/7			உ						
	2/21									உ

புலன்கள்
ஒளி (காட்சி)

நூல்	பாடல் வரி எண்	சுவை	வண் ணம்	வடிவு	அளவு	மொத் தம்	உஹு	ஓசை	நாற்றம்	கருத்து
	2/26-29									உ
	3/21-22									உ
	4/1-2			உ						
	4/13			உ						
	4/13	உ								
	4/14	உ								
குறுந்.	1/4		உ							
	2/3-5								உ	
	3/1-4				து					
	4/2					உ				உ
	7/4-5						உ			
	8/4-6			உ						
	9/3			உ						
	9/4-6		உ	து						
	10/2		உ	து						
	12/1			உ						
நற்.	1/3-5									உ
	1/6-7									உ
	3/3-4			உ						
	3/8-9									உ
	6/1-2		உ							
	6/3		உ				து			
	6/7			உ						
	8/3		உ							
	8/8		உ							
	9/1-4									உ

நூல்	பாடல் வரி எண்	புலன்கள்							நாற்றம்	கருத்து
		சுவை	வண் ணம்	வடிவு	அளவு	மொத் தம்	ஊறு	ஒசை		
பத்துப்.	1-5		உ							
திருமுரு.	11			உ						
	12		உ							
	15		உ							
	32-35		உ							
	43		உ							
	75			உ						
	81									உ
	82									உ
	84-85									உ
பத்துப்.	6		உ							
பெரும்.	7-8			உ						
	9			உ						
	10			உ						
	11			உ						
	12-13			உ						
	14		உ							
	15			உ						
	18-22									உ
	23-27									உ
பதிற்று.	11/1			உ						
	11/6			உ						
	11/10		உ							
	12/5-8							உ		
	12/19-20		உ							
	13/11-12		உ							
	14/1-4									உ

நூல்	புலன்கள்							நாற்றம்	கருத்து	
	பாடல் வரி எண்	சுவை	வண் ணம்	வடிவு	அளவு	மொத் தம்	ஊறு			ஓசை
	14/5-7								௨	
	14/12								௨	
	14/19-22								௨	
பரிபா.	1/3		உ							
	1/6		உ							
	1/6-7		உ							
	1/9-10		உ							
	1/47		உ							
	1/48				உ					
	1/50-54								௨	
	1/55								௨	
	1/56		உ							
	1/59		உ							
புறம்.	2/1-8								௨	
	2/20-24								௨	
	3/1		உ							
	4/1-2		உ							
	4/3-4							உ		
	4/5-6				உ					
	4/7-9		உ							
	4/10-12				உ					
	4/13-16				உ					
	4/18-19								௨	
			2			64	2	3	2	27

அட்டவணை—2

மேற்காட்டிய விவரங்களின் தொகுப்பார்வை

நூல்	பாடல் வரி எண்	சுவை	புலன்கள்							கருத்து
			வண்ணம்	வடிவு	அளவு	மொத்தம்	ஊறு	ஓசை	நாற்றம்	
அகநா	10	—	1	5	—	6	—	—	—	4
ஐங்கு	10	—	7	2	—	9	—	—	1	—
கலித்	10	2	—	3	—	3	1	—	—	4
குறுந்	10	—	3	3	—	6	1	1	1	1
நற்	10	—	4	2	—	6	—	—	—	4
பத்துப்	20	—	7	8	—	15	—	—	—	5
பதிற்	10	—	3	2	—	5	—	1	—	4
பரி	10	—	7	1	—	8	—	—	—	2
புறம்	10	—	3	3	—	6	—	1	—	3
சங்க உவமைகள்	100	2	35	29	—	64	2	3	2	27
		2				64	2	3	2	27

புலக்கற்பனை 73 விழுக்காடு

கருத்துக் கற்பனை 27 „

புலக்கற்பனை

சுவை 2 விழுக்காடு

ஒளி

(காட்சி) 64 „

ஊறு 2 „

ஓசை 3 „

நாற்றம் 2 „

73

காட்சி 64

வண்ணம்	35	விழுக்காடு
வடிவு	29	„
அளவு	—	—
மேற்கண்ட உவமைகளில்	(100)	
அகப்பாடல் உவமைகள்	50	
புறப்பாடல் உவமைகள்	50	
	<hr/>	
	100	
	<hr/>	
அகப்பாடல் உவமைகளில் (50)		
புலக்கற்பனை உவமை	36	
கருத்துக் கற்பனை உவமை	14	
புறப்பாடல் உவமைகளில் (50)		
புலக்கற்பனை உவமை	36	
கருத்துக் கற்பனை உவமை	14	

4. முப்பால் உவமைகள்

கு. மோகனராசு, பி.எசி., எம்.ஏ.,
டிப். மானிடவியல், டிப். புலியியல், சான்றிதழ் - சமற்கிருதம்,
தமிழ் விரிவுரையாளர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

1. முன்னுரை

1.1 உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டிற்கு உறுதுணை செய்யவும் தன் கருத்துகளைப் பிறர் கருத்தினில் கொள்வதில் எளிமையூட்டவும் திறமைக்கோர் திறவுகோலாகவும் கவிஞன் உவமைகளைக் கையாளுகின்றான். சில நேரங்களில் தற்சார்புக் கருத்துகளைப் பொதிந்து வைக்கவும் அவனுக்கு உவமை தக்க கருவியாக அமைகின்றது. வேறு சில நேரங்களில் உவமைகளே 'உள்ளத்தின் வார்ப்படங்களாக' அமைந்து, உரைப்பானின் உள்ளத்தை நுகவர்வான் உணர்ந்துகொள்ள வழிவகுத்து விடுகின்றன.

1.2 சிந்தனையின் தெளிவோடையில் தென்படும் இந்த உவமைகளைப் பல்வேறு வகைகளில் ஆராயலாம். எனினும், 'முப்பால் உவமைகள்' என்னும் இவ்வாய்வில், அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முப்பாலிலும் உவமைகள் (வேறுபட வந்த உவமைங்கள் தவிர) வரும் இடங்கள் பற்றிய வகைதொகை ஆய்வும், 'மும்முதற் பொருள்'கள் பற்றிய வள்ளுவரின் உள்ளம் அதிகார அமைப்பில் கருத்துகளைத் தொகுத்துத் தருவதொடு அமையாமல், உவமை வழியாகவும் எவ்வெவ்வாறு வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது என்பது பற்றிய ஆய்வும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

1.3 உவமைகள் வரும் இடங்கள் பற்றிய வகைதொகை ஆய்வு, எவ்வெவ் அதிகாரங்களில், எவ்வெப் பால்களில் எவ்வெவ்வளவு உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதை அறிய உதவும். மேலும், எந்தப் பாலுக்குரிய / பால்தொடர்புடைய கருத்துகளைப் பெரிதும் உவமைகளின் வழி எளிமைப் படுத்த / தெளிவுபடுத்த முனைகின்றார் என்பதையும், எந்த அதிகாரத்திற்குரிய / அதிகாரத் தொடர்புடைய கருத்துகளைப் பெரிதும் உவமைகளின் வழி எளிமைப் படுத்த / தெளிவுபடுத்த முனைகின்றார் என்பதையும் அறிய உதவும்.

1.4 அறம், பொருள், இன்ப உவமைகளைப் பற்றிய ஆய்வு, முப்பாலிற்கும் அப்பால் அவர் எப்பாலை மேலும் வலியுறுத்த நினைக்கின்றார்; எந்த அதிகாரத்தை அதிகமாக வலியுறுத்த நினைக்கின்றார்; அதிகாரத்துள்ளும் எந்தக் கருத்தை அதிகம் வலியுறுத்த நினைக்கின்றார் என்பனவற்றையும், அவர் ஓர் அதிகாரத்துள் உணர்த்த முனைந்த கருத்துகளை உணர்த்தப் போதிய இடமில்லாது, உவமை வழியாக நிறைவு செய்ய முனைகின்றாரா என்பதையும் அறிய வழி வகுக்கும்.

2. அறத்துப்பாலில் உவமைகள்

2.1 திருக்குறள் அறத்துப்பால், 38 அதிகாரங்களைக் கொண்டது. அவற்றுள் 21 அதிகாரங்களில் மட்டும் 34 குறள்களில் (அறத்துப்பால் குறள் எண்ணிக்கையில் இது 8.9473 விழுக்காடு) 37 உவமைகள் (முப்பாலின் மொத்த உவமைகளுள் இது 20.1087 விழுக்காடு) வந்துள்ளன. இவ்வுவமைகளுள் விரியுவமை 34; தொகையுவமை 3.

2.2 21 அதிகாரங்களுள்ளும், ஓர் உவமை மட்டுமே பெற்ற அதிகாரங்கள் 12; ஈர் உவமை பெற்றவை 4; மூவுவமை பெற்றவை 3; நான்குவமை பெற்றவை 2 (காண்க : இணைப்பு 1).

2.3 மூன்று குறள்களில் இரண்டிரண்டு உவமைகள் வந்துள்ளன (காண்க : இணைப்பு 2).

3. பொருட்பாலில் உவமைகள்

3.1 திருக்குறள் பொருட்பால் 70 அதிகாரங்களைக் கொண்டது; அவற்றுள், 48 அதிகாரங்களில் 99 உவமைகள் (முப்பாலின் மொத்த உவமைகளுள் இது 53.8043 விழுக்காடு) வந்துள்ளன. இவ்வுவமைகள் இடம் பெற்றுள்ள குறள்கள் 96 (பொருட்பால் குறள் எண்ணிக்கையில் இது 13.7143 விழுக்காடு). 99 உவமை களுள், விரியுவமை 81; தொகையுவமை 18.

3.2 99 உவமைகளுள், ஓர் உவமை மட்டுமே பெற்ற அதிகாரங்கள் 19; ஈருவமை பெற்றவை 16; மூவுவமை பெற்றவை 8; நான்குவமை பெற்றவை 3; ஓரதிகாரத்தில் 5 உவமைகளும், மற்றோர் அதிகாரத்தில் 7 உவமைகளும் வந்துள்ளன (காண்க : இணைப்பு 1).

3.3 மூன்று குறள்களில் இரண்டிரண்டு உவமைகள் வந்துள்ளன (காண்க : இணைப்பு 2).

4. இன்பத்துப்பாலில் உவமைகள்

4.1 25 அதிகாரங்கள் கொண்ட இப்பாலில், 19 அதிகாரங்களில் 48 உவமைகள் (முப்பாலின் மொத்த உவமைகளுள் இது 26.0870 விழுக்காடு) வந்துள்ளன. 42 குறள்களில் (இன்பத்துப்பால்

குறள்களுள் இது 16.8 விழுக்காடு) வந்துள்ள இவ்வுவமைகளில், விரியுவமை 36 ; தொகையுவமை 12.

4.2 7 அதிகாரங்கள் ஓர் உவமையும், 4 அதிகாரங்கள் ஈருவமையும், 4 அதிகாரங்கள் மூவுவமையும், 2 அதிகாரங்கள் நான்குவமையும் பெற்றுள்ளன ; ஓரதிகாரத்தில் 6 உவமைகளும், மற்றோர் அதிகாரத்தில் 7 உவமைகளும் வந்துள்ளன (காண்க : இணைப்பு 1).

4.3 இரண்டு குறள்களில் இரண்டிரண்டு உவமைகள் வந்துள்ளன. ஒரு குறளில் மட்டும் ஐந்து உவமைகள் வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (காண்க : இணைப்பு 2).

5. முப்பாலில் மொத்த உவமைகள்

5.1 முப்பாலில் வந்துள்ள மொத்த உவமைகள் 184; 133 அதிகாரங்களுள், உவமை பெற்ற அதிகாரங்கள் 88; உவமை பெற்ற குறள்கள் 172 (மொத்தத்தில் 12.933 விழுக்காடு).

5.2 மொத்தத்தில், ஓர் உவமை பெற்ற அதிகாரங்கள் 38; ஈருவமை பெற்றவை 24; மூவுவமை பெற்றவை 15; நான்குவமை பெற்றவை 7; ஐந்துவமை பெற்றது 1; ஆறுவமை பெற்றது 1; ஏழுவமை பெற்றவை 2 (காண்க : இணைப்பு 1).

5.3 அதிக உவமை பெற்ற அதிகாரங்கள் உட்பகையும் புலவியும்.

6. அறத்துப்பால் உவமைகள்

6.1 அறத்துப்பால் பாயிரம், இல்லறவியல், துறவறவியல், ஊழியல் என்னும் நான்கு இயல்களைக் கொண்டது. அவற்றுள், முதல் மூன்று இயல்களின் / முதல் மூன்று இயல்களொடு தொடர்புடைய கருத்துகளைக் கொண்ட 15 உவமைகள் முப்பாலில் காணப்படுகின்றன.

6.2 பாயிரத்தின் கருத்துகளொடு தொடர்புடைய 5 உவமைகள் (வான்சிறப்பு 4; அறன் வலியறுத்தல் 1) காணப்படுகின்றன. அவை முப்பாலிலும் முறையே 1, 3, 1, என்னும் எண்ணிக்கையில் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள், 'வாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால்' (1192), 'துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றுஅற்றே' (557) எனும் உவமைகள், வான்சிறப்பின் பிழிவாகவும், 'வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம்' (542) என்பது வான்சிறப்பினின்றும் பெறத்தக்க செய்தியாகவும், 'மாரி வறங்கூர்ந் தனைய' (1010) என்பது புதிய கருத்தாகவும் வந்துள்ளன.

'அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்(போல) நிற்கும்' (288) என்னும் உவமை, அறன்வலியறுத்தல் அதிகாரத்தொடு தொடர்புடைய புதிய கருத்தாகும்.

6.3 இல்லறவியலுக்குரிய / தொடர்புடைய கருத்துகளைக் கொண்ட உவமைகள் ஆறு [அறத்துப்பாலில் 2; பொருட்பாலில் 3; இன்பத்துப்பாலில் 1] வந்துள்ளன.

6.3.1 பழிக்கு அஞ்சி, அறத்தின் வழாது பொருளீட்டி, தான் ஈட்டிய செல்வத்தைப் பகுத்துண்டு வாழும் வாழ்க்கையில் என்றும் குறையே நேர்வதில்லை என்பதை,

‘பழியஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல்’ (44)

என இல்வாழ்க்கையில் சுட்டிய வள்ளுவர், அத்தகைய குறைவற்ற வாழ்க்கையில் வரும் நிறைவால் எழும் இன்பத்தை உவமையாக்கி,

‘தம்மில் விருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு’

எனக் களவியலில்-புணர்ச்சி மகிழ்தல் அதிகாரத்தில் உரைக்கின்றார். இல்வாழ்க்கை அதிகாரத்தில், ‘பாத்தூண்’ என்றவர், உவமையாக்கிக் கூறுகையில், ‘தம்மில் இருந்து தமதுபாத் துண்’ எனச் சுட்டியிருப்பது உவமையில் அவர் தந்திருக்கும் அழுத்தத்தைத் தெளிவு படுத்துகின்றது.

6.3.2 வாழ்க்கைத் துணைநலத்தில் காணும்,

‘தற்காத்து சோர்விலாள் பெண்,’ (56)

‘மகளிர், நிறைகாக்கும் காப்பே தலை’ (57)

என்னும் கருத்துகளின் எதிரொலியாக அமைவது,

‘ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு’ (974)

என்னும் குறளில் அமைந்துள்ள உவமையாகும்.

6.3.3 விருந்து ஒம்பாமை மடமை; அஃது செல்வநிலையிலும் வறுமை என விருந்தோம்பலில் சுட்டும் வள்ளுவர், வறுமைக்கு அழுத்தம் தந்து, விருந்து ஒம்பாமை வறுமையுள் வறுமை (இன்மையுள் இன்மை) எனப் பொறையுடைமை அதிகாரத்தில், உவமைக்குரிய கருத்தாக்குகின்றார்.

6.3.4 ஒழுக்கத்தில் நிலை தளர்தலால் - ஒழுக்கம் பிழைத்தலால் வரும் விளைவுகளை இரு குறள்களில் உவமித்துள்ளார். இவை ஒழுக்கமுடைமை என்னும் அதிகாரத்தொடு தொடர்புடைய கருத்துகள்.

6.3.5 அழுக்காறுமை என்னும் அதிகாரக் கருத்துப் பிழிவை

‘அழுக்கா றுடையான்கண் ஆக்கம்போன் றில்லை’ (135)

என உவமையாக்கி, ஒழுக்கமுடைமை அதிகாரத்தில் சுட்டியுள்ளார்.

6.4 துறவறவியலில் வரும் தவம், இன்னா செய்யாமை, துறவு, மெய்யுணர்ந்தல் என்னும் நான்கு அதிகாரங்களோடு தொடர்புடைய நான்கு உவமைகள், முப்பாலிலும் முறையே 2, 1, 1 என்னும் எண்ணிக்கையில் காணப்படுகின்றன.

6.5 மொத்தத்தில்—அறத்துப்பால் உவமைகள் பதினைந்தில்— அறத்துப்பாலிலேயே ஐந்து உவமைகளும், பொருட்பாலில் ஏழு உவமைகளும், இன்பத்துப்பாலில் மூன்று உவமைகளும் காணப்படுகின்றன.

6.5.1 அறத்துப்பாலில் வந்துள்ள ஐந்து உவமைகளுள், இல்லறவியலின் ஓர் அதிகாரத்தில் வரும் கருத்து மற்றோர் அதிகாரத்தில் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதும், துறவறவியலின் இரண்டு அதிகாரக் கருத்துகள் அவ்வியலுக்குரிய அதிகாரங்களிலேயே உவமையாக்கப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவை ஆகும். (காண்க: இணைப்பு 3)

7. பொருட்பால் உவமைகள்

7.1 பொருட்பாலில் காணும் கருத்துகளைக் கொண்ட / கருத்துக ளோடு தொடர்புடைய 20 உவமைகள் முப்பாலில் காணப்படுகின் றன. அவற்றுள் அறத்துப்பாலில் வந்துள்ளவை மூன்று; பொருட் பாலிலேயே வந்துள்ளவை பதினைந்து; இன்பத்துப்பாலில் வந் துள்ளவை இரண்டு.

7.2 பொருட்பால் உவமைகளுள், ஒரு சிலவே அதிகாரத்தில் உள்ள கருத்துகளை/கருத்தின் சாயல்களைப் பெற்றுள்ளன. அவை வருமாறு:

‘மகளிர், மனம் (போல) வேறு படும்’ (822)

‘பெறுவது, கொள்வார்..... நேர்’ (813)

என்னும் உவமைகள், வரைவின் மகளிர் என்னும் அதிகாரக் கருத்தை உள்ளடக்கியவை;

‘உணலினும் உண்ட தறலினிது’, (1326)

‘இழிவறிந் துண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும்’ (946)

என்னும் உவமைகள் மருந்து என்னும் அதிகாரக் கருத்துகளைக் கொண்டவை;

‘நலம்வேண்டின் நானுடைமை வேண்டும்’ (960)

என்னும் உவமை, நானுடைமை என்னும் அதிகாரக் கருத்தினைக் கொண்டது;

‘பைங்கூழ், களைகட் டதனொடு நேர்’, (550)

‘வளர்வதன், பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று’ (718)

என்னும் உவமைகள், உழவு என்னும் அதிகாரக் கருத்துகளின் பிரதிபலிப்புகள்.

7.3 பொருட்பால் உவமைகளுள் பெரும்பாலானவை, அதிகாரங்களில் சுட்டப்படாத (ஆனால் தொடர்புடைய) புதிய கருத்துகளாக விளங்குகின்றன.

'நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்', (783)

'அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால்' (1110)

என்னும் உவமைகள் முறையே, அரசியலில் வரும் கல்வி, அறிவுடைமை என்னும் அதிகாரங்களோடு தொடர்புடைய கருத்துகளைக் கொண்டவை.

'அச்ச முடையார்க் கரணில்லை' (534)

என்னும் கருத்து பொதுவானது; எனினும், பெரிதும் அமைச்சியல், படையியல் ஆகியவற்றோடு தொடர்புடையது.

'பொருளாட்சி போற்றுதார்க் கில்லை', (252)

'பொருளில்லார்க், கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு', (247)

'முதலிலார்க் கூதியம் இல்லை' (449)

என்னும் அரிய/பெரிய கருத்துகள், பொருள் செயல் வகை (கூழியல்) என்னும் அதிகாரத்தொடு நெருங்கிய தொடர்புடைய கருத்துகள். அவை போலவே,

'வாளொடென் வன்கண்ணர் அல்லார்க்கு', (726)

'பேடிகை, வாளாண்மை போலக் கெடும்', (614)

'பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள்', (727)

'அமரகத்து வன்கண்ணர் போல்', (1027)

'படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்றாக்காது' (253)

என்னும் உவமைகள், படையியலோடு நெருங்கிய தொடர்புடையனவாக விளங்குகின்றன.

'அறிவினை, நிச்ச நிரப்புக்கொன் றுங்கு', (532)

'உடையார்முன் இல்லார்போல் ஏக்கற்றும்' (395)

என்னும், அரிய கருத்துகளையுடைய உவமைகள் முறையே, குடியியலில் வரும் நல்குரவு, இரவு என்னும் அதிகாரக் கருத்துகளோடு தொடர்புற்று, ஓரளவு அவற்றின் பிழிவாகவும் விளங்குகின்றன.

7.4 பொருட்பாலில் வந்துள்ள பொருட்பால் உவமைகளுள், நான்கு உவமைகள், அவற்றிற்குரிய இயல்களிலேயே உள்ள/தொடர்புடைய கருத்துகளைக் கொண்டுள்ளன. அவை: அமைச்சியலில் ஒன்று; நட்பியலில் இரண்டு; குடியியலில் ஒன்று.

7.4.1 மருந்து என்னும் அதிகாரத்திலுள்ள ஓர் உவமை, அவ்வதிகாரத்திலுள்ள கருத்தையே கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

8. இன்பத்துப்பால் உவமை

8.1 இன்பத்துப்பால் தொடர்பான உவமை முப்பாலில் ஓரிடத்தில் மட்டுமே வந்துள்ளது. கற்பு வாழ்வில், மனைவி ஊடலை உவமையாக்கி, நிலத்திற்கு உரிமையுடைய ஒருவன் அந்நிலத்தைச் சரிவரக் கவனியாது விடுவானேயாயின் அந்நிலம் பயன்படாது புலந்து 'ஊடி'யும் விடும் என்னும் கருத்தைப் பொருளாக்கி,

‘செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும்’

(1039)

என உழவு என்னும் அதிகாரத்தில் நுட்பமாக நவீன்றுள்ளார்.

9. முடிப்புரை

9.1 முப்பாலிலும், இன்பத்துப்பாலில்தான் (ஒவ்வொரு பாலிலும் உள்ள குறள்கள்: பாலிலுள்ள உவமை அமைந்த குறள்கள் என்னும் விகிதத்தில்), அதிக விழுக்காட்டிற்குரிய உவமைகள் அமைந்துள்ளன. உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை — அதிலும், அக உணர்ச்சிகளைத் தெளிவாக/எளிமையாக வெளிப்படுத்த வேண்டிய இன்றியமையாமை கருதி, வள்ளுவர், அதிக விழுக்காட்டினதான உவமைகளை இன்பத்துப்பாலில் கையாண்டுள்ளார் எனக் கருத இடமுள்ளது.

9.2 அதிகமான உவமைகளைப் பெற்றுள்ள அதிகாரங்கள் பொருட்பாலில் உட்பகையும் இன்பத்துப்பாலில் புலவியும் என முன்னரே கூறப்பட்டது. இரண்டிலும் உள்ள நுட்பங்களைக் அறிவதில்/வெளிப்படுத்துவதில் உள்ள நுட்பங்களைக் கருத்தில் கொண்டு அதிக உவமைகளை இவற்றில் கையாண்டிருக்கக் கூடும்.

9.3 முப்பாலில், அறத்துப்பால் கருத்திற்குரிய உவமைகள் பதினைந்தும் பொருட்பால் கருத்திற்குரிய உவமைகள் இருபதும் இன்பத்துப்பால் கருத்திற்குரிய உவமை ஒன்றும் வந்துள்ளன. தன்பாலுக்கு உரிமையுடைய கருத்துகளைக் கொண்ட உவமைகளைப் பொருட்பால் அதிகம் பெற்றுள்ளதாகத் தோன்றினும் உண்மையில், விழுக்காட்டு நிலையில் அறத்துப்பாலே முதன்மையிடம் பெறுகின்றது. இது, வள்ளுவருக்குள்ள அறவுணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது எனலாம். அதே நேரத்தில், பொருளியல் சீந்தனையும்

அவர் மனத்தில், பிறபால்களைப் பாடுகையிலும் வேரோடியுள்ளது என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

9.3.1 இன்பத்துப்பால் கருத்துகள் நுட்பமானவை; ஆனால் அவற்றை உவமைகளாகக் கொண்டு உவமைத் தொடர்களை உருவாக்கினால் எளிமை குன்றக் கூடும். ஆகவே இன்பத்துப்பால் உவமைகள் அதிகம் இடம்பெற முடியவில்லை எனலாம்.

9.3.2 இன்பத்துப்பால் உவமையாக மனைவியின் ஊடலை வள்ளுவர் அமைத்திருக்கின்றார். இதனை மனையறத்தில் ஈடுபட்டார் அல்லால், ஏனையோர் அத்துணை எளிதாக உணர்ந்து கொள்ள இயலாது. ஆகவே, எல்லார்க்கும் புரியும் வகையில் உவமைகளை அமைக்க வேண்டுமானால், அதற்கு இன்பத்துப்பால் உவமைகள் ஏற்புடையன அல்ல என்றும் தோன்றுகின்றது.

9.4 திருக்குறளில், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் உவமையால் விளக்கம் பெறும் அதிகாரங்கள் பின்வருமாறு: பாயிரத்தில் வான்சிறப்பு; இல்லறவியலில் ஒழுக்கமுடைமை; கூழியலில் பொருள் செயல்வகை; நட்பியலில் வரைவின் மகளிர், மருந்து; குடியியலில் உழவு. இவை வள்ளுவர் எவற்றை மேன்மேலும் உணர்த்த வேண்டும்/நினைவூட்ட வேண்டும் என தம் உள்ளத்தில் கருதியிருக்கின்றார் என்பதை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன எனலாம். போரும் பொருளும் பொருட்பால் உவமைகளுள் தக்க இடம் பெற்றுள்ளமையும் கருதத்தக்கது.

9.4.1 பொருள் செயல் வகை என்னும் அதிகாரத்தில்,

‘அருளென்னும் அன்பீன் குழவி பொருளென்னும்
செல்வச் செவிலியால் உண்டு’ (757)

எனக் கூறிய வள்ளுவர், உவமையளவிலும் இரண்டையும் இணைத்து,

‘பொருளாட்சி போற்றுதார்க் கில்லை; அருளாட்சி
ஆங்கில்லை ஊன்தின் பவர்க்கு’, (252)

‘அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை; பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு’ (247)

எனப் பொழிந்திருப்பன, இருவேறு வாழ்க்கையில் பொருளும் அருளும் எத்துணை இன்றியமையாதவை என்பதைப் பறைசாற்றுகின்றன எனலாம்.

9.5 அறம் பொருள் தொடர்பான உவமைகளில், அவற்றொடு தொடர்புடைய புதிய புதிய கருத்துகள் சுட்டப்பட்டிருத்தல், அதிகாரத்தில் விடுபட்ட கருத்துகளை உவமைகளாகப் பெய்து நிறைவு செய்ய முனைந்த முனைப்போ என ஐயுற இடம் அளிக்கிறது.

இணைப்பு 1

உவமையும் அதிகாரங்களும்

பால்	உவமை எண்ணிக்கையும் அதிகாரங்களும்					
	1	2	3	4	5	6
அறத்துப் பால்	1, 6, 10, 11 12, 13, 14, 21, 23, 27, 29, 30	8, 16, 25, 26	22, 33, 34	28, 31		
பொருட் பால்	44, 45, 46, 57, 62, 65, 66, 67, 70, 76, 91, 92, 95, 98, 99, 103, 104, 105, 106	40, 42, 53, 54, 55, 56, 58, 60, 63, 68, 71, 82, 84, 90, 93, 94	49, 72, 73, 83, 96, 100, 101, 102	79, 97, 108	41	89
இன்பத்துப் பால்	110, 114, 117, 118, 119, 124	120, 123, 126, 133	109, 111, 128, 129	113, 115		112 131

இணைப்பு 2

ஒரே குறளில், இரண்டு உவமை பெற்ற குறள்கள் 310, 332, 339, 782, 965, 997, 1124, 1306

ஒரே குறளில் ஐந்து உவமை பெற்ற குறள் 1112

இணைப்பு 3

முப்பால் உவமை அடைவு

அறத்துப்பால்

1. பாயிரம்

i. வான்சிறப்பு

அ) 'வாழ்வார்க்கு வானம் பயந்தற்றால்' —1192

ஆ) 'துளியின்மை ஞாலத்திற்கு என்று அற்றே' — 557

இ) 'வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம்' — 542

ஈ) 'மாரி வறங்கூர்ந் தனைய' —1010

ii. அறன் வலியுறுத்தல்

'அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல' — 288

2. இல்லறவியல்

i. இல்வாழ்க்கை

'தம்மில் இருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்' —1107

ii. வாழ்க்கைத் துணைநலம்

'ஒருமை மகளிரே போல' — 974

iii. விருந்தோம்பல்

'இன்மையுள் இன்மை விருந்தொரால்' — 153

iv. ஒழுக்கமுடைமை

ஆ) 'ஆற்றின் நிலைதளர்ந் தற்றே' — 716

ஆ) 'குலஞ்சுடும் கொள்கை பிழைப்பின்' —1019

v. அழுக்காறுமை

'அழுக்கா றுடையான்கண் ஆக்கம்போன் றில்லை'—135

3. துறவறவியல்

i. தவம்

'கொல்லா நலத்தது நோன்மை' — 984

ii. இன்னு செய்யாமை

'அலந்தாரை அல்லல்நோய் செய்தற்றால்' —1303

iii. துறவு

'துறந்தார் துணை' — 310

iv. மெய்யுணர்தல்

‘தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால்’ — 249

II. பொருட்பால்

1. அரசியல்

i. கல்வி

‘நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும்’ — 783

ii. அறிவுடைமை

‘அறிதோ றறியாமை கண்டற்றால்’ — 1110

2. அமைச்சியல்

‘அச்ச முடையார்க் கரணில்லை’ — 534

3. கூழியல்

i. பொருள் செயல் வகை

அ) ‘பொருளாட்சி போற்றுதார்க் கில்லை’ — 252

ஆ) ‘பொருளில்லார்க், கிவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு’ — 247

இ) ‘முதலிலார்க் கூதியம் இல்லை’ — 449

4. படையியல்

அ) ‘வாளோடென் வன் கண்ணர் அல்லார்க்கு’ — 726

ஆ) ‘பேடிகை, வாளாண்மை போலக் கெடும்’ — 614

இ) ‘பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள்’ — 727

ஈ) ‘அமரகத்து வன் கண்ணர் போல’ — 1037

உ) ‘படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல்’ — 253

5. நட்பியல்

i. வரைவின் மகளிர்

அ) ‘மகளிர்’ மனம்போல வேறு படும்’ — 822

ஆ) ‘பெறுவது, கொள்வாரும் நேர்’ — 813

ii. மருந்து

அ) ‘உணலினும் உண்ட தறலினிது’ — 1326

ஆ) ‘இழிவறிந் துண்பான்கண் இன்பம்போல் நிற்கும்’ — 946

6. குடியியல்

i. நானுடைமை

‘நலம்வேண்டின் நானுடைமை வேண்டும்’ — 760

ii. உழவு

அ) ‘வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர்சொரிந் தற்று, — 718

ஆ) ‘பைங்கூழ், களைகட் டதனொடு நேர்’ — 550

iii. நல்குரவு

‘அறிவினை நிச்ச நிரப்புக்கொன் றுங்கு’ — 532

iv. இரவு

‘உடையார்முன் இல்லார்போல் (ஏக்கற்றும்)’ — 395

III. இன்பத்துப்பால்

1. கற்பியல்

‘இல்லாளின் ஊடி விடும்’ — 1039

பேரிய புராணத்தில் கவிநலம்

தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகள்
ஆதீன கர்த்தர்,
சிரவணபுரம் கௌமார மடாலயம்,
கோயம்புத்தூர்.

திருமதி சொர்ணம்மாள்
அறக்கட்டளைச்
சொற்பொழிவுகளின் (1978)
முதற்பகுதி

பெரியபுராணத்தில் கவிநலம்

தோற்றுவாய்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சொல்லின் செல்வர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களின் அன்னையார் திருமதி சொர்ணம்மாள் அறக்கட்டளையின் சார்பில் ஏற்படுத்தியுள்ள ஏற்பாட்டின்படி நாம் இங்கு எடுத்துக்கொள்ளும் பொருள் “பெரிய புராணத்தில் கவிநலம்” என்பதாகும்.

பெரியபுராணத்தைப் பற்றி நினைக்கும் பொழுது “சிவக்கவிமணி” அவர்களைப்பற்றிச் சிந்திக்காமல் இருக்க முடியாது. குறிப்பாகச் சொல்லப் போனால், அரன்அடியார் பெருமைதனை அழகாகப் பேசுகின்ற பெரியபுராணத்திற்குச் சிவக்கவிமணி அவர்கள் செய்துள்ள சிறப்புமிக்க விளக்கவுரையைப் படித்த பின்பே நமக்குப் பெரியபுராணத்தில் அளவிலா ஈடுபாடு ஏற்பட்டது.

“சிவக்கவிமணி” அவர்களுடைய உரையைத் தவிரவும், நமக்கு ஆங்காங்கு ஏற்படுத்தப் பெறும் சொற்பொழிவுகளும் பெரும்பாலும் பெரியபுராணத்தைப் பற்றியதாக அமைந்த காரணத்தாலும், சேக்கிழார் பொருமானின் நுண்மாண் நுழை புலத்தையும், செய்யுள் நலத்தையும் நயத்தையும் ஆழ்ந்து, நுணுகிநுணுகி ஆய்ந்ததன் பயனாய்த் தெரிந்து கொண்ட ஒருசில கவிகளில் உறைதரு நலங்களைப்பற்றி ஒருவாறு சிந்திப்போம்.

பெரியபுராணப் பெருமை

“பெரியபுராணம்” என்ற சொல்லே, மற்றப் புராணங்களெல்லாம் அதை நோக்கப் “புராணங்களே” தவிர, “பெரிய புராணம்” அல்ல என்பதும், இன்னும் சிறிது ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் பொழுது அவை “சிறிய புராணங்களே” என்பதும் புலப்படுகிறது.

‘தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே’ என்பதற்கிணங்க தொண்டர்தம் பெருமை சொல்வதனாலேயே அது பெரிய புராணம். எல்லாம் வல்ல இறைவன் புகழ் பாடுகின்ற அவனுடைய அருளிச் செயல்களை விளக்குகின்ற நூல் ‘புராணம்’

தான். ‘பெரியபுராணம்’ அடியார்களுடைய பக்தி நலத்தையும் அருளாடற் சிறப்பையும் விளக்குகின்ற நூல். அத்தோடுகூட இறைவன், எத்துணையும் பேதமுறாது, எவ்வயிரும் தன் உயிர் போல் எண்ணி, ஒத்துப் பிற உயிர்கள் ஊழ்வினைப் பயனால் உறும் இன்ப துன்பங்களில் தாமும் உரிமையுடையவராய் உவக்கின்ற அடியார்களுடைய இதயத்தையே தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற — எம்பெருமான், மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்த்து, தன் விரையார் கழல்களை நோக்கித் தங்கள் கைகளைச் சிரமேற் குவித்து, இறைவனின் அருளாற்றலை எண்ணி ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்பி, அதே நேரத்தில் தங்கள் அறியாமையை நினைந்து உள்ளம் வெதும்பி, மெய்யுணர்வு பெற்று எப்பொழுதும் தன்னைப் “போற்றி சயசய போற்றி” என்று புகழ்பாடும் தன் அடியவர்களுக்காக இரங்கி வந்து, அவர்களுக்கு ஆண்டானாகவும் அம்மையப்பனாகவும், அடிமையாகவும், அருந் தோழனாகவும் எழுந்தருளி அருள்பாலித்த திறத்தையும், அடியார்களின் வரலாற்றில் இடையிடின்றிப் பேசுவதனாலே அது “பெரிய புராணம்.”

சேக்கிழார் பெருமான் தமது வாக்கால் இதனைத் “திருத் தொண்டர் புராணம்” என்றே அருளிச் செய்துள்ளார்.

‘இங்கிதன் நாமம் கூறில்
 இவ்வுலகத்து முன்னாள்
 தங்கிருள் இரண்டில் மாக்கள்
 சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற
 பொங்கிய இருளை ஏனைப்
 புறஇருள் போக்கு கின்ற
 செங்கதி ரவன்போல் நீக்கும்
 “திருத் தொண்டர் புராணம்” என்பாம்’

என்பது சேக்கிழார் பெருமானின் அருள்வாக்கு.

இருந்தாலும் மூத்த பிள்ளையாருடைய வணக்கத்தில், “எடுக்கும் மாக்கதை” என்று எடுத்தாண்டிருப்பதை ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் போது, “மா” என்றால் “பெரிய” என்றும், “கதை” என்றால் “புராணம்” என்றும், ஆகப் “பெரிய புராணம்” என்பதை நன்குணராம்.

திருத் தொண்டர் புராணப் பாயிர வாழ்த்தின் முன்றும் பாடலில்

‘எடுக்கும் “மாக்கதை” இன்தமிழ்ச் செய்யுளாய்
 நடக்கும் மேன்மை நமருக்கருள் செய்திடத்
 தடக்கை ஐந்துடைத் தாழ்செவி நீள்முடிக்
 கடக்க ளிற்றைக் கருத்துள் இருத்துவாம்’

என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆகையினாலே அது பெரிய புராணம்.

திருத் தொண்டர் புராணத்திலே அறுபத்து மூன்று தனியடியார் களுடைய வரலாறுகளும், ஒன்பது தொகையடியார்களுடைய வரலாறுகளும் பேசப்படுகின்றன. சேக்கிழார் பெருமான் அவற்றைக் காதை என்றே வரலாறு என்றே குறிப்பிடாமல் ஒவ்வொருவருடைய வரலாற்றையும் புராணமாகவே அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

‘தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் புராணம்’ முதல் ‘இசைஞானியார் புராணம்’ ஈடுகப் பேசப்படுகின்ற அறுபத்து மூன்று தனியடியார் களும் ஒன்பது தொகையடியார்களும் ஆக எழுபத்திரண்டு புராணங் களுடைய சேர்க்கையாக இருப்பதனாலே அது பெரிய புராணம். புராணங்கள் என்று கூறப்பெறுபவற்றில் நாட்டுச் சிறப்பும் நகரச் சிறப்பும் பேசப்பெறுதல் வேண்டும்.

ஒரே பாடலில் அருளிச் செய்திருக்கின்ற இசை ஞானியார் புராணத்தில் கூட, அந்நாட்டு மக்கள் ‘உரிமைச் செல்வம்’ உடைய வர்களாக வளம் பொருந்தி விளங்கினார்கள் என்பதனைக் குறிப்பிடு வதினாலே நாட்டுச் சிறப்பும், மக்கள் வாழுகின்ற மனைகள் எல்லாம் திருவதியும் பெருமனைகளாகத் திகழ்ந்தன என்பதை அருளிச் செய்திருப்பதனாலே நகரச் சிறப்பும் கூறியிருக்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

இவ்வாறு பெரிய புராணத்தில் ஒவ்வொரு புராணத்திலும் நாட்டுச் சிறப்பும் நகரச் சிறப்பும் வருவதனாலும், ஒவ்வொன்றும் ‘புராணம்’ என்றே இருப்பதனாலும் எழுபத்திரண்டு புராணங் களுடைய சேர்க்கை ‘பெரிய புராணம்’ என்றும் கொள்வார்கள்.

‘ஆலமே அமுத மாக
உண்டு வானவர்க் களித்துக்
காலனை மார்க்கண்டர்க்காக்
காய்ந்தனை; அடியேற் கின்று
ஞாலம் நின்புகழே யாக
வேண்டும்; நான் மறைகள் ஏத்தும்
சீலமே! ஆலவாயில்
சிவபெருமானே !.....

என இறைவனின் திருவருட் புகழையும்,

‘மண்முதலாம் உலகேத்த
மன்னுதிருத் தாண்டகத்தை
‘புண்ணியா! உன் அடிக்கே
போது கின்றேன்!’

எனப் புகன்று,

‘நண்ணரிய சிவானந்த
ஞானவடி வேயாகி
அண்ணலார் சேவடிக்கீழ்
ஆண்ட அரசமர்ந்திருந்தார்’

என்று அடியார்கள் பெருமையையும் ஒரு சேரப் பேசுவதனாலே அது 'பெரிய புராணம்.'

இப்படிப்பட்ட பெரிய புராணத்தை அருளிச் செய்த சேக்கிழார் பெருமான், மிக ஆழமாகச் சிந்தித்து, திருமுறைகளையெல்லாம் நன்றாக ஆய்ந்து, நாயன்மார்கள் வாழ்ந்த திருத்தலங்களுக்கெல்லாம் சென்று, கிடைக்கின்ற சிறுசிறு சான்றுகளைக் கூட விட்டு விடாமல் குறித்து அவற்றையெல்லாம் இலைமறை காயாகப் பெரியபுராணத்தில் பெய்திருக்கிறார். அதற்கும் மேலாகத் தம்பிரான் தோழராகிய நம்பியாரூரருக்கு,

‘தொல்லைமால் வரை பயந்த
தூயாள்தன் திருப்பாகன்
அல்லல் தீர்ந் துலகுய்ய
மறையளித்த திருவாக்கால்
“தில்லைவாழ் அந்தணர்தம்
அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று
எல்லையில்வண் புகழாரை
எடுத்திசைப்பா மொழி’

என்று அருள்பாலித்த அம்பலவாணன், அத்திருத் தொண்டத் தொகையில் வரும் பெருத்த மனத்து அடியவர்தம் பெரும் புகழை விரித்துரைக்க வேண்டும் என விருப்புற்று ‘உலகெலாம்’ என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கப் பாடிய அருளாளர் சேக்கிழார். ஆகையினாலே அவருடைய காப்பியத்தில் பல சிறப்புக்கள் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன.

அந்தச் சிறப்புக்களில் சேக்கிழார் பெருமானுக்கு ‘உலகெலாம்’ என்று சிவபெருமானே அடியெடுத்துக் கொடுத்த பொழுது, அந்த ‘உலகெலாம்’ என்ற சொல்லை முதலாக வைத்துத் தொடங்கி, ‘மன்றுளார் அடியார் அவர் வான்புகழ் நின்ற தெங்கும் நிலவி உலகெலாம்’ என்று முடிக்கின்றார். நடுவிலே வருகின்ற பாடலிலும் உலகெலாம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவையெல்லாம் பதினான்கு இடங்களில் ‘உலகெலாம்’ என்ற வார்த்தையை எடுத்தாளுகின்றார்.

கீழே ஏழுலகம், மேலே ஏழுலகம் ஆகப் பதினான்கு உலகங்கள் என்று கூறுமாப்போல், சேக்கிழார் பெருமான் அலகில் சோதியனான அம்பலவாணனால் அசரீரியாக அடி எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட அருள்வாக்காகிய ‘உலகெலாம்’ என்ற சொல்லைப் பதினான்கு இடங்களில் எடுத்தாண்டிருக்கிறார். ‘உலகு’ என்றும் உலகுக்கெல்லாம் என்றும் சொல்லும் இடங்கள் பல இருக்கின்றன. ஆனாலும் ‘உலகெலாம்’ என்ற சொல் பதினான்கு இடங்களில் மட்டுமே ‘பெரிய புராணத்தில்’ வருகின்றது.

‘உலகெலாம்’ உணர்ந்து ஒதற்கு அரியவன், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன், அலகு இல் சோதியன் அம்பலத்தாடுவான் என்று

ஆண்டவனுடைய அருட்புகழை எடுத்துக் கூறி ஆரம்பித்த சேக்கிழார் பெருமான், 'மன்றுளார் அடியார் அவர் வான்புகழ், நின்றது எங்கும் நிலவி உலகெலாம்' என்று பழுத்த மனத்து அடியவர்தம் புகழ் பாடி முடிக்கின்றார். இதிலிருந்து இறைவன் புகழும் அடியார் புகழும் இரண்டறக் கலந்தவை என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

முதல் திருப்பாட்டு

இறைவனுடைய இலக்கணத்தை முதல் திருப்பாட்டிலேயே அருளிச் செய்திருக்கிறார் சேக்கிழார். அவன் அருவ நிலையிலே இருக்கும் போது உலகெலாம் உணரவும் ஓதவும் முடியாதவனாக இருக்கின்றான். மனத்தினாலே உணரமுடியாதவனாகவும் வாக்கினாலே சொல்ல இயலாதவனாகவும் இறைவன் அருவ நிலையிலே விளங்குகிறான் என்பதை 'உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கரியவன்' என்று தொடங்கி, அவன் கருணையினாலே அருவ நிலையில் இருந்து அருவுருவ நிலையாகிய சோதியாகத் தோன்றுகிறான்; அந்த சோதி, ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அரும் பெரும் சோதி' என்பதை 'அலகில் சோதியன்' என்று என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அருவ நிலையிலும், அருவுருவ நிலையிலும் நம் போன்றவர்கள் அனுபவிக்க முடியாது என்பதனாலே இறைவன் உருவ நிலையில் குனிந்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பும், பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறும், இனித்த முடைய எடுத்த பொற்பாதமும் கொண்டு காட்சி தருகின்றான். அப்படி உருவ நிலையில் காட்சி தருவதிலும் எங்கேயோ ஓர் அறையில் இல்லாமல் அம்பலத்தில் காட்சி தருகின்றான். அந்த அம்பலத்திலும் எழுந்தருளி அமர்ந்து காட்சிதந்தால் நாம் அனுபவிக்கமாட்டோமோ என்று ஆடிக் காட்சிதருகின்றான். ஆடினாலும் கண்ணுக்குத்தானே காட்சி, காதுக்குக் கேளாமற் போய் விடுமோ என்று கருதி அவன் சிலம்புகள் ஒலிக்கும்படி ஆடுகின்றான். "அம்பலத்தாடுவான் மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்" என்று அருளிச்செய்கின்றார்.

தவறு செய்த சந்திரனை, தன் அடிகளிலே வந்து விழுந்த சந்திரனை, முடியிலே எடுத்து அணிந்து கொள்கின்றான் இறைவன். அணிந்து கொண்டான் என்று கூடச் சொல்லவில்லை, உலாவ விட்டிருக்கிறான் என்று சொல்கின்றார். அது மட்டுமல்ல; கங்கையின் கரையில் உலாவ விட்டு, 'நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியனாக' இறைவனை வருணிக்கின்றார்.

அருவ நிலையிலே இருந்த இறைவன், அருவுருவ நிலையாகிய சோதிவடிவத்திலே தோன்றி, உருவ நிலையிலே அம்பலத்தில் ஆடுகின்ற பெருமான், கருணையினாலே தன்னை வந்து அடைகின்ற தவறு செய்பவனைக் கூட, அடியிலே வைத்துத் தேய்க்க வேண்டியவனைக் கூட முடியிலே வைத்து முடியிலே உலாவ வைத்து,

கங்கைக் கரையிலே நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியனாக வைத்து அருள் செய்கின்றான் என்பதை எடுத்துக்காட்டி இறைவனுடைய பெருங்கருணைத் திறத்தையும் எடுத்துப் பேசுகின்றார். இறைவனுடைய இலக்கணத்தைச் சொல்லவது போல அந்த இறைவனை நாம் வாழ்த்தி வணங்கவேண்டும் என்ற சாசனத்தையும் அருளிச் செய்துள்ளார். நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியனாக, அலகில் சோதியனாக, அம்பலத்தில் ஆடுபவனாகவும் எழுந்தருளியிருக்கின்ற இறைவனுடைய மலர்சிலம்படியை வாழ்த்தி வணங்க வேண்டும் என்று வாழ்த்துதலும் வணங்குதலும் நாம் செய்ய வேண்டிய சாதனை என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றார். பெரிய புராணத்தில் வருகின்ற அடியார்கள் எல்லாரும் வாழ்த்துதலும், வணங்குதலும் செய்தவர்கள் என்பதை அந்தச் சொல்லாலே எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

“உலகெலாம் மலர் சிலம்படி” என்றால், உலகம் எல்லாம் மலர் வதற்குக் காரணமாக விளங்குகின்ற எம்பெருமானின் சிலம்பு பொருந்திய திருவடிகள் என்று பெரியவர்கள் கொள்வார்கள்.

‘உலகெலாம்’ எனத் தொடங்குகின்ற முதல் திருப்பாட்டிலே, அறுபத்து மூன்று அடியவர்களுடைய வரலாற்றைக் கூறுகின்றது இந்நூல் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவது போலே, அறுபத்து மூன்று எழுத்துக்களாலே அந்தத் திருப்பாட்டை அமைத்திருக்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

‘உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்’

என்ற அந்த முதல் திருப்பாட்டில் உள்ள எழுத்துக்கள் அறுபத்து மூன்று.

அது மட்டுமல்ல; பெரிய புராணத்தில் அறுபத்து மூன்று தனியடியார்கள் தவிர ஒன்பது தொகையடியார்கள் வருகிறார்கள்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்
பொய்யடிமை இல்லாதபுலவர்
பத்தராய்ப் பணிவார்கள்
பரமனையே பாடுவார்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்
திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள்
முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்
முழுநீறு பூசிய முனிவர்
அப்பாலும் அடிசார்ந்தார்

என ஒன்பது தொகையடியார்களைச் சேக்கிழார் பெருமான்-தம்பிரான் தோழராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருத்

தொண்டத் தொகையிலே வருகின்ற ஒன்பது அடியார்களையும்—
தொகையடியார்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நாம் பொதுவாக உலகவழக்கில் அறுபத்து மூன்று நாயன்
மார்கள் என்றுதான் சொல்லுவோம். ஆனால் பிரித்துப்பார்த்தால்
தொகையடியார்களோடு எழுபத்திரண்டு நாயன் மார்களாக
இருக்கும்.

அது போலவே இந்த முதல் திருப்பாட்டிலே பொதுவாகப்
பார்த்தால் அறுபத்துமூன்று எழுத்துக்களும், பிரித்துப்பார்த்தால்
எழுபத்திரண்டு எழுத்துக்களும் இருப்பதைக் காணலாம்.

“உலகு எலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன்
நீலவு உலாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகு இல் சோதியன் அம்பலத்து ஆடுவான்
மலர் சிலம்பு அடி வாழ்த்தி வணங்குவாம்”

என்று பிரித்துச் சொல்கின்ற பொழுது இகர உகரங்கள் ஒன்பது
மறைந்திருப்பது புலப்படும்.

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் என்று பொதுவாகச்
சொன்னாலும், சிறப்பாகச் சொல்லுகின்ற பொழுது எழுபத்திரண்டு
நாயன்மார்களாக விளங்குகின்றார்களோ அது போல, பொதுவாகப்
பாட்டினுடைய எழுத்துக்களை எண்ணினால் அறுபத்து மூன்றாகவும்,
பிரித்து எண்ணுகின்றபொழுது எழுபத்திரண்டு எழுத்துக்களாகவும்
அமைந்திருக்கின்ற தன்மை, சேக்கிழார் பெருமானின் பெரிய
புராணத்திற்கு அமைந்திருக்கின்ற தனிப்பெரும் சிறப்பு ஆகும்.

இது போன்ற பல சிறப்புகள், சேக்கிழார் பெருமானின் பெரிய
புராணத்தில் பல இடங்களில் இயல்பாகவே அமைந்திருப்பதைக்
காணலாம்.

சீரின் சிறப்பு

ஒரு பாடலை இயற்றும் பொழுது, அந்தப் பாடலின் விருத்தமும்
கூட எந்தச் சீர்களைக் கொண்டு அமைக்க வேண்டும் என்பதை
ஆழ்ந்து சிந்தித்து அருளிச் செய்திருக்கின்றார் சேக்கிழார்
பெருமான். பல துறைகளிலும் அவர்களுடைய நுண்மாண் நுழை
புலம், மற்றவர்களைக் காட்டிலும் மிகச் சிறப்பாக அமைந்
திருப்பதைக் காணலாம்.

நாட்டினுடைய சிறப்பைச் சொல்ல வருகின்றார். அங்கே
நெல் நாற்று நடவுசெய்கிறார்கள். நாற்று வைக்கின்ற செய்தியைச்
சொல்ல வருகின்ற சேக்கிழார், அந்தச் செய்யுளையும் நாற்சீர்
விருத்தத்தினாலே அருளிச் செய்கின்றார்.

அந்த நாற்றுக் கொஞ்சம் வளர்ந்து வருகின்றது. அதைக் குறிப்பிட வருகின்றவர் அதனையும் நாற்சீரிலேதான் பாடியிருக்கின்றார். ஆனால் முதலிலே அமைந்த நாற்சீர் மாச்சீரிலே அமைந்தது. இந்த நாற்சீரோ கொஞ்சம் வளர்ந்து சாய்சீராக வரும்படி அருளிச் செய்திருக்கின்றார். பின்னும் கொஞ்சம் வளர்ந்து அறுவடைக்குத் தயாராக இருப்பதை அறுசீர் விருத்தத்திலே பாடுகின்றார்.

நாற்றைப் பிடுங்குகின்றவர்கள் மிகக் கவனமாகப் பிடுங்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வேர் அறுந்துவிடும். ஆனால் நடுகின்றவர்களோ அதை லட்சியப்படுத்தாமல் நடுவார்கள்; பிடுங்கிய நாற்றுக்களை முடியாகக் கட்டுகின்ற பொழுதும் லட்சியம் இல்லாமல் கட்டுவார்கள். ஆனால் நாற்றுப் பிடுங்குகிறவர்கள் தங்கள் சிந்தனைகளை வேறு பக்கம் திருப்பாமல் மிக மாட்சியுடன் பிடுங்க வேண்டும் என்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான்

‘மாதர் நாறு பறிப்பவர் மாட்சியும்
சீத நீர்முடி சேர்ப்பவர் செய்கையும்’

என்று கூறுகின்றார். ‘மாதர் நாறு பறிப்பவர் மாட்சி’ என்று பெண்கள் நாற்றைப் பறிக்கும் பொழுது மிக மாட்சியோடு பறிக்கின்றார்கள் என்று கூறினார். பறித்த நாற்றுக்களை முடிகளாகக் கட்டுகின்றவர்களும் வயலிலே நடுகின்றவர்களும் லட்சியமின்றிச் செய்வார்கள் என்பதைச் ‘செய்கை’ என்று சொல்கின்றார். பறிப்பது வேரறுந்துவிடாமல் கவனமாகப் பறிக்க வேண்டும் ஆகையினாலே அது ‘மாட்சி’ என்று குறிப்பிட்டவர் இதனைச் ‘செய்கை’ என்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

அதேபோல உழவு செய்கின்றவர்கள் வரிசை வரிசையாகவும். ஒரே சீராகவும், ஆழமாகவும் ஏர் பிடித்து உழுக்கின்றார்கள். அப்படியின்றி அவர்கள் ஏர் பிடித்தார்களானால் நிலம் சில இடங்களில் உழப்படாமல் நின்று போகும். எனவே உழவு செய்கின்றவர்கள் ஒழுங்காகச் செய்ய வேண்டும் என்பதை,

‘ஓதையார்செய் உழுநர் ஒழுக்கமும்
காதல் செய்வதோர் காட்சி மலிந்ததே !’

என்று நாற்சீரில் அமைந்த கலிவிருத்தத்தினாலே, சிறு சிறு சொற்களாக மாச்சீரில் அமைத்து நாற்றுவைக்கின்ற காட்சியை நாற்சீரினாலே பாடுகின்றார்.

அந்த நாற்று வளருகின்றது. அதையும் நாற்சீரினாலேதான் சொல்கின்றார். ஆனால் அந்தப் பாடலில் வரும் சீர், மாச்சீரிலும் வளர்ந்து காய்சீராகவும், சொற்கள் பெரிய சொற்களாகவும் வளர்ந்து வரும்படி அமைக்கின்றார். நாற்று வளர்வது போல அந்தச் சீரும் வளருகின்றது.

வயலிலே களை பிடுங்குகின்ற பருவம் வந்து விடுகின்றது.
அதைச் சேக்கிழார் பெருமான்,

‘மண்டுபுனல் பரந்தவயல்
வளர்முதலின் சுருள் விரியக்
கண்டுழவர் பதங்காட்டக்
களைகளையும் கடைசியர்கள்
தண்டரளம் சொரிபணிலம்
இடறியிடை தளர்ந்தசைவார்
வண்டலையும் குழல் அலைய
மடநடையின் வரம்பணைவார்’

என்று அருளிச் செய்கின்றார். இதுவும் நாற்சீர்தான்! முன்னே வந்த நாற்சீர் சிறுசிறு சொற்களாக மாச்சீரிலே அமைந்தது. இப் பாடலில் வரும் நாற்சீர் பெரிய பெரிய சொற்களாகக் காய்ச்சீரிலேயே பெரிய விருத்தமாக அமைந்துள்ளது நோக்கற்பாலது.

நாற்று மேலும் வளர்கின்றது. கதீர்கள் முற்றுகின்றன. அறுக்கின்ற பக்குவத்தை அக்கதீர்கள் அடைகின்றன. இதனை அருளாள ராகிய சேக்கிழார் பெருமான் அறுசீர் விருத்தத்தினாலே அருளிச் செய்கின்றார்.

‘பத்தியின் பாலர் ஆகிப்
பரமனுக்கு ஆளாம் அன்பர்
தத்தமில் கூடினார்கள்
தலையினால் வணங்கு மாபோல்
மொய்த்தநீள் பத்தி யின்பால்
முதீர்தலை வணங்கி மற்றை
வித்தகர் தன்மை போல
வினைந்தன சாலி யெல்லாம்’

என்று நெற்பயிர்கள் அறுக்கின்ற சீர்மை பெற்றதனை அறுசீர்களால் அமைத்துப் பாடுகின்றார்.

‘பத்திச் சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப் பாடுகின்றவராகிய’ சேக்கிழார், பத்தியுடையவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் காணும் பொழுது தலையினாலே வணங்கிக் கொள்ளுதல் போல, பத்தி பத்தியாக வரிசை வரிசையாக இருக்கின்ற நெற்கதீர்கள், பால் முற்றி வளைந்திருக்கின்ற தன்மையைப் ‘பத்தியின் பாலர் ஆகிப் பரமனுக்கு ஆளாம் அன்பர் தத்தமில் கூடினார்கள் தலையினால் வணங்குமாபோல்’ என்று தமக்கே உரித்தான தனி நடையில் தக்க கற்பனை நயம் விளங்கப் பாடுகின்றார். பூசும் நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்களாகிய அடியார்களைச் சொல்லும் பொழுது ‘பத்தி’ என்பது ‘உள்ளன்பு’; நெற்கதீர்களைச் சொல்லும்போது ‘பத்தி’ என்பது ‘வரிசை’. வரிசை வரிசையாக இருக்கின்ற நெற்கதீர்கள் பால் முற்றிக் கதீர் சாய்ந்து நிற்கின்றன. அடியார்களும் கூடும் அன்பினில் சும்பிடலே அன்றி வீடும்

வேண்டா விறலின் விளங்குபவர்கள் ஆதலினாலே பத்தியின்பால் முதிர்ந்து தலை வணங்குகின்ற அடிமைத் திறத்தை இதற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார்.

கற்பனை வளம்

நாட்டின் சிறப்பைக் கூறுகின்ற பொழுது, அந்த நாட்டிற்குரிய இயல்பும், புராணத்தின் நாயகராக வருகின்ற அடியார்களுடைய இயல்பும் புலப்படும் படி நயம்படப் பாடல்களைச் சேக்கிழார் அமைத்து அருளிச் செய்கின்றார்.

‘பொய்யுரை நூல் சில புகலும் தீயமண்கையர்கள் பிணித்து முன் கடலகத்திடு வெய்ய கல் தோணியாய் மிதப்ப மேற்படு துய்ய சொல்லரசராகிய திருநாவுக்கரசர் புராணத்தில், நாட்டின் வளத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறவந்த சேக்கிழார் அங்கேயும் ஓர் அருமையான காட்சியை அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

வாழை மரங்கள் காய்த்திருக்கின்றன. அந்த வாழை மரங்கள் ஆயிரம் காய்ச்சி என்ற வகையைச் சேர்ந்தவை. இவ்வகைய வாழைக் குலைகள் மிக நீண்டும், அடி பெருத்து நுனி சிறுத்தும், அடிமுதல் நுனிவரை இடையீடின்றிச் செறிந்த காய்களை உடையனவாக இருக்கின்றன. அது மட்டுமல்ல அவை வரிசை வரிசையாக இருக்கின்றன. அங்கே வீசுகின்ற காற்றினால் அந்த வாழை மரங்கள் மெல்லென அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதைப் பார்த்தவுடனே சேக்கிழார் பெருமானுக்கு வேறொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. வேளாண் மரபிலே பிறந்தாலும் சேனைத்தலைவராக விளங்கியவரல்லவா கலிப் பகையார்! ஆகையினால் இந்த வேளாண் தொழிலைக் கண்டவுடனே சேனைத் தலைவரின் நினைவும் வருகின்றது. வரிசையாக நிற்கும் வாழை மரங்கள் அவருக்குப் போர்க்களத்திலே நிற்கும் யானைப் படையை நினைவூட்டுகின்றன. மிக நீண்டிருக்கும் வாழைக் குலைகள் யானையின் துதிக்கை போலவும், மேலே உயர்ந்திருக்கும் வாழை இலைகள் யானைமீது அமர்ந்திருக்கும் வீரனைப் போலவும் இருக்கின்றன. அதுமட்டுமல்ல, யானை எப்படி ஓரிடத்தில் நிலையாக நிற்காமல் மெல்லென அசைந்து கொண்டே இருக்குமோ அதே போல இந்த வாழை மரங்களும் காற்றினால் அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன. இப்படி வாழை மரங்களை யானைக்கு ஒப்பிட்டு, திருஞான சம்பந்தர் தம் பிரமபுரக் குறிஞ்சிப் பதிக இரண்டாவது பாடலில் “வேழக்கைபோல் வாழைக் காய் குலை ஈனும்” என்று குறிப்பிட்டிருப்பது சிந்திக்கத் தக்கது.

அடுத்து நெற்கதிர்கள் முற்றி வரிசை வரிசையாக நீண்டு வளைந்திருக்கின்றன. அப்படி முற்றி, நீண்டு, வளைந்து தொங்கும் சிவந்த கதிர்களையுடைய நெற்பயிர் அத்தன்மையதான பிடரிமயிர்த் தொகுதியை உடைய குதிரைப்படையைப் போல இருக்கின்றன.

முன்னுவதாக இவற்றை அறுத்து எடுப்பதற்குரிய பருவம் வந்து விட்டது. வாழைக்குலையை வெட்டி எடுத்துச் செல்வதற்கும், நெற்

பயிர்களை அறுத்து எடுத்துச் செல்வதற்கும் பெரிய பெரிய சகடங்களை (வண்டிகளை) ஓட்டிவருகிறார்கள். வரிசை வரிசையாக வரும் அவ்வண்டிகள் தேர்ப்படையைப் போல இருக்கின்றன.

அங்கே வேலை செய்கின்ற வினைஞர்கள் செய்கின்ற செய்கைகளும் பேசுகின்ற பேச்சுக்களும் காலாட்படையை நினைவூட்டுகின்றன. எனவே வாழை மரங்கள் யானைப் படையையும், நெற்பயிர்கள் குதிரைப் படையையும், வண்டிகள் தேர்ப்படையையும், வேலை செய்கின்ற வினைஞர்கள் காலாட்படையையும் நினைவூட்டுவதனாலே அரசனுக்குரிய நால்வகைப் படையளும் ஒரு சேரக் காணப்படுகின்ற அந்த நிலை போர்க்களத்தை நினைவுபடுத்துகின்றது. அது மட்டுமல்ல, அங்கே எழுகின்ற ஒலியும் இயல்பாகவே போர்க்களத்தில் எழுகின்ற ஒலிகளுக்கு நிகராக இருக்கின்றன.

வாழைக் குலையை “வெட்டு” என்றும், நெற்பயிரை “அறு” என்றும் “அடி” என்றும், “வீசு,” “எறி”, “போர்போடு” என்றும் எழுகின்ற ஒலிகள் வாழைத் தோப்பிலும் வயற்காட்டிலும் வேலை செய்கின்ற வினைஞர்கள் எழுப்புகின்ற ஆர்ப்பொலிகள் போர்க்களத்தையே நினைவு படுத்துகின்றன.

‘கருங்கதலிப் பெருங்குலைகள்
களிற்றுக்கைம் முகம்காட்ட,
மருங்குவளர் கதிர்ச்செந்நெல்
வயப்புரவி முகம் காட்ட,
பெருஞ் சகடு தேர்காட்ட
வினைஞர் ஆர்ப் பொலிபிறங்க
நெருங்கியசா துரங்கபல
நிகர்ப்பனவா நிறைமருதம்’

என்று திருமுனைப்பாடி நாட்டின் வளத்தை எடுத்துக் கூறியருளுகின்றார் சேக்கிழார் பெருமான்.

திருமுனைப்பாடி நாடு மிக்கவளம் பொருந்தியது அங்கே கரும்பு நன்றாகச் செழித்து வளரும். அன்றைக்கு மட்டுமல்ல. அன்றைய திருமுனைப்பாடி நாட்டுப் பகுதியான தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் இன்றைக்கும் கரும்பு மிக நன்றாக வளர்கின்றது. சிவப்பிரகாச அடிகள் அந்தப் பகுதியைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம் கரும்பினைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவார்கள்.

பெண்ணையாற்றுத் தண்ணீர் பாய்வதனாலே திருமுனைப் பாடி நாட்டுக் கரும்பு மிக நன்றாக வளர்ந்திருக்கின்றது. கரும்பை வெட்டி எடுத்த பின் இருக்கின்ற கட்டையிலே இருந்து கருப்பஞ்சாறு வழிந்து கொண்டிருக்கின்றது. நீர் வளமும் நிலவளமும் நிறைந்த தனல் நீண்டு செழித்து வளர்ந்திருந்த கருப்பங் கழிகளிலே தேனீக்கள் கூடு கட்டியிருக்கின்றன. கரும்பை வெட்டியெடுக்கும் போது அத்தேன் கூடுகள் கிழிந்து வரப்புகளுக்கு இடையிலே

விழுந்து கிடக்கின்றன. வெட்டியெடுத்த கரும்புக் கட்டைகளிலிருந்து வழிகின்ற கரும்புச் சாறும், தேனடைகளும் சேர்ந்து வயல் வரப்புகள் நிரம்பி விடுகின்றன. கரும்பை வெட்டும் பொழுது அழிந்துவிட்ட தேன் கூடுகளிலிருந்த தேனீக்கள் அங்கு மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

அப்படி மொய்க்கின்ற பொழுது வயலில் நிரம்பியிருக்கும் கரும்புப்பாலும் தேனும் வரப்பை உடைத்துக் கொண்டு வெளியே பாய்கின்றது. இதனை அங்கே வேலை செய்கின்ற மள்ளர்கள் பார்க்கின்றார்கள். மண்ணை வெட்டி எடுத்துப் போட்டு அடைத்தால் அவை கெட்டுப் போய்விடும் ஆகையினாலே, முதல்நாள் கரும்புச் சாற்றைக் காய்ச்சிச் செய்துவைத்திருக்கின்ற கட்டிகளை—வெல்லக் கட்டிகளை எடுத்து வந்து மடையை அடைக்கிறார்கள். என்று சுவையாகச் சொல்கின்றார்.

‘கடைஞர் மிடை வயற்குறைத்த
கரும்புகுறை பொழிகொழுஞ்சாறு
இடைதொடுத்த தேன்கிழிய
இழிந்தொழுகு நீத்தமுடன்
புடை பரந்து ஞீம்ரொலிப்பப்
புதுப்புனல்போல் மடைஉடைப்ப
உடைமடையக் கரும்படுகட்
டியின் அடைப்ப ஊர்கள் தொறும்.’

இச்செய்தியைப் பார்த்தால் கற்பனையாகத் தோன்றும். கருப்பஞ்சாறு இவ்வளவு இருக்குமா? அல்லது தேன் அடைகள் தான் இவ்வளவு இருக்குமா? அப்படியே இருந்தாலும் அவை வரப்பினை உடைத்துக் கொண்டா செல்லும் என்று எண்ணம் எழும். அப்படியே வரப்பை உடைத்துக் கொண்டு சென்றாலும் அதற்கு வெல்லக் கட்டியையா எடுத்துப் போய் வரப்பின் உடைப்பை அடைப்பார்கள்? எனவும் எண்ணத் தோன்றும். இதிலே ஒரு நயம் இருக்கிறது.

அந்த ஊரின் நினைவு வரும் பொழுதே அங்கே நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியின் நினைவும் அவர் மனத்திலே எழுகின்றது. முன்னே சொன்ன பாடலை எழுதியருளும் போது கலிப்பகையாரின் நினைவு வந்தது. ஆகையினால் நால்வகைப் படைகளையும் நினைந்து பாடினார். இந்தப் பாடலையருளிச் செய்யும் போது அருண்மொழித் தேவராகிய சேக்கிழார் பெருமானுக்கு மருள்நீக்கியாரின் நினைவு வருகின்றது. மருள்நீக்கியாரின் உணர்வுகள் கரும்புச் சாறும், தேன் அடையும் சேர்ந்தவைபோல நல்ல உணர்வுகளாக இருக்கின்றன. அந்த உணர்வுகளின் வேட்கையினால் எழுந்த வினாக்களுக்குத் தகுந்த விடை கூறுவார் சைவசமயத்தில் இல்லாமையினாலே அவர் கரை புரண்டு மடையை உடைத்துக் கொண்டு பரசமயமாகிய அமண் சமயத்துக்குச் சென்று விடுகின்றார். பக்குவப்பட்டவராகிய

திலகவதியார், பக்குவப்பட்ட கரும்புக் கட்டி போன்றவராகிய திலகவதியார், ஈன்றாளுமாய், எந்தையுமாய் இருக்கின்ற எம்பெருமானிடம் முறையிட்டு, உடன் தோன்றிய மருள்நீக்கியாரை பரசமயக் கட்டினின்றும் விடுவித்துக் கட்டிக்காக்கின்றார் என்ற வரலாற்று நிகழ்ச்சியினை நமக்கெல்லாம் நினைவுபடுத்துவே இந்தப் பாடலில் இப்படியொரு கற்பனையினை இணைத்து உருவகித்துப் பாடியருள்கின்றார்.

இப்படி நாட்டின் வளத்தைக் கூறும் பொழுதே எந்த நாயன் மாருடைய வரலாறு கூறுகின்றார் என்பதை அந்தந்த நாயன் மார்களுடைய இயல்புக்கேற்ப அல்லது தொழிலுக்கேற்ப, இணைந்த ஒரு கற்பனை நயத்தால் எடுத்து, இலைமறை காயாக இயம்புகின்ற தன்மை சேக்கிழார் பெருமானுக்கே உரித்தான ஒரு தனித்தன்மை எனலாம். எடுத்துக்காட்டப் புகுந்தால் எல்லா நாயன்மார்களுடைய வரலாற்றையும் எடுத்துகூற வேண்டிவரும்.

திருஞானசம்பந்தர் கிரியை நெறியை உலகில் விளக்கினவர். அவர் அவதரித்த குலம் வேள்வி செய்கின்ற அந்தணர் குலம்; சீர்காழிப் பகுதியில் வேள்வி செய்கின்றவர்கள் மிகுதியாக இருக்கின்றார்கள். எனவே அந்த ஊரிலே இயல்பாக இருப்பது வயல் வளந்தான். நாட்டின் சிறப்பைக் கூறப்புகுமிடத்து வயல் வளத்தைத்தான் கூறவேண்டும். சேக்கிழார் பெருமானும் வயல் வளத்தைத்தான் கூறுகிறார். ஆனால் அங்கே சேனைத் தலைவருக்குரிய நால்வகைப் படைகளை வயல் வளத்தோடு இணைத்துக் கூறினார். இங்கே திருஞான சம்பந்தருக்குரிய குலமரபுக்கேற்ப வேத வேள்வி செய்கின்ற இயல்பினை இணைத்துக் கூறுகிறார்.

சீர்காழிப்பதியின் அருகிலே வயல்கள் நிறைய இருக்கின்றன. நாமெல்லாம் இன்றும் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். அந்த வயல்களின் ஆரம்பத்திலேயே மாமரங்கள் நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்திருக்கின்றன. அந்த மரங்கள் பழுத்திருக்கின்றன. வயல்களில் நெல் விளைந்திருக்கின்றது. வயலுக்கு மத்தியிலே தாமரைகள் பெரிதாக மலர்ந்திருக்கின்றன. வயல்களின் வரப்பினைப் பார்த்தால் ஓம குண்டத்திற்கு அமைத்திருக்கின்ற வரப்பு போலவும் முற்றியிருப்பதைப் பார்த்தால் உமி தூவியிருப்பதைப் போலவும், மலர்ந்திருக்கின்ற தாமரை வேள்வி குண்டத்தில் எழுகின்ற நெருப்புப் போலவும், மேலே இருக்கின்ற மாமரங்களில் கனிந்திருக்கின்ற மாம்பழங்கள் கிழிந்து அவற்றிலிருந்து வழிகின்றசாறு இலை வழியாக கீழே சொட்டிக் கொண்டிருப்பது வேள்வியில் நெய் வார்ப்பது போலவும் இருக்கின்றன என்று சேக்கிழார் பெருமான் குறிப்பிடுகிறார். யார் எதைச் செய்தாலும் அதைப் பார்த்துச் செயல் மேற்கொள்வது போல, அந்தச் சீர்காழிப் பதியிலே இருக்கின்ற மாமரமுங் கூட வேள்வி செய்வது போல இருக்கிறது எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘பரந்தவினை வயல்செய்ய
 பங்கயமாம் பொங்கெரியில்
 வரம்பில்வளர் தேமாவின
 கனிகிழிந்த மதுநறு நெய்
 நிரந்தரநீள் இலைக்கடையால்
 ஒழுகுதலால் நெடிதவ்வூர்
 மரங்களும்ஆ குதிவேட்கும்
 தகையவென மணந்துளதால்.’

பரந்தவினை வயல் - பரந்த வயல், வினைந்திருக்கின்ற வயல்; செய்ய பங்கயமாம் பொங்கெரியில் - சிவந்த தாமரையாகிய நெருப்பிலே; வரம்பில் வளர்தேமாவின கனிகிழிந்த மதுநறு நெய் - வரப்பின் ஓரத்திலே செழித்து வளர்ந்திருக்கின்ற மாமரத்திலே பழுத்திருக்கின்ற தேமாங்கனி வெடித்து அதிலே வடிகின்ற மது நறுநெய்; நிரந்தரம் நீள் இலைக்கடையால் ஒழுகுதலால் - நிரந்தரமாக இலைக்கடைவழியாக ஒழுகுவதனாலே; நெடிதவ்வூர் மரங்களும் ஆகுதி வேட்கும் தகைய என மணந்துளதால் - அந்த ஊரிலே இருக்கின்ற மாமரங்கள் கூட வேள்வி செய்வதுபோல இருக்கின்றன என்று சொல்கிறார். சீர்காழிப் பதியினுடைய வயல் வளத்தைச் சொல்லும் போதே அங்கே திருவவதாரம் செய்தருளிய திருஞான சம்பந்தருடைய குலத் தொழிலாகிய வேள்வி செய்தலை இணைத்துத் சொல்கின்ற தன்மை சேக்கிழார் பெருமானுடைய தனிச் சிறப்பாகும்.

திருக்குறளை எடுத்தாளும் சிறப்பு

சேக்கிழார் பெருமான் திருக்குறளைப் பல இடங்களிலே எடுத்தாள்கின்றார். நம் தமிழ் நாட்டிலே திருக்குறள் தோன்றிய காலந் தொடங்கி இன்றுவரை எழுந்த நூல்கள் அனைத்தும் ஏதாவது ஒரு வகையில் திருக்குறளை எடுத்தாள்கின்றன.

ஏனைய நூலாசிரியர்கள் திருக்குறளை எடுத்தாள்வதற்கும், சேக்கிழார் பெருமான் அதனை எடுத்தாள்வதற்கும் நிறைய வேறு பாடுகள் உள்ளன. ஏனைய நூலாசிரியர்கள் திருக்குறளை எடுத்தாண்டிருந்தால் அது என்ன குறள் என்பது தெளிவாகப் புலப்படுமாறு இருக்கும். ஆனால் சேக்கிழார் பெருமான் எடுத்தாள்வது மிகவும் ஆழ்ந்து ஆய்ந்து நோக்கும் நுண்மாண் நுழைபுலம் உடைய வர்க்கு மட்டுமே புலப்படுமாறு இருக்கும். இதனை நாம் மேற் கொண்டு ஒழுகும் துறவற இயல்புக்கேற்ப ஓர் உதாரணத்தால் விளக்குவதுண்டு. அதாவது பிற நூலாசிரியர்கள் திருக்குறளை எடுத்தாள்வது திருச்செந்தூர்ப் பஞ்சாமிர்தம் போல இருக்கும். ஆனால் சேக்கிழார் பெருமான் எடுத்தாள்வது பழனிப் பஞ்சாமிர்தம் போல இருக்கும். அதாவது திருச்செந்தூர்ப் பஞ்சாமிர்தத்திலே பழம், சர்க்கரை, கற்கண்டு முதலானவை தனித்தனியாக இருக்கும். ஆயின்பழனிப் பஞ்சாமிர்தத்திலோ எது பழம், எது சர்க்கரை என்று

பிரிக்க முடியாதபடி ஒன்றோடு ஒன்று கலந்துவிட்டிருக்கும். அது போல இதர நூலாசிரியர்கள் எடுத்தாண்டிருப்பதில் எது குறள் என்பது தெளிவாகத் தெரியும். ஆனால் சேக்கிழார் பெருமானின் சொல்லாட்சியில் அதனைப் பிரித்துக் காண்பது சுலபமல்ல. ஆனால் திருக்குள் கருத்து முழுமையாக இருக்கும். “அகர முதல எழுத் தெல்லாம்” என்பதனைக் கூட எடுத்தாள்கின்றார். “அ” நிலை அரனார் வாழும் ஆனிலை என்னுங் கோயில்” “அ” என்ற எழுத்தின் தன்மை போல இருக்கின்ற இறைவன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஆனிலை என்னுங் கோயில் என்று கூறுகின்றார்.

மனுநீதி கண்ட சோழனுடைய வரலாற்றிலே, மனுவின் மகன் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதனை,

‘தவமுயன் றரிதிரில் பெற்ற
தனி இளங் குமரன் நாளும்
சிவமுயன் றடையும் தெய்வக்
கலைபல திருந்த ஓதிக்
கவனவாம் புரவி யானை
தேர்படைத் தொழில்கள் கற்று
பவ முயன்றதுவும் பேறே
எனவரும் பண்பின் மிக்கான்’

என்று சொல்கின்றார். இந்தப் பாட்டில்,

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

என்ற திருக்குறள் எடுத்தாளப்பட்டு இருக்கிறது. இக்குறளில் இருக்கின்ற ஒரு சொல் கூடப் பெரிய புராணப் பாடலில் இல்லை.

கலைபல என்பதனாலே	— கற்கக்
திருந்த ஓதி என்பதனாலே	— கசடறக்
படைத் தொழில்கள் என்பதனாலே	— கற்பவை கற்று
பவமுயன்றதுவும் பேறே எனவரும் பண்பில் மிக்கான் என்பதனாலே	— நிற்க அதற் குத்தக

என்பதும் பெறப்படும்.

எனவே இப் பெரிய புராணப் பாடலில் திருக்குறள் முழுமையாக இருக்கின்றது. ஆனால் வெளிப்படையாகப் பார்த்தால் தெரிவதில்லை.

கொங்கு நாட்டிற்குத் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் எழுந்தருளுகின்றார் ; திருச்செங்கோட்டுத் திருத்தலத்தை நாடிச் செல்கிறார்.

அது பனிக்காலம். பனிக்காலத்திலே அத் திருச்செங்கோட்டுத் திருமலை எப்படி இருக்கும் என்று சொல்லவருகிறார். அந்த மலையைப் பனி மூடியிருக்கிறது. தாமரை மலர்கள் எல்லாம் மலராமல் பனியினாலே மூடியிருக்கின்றன. அங்கே மலரிலே தேன் எடுக்க வண்டுகள் செல்கின்றன. அத் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருந்தால் தேனை உண்டு வந்திருக்கும். அவை கூம்பியிருந்ததாலே திரும்பி வந்து விடுகின்றன.

‘மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகம்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து’

என்ற திருக்குறளை—திருக்குறள் சொற்களை எடுத்து ஆளாமல் கருத்தைமட்டும் எடுத்துச் சொல்கிறார். அளிக் குலங்கள் சுளித்தகல அரவிந்தம் முகம் புலர-அரவிந்தம் முகம் மலர்ந்திருந்தால் அளிக் குலங்கள் சுளித்து அகன்றிருக்காது-தேனை உண்டு வந்திருக்கும். அதற்கு மேலே அவருடைய கற்பனைத் திறத்தாலே சொல்லுவார் அங்கே இருக்கின்ற நிலப்பரப்பில் அறுகு—அறுகம்புல் வளர்ந்திருக்கிறது. அப்புற்களின் நுளிகளிலே பனித்துளிகள் இருக்கின்றன. அவை பளிங்கு மணிகளை மரகதக் கொடியில் கோத்திருப்பது போன்றிருக்கின்றன. அத்திருச் செங்கோட்டுக் குன்றுகளை வெண்பனி மூடியிருப்பதனைப் பார்த்தால் குளிர்க்குப் பயந்து வெண்மையான போர்வைகளைப் போர்த்துக் கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றுகின்றன.

‘அளிக் குலங்கள் சுளித்தகல
அரவிந்தம் முகம்புலரப்
பளிக்குமணி மரகதவல்
லியிற்கோத்த பான்மை எனத்
துளித்தலைமெல் அறுகுபனி
தொடுத்தசையச் சூழ்பனியால்
குளிர்க்குடைந்து வெண்படாம்
போர்த்தனைய குன்றுகளும்’

என்று நயம்யடக் கூறுகிறார் சேக்கிழார் பெருமான்.

அமைச்சரின் அறிவுநலங் கூறல்

எந்தத் துறையைப் பற்றிய செய்தி வந்தாலும் அவ்வத் துறைகளுக்கேற்பக் கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறும் சிறப்பு சேக்கிழார் பெருமானுக்கே உரிய தனிச் சிறப்பாகும்.

மனுமுறை கண்ட சோழனின் அரண்மனையிலே ஒரு நாள், வாயிலில் கட்டியிருக்கின்ற ஆராய்ச்சி மணியின் ஓசை கேட்கிறது. அந்த ஓசையைக் கேட்ட அரசன் வெளியே வருகிறான். அமைச்சர் பெருமக்சளும் கவலையோடு வருகிறார்கள். முதலமைச்சரும் வருகிறார். மன்னனிடம் காவலர்கள் வந்து, “இறைவ! நின் கொற்ற வாயிலில்

(அது கட்டப்பட்டது முதல் இன்றுவரை யாரும் அடிப்பார் இன்மையினாலே) தூங்கிய மணியை, ஒரு பசு வந்து தன் கொம்புகளால் பிடித்திழுத்து அடித்தது” என்று கூறுகிறார்கள்.

அதைக் கேட்ட மன்னன் அருகில் இருந்த முதலமைச்சரை இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு நோக்கினான். முதிர்ந்த கேள்வியிற் சிறந்த வராகிய அத்தொல் நெறி அமைச்சர் முன்பே என்ன நடந்தது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டுள்ளார். மன்னனை நோக்கி வணங்கிக் கூறுகிறார் :

“வளவ! நின் புதல்வன் ஆங்கோர்
மணிநெடுந் தேர்மேல் ஏறி
அளவில் தேர்த்தானே சூழ
அரசலாம் தெருவில் போங்கால்
இளையஆன் கன்று தேர்க்கால்
இடைப் புகுந்து இறந்ததாகத்
தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து
விளைத்ததித் தன்மை” என்றான்.

இப்படியொரு தீய செயல் நிகழ்ந்து விட்டதே என்று கவலை யோடு நிற்கும் மன்னன் கேளாமலே, முகக்குறிப்பால் உணர்ந்து அமைச்சர் பதில் கூறுகிறார். முதல் எடுத்ததுமே “வளவ!” என்று கூறுகிறார். உன் மகன் உலாப் போந்தான். நாட்டிலே பஞ்சமும் பட்டினியும் மிகுந்திருந்தால் உலாப் போகக் கூடாது. ஆனால் உன் நாட்டிலே பஞ்சமும் பட்டினியும் மருந்துக்குக்கூடக் கிடையாது. எனவே அரசிளங்குமரன் உலாப் போந்ததில் தவறில்லை என்று கூறுகின்றவர் போல் “வளவ!” என்று கூறத் தொடங்குகின்றார். மேலும் அமைச்சர் கூறுகின்றார். “நின் புதல்வன் தேரிலே சென்றான். அத்தேர் சிறிய தேர் அல்ல; நெடுந்தேர். அது ஏராளமான மணிகள் கட்டப்பட்டுள்ள மணி நெடுந்தேர்; உயரமான நெடுந்தேர். ஆகையினாலே நீண்ட தொலைவில் வரும் போதே தேர் வருவது தெரியும். அவ்வாறன்றி வருகின்றவர்கள் கவனத்தை எங்காவது வைத்துக் கொண்டு வருவார்கள். அவர்கள் கவனத்தைத் தன்பால் ஈர்ப்பதற்காக அந்நெடுந் தேரிலே ஏராளமான மணிகள் கட்டப் பட்டுள்ளன. அது மட்டுமல்ல, அவன் தனியாகச் செல்லவில்லை. அளவில் தேர்த்தானே சூழச்சென்றான். மணிநெடுந்தேர் செல்லலாம்! நிறையத் தானே சூழவும் செல்லலாம்! ஆனால் மாடுகள் வருகின்ற தெருவிலே தேர்மீதேறி உலாப்போகலாமா என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஆனால் அரசகுமாரன் உலாப்போந்தது அரசன் உலாவருவதற்கு மட்டுமே உரிய “அரசலாந்தெரு!” ஆகவே உன் மகன் சென்றது தவறல்ல! இந்தப் பசு செய்தது தவறு? ஆம்! ஏன்? பசுவுக்கு எப்படித் தெரியும் தேர்வருகிறது என்று? பசுவுக்குத் தெரியும். ஆனால் தேர்க்காலில் சிக்கியதோ “இளைய ஆன் கன்று!” இளங்கன்று பயம் அறியாது! எனவே இவ்வளவு பெரிய தேர் வருகிறது. நாம் சென்றால் நசுக்கிவிடும் என்ற பயம் அந்த இளங்கன்றுக்கு இல்லை! அப்படியே

இளங்கன்று ஓடிவரும் போது தேரை நிறுத்த வேண்டியது தானே! முன்னால் சக்கரத்தில் வந்து விழுந்திருந்தால் அது ஓட்டுபவருடைய தவறு! பின்னால் சக்கரத்தில் வந்து விழுந்தால் அது வந்தவருடைய தவறுதானே! இனைய ஆன்கன்று வந்து தேர்க்கால் இடைப்புகுந்து இறந்தது! எனவே அரசுகுமாரனின் மேல் எந்த விதமான தவறும் இல்லை” என்று கூறுகிறார் அமைச்சர்.

இன்று இரண்டு வாகனங்கள் மோதிக் கொண்டால் வழக்கறிஞர் எடுத்துக் கூறுவது போல உன் மகன் சென்றதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை. ஒலி இருப்பது என்பதற்கு “மணித்தேர்” என்றும், நீண்ட தொலைவில் வரும் போதே தெரியும் என்பதற்கேற்ப “நெடுந்தேர்” என்றும், அரசுகுமாரன் சரியான பாதையில்தான் வந்தான் என்பதற்கு “அரசுலாந் தெரு” என்பதையும் காட்டி, அவன் தனியாகச் செல்லவில்லை “அளவில் தேர்த்தானை சூழச்” சென்றான் என்பதையும் காட்டி, இந்தக் கன்று இனைய ஆன் கன்று, அதுவும் “தேர்க்கால் இடைப்புகுந்தது” என்பதையும் காட்டி, இந்தச் செய்தியெல்லாம் இந்தப் பசுவுக்குத் தெரியாது; தன்னுடைய கன்று இறந்து விட்டதே என்று தளர்வுற்றதே தவிர, பசுவுக்கு இந்த நீதியெல்லாம் எப்படித் தெரியும்? எனவே அரசுகுமாரன் சார்பாக நின்று, அரசனின் முகக் குறிப்பறிந்து இத்துணைச் செய்தி களையும் தெரிவிக்கிறார் அமைச்சர்.

மனுமுறை கண்ட சோழனிடத்தில் அந்த முதலமைச்சர் எப்படிப் பேசினாரோ நமக்குத் தெரியாது. இரண்டாங்குலோத்துங் கனுடைய முதலமைச்சராக விளங்கிய சேக்கிழார் பெருமான் ஓர் அமைச்சராக நின்று பேசுகின்ற புலமை நமக்கு நன்கு புலப்படுகின்றது.

அமைச்சரின் விளக்கம் கேட்ட மனுமுறை கண்ட சோழன்,

‘மாநிலங்கா வலனாவான்
மன்னுயிர் காக்கும் காலை
தானதனுக்கு இடையூறு
தன்னுல்தன் பரிசனத்தால்
ஊனமிகு பகைத்திறத்தால்
கள்வரால் உயிர்கள் தம்மால்
ஆனபயம் ஐந்துநீர்த்து
அறங்காப்பான் அல்லனோ?’

என்று கூறுகிறார். மாநிலங் காவலனாவான் மன்னுயிர் காக்கும் காலை, தான் அதனுக்கு இடையூறு முதலில் தன்னால் வராமல் இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது தன் பரிசனத்தால் அதாவது அரசனது சுற்றத்தாரால், மூன்றுவது ஊனமிகு பகைத்திறத்தால், நான்காவது கள்வரால், ஐந்தாவது உயிர்கள் தம்மால் இடையூறுவராமல் ஆனபயம் ஐந்துங் காப்பான்தான் அறங்காப்பான் என்று மன்னவன் சார்பிலே நின்று பேசுகிறார்.

இப்படி ஒவ்வொரு துறையிலும் சேக்கிழார் கூறியிருக்கும் செய்திகள் அவருடைய நுண்மாண் நுழை புலத்தை நமக்கு வெள்ளிடைமலையாய் விளக்குவன.

பேசுந் திறம்

இன்று நாட்டிலே பார்க்கிறோம். ஒருவர் ஒரு செயலைச் செய்யச் சென்று வந்தால் என்ன ஆயிற்று என்று சொல்லாமல், தான்போனது தான் செய்தது என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள். சென்ற காரியம் என்ன ஆயிற்று என்பதை நமக்கு வெறுப்பு வரும்வரை சொல்லமாட்டார்கள். சேக்கிழார் பெருமான் எப்படிப் பேச வேண்டும் என்பதைப் பல வரலாறுகளில் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

அப்பூதியடிகளுடைய தண்ணீர்ப் பந்தலிலே ஒருவன் இருக்கிறான். அங்கு வந்தார் திருநாவுக்கரசர்! மந்தமாருதம் வீசும் குளிர்ச்சி பொருந்திய பந்தலுடன் அமுதம் போன்ற தண்ணீரும் வைத்திருப்பதைப் பார்த்தார். “திருநாவுக்கரசு” என்னும் தன் பெயர் எல்லாப் பக்கங்களிலும் அழகு பெறப் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதனைக் கண்டு சிந்தை வியப்புற்று, அத்தண்ணீர்ப் பந்தரில் இருப்பவனை நோக்கி, ‘இப்பந்தர் இப்பெயரிட்டு இங்கு அமைத்தார் யார்?’ என்று கேட்கிறார்.

அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் “ஆண்ட அரசு எனும் பெயரால் செப்பரும் சீர் அப்பூதியடிகளார் செய்தமைத்தார்! தப்பின்றி எங்கும் உள்ள சாலை, குளம், கா” என்றார்கள்.

“இதற்கு என்ன கருத்து?” என்று சிந்தித்து விட்டு, அங்கு நின்றவரை நோக்கி, “அவர் எவ்விடத்தார்?” என வினாவினார். அவர் எங்கேயிருக்கிறார் என்று கேட்டால் இங்கேயிருக்கிறார் என்று தானே சொல்லவேண்டும்?

“அவர் எங்கே இருக்கிறார்?”

“திங்களுரிலே இருக்கிறார்!”

“திங்களுர் எங்கே இருக்கிறது?”

“திங்களுர் இங்கே அருகில் இருக்கிறது?”

“அப்பூதியடிகள் இங்கிருந்து எப்போது போனார்?”

“இப்போது தான் போனார்!”

“அவர் எங்கே போனார்?”

“வீட்டிற்குத்தான் போனார்!”

“வீட்டிலே இருப்பாரா?”

“இருப்பார்”

“வீடு தொலைவில் இருக்கிறதா?”

“இல்லை! பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது!”

“அவர் என்ன குலத்தைச் சார்ந்தவர்?”

“துன்றிய நூல் மார்பர்!”

“அவர் எத்துணைக் காலமாக இவ்வூரில் இருக்கிறார்?”

“அவர் பரம்பரையாக இந்த ஊரில்தான் வசித்து வருகிறார்.”

சாதாரணமாக இவ்வளவு கேள்விகள் கேட்டால்தான் நமக்கு அவரைப் பற்றிய செய்திகள் முழுமையாகக் கிடைக்கும். ஆனால் அப்பூதியடிகளின் தண்ணீர்ப் பந்தரில் இருந்தவரை நோக்கித் திருநாவுக்கரசர், “அவர் எவ்விடத்தார்?” என்று மட்டுமே கேட்டார். கேட்டவுடனே வந்திருப்பவர் சிவனடியார், ஒருவேளை அவர் உள்ளக் குறிப்பு அவரைக் காணவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்கலாம். இருந்தாலும் அவரும் அதற்குத் தகுதியுடையவர்தான் என்று சிந்தித்துப் பதில் சொல்லுவான் போல, “துன்றிய நூல் மார்பர்! இத்தொல்பதியார்! மனையின்கண் சென்றனர்! இப்பொழுது! அதுவும் சேய்த்தன்று! நணித்து” என்று கூறுகிறார். அவர் அந்தணரில் மேம்பட்ட அப்பூதியடிகளார் என்பதைத் துன்றிய நூல் மார்பர் என்று கூறி, அவர் ஏதோ புதிதாக இந்த ஊருக்கு வந்து விளம்பரத்திற்காக இவ்வறத்தைச் செய்துள்ளார் என்று வந்தவர் எண்ணிவிடக்கூடாதே என்று கருதி, “இத்தொல் பதியார்” என்றும் கூறி, “மனையின்கண் சென்றனர்.” சென்றவர் இவ்வளவு பெருந்தகையாக, செல்வந்தராக இருப்பவர் வேறு எங்கேனும் சென்றிருக்கக் கூடும் என நினைத்து விடக்கூடாதே என எண்ணி, “மனையின்கண் சென்றனர்! இப்பொழுது! அதுவும் வெகு தொலைவில் இல்லை. பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது?” என்று கூறுகிறார். ஒரே ஒரு கேள்விதான் திருநாவுக்கரசர் கேட்டார்! அதற்கு இத்துணை விவரங்களையும் சொல்வதாகச் சேக்கிழார் பெருமான் அருளிச் செய்திருப்பது அவருடைய புலமையை நமக்குக் காட்டுகிறது.

நாவுக்கரசர் பெருமான் அப்பூதியடிகளாருடைய செழுமனையின் கடைத்தலையிலே நின்ற பொழுது ஓடோடிச் சென்று ஒருவன் அப்பூதியடிகளாரிடம் “ஒரு சிவன் அடியார் வந்திருக்கிறார்” என்று தெரிவிக்கிறான். அந்தச் செய்தியைக் கேட்டவுடனே, “நங்கள் பிரான் தமர்” “எனக் கேட்டு நண்ணினார், அப்பூதியடிகள்.

சென்று சொன்ன செய்திகளை எல்லாம் ஓர் ஆளை இடையிலே வைத்துக் கொள்ளாமல், ஆனால் ஓர் ஆள் சென்று சொன்னது போலக் காட்டுகிற திறமை இருக்கிறதே அது சேக்கிழாருக்கே உரிய சிறப்பு. “கேட்டு” நண்ணினார், என்பதனாலேயே ஒருவர் சென்று சொல்லக் கேட்டு நண்ணினார் என்ற விவரத்தை நமக்கு விளக்குகின்றார். “நம்முடைய தமர்” என்று சொன்னால் “உள்ளே வருக!” என்று சொல்லியிருப்பார். வேறு அலுவல் காரணமாக வந்திருப்பவர்

என்றால் “இருக்கட்டும் உணவுக்குப் பின் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று சொல்லியிருப்பார். “நங்கள் பிரான் தமர்” எனக் கேட்டதனாலே உடனே ஓடிவந்தார். “கடிதனைந்து வாசீசர் கழல் பணிய” என்று சொல்லுகின்ற தனிச் சிறப்பைக் காண்கின்றோம்.

எப்படிப் பேசவேண்டும்? எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதையெல்லாம் இன்றைய நாளிலும் தெளிவாகப் புரியும்படி கூறியிருப்பது சேக்கிழார் பெருமானுடைய தனிச் சிறப்பாகும்.

நாடக இயல்

அடுத்து நாடக பாணியாக அமைக்கும் பகுதிக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டை இங்கே காணுவோம்.

திருநாவுக்கரசரை நின்றறையிலே அடைத்து விட்டார்கள். நின்றறையிலே வைத்து நெருப்பு வைத்து ஏழு நாள் அடைத்து விட்டார்கள். ஏழாவது நாள் சென்று கதவைத் திறக்கிறார்கள். அந்த இடத்திலே ஏழு நாள் களாகத் திருநாவுக்கரசர் உள்ளே இருக்கிறாரே சுண்ணாம்புச் சூனையிலே வாடி, வதங்கி, வெந்திருப்பாரே! என்று நாம் எண்ணுவோம்.

சேக்கிழார் பெருமான் அதைக் காட்டுகின்ற பொழுது, எப்படியிருந்தார் திருநாவுக்கரசர்? “ஆனந்த வெள்ளத்து இடைமுழ்கி”க் குளித்துக் கொண்டிருந்தார். எங்கே குளித்தார்? வெள்ளத்திலே குளித்தார்! கிணற்றுத் தண்ணீரிலே அல்ல! அந்த வெள்ளத்திலும் ஓரத்திலே நின்று அள்ளித் தெளித்துத் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனந்த வெள்ளத்தின் இடையிலே முழுகிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு உண்ண உணவு? “அம்பலவர் தேனுந்து மலர்ப்பாதத்து அமுதுண்டு.” ஆடுகின்ற அம்பலவாணருடைய குஞ்சித பாதமாகிய தாமரைத் திருவடியிருக்கிறதே, அந்தச் செந்தாமரைத் திருவடியிலே இருந்து சொட்டுகின்ற பேரின்பத்தேனை உண்டு கொண்டே இருந்தார். ஏழுநாள் குளிக்கவில்லை என்றும், உண்ணவில்லை என்றும் நாம் எண்ணிவிடக் கூடாது; ஆனந்த வெள்ளத்தில் முழுகி, அமுது உண்டுகொண்டிருந்தார். உண்டுகொண்டே இருந்தால் மடி-சோம்பல் வந்துவிடுமே? உண்ட களைப்புத் தொண்டனுக்கும் உண்டு” என்று சொல்வார்களே? இல்லை. அவர் தெளிவாகவே இருந்தார். மலர்ப் பாதத்து அமுதுண்டு “தெளிவெய்தி” ஊனந்தான் இலராகி, உவந்திருந்தார் தமைக் கண்டே, “ஈனந்தங்கியதிலதாம், என்ன அதிசயம்?” என்றார்.

“ஒரு ஊனமும் இல்லாமல் இருக்கிறாரே! என்ன அதிசயம்!” என்று வியந்தார்கள் சமணர்கள் எல்லாரும்.

நேராகப் பார்த்தால் இப்படிப் பொருள். நாடக பாணியிலே வைத்துக்கொண்டு ஏழுநாள்களாக நின்றறையிலே இருக்கிறார்

நாவுக்கரசர். சமணக் குருமார்கள் அனைவரும் ஏழாவது நாள் வந்து நீற்றறையைத் திறக்கிறார்கள். அந்த நீற்றறைக்கு இரும்புக் கதவு போட்டு, முறுக்கியிருக்கின்ற மரை போட்டதாகிய தானைப் போட்டிருந்தார்கள். “திருகு கருந்தாள் கொளுவி” இரும்புத் தானை திருகு கருந்தாள், மரை போட்டதாகிய இரும்புத்தாள். அதனைத் திறந்து, அனைவரும் ஒரே சமயத்தில் பார்க்க முடியாது! ஒருவர்தாம் பார்க்கலாம். ஒருவர் தலையை உள்ளே நீட்டிப் பார்த்துவிட்டு “என்ன அதிசயம்!” என்கிறார். திருநாவுக்கரசர் வெந்து சாம்பராகி இருப்பார் என எண்ணிப் பார்த்தவருக்கு, எவ்வித ஊனமும் இன்றி, ஆசையில் ஆராவமுதை அடி வணங்கி இனிதிருப்பதைக் கண்டதும், “என்ன அதிசயம்?” என்கிறார். திறந்தவரைப் பார்த்து மற்றச் சமணர்கள், “ஈனந்தங்கியதா?” என்று கேட்டார்கள். திறந்து பார்த்தவர் சொன்னார், “இலது” என்று. பின் ஒவ்வொருவரும் எட்டிப் பார்த்து “ஆம் என்ன அதிசயம்” என்றார்கள். நாடக பாணியிலே வைத்து, திறந்தவருடைய முகக்குறிப்பைப் பார்த்து மற்றவர்கள், “ஈனந்தங்கியதா?” என்று கேட்க, அவர் “இலது” என்று பதில் கூற, ஒவ்வொருவரும் எட்டிப் பார்த்து “ஆம்! என்ன அதிசயம்!” என்கிறார்கள்.

இந்த நேரத்தில் மகேந்திரவர்ம பல்லவன், “போனவர்கள் வரவில்லையே, அங்கு திருநாவுக்கரசர் வெந்தசாம்பல் இருக்கிறதா? எப்படி இருக்கிறது?” என்று காணவேண்டும் என்ற துடிப்போடு வருகிறான். வருகின்றபோது இவர்கள் “என்ன அதிசயம்? என்ன அதிசயம்?” என்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்தப் பல்லவனுக்கு இவர்கள் தங்களைக் காட்டிக்கொடுத்துவிடக் கூடாது என்று எண்ணியிருக்கிறார்களோ அவன் வருகிறான். அந்தச் சத்தம் பல்லவனுடைய காதிலே விழுந்திருக்கும் என்பதை அறிந்த, நீற்றறையைத் திறந்தவன், பல்லவமன்னனுக்கு உணர்த்தவேண்டும் என்று கருதி “அதிசயம் அன்று! இது முன்னம் அமண் சமயத்தில் இருந்தபோது கற்றுக் கொண்ட சாதகத்தால் இது செய்து பிழைத்திருந்தான்” என அரசனிடம் கூறுகிறான்.

அடுத்த பாட்டு அப்படியே தொடர்ச்சியாக வருகிறது. சேக்கிழார் அந்த நாடக அமைப்பிலேயே வைத்து மகேந்திரவர்மன் வந்து கொண்டிருப்பது போலவும், வந்ததனாலே அந்தப் பேச்சை மாற்றுவது போலவும், ‘என்ன அதிசயம் என்றார்’ என்று முதல்பாட்டிலே முடித்தார். அடுத்த பாட்டின் தொடக்கத்தில் “அதிசயம் அன்று! முன்னை அமண் சமய சாதகத்தால் இது செய்து பிழைத்திருந்தான் என வேந்தர்க்கு உரைசெய்து” என்று அருளிச் செய்கிறார்.

இது ஒன்றும் அதிசயம் இல்லை. சமணசமயத்திலே தருமசேனராக இருந்த பொழுது நம்முடைய மந்திரங்களையெல்லாம் முறையோடு துறைபோகக் கற்றுக் கொண்ட சாதகத்தால் இது செய்து பிழைத்திருந்தான். “சமண சமயத்திலே இதற்கெல்லாம் மந்திரங்கள்

இருக்கின்றன” என்று நாடக பாணியிலே அமைத்துக் காட்டுவதைக் காண்கின்றோம்.

அகப்பொருள்

அடுத்து, சேக்கிழார் பெருமான் அகப்பொருள் துறையிலே சொல்லுகின்ற காட்சிகள் பல இருக்கின்றன. பெரிய புராணத்திற்குக் காப்பிய நாயகர் சுந்தரர். பெருங்காப்பியம் என்ற இலக்கண வகையில் அமைந்த பெரியபுராணத்தில் காப்பியத் தலைவராக அமைந்தவர் சுந்தரர். தன்னேரில்லாத் தலைவர் என்பதற்கு ஏற்ப அவர் அழகே வடிவமாகத் திருக்கயிலாயத்தில் இருந்தவர். ஆலகால நஞ்சை வேறு யாரும் கண்டு அஞ்சி நிற்கின்ற வேளையில், சிவபெருமான் ஆணையிட, எல்லாரும் கண்டு அஞ்சுகின்ற அந்நஞ்சை உண்ணுகின்ற அளவுக்குச் சிறு உருண்டையாக்கி எடுத்துக்கொண்டு வந்த மிகுந்த அருளாற்றல் உடையவர் சுந்தரர். அதனாலேயே ஆலால சுந்தரர் என்று பெயர் பெற்றவர்.

அதே போல அம்மையின் அழகுக் கோலத்துடன் இருப்பவர்கள் கமலினி, அனிந்திதை. அவர்கள் இந்த மண்ணுலகத்திலே வந்து, தன்னேர் இல்லாத் தலைவியராக விளங்குகிறார்கள். தன்னேரில்லாத் தலைவராகிய சுந்தரரைக் காப்பிய நாயகராகவும், தலைவியராகிய, பரவை நாச்சியார் சங்கிலி நாச்சியார் இருவரையும் நாயகிகளாகவும் கொண்டு பெருங்காப்பியமாக அமைந்தது பெரிய புராணம்.

பெரிய புராணத்திலே ஊடல் கூடல் எல்லாம் இயல்பாக வருகின்றன. ஊடல் காரணமாகச் சிவபெருமானே இரண்டு தடவை தூது போகின்றார். “பரவை மனைமீதில் அன்று ஒருபொழுது தூது சென்ற பரமன்” என்பார் அருணகிரிநாதர். இப்படி இயல்பாகப் பெருங்காப்பிய இலக்கணம் பெரிய புராணத்திற்கு அமைந்திருக்கிறது. அதற்காகச் சம்பவங்களைக் கூட்டிச் சொல்லவில்லை.

சேக்கிழார் பெருமானுடைய பெரிய புராணத்திலே காப்பிய நாயகராக இருக்கின்ற சுந்தரர் பரவையாரைக் காணுகின்ற காட்சியும், அதே போலப் பரவையார் சுந்தரரைக் காணுகின்ற காட்சியும் அற்புதமானவை.

சுந்தரர் பரவையாரைக் காணுகின்ற நேரத்தில், அக்காட்சியை அருளிச் செய்த சேக்கிழார் பெருமான் ஒரே பாட்டில் ஏழு பரவைகளை அமைக்கின்றார். பேர்பரவை என்று தொடங்குகிறார். ஏழு பரவையாகவும் வைக்கலாம். அதனைச் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளலாம். வேறு வகையாகப் பிரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம்.

‘பேர்பரவை பெண்மையினில்
 பெரும்பரவை, விரும்பல்குல்
 ஆர்பரவை அணிதிகழும்
 மணி முறுவல் அரும்பரவை
 சீர்பரவை ஆயினுள்
 திருவுருவின் மென்சாயல்
 ஏர்பரவை இடைப்பட்ட
 என்ஆசை எழுபரவை’

என்று எழுபரவைகளை வைக்கின்றார். பரவை என்ற சொல்லைக் கடலாக வைத்துக்கொண்டு ஏழும் கடலாக இருக்கின்றது. பேரிலே மட்டும் அவர் பரவையல்ல, என்று சொல்கிறார். அதைச் சேர்த்தும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பேர் பரவை பெண்மையினில், அவருடைய பெண்மைத் தன்மையினில் வைத்து எண்ணினால், தெய்வ லோகத்திலே இருக்கின்ற பெரு உம்பர் அவை விரும்புகின்ற அல்குல் ஆர் பரவை. தெய்வ உலகில் இருக்கின்ற அரம்பையர்கள் எல்லாம் விரும்புகின்ற அழகை உடைய தலை. சீர் பரவை ஐயாயினுள். சீர் பரவுகின்ற தலைவியாக விளங்குகின்றாள். அணிதிகழும் மணிமுறுவல் அரும் பரவை! அரும் பரவை என்றும், அரும்பு போன்று இருக்கின்றது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இப்படி இரண்டிரண்டு வகையாகச் சொல்லுகின்ற வகையிலே அப்பாட்டில் ஏழு பரவைகளை அமைத்துக் காட்டுகின்றார்.

சுந்தரர் பரவையாரைக் காணுகின்ற பொழுது எண்ணுகின்ற எண்ணமும் பரவையார் சுந்தரரைக் காணுகின்ற பொழுது எண்ணுகின்ற எண்ணமும், இருகாட்சிகளும் “ஐயம்” என்ற எண்ணமும் மிக அமைப்பாகச் சேக்கிழார் பெருமான் காட்டுகிறார். அகப்பொருள் துறையிலும் அவர் வல்லவர் என்பதற்காக இதனை நினைவு படுத்துகின்றோம்.

சுந்தரர் பரவையாரைக் காணுகின்ற பொழுது,

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ ?
 காமன்தன் பெருவாழ்வோ ?
 பொற்புடைய புண்ணியத்தின்
 புண்ணியமோ ? புயல் சுமந்து
 விற்குவளை பவளமலர்
 மதிபூத்த விரைக் கொடியோ ?
 அற்புதமோ ? சிவனருளோ ?
 அறியேன்” என்றதிசயித்தார்.

இதைச் சாதாரணமாகப் பொருள் கொண்டால் “கற்பகமரத்தில் இருக்கின்ற பூங்கொம்போ? மன்மதனுடைய பெரிய வாழ்வோ? சிறப்பு மிக்க புண்ணியத்தினுடைய புண்ணியமோ? கூந்தலாகிய

புயலைச் சுமந்து, வில்லாகிய புருவத்தோடு, குவளையாகிய கண்ணோடு, பவளமாகிய வாயோடு, மதியாகிய முகத்தோடு, விளங்குகின்ற பூங்கொடியோ? அற்புதமோ? சிவனருளோ? அறியேன்!" கடைசியிலே அவருடைய உள்ளத்தில் இருப்பவர் சிவபெருமான் ஆகையினாலே சிவன் அருளோ? என்ற ஐயமும், வியப்பும் கொள்ளுகிறார் சுந்தரர்.

அதே போலப் பரவையார் சுந்தரரைக் காணுகின்ற பொழுது, "நீனைத்தவுடனே வந்து அருள் செய்கின்றவன் முருகப்பெருமான். ஆகையினாலே முன்னே வந்து அருள் செய்யும் முருகனோ? இல்லை அவர் இங்கு வந்திருக்கமாட்டார். பெருகும் ஒளியால் தனக்கு ஒப்பார் இல்லாத மன்மதனோ? தாரணிந்த நெஞ்சினே உடைய விஞ்சையனோ? இல்லை இல்லை, என்னுடைய கவனத்தைத் தன்பால், இழுப்பவனாக விளங்குவதால், மின்னலை நிகர்த்த சிவந்த சடாமகுடம் தாங்கிய அண்ணலாகிய சிவபெருமானின் உண்மையான அருள் பெற்றவனாகவே இருத்தல் வேண்டும்? என்ன அதிசயம். என் மனத்தை மாற்றுகின்ற இவன் யாரோ?" என்று எண்ணுகிறார் பரவையார்.

இந்த இரண்டு பேரும் எண்ணுகின்ற எண்ணத்திலே தனித் தனியாகப் பார்த்தாலும் ஒரு காட்சி; இணைத்துப் பார்த்தாலும் ஒரு காட்சி.

பரவையார் கடவுள் முருகனே வந்து எதிர் தோன்றுகிறானே என்று எண்ணுகின்ற அதே நேரத்தில், சுந்தரர் கற்பக மரத்தின் நீழலிலே இருக்கின்ற தெய்வயானை அம்மையாரோ? என எண்ணுகின்றார்.

பெருகிவரும் ஒளியால் தன்னேரில்லா மன்மதனாக இருக்குமோ என எண்ணுகின்றார் பரவையார். காமன்தன் பெரு வாழ்வாகிய ரதியோ? என நீனைக்கின்றார் சுந்தரர்.

பரவையார் "விஞ்சையனோ?" என எண்ணுகின்ற பொழுது, சுந்தரர் "புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ? என எண்ணுகின்றார். சிவபெருமானுக்கே ஆட்பட்டிருக்கின்ற என் உள்ளத்தைத் திரிய வைப்பதனாலே இவன் செஞ்சடை அண்ணலின் அருள் பெற்றவனாகவே இருக்கவேண்டும்" என்று எண்ணுகின்ற பொழுது, சுந்தரர் "சிவனருளோ?" என்று எண்ணுகின்ற காட்சியைக் காணுகின்றோம். இப்படி ஒரே நேரத்தில் இருவரும் கலந்து எண்ணுகின்ற தன்மை ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றமைபோலச் சேக்கிழார் அமைக்கிறார்.

அகச் சான்றுகள்

சேக்கிழார் பெருமான் திருமுறைகளை மிக ஆய்ந்து தெளிந்துதான் பெரிய புராண நிகழ்ச்சிகளை அமைக்கிறார். எந்த ஒரு வரலாற்றையும் பெ—4.

அகச்சான்றில்லாமல் சேக்கிழார் சொல்லுவதில்லை. சேக்கிழார் கூறுகின்ற எல்லா வரலாறுகளுக்கும் அகச்சான்றுகள் இருக்கின்றன.

திருநாவுக்கரசருடைய வரலாற்றில் கல்லிலே கட்டிக் கடலிலே போட்டார்கள் என்பதற்கு,

“கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலில் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச்சி வாயவே”

என்ற பதிகந்தானே சான்று என்ற வினா எழலாம். “கல்லிலே கட்டிக் கடலிலே போட்டாலும் நல்ல துணையாவது நமச்சிவாயவே!” என்று கூறுவதனால் மட்டும் ஒரு நிகழ்ச்சியை அமைத்திருப்பாரா? சேக்கிழார் என்ற ஐயம் எழலாம். ஆனால் சேக்கிழார் அப்படிக்கதை சொல்லுகின்றவர் அல்லர்.

வேறு ஒரு பாடலில் திருநீலக்குடித் தேவாரத்தில் தெளிவாகச் சொல்லுகின்றார் திருநாவுக்கரசர். அதை வைத்துக் கொண்டுதான் சேக்கிழார் பெருமான், கல்லிலே கட்டிக் கடலிலே போட்ட நிகழ்ச்சியை அமைக்கின்றார்.

‘கல்லினோடு எனைப் பூட்டி அமண்கையர்
ஒல்லை நீர்ப்புக நூக்கஎன் வாக்கினால்
நெல்லு நீள்வயல் நீலக்குடி அரன்
நல்ல நாமம் நவிற்றிஉய்ந் தேனன்றே!’

என்று தெளிவாகத் திருநாவுக்கரசர் கூறியிருக்கும் அகச்சான்றை வைத்துக்கொண்டுதான் சேக்கிழார் பாடியருளுகின்றார்.

இதே போல, பாற்சோற்றிலே, நஞ்சு கலந்து கொடுத்த செய்தியை வேறொர் இடத்திலே திருநனிபள்ளித் தேவாரத்திலே,

‘வஞ்சனைப் பாற்சோறுக்கி
வழக்கிலா அமணர்தந்த
நஞ்சமுதாக்கு வித்தார்
நனிபள்ளி அடிகளாரே!’

என்று தெளிவாகச் சொல்லுகின்றார். இதை வைத்துக் கொண்டுதான் பாற்சோற்றிலே நஞ்சு கலந்து கொடுத்த வரலாற்றை அமைக்கின்றார் சேக்கிழார்.

தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் பல கிடைக்கவில்லை. வரலாற்று முறையிலே அந்தத் தலத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார் என்ற சான்று கிடைக்கிறது சேக்கிழாருக்கு. அந்தச் செய்தியைச் சொல்லுகிறார். சுந்தரர் முதன் முறையாகச் சிதம்பரத்திற்குச் சென்றிருக்கிறார். அப்போது அவர் பாடிய பதிகங்கள் கிடைக்கவில்லை.

‘ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம் ஒரு மூன்றும்
திருந்து சாத்துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெரும் கூத்தின்
வந்த பேரின்ப வெள்ளத் துள்தினைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்.’

இப்படி மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தவர் பதிகம் பாடித்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் பதிகங்கள் கிடைக்கவில்லை. சுந்தரர் பாடிய ஒரு பதிகம் உண்டு திருத்தில்லைக்கு! அது பேருருக்குச் சென்று வந்த பின் இரண்டாந் தடவையாகச் சிதம்பரம் வந்தபோது பாடியது. மடித்தாடும் அடிமைக் கண் என்ற பதிகத்தில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பேருரைக் குறிப்பிடுகிறார்.

.....மீகொங்கில்
அணி காஞ்சிவாய்ப்
பேரூர் பெம்மாளைப்
புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தே
பெற்றாமன்றே!”

என்று பாடியருளுகின்றார்.

“மேற்குக் கொங்கில் காஞ்சிமா நதியின் கரை ஓரத்தில் இருக்கிற பேரூர் பெருமாளைப் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தே பெற்றும் அன்றே” என்று குறிப்பிடுவதனால் இரண்டாவதாகத் திருத்தில்லைக்குச் சென்ற பொழுது பாடியது என்று அந்தப் பாடலைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆனாலும் முதல் தடவை வந்தபோது பாடியிருக்க வேண்டும். அதைச் சொல்ல வருகின்ற சேக்கிழார்,

“தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியாய் உன்றன்
திருநடம் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே எனக்கு
வாலிதாம் இன்பமாம்” என்று
கண்ணில் ஆனந்த அருவிநீர் சொரியக்
கைம்மலர் உச்சிமேற் குவித்து
பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம்
பாடினார் பரவினார் பணிந்தார்’

என்று அருளி, அந்தப் பதிகம் கிடைக்கவில்லை என்பதைப் “பண்ணினால் நீடி அறிவரும் பதிகம் பாடினார்; பரவினார்; பணிந்தார்!” என்று கூறியருளுகிறார். அறிவரும் பதிகம் என்றால் இப்போது கிடைக்காத பதிகம் என்றும் பொருள் கொள்ளும்படி, அந்தப் பதிகம் எப்போது பாடினார் என்பதைத் தேவாரத்தினை

எவ்வளவு ஆழ்ந்து படித்து அனுபவித்துச் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தை அருளிச் செய்திருக்கின்றார் என்பது புலனாகும்.

‘மண்ணில் நல்லவண்ணம்’ என்ற பதிகம் அனைவருக்கும் தெரியும்; அந்தப் பதிகம் கழுமல வளநகராகிய சீகாழிக்கு அருளிச் செய்தது என்பதும் எல்லாருக்கும் தெரியும். இருந்தாலும் அதனைச் சேக்கிழார் பெருமான் மதுரையிலே அருளிச் செய்தது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மதுரையிலே பாண்டியன் சைவன் ஆன பின்பு நின்ற சீர் நெடுமாறனுடைய அவையிலே அடியார்கள் புடைதழு அமர்ந்திருக்கின்றார் திருஞானசம்பந்தர். அவருடைய தந்தையாராகிய சிவபாத இருதயர், பல திருத்தலங்களை வணங்கி, மதுரைச் சொக்கலிங்கப் பெருமானையும் வழிபட்டு, திருஞானசம்பந்தரைக் காணச் செல்கின்றார்.

அன்பர்கள் முன்னே சென்று தந்தையார் வந்திருக்கிறார் என்று சொன்னார்கள். தந்தையார் என்றவுடனே பெற்றெடுத்த இந்தத் தந்தையாரைவிட, அழும்போது அணைத்துக் கொண்ட அந்த அப்பாவின் நினைவு வந்தது. பெற்றெடுத்த அப்பாவாகிய சிவபாத இருதயர் உள்ளே வர, வந்த அப்பாவை நோக்கி, நலம் வினாவுகிறார். “அம்மா அப்பா நலமா” என்று கேட்கிறார்.

அப்பா வந்திருக்கிறார். “அம்மா நலமா” என்று கேட்டால் போதும்? அம்மா அப்பா நலமா என்று கேட்டதால், “எனக்குப் பால் கொடுத்த அம்மையும் அப்பனும் நலமா?” என்றுதானே பொருள்?

‘மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் வைகலும்
எண்ணில் நல்லகதிக்கு யாதுமோர் குறைவிலை
கண்ணில் நல்லஃதுறும் கழுமல வளநகர்ப்
பெண்ணின் நல்லாளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே!’

இங்கே “ஏ” காரம் அசை அல்ல. வினாவுக்குறியாக அமைந்தது. பெரிய பல நூல்களில் கூட எத்துணையோ சொற்கள் அசையாக இருக்கின்றன. சேக்கிழார் பெருமானுக்கு ஞானசம்பந்தருடைய சொற்களில் “ஏ” என்பதைக்கூட அசையாகத் தள்ளிவிட விருப்ப மில்லை. “பெருந்தகை இருந்ததே?” என்று அப்பாவைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

‘போதையார் பொற்கிண்ணத்து அடிசில் பொல்லாதெனத்
தாதையார் முனிவுறத் தான் எனை ஆண்டவன்
காதையார் குழையினன் கழுமல வளநகர்ப்
பேதையார் அவளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே?’

என்று நலம் வினாவுவதாக அங்கே அருளிச் செய்கின்றார். ஒரு பதிகத்தை எப்போது எந்த இடத்திலே பாடியிருக்க வேண்டும் என்பதை நுணுகியாய்ந்து வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை அமைத்திருப்பதிலேயிருந்து அவருடைய நுண்மாண் நுழைபுலம் நமக்கு விளக்கமாகத் தெரிகின்றது.

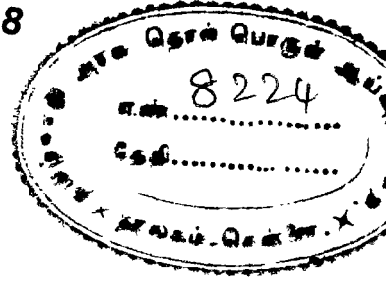
இந்த வகையில் இப்போது பெரிய புராணத்தில் கவிநலம் என்பதில், பெரிய புராணத்தின் பெயர்ச்சிறப்பும், பெருமையும், “உலகெலாம்” என்ற பாடலின் அமைப்பும், சீரின் சிறப்புக்கு, “மாதர் நாறு பறிப்பவர்” என்ற பாடலும், “மண்டு புனல்” என்று தொடங்கும் பாடலும், “பத்தியின் பாலராகி” எனவருகின்ற பாடலும் அமைந்திருக்கின்ற தன்மைகளும், கற்பனை வளத்துக்கு, “கருங்கதலி,” “கடைஞர் மிடை,” “பரந்தவினை” எனத் தொடங்கும் மூன்று பாடல்களின் சிறப்பும், திருக்குறளை எடுத்தாளும் சிறப்புக்கு, “தவமுயன்று!” “அளிக்குலங்கள்” எனும் பாடல்களும், அமைச்சரின் அறிவு நலங்கூறலுக்கு “வளவ! நின் புதல்வன்” என்ற பாடலும், பேசும் திறத்திற்கு, அப்பூதியடிகள் வரலாற்றில் திருநாவுக்கரசர் எழுந்தருளி அவரைச் சந்திக்கின்ற நிகழ்ச்சிகளும், நாடக இயலாக அமைந்ததற்கு “ஆனந்த வெள்ளம்” என ஆரம்பிக்கின்ற பாடலையும் அகப்பொருளுக்குப் “பேர் பரவை” கற்பகத்தின்,” “முன்னே வந்து” எனும் பாடல்களும் அகச்சான்றுக்கு அமைவான தேவாரத் திருப்பதி கங்களைத் துணைக்கொண்டு வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை அமைத்திருக்கும் திறமும், சேக்கிழார் பெருமானின் பேரறிவு நிறைந்த கவி நலத்திற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைந்துள்ளன.

‘பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த
புகலியர்கோன் கழல்போற்றி !
ஆழிமிசைக் கல்மிதப்பில்
அணைந்தபிரான் அடிபோற்றி !
வாழிதிரு நாவலூர்
வன்றெண்டர் பதம்போற்றி !
ஊழிமலி திருவாத
ஆர்த்திருத் தாள்போற்றி !’

‘தில்லைவா முந்தணரே
முதலாகச் சீர்படைத்த
தொல்லையதாம் திருத்தொண்டத்
தொகையடியார் பதம்போற்றி !
ஒல்லையவர் புராணகதை
உலகறிய விரித்துரைத்த
செல்வமலி குன்றத்தூர்ச்
சேக்கிழார் அடிபோற்றி !’

— உமாபதிசிவாசாரியர்

அச்சில் வாரா அருந்தமிழ் — 8

மேருமந்தர மாலை

பதிப்பாசிரியர் :

மு. சண்முகம் பிள்ளை

தமிழ் விரிவுரையாளர்,
திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பகுதி,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
1978

முதற்பதிப்பு : 1978.

இதுவரை வெளிவந்த அருந்தமிழ் நூல்கள் :

1. அப்பாண்டை நாதர் உலா
— தமிழாய்வு I, 1972.
2. நாககுமார காவியம்
— தமிழாய்வு II, 1973.
3. திருமேற்றிசை அந்தாதி
— அப்பாண்டை நாதர் உலாவின் தனி வெளியீட்டுப் பிற்சேர்க்கை, 1974.
4. ஈனமுத்துப் பாண்டியன் கதை
— தமிழாய்வு III, 1974.
5. அடிமதிக்குடி அய்யனார் பிள்ளைத்தமிழ்
— தமிழாய்வு IV, 1975.
6. மெய்ம்மொழிச் சரிதை
— தமிழாய்வு VI, 1977.
7. சேலம் தாலந்தீர்த்த செழியன் மஞ்சரி
— தமிழாய்வு VII, 1978.

முகவுரை

அம்மாணையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

அம்மாணை என்பது மகளிர் விளையாட்டில் பிறந்து, காலப் போக்கில் சிற்சில மாறுதல்களைப் பெற்றுப் பின்னாளில் மகளிர்க்கான கதைப்பாடலாக உருவெடுத்துள்ளது. அம்மாணைப் பாடல்கள் என்னும்போது, அம்மாணை விளையாட்டிலே பெண்கள் பாடும் பாடல்கள் என்பதனோடு, மகளிர் பொழுதுபோக்காக வாசிக்கத்தக்க எளிய நடையில் அமைந்த கதைப்பாடல்களையும் குறிக்கும். எனினும், நாளடைவில் அம்மாணைப் பாடல் என்பது கதைப்பாடலின் வேற்றுப்பெயராகவே நிலைத்துவிட்டது.

அம்மாணை—சொற்பொருள் வழக்கு

முதற்கண் அம்மாணைப் பாட்டின் பிறப்பினைச் சற்று நோக்கிப் பின்னாளில் வளர்ந்து பெருகிய அம்மாணைக் கதைப்பாடல்களுக்கு வருவோம்.

‘அம்மாணை’ என்பது தாய் என்னும் பொருள் தருவது. அம்மாணை என்பது அம்மாணை என்பதன் விளியாகக் கொள்ளல் தரும். இச்சொல் ஈறு தீர்ந்து ‘அம்மானாய்’, ‘அம்மாணை’ எனவும் வரும். பெண்கள் கையால் காய்களை வீசியெறிந்து ஆடும் விளையாட்டையும், அதற்குப் பயன்படுத்திய காய்களையும், அவ்விளையாட்டில் அவர்கள் பாடிய பாடல்களையும் குறிக்க ‘அம்மாணை’ என்பது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை இலக்கிய வளர்ச்சியில் நாம் காணலாகும்.

அம்மாணை ஆடிடம்

அம்மாணை விளையாட்டை இளம்பெண்கள் தங்கள் இல்லங்களிலும் தெருவீதிகளிலும் விளையாடுவது வழக்கம்.

‘அம்மாணைதம் கையில் கொண்டு அங்கு அணியிழையார்
தம்மணையில் பாடும் தகையேலோர் அம்மாணை’

(சிலப். வாழ்த்துக். 20)

எனவரும் சிலப்பதிகார அடிகள் பெண்கள் தம் வீடுகளில் அம்மாணை விளையாடுதலைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஓட்டக்கூத்தர் பாடிய விக்கிரம சோழன் உலாவில் பெண்கள் வீதி போந்து விளையாடுவது சுட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

‘பொன்னின் புகார் முத்தின் அம்மனையும், தென்நாகை
நன்னித் திலத்தின் நகைக் கழங்கும் — சென்னிதன்
கொற்கைக் குளிர்முத்த வல்சியும் சோறடுகை
கற்கைக்கு வேண்டுவன கைப்பற்றிப் — பொற்கொடியார்
வீதி புகுந்து விளையாடும் எல்லைக்கண்—’

என்பது ஒட்டக்கூத்தர் வாக்கு. தெருவீதியில் பெண்கள் கூடி அம்
மனை, கழங்கு, சிறுசோறடுதல் என்னும் விளையாட்டுகளில் ஈடுபடும்
காட்சியை இங்குக் காண்கிறோம்.

அம்மாளை ஆடியவகை

அம்மாளையாடலைப் பெண்கள் எவ்வெவ்வகையாக நிகழ்த்தினர்,
எம்முறையில் நிகழ்த்தினர் என்பன போன்ற செய்திகள் குறித்து
இனிப் பார்ப்போம். இவ்விளையாட்டு இப்பொழுது வழக்கின்றி
இருப்பதால் இஃது இவ்வாறுதான் அமைந்திருந்தது என்று அறுதி
யிட்டுக் கூறுவதற்கு இல்லை. ஏதாவது ஒருபொருளை மேலே தூக்கி
எறிந்து பிடித்துக்கொண்டு வரும்போது, ‘என்ன அம்மாளை விளை
யாட்டு?’ என்று நாஞ்சில்நாட்டில் முதுவோர் வாயில் தோன்றுவ
துண்டு. காய்களை மேலே எறிந்து பிடிப்பதுதான் அம்மாளை ஆட்டம்
என்பதனை அம் முதுவோர் வாய்ச் சொல் விளக்கும். ‘அம்மாளை தம்
கையில் கொண்டு பெண்கள் தம் வீடுகளில் விளையாடினர்’ எனவரும்
சிலப்பதிகாரக் குறிப்பினால் அம்மாளைக் காய்களைக் கைகளில் பற்றி
விளையாடினர் என்பது தெளிவு.

அம்மாளையாடும் பெண்கள் எத்தகைய நிலையிலிருந்து ஆடிப்
பாடினர் என்பதனை,

‘கையார் வளைசிலம்பக் காதார் குழைஆட,
மையார் குழல்புரள, தேன்பாய, வண்டுஒலிப்ப,
செய்யானை வெண்ணீறு அணிந்தானை, சேர்ந்தறியாக்
கையானை எங்கும் செறிந்தானை அன்பர்க்கு
மெய்யானை அல்லாதர்க்கு அல்லாத வேதியனை
ஐயாறு அமர்ந்தானைப் பாடுதும்காண், அம்மானாய்!’

எனவரும் திருப்பாடலில் (13)மணிவாசகர் சொற்சித்திரமாகத் தீட்டிக்
காட்டியுள்ளார். மகளிர் அம்மாளைக் காயை மேலே வீசி ஆடும்
போது அவர்கள் அணிந்துள்ள வளைகள் ஒன்றோடொன்று மோதி
ஒலி செய்கின்றனவாம். காய் செல்லும் தீக்கை அவர்கள் நிமிர்ந்து
நோக்குகின்ற நிலையில் அவர்தம் காதுகளில் அணிந்த குண்டலங்கள்
ஆடுகின்றன. ஆட்டத்தின்போது அவர்களுடைய தலைகளும்
அசைவதால், கூந்தல் அங்கும் இங்குமாகப் புரளுகிறது. இதனால்
கூந்தல் மலர்களிலிருந்து தேன்சிந்துதலும், அத்தேனை உண்ணவரும்
வண்டுகள் அங்கு மொய்த்து ரீங்காரம் செய்தலும் நிகழ்கின்றன.
இவையெல்லாம் இயல்பாய் நிகழ்கின்ற செயல்களாகும். இத்தகு
அம்மாளை ஆட்ட விளக்கத்தால் மகளிருடைய கைக்கும் தலைக்கும்
அசைவு அதிகம் நோக்கின்றது என்பது தெரியவரும். இத்தகைய

நிலை பெண்கள் கூடி, அமர்ந்து ஆடினாலும் நின்று ஆடினாலும் ஏற்படலாம். பெரும்பாலும் வீடுகளில் அமர்ந்து விளையாடுதலும் வீதிகளில் நின்று விளையாடுதலும் வழக்கமாயிருக்கலாம் போலும். இனி, இவ் விளையாட்டில் பாடும் பாடல்களின் அமைப்பினை நோக்குவோம்.

அம்மாளை வரி

முதன்முதலாகச் சிலப்பதிகாரம் வாழ்த்துக்காதையில் 'அம்மாளை வரி' என்னும் பகுதியில், மகளிர் அம்மாளைக் காய்களை மேலே வீசியாடும் விளையாட்டில் பாடும் பாடற்பகுதியைக் காண்கிறோம். 'அம்மாளை வரி' எனப்படும் இந்த இசைப்பாட்டு வினாவும் விடையுமாக மூவர் இணைந்து பாடும் முறையில் அமைந்துள்ளது.

'வீங்குநீர் வேலி உலகாண்டு விண்ணவர்கோன்
ஓங்கரணம் காத்த உரவோன்யார்? — அம்மாளை!
ஓங்கரணம் காத்த உரவோன், உயர்விசும்பில்
தூங்கெயில் மூன்றெறிந்த சோழன்காண்—அம்மாளை!
சோழன் புகார்நகரம் பாடேலோர் அம்மாளை!'

என்பது தொடக்கமாக நான்கு பாடல்கள் இக்காவியத்தில் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் முதல் மூன்றும் வினாவும் விடையுமாகச் சோழன் புகார்நகரை மூவர் கூடிப் பாடும் பாங்கில் உள்ளன. மூன்றாம் அடி மடக்காக அமைந்துள்ளது. முடிவு மூன்று பாடல்களிலும் பல்லவி போலச் 'சோழன் புகார் நகரம் பாடேலோர் அம்மாளை' என்றே உள்ளது. நாலாவது பாடல் 6 அடிகளுடன் சற்று மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது. ஆயினும், அம்மாளை என்னும் விளிமூன்றுதான். ஆதலால் இதுவும் முந்திய பாடல்களை ஒத்த பாங்கினதே. மூவர் கூடிப் பாடியாடும் விளையாட்டிற்கான அம்மாளைப் பாடல்களை 'மூவரம்மாளை' என்றும் பின்னாளில் வழங்கலாயினர்.

மூவரம்மாளையும் கலம்பக அம்மாளையும்

மூவரம்மாளையிலும் கலம்பகப் பிரபந்தத்தின் உறுப்பாக வரும் அம்மாளைப் பாடல்களிலும் மேலே சுட்டிய வினாவிடை என்னும் நிலை மாறிக் காணப்படுகிறது. ஒருத்தி முதலில் ஒரு கருத்தைச் சொல்ல, அக்கருத்தையே வழிமொழிந்தாற்போல அதற்கு மற்றொருத்தி விளக்கம் வினாவு, மூன்றாமவர் அவ் வினாவிற்குரிய விடையினைச் சிலேடை நயம் பொருந்தக் கூறுவதாகக் காணப்படுகிறது.

'புந்திவனஞ் சூழும் பொருவில்லாப் பிள்ளையார்
தந்திமுகன் குடவயிற்றன் சப்பாணி — அம்மாளை!
தந்திமுகன் குடவயிற்றன் சப்பாணி யாமாகில்,
இந்த வயிற்றுக்கு இரையெங்கே? — அம்மாளை!
இன்றென்றே ஈசன் இரக்கலுற்றான்—அம்மாளை!

என்பது மூவரம்மாளையின் முதற்பாடல்.

‘தேனமருஞ் சோலைத் திருவரங்கர் எப்பொருளும்
ஆனவர்தாம் ஆண்பெண் அலியலர்காண்—அம்மாளை!
ஆனவர்தாம் ஆண்பெண் அலியலரே யாமாகில்,
சானகியைக் கொள்வாரோ தாரமாய்?—அம்மாளை!
தாரமாய்க் கொண்டதுமோர் சாபத்தால்—அம்மாளை!’

என்பது திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் காணும் அம்மாளைப் பாடல். இப்பாடல்கள் சிலப்பதிகார அம்மாளை வரிப்பாடல் போன்று வினாவாகத் தொடங்கப்படவில்லை. ஆனால், மூன்றாம் அடி மடக்காக அமைதல் காணத்தகும். இறுதியடியில் நயம் தோன்ற விடைபகர்ந்து முடிக்கும் முறை பின்னர் எழுந்த ஒரு மாற்று வளர்ச்சி.

அம்மாளை—இலக்கணம்

இந்த இலக்கிய மரபினை நோக்கி அறுவகை இலக்கணம் தந்த வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள், அம்மாளைப் பாடலில் இடம் பெறும் மூவர்தம் பேச்சும் சொல்லல், மறுத்தல், விடை என்னும் முறைமையில் அமைந்திருக்கும் என இலக்கணம் வகுத்துரைக்கிறார். சுவாமிகள் தந்துள்ள அம்மாளை இலக்கணம் வருமாறு:

‘இரண்டு நாலைந் தெனுமடி ஈற்றில்
தன்பெயர் குலவத் தக்க அம்மாளை
ஐந்தடிக் கலிப்பா போலும், அதனிடையே
சொல்லலும் மறுத்தலும் விடையும் தானே
கூறினர் பற்பலர் குலவயத் திடத்தே.’

‘அம்மாளை யீற்றின் விடைமொழி யதனுள்
இருபொருள் காட்டல் மிகையாம், முப்பொருள்
நாற்பொருள் மொழியினும் இசைவுறல் நலமே!’

(யாப்பு. 29, 30)

அம்மாளை அமைப்பின் வளர்நிலை

இவ்வாறன்றி மகளிர் விளியாக அம்மாளை என்று அடிதோறும் ஈற்றில் அமையப் பாடினாரும் உளர். ஒட்டக்கூத்தர் சோழமன்னனுக்குப் பாண்டியராசனிடம் பெண் கேட்க வந்தபோது சோழமன்னனின் பெருமையை அப்புலவர் எடுத்துரைத்தாக வரும், ‘கோரத்துக் கொப்பாமோ கனவட்டம் அம்மாளை’ என்னும் பாடலில் அடிதோறும் அம்மாளை என்பது காணப்படுகிறது. இப்பாடலுக்குப் பதிலாகப் பாண்டியன் பெருமையை எடுத்துக் கூறிய புகழேந்திப்புலவர் பாடலும் அவ்வாறே அமைந்துள்ளது.

யாப்பருங்கல விருத்தியில் நிலைவெளிவிருத்தத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ள பாடல் (சூ. 68),

‘சேயரி நாட்டமுஞ் செவ்வாயு மல்குலுமோ — அம்மானாய்!
ஆய்மலருந் தொண்டையு மாழியந் திண்டேரும் —

[அம்மானாய்!]

மாயிருந் தானை மயிடன் றலையின்மேல் — அம்மானாய்!
பாயின சீறடிப் பாவை பகவதிக் கே—அம்மானாய்!

என்று அடிதோறும் 'அம்மானாய்!' என்னும் விளியுடன் காணப்படுகிறது.

பெண்பாற்பிள்ளைத் தமிழில் அம்மானைப் பருவம் என்னும் பகுதி ஒன்று உள்ளது. இதில் பாட்டுடைத் தலைவியை 'அம்மானை யாடியருளே' என்றும், 'ஆடுக அம்மனையே' என்றும் வேண்டிக் கொள்ளும் முறைமையில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. உலா இலக்கியங்களிலும் மகளிருடைய வினையாட்டாக அம்மானை என்பது குறிக்கப்படுதல் காணலாம். தனிப்பாடல்களாகவும் அம்மானைப் பாடல்கள் சில உள.

திருவாசகத் திருவம்மானை

திருவாசகத்தின் ஒரு பகுதியான 'திருவம்மானை' சிவபெருமானின் திருப்புகழ்களைத் தொகுத்துரைத்துத் துதிக்கும் முறையில் உள்ளது.

'செங்கண் நெடுமாலும் சென்றிடந்தும் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அங்கணன் அந்தணனாய் அறைகூவி வீடருளும்
அங்கருணை வார் கழலே — பாடுதுங்காண் அம்மானாய்!'

என்பது இத்திருவம்மானையின் முதற்பாடல். இதில் உள்ள இருபது பாடல்களுள் ஒன்று தவிர எல்லாப் பாடல்களும் 'பாடுதும் காண் அம்மானாய்!' என்றே முடிவுறுகின்றன. பதினொன்றாம் பாடல்மட்டும் 'கூறுதுங்காண் அம்மானை!' என்று உள்ளது.

இந்த அம்மானைப் பகுதியில் வினாவிடை முறை, மடக்கு என்னும் மூவர் அம்மானைப் பாடலமைப்பு மாறிப் பெண்கள் கூடித் துதிபாடும் வகையில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளமை காணலாம். இதன் வளர்நிலைதான் கதைப்பாடல்களாக வரும் அம்மானைப் பாடல்கள். இவற்றை ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் பாலட் (Ballad) என்பதனோடு ஒப்பிடலாம் என்பர்.

கதையம்மானை

இந்தக் கதையம்மானைப் பாடல்கள் மக்களின் வாய்மொழி இலக்கியம் போல எளிய பேச்சு நடையில் காணப்பட்டனும் மோனை நயமும் அடுக்குத் தொடர் அழுத்தமும் அமையப் புலவர் படைத்த படைப்புகளே. கதையமைப்பில் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் பாடலைக் கலிப்பாவின் வளர்ச்சியாகும் என்கிறார் வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள்.

‘கலிப்பா அரையரை யாகக் கூட்டியும்
எதுகை யின்றித் தனித்தனி சேர்த்தும்
காதை யம்மாளை கழறினர் சிலரே’ (அறு. யாப்பு. 31)

எனக் கதையம்மாளைப் பாடலின் நிலையினைச் சுவாமிகள் எடுத்தோதுகின்றார்கள். இதனைச் சிலர் தரவுகொச்சகமாய் நாற்சீர் கொண்டு அமைவது என்றும் கருதுகின்றனர். இவ்வாறு கொச்சகச் சீர்கொண்டு பாடுதல் சிறப்புடையதன்று என்றும் சுவாமிகள்,

‘கொச்சகச் சீர்கொடு கூறும் மானை
இழிவின தாகுமென் றிசைப்பது துணிவே’

(அறு. யாப். 32)

என்னும் நூற்பாவில் சுட்டுகின்றார்கள். எனவே, அம்மாளைக் கதைப் பாடல்கள் வெண்கலிப்பா நடையினவாய் வருதல் சிறப்பாகும் என்பது தெரியவரும்.

கதையம்மாளை நூல்கள் சிலவற்றின் பெயர்களிலேயே அம்மாளை என்னும் பெயர் இணைந்துவரக் காண்கிறோம். சிற்சில நூல்களில் அம்மாளை என்பது விளியாய்ப் பாடலின் இடையிடையே அமைந்து காணப்படுதலும் உண்டு. இத்தகு இடங்கள் கதையின் போக்கு மாற்றத்தைச் சுட்டும் இடங்களாகவும் விளங்கும். இவ்வாறு அம் மாளை என்பது இடம் பெறாது வரும் கதைப் பாடல்களையும் அம் மாளை என்றே கொள்வர். இவ்வகை நூல்களுக்குக் ‘கதை’ என்றும், ‘மாலை’ என்றும் பெயர் சூட்டினாரும் உளர். ‘நங்கைப் பாட்டு’ என்றும் இதனைச் சிலர் வழங்கியுள்ளனர்.

‘ஸ்ரீ காமாட்சியம்மன் பேரில் அம்பாவை’ என ஒரு புராணக் கதைப்பாடல் சுவடியைக் கவிஞர் மு. கோ. இராமன் அவர்கள் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூலகக் கருவூலத்திலிருந்து அண்மையில் கண்டெடுத்து அறிவித்துள்ளார்கள். இந்நூலின் இடையிடையே வரும் விளிகள் ‘அம்பாவாய்’ என்று உள்ளன. எனவே, அம்மாளையமைப்பில் பாடப்பெறும் பாடல்வகைக்கு ‘அம்பாவைப் பாடல்’ என்பது மற்றொரு பெயர் வழக்காகக் காணப்படுதல் தெரிய வருகிறது.

அம்மாளைப் பாடல்களின் ஆதிகருத்தா

அம்மாளைப் பாடல்களின் ஆதிகருத்தா புகழேந்திப் புலவர் ஆவர் என்பது செவிவழிச் செய்தி. விநோதரச மஞ்சரியில் அட்டாவதானம் வீராசாமிச் செட்டியார் இந்தச் செவிவழிச் செய்தியைத் தெரிவித்திருக்கிறார். கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தருக்குச் சோழரவையில் வந்து சேர்ந்த பாண்டிநாட்டுப் புலவர் புகழேந்தியிடம் பகைமை இருந்தது என்றும், அதன் காரணமாகச் சோழமன்னரைக் கொண்டு அவரைச் சிறையிடுவித்தார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. புகழேந்திப் புலவர் சிறைப்பட்டிருந்த கூடத்தின் பக்கத்தில் பெண்கள் வந்து தண்ணீர் எடுத்துச் செல்லும் கிணறு இருந்ததாம்.

அங்கே வரும் பெண்கள் மகிழுமாறு அவர் அம்மாளைக் கதைப் பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடியளித்து அப்பெண்பாலரின் போற்று தலைப் பெற்றார் என்பர். இச்செவிவழிச் செய்தி எவ்வாறாயினும் கதைப்பாடல்களை ஆக்கியவர் புகழைத் தாங்கியவராகிரார் என்பதில் ஐயமில்லை. நாடோடியாக மக்கள் வழக்கில் அமைந்த பாடல் வகையே இது என்பது தெளிவு. இந்நடைக்குக் காலவரையறை கூறல் இயலாது. இது மக்கள் வாழ்வோடு இரண்டறக் கலந்து வருவது.

அம்மாளைப் பாடலின் பாடுபொருளும் பாகுபாடும்

அம்மாளைக் கதைப்பாடல்களுள் பெரும்பாலனவும் பாரதம் இராமாயணம் என்னும் இதிகாசப் பகுதிகளையே பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளன. புராணக்கதைகள், அடியார் சரித்திரங்கள், மற்றும் நாடோடிக்கதைகள் முதலியனவும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையிலும் சிற்சில அம்மாளைகள் உள. அல்லியரசாணி மாலை, பவளக்கொடி மாலை, அபிமன்னன் சுந்தரிமாலை, பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம், வைகுந்த அம்மாளை, இராமாயண நங்கைப்பாட்டு முதலியவை முதலில் கூறிய வகையைச் சாரும். சித்திரபுத்திர நயினார் கதை, அமராவதி கதை, சிறுத் தொண்டன் கதை, நல்லதங்காள் கதை, புவனேந்திரன் அம்மாளை முதலியன இரண்டாவது குறிப்பிட்ட வகைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாம். சிவகங்கை அம்மாளை, இராமப்பய்யன் அம்மாளை, தேசிங்குராஜன் கதை, மதுரைவீரன் அம்மாளை முதலியன வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தவை. இவற்றைப் பொதுவாக இதிகாசபுராண அம்மாளை, வரலாற்று அம்மாளை என்று இரு பெரும் பகுப்பினுள் அடக்கிக் காணலாம்.

இலக்கிய அம்மாளை

இவ்விருவகையேயன்றிப் பண்டை இலக்கியங்களைப் பின்பற்றி, அவற்றின் கதைப்பொருளைத் தெளிவாக மக்களுக்குத் தெரிவிக்கும் நோக்கிலும் சிற்சில நூல்கள் தோன்றியுள்ளன.

சிலப்பதிகாரக் கதைக் தலைவனாகிய கோவலன் சரிதத்தை அம்மாளைப் புலவர் 'கோவிலன் கதை' என்று பாடியிருக்கிறார். ஆனால், மூல நூலின் போக்கிலிருந்து முரண்பட்ட செய்திகள் சிலவற்றைக் கொண்டதாயும் புலவர்தம் கற்பனைத்திறத்தால் புகுந்த சில நிகழ்ச்சிகளை உள்ளடக்கியதாயும் இக்கதை அம்மாளை அமைந்துள்ளது. இறுதியில் கண்ணகியைக் காளிதேவியாக, திருவொற்றி யூர்த் திருக்கோயிலினுள் திகழும் வட்டப்பாறை அம்மனாக இப் புலவர் ஆக்கிவிடுகிறார்.

இந்தப் புலவரைப் போலாது இலக்கியக் கதைப் போக்கு நன்கு விளங்கும் வகையில் அமைந்த அம்மாளை நூல்களும் சில உள. அவற்றுள் சீவகனம்மாளை, மேருமந்தரமாலை என்பன சிறப்பாகக்

குறிப்பிடத் தக்கன. சிந்தாமணிக் காவிய நாயகனாகிய சீவக நம்பியின் சரிதம் பற்றிய அம்மாணச் சுவடிகள் கேரளப் பல்கலைக்கழகச் சுவடி நிலையத்திலும் தஞ்சாவூர்ச் சரஸ்வதி மகாலிலும் காணப்படுகின்றன. தஞ்சைச் சுவடியைப் புலவர் வீ. சொக்கலிங்கம் அவர்கள் பதிப்பிக்க முயன்று வருகிறார்கள். கேரளச் சுவடிகளை டாக்டர் நாச்சீமுத்து அவர்கள் ஆராய்ந்து வருவதாகத் தெரியவருகிறது. இந்நூல் வெளிவந்தால் இலக்கியக் கதைப்பகுதியை அம்மாண ஆசிரியர் எந்த அளவில் எளிமைப்படுத்தித் தந்துள்ளார் என்பது தெரியவாய்ப்பாகும். ஆங்கில மகாகவி மீலிட்டனார் பாடிய 'சுவர்க்க நீக்கம்' என்னும் காவியத்தைத் தழுவிப் புலவர் சாமுவேல் வேத நாயகம் தாமஸ் என்பார் பாடியுள்ள 'பூங்காவனப் பிரளயம்' என்னும் அம்மாணையையும் இலக்கிய அம்மாண என்று கொள்ளலாம். இப்பொழுது வெளியிடப்பெறும் இந்த மேருமந்தரமாலையும் ஓர் இலக்கிய அம்மாணையே.

நூலாசிரியர் வரலாறு

மேருமந்தரமாலையின் இறுதியில் சிறப்புப் பாயிரம் போல அமைந்துள்ள 'மாலையொழி அகவல்' என்னும் ஓர் அகவற்பா காணப்படுகிறது. இந்தப் பாடலில் ஆசிரியர் பற்றிய சிலசெய்திகள் உள. ஸ்ரீ வாமனந்தாச்சாரியார் 1406 பாடலில் வழங்கியருளிய மேருமந்தரர் சரிதத்தைக் கற்றார் மற்றார் எல்லோரும் கற்றுக் களிக் கும்வண்ணம் மாலையாய்ப் பாரீசுவநாதன் தந்தார் என்பது இப்பாடல் தரும் செய்தி. இதுதவிரப் பாரீசுவநாதனின் ஊர், தந்தை பெயர் இரண்டையும் இப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

'செய்யாள் உறையும் செழுநலூர்க் கிராமத்து
இயல்பாய் வாழும் பட்டணம் அப்பாசாமி
நயினார் குமாரன் பாரீசுவ நாதன்
அன்பர்க் கன்பன் அறநெறி தவிரான்'

என்று இவர் போற்றப்பட்டுள்ளார். இங்குக் குறிப்பிடும் நல்லூர் என்பது வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளது. ஜைன இளைஞர் மன்றச் செயலர் திரு. தன்யகுமார் அவர்கள் இங்குச் சென்று தேடியதில் இவருடைய குடும்பத்தார் பற்றிய தகவல்கள் கிட்டவில்லை. இவர் சில தலைமுறைகளுக்கு முற்பட்டவராயிருத்தல் வேண்டும் என்று ஊகிக்கலாம். இவருடைய தந்தை பெயர் அடைமொழியைப் பார்க்கும்போது அவர் சென்னைப் பட்டணத்திலிருந்து அந்தக் கிராமத்திற்குச் சென்று குடியேறியவர் என்று கருத இடமுண்டு. 'நயினார்' என்பது சைன சமயத்தைச் சார்ந்தவர் பெயருடன் இணைந்து வரும் சிறப்புப் பெயராகும். நூலாசிரியர் இருபத்து மூன்றாம் தீர்த்தங்கராகிய பாரீசுவநாதனின் திருப்பெயரைக் பெற்றுள்ளார். இவர் வழிவழியாக வரும் சைன சமயக் குடும்பத்தில் வந்தவர் என்பதும் அச்சமய நூல்களில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டு கற்றவர் என்பதும் தெளிவு. பெருங்காவியமாக விளங்கும் மேருமந்தரபுராணத்தைப் பின்பற்றிப் பெண்களும் பிறரும் பாடத்தக்க அம்மாணைக் கதைப்பாடல் நடை

யில் தம் நூலை ஆக்கியுள்ளார். இரண்டாவது ஏடு இவர் ஊரை, 'செய்யாளுறையும் செழும்புதுக் காழர்' என்று குறிப்பிடுகிறது. புதுக் காழர் என்னும் ஊரும் வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ளது. இவற்றுள் எந்த ஊர் ஆசிரியர் பிறந்த ஊர் என்பதும், ஆசிரியரைக் குறித்த பிற செய்திகளும் அந்த இடங்களுக்கு நேரில் சென்று பல் வேறு வகையில் ஆய்வு நிகழ்த்தினால் ஒருகால் தெளிவுறத் தெரிய வருதலும் கூடும்.

இந்நூலாசிரியரின் காலத்தைத் திட்டவட்டமாக வரையறுத்துணர்தற்குத் தக்க சான்றுகள் கிட்டவில்லை. அம்மனை நடையில் அமைந்த கதைப்பாடல்களுள் பெரும்பாலனவும் கி.பி. 17, 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றியுள்ளன. ஆகவே, இம் மேருமந்தர மாலையும் 18ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகலாம்.

மேருமந்தர மலை

இவ்வாசிரியர் மூலக்காவியத்தில் உள்ள துதிகள், சமய தத்துவங்கள், தர்ம விளக்கங்கள் ஆகியவற்றை விடுத்துக் கதைப்போக்கினை மக்களின் வழக்கு மொழியில் வளமாக அமைத்துத் தந்துள்ளார்.

‘மேருமந்தரப் பொருளை மிகவான செந்தமிழில்
மாதவத் தானுயர்ந்த மாமுனிவர் சொன்னதமிழ்
ஆயிரத்து நானூற்று ஆறுமந் திரமாகச்
சொன்ன சரிதத்தைச் சுருக்காய் உளம் பொருந்த
மாலைய தாக மனம்மகிழ்ந்து பாடலுற்றேன்’

என்கிரூர் ஆசிரியர் பாரீசுவநாதன். நூலின் கதைப்பொருளை விடாது முற்றுமாய்ப் பாடல் வடிவில் அமைத்துள்ள பாங்கு சிறப்பாக உள்ளது.

சருக்க அமைப்பு

மேருமந்தர புராணம் 13 சருக்கங்கள் கொண்டது. இவற்றுள் முதல் ஆறு சருக்கப் பிரிவுகளை அப்படியே கொண்டு மாலையாசிரியர் பாடியுள்ளார். அதன்பின் சருக்கப் பிரிவு குறிப்பிடப்படவில்லை. பிற்பகுதிகளை ஒருசேரத் தொகுத்துப் பாடியுள்ளார். இதில் 7வது சருக்கம் முதற்கொண்டு நூல் முடியவுள்ள கதைப்பகுதிகளைக் காணலாம்.

மூலநூல் மொழிகளை அடியொற்றி அமைத்தல்

கதையமைப்பில் மட்டுமன்றிக் கதையை நடத்திச் செல்லும் முறையிலும் மூலநூலாசிரியர் வாக்குகளைப் பல இடங்களில் தம் பாநடைக்கு ஏற்ப மாலையாசிரியர் மாற்றி அமைத்துக் கொள்கிரூர். உவமைகள், பாத்திரங்களின் பேச்சுகள், உலகிற்கு உணர்த்தும்

பொது உண்மைகள் முதலியனவும் மூலநூலின் மாற்றுருவமாகவே காணப்படுகின்றன.

‘கற்பில்லா மகளிரில்லை கருணையில் லாகுமில்லை’ (மேரு. 10)

என்ற புராணச் செய்யுளடி.

‘கற்பில்லா மாதரில்லை கருணையில்லா மைந்தரில்லை’ (மாலை. 40)

என்று மாலையில் மாற்றுருப் பெறுகிறது.

வையந்தனின் குமாரர்கள் சஞ்சயந்தனும் சயந்தனும் தம் தந்தையின் அரசை ஏற்றுக் கொள்ளாது தவநெறியில் பற்றுக் கொள்ளவே, அரசன் வையந்தன் தன்பெயரனாகிய சஞ்சயந்தனின் மகன் வையந்தனை அரசனாக்கி முடிசூட்டித் துறவு பூணுகிறான். இந்த இடத்தில் வாமன முனிவர்,

‘கானப்போ ரேற்றின் பாரங்
கன்றின்மே லிட்ட தேபோல்
தேனொத்த முடியை மன்னன்
சிறுவன்றன் சிறுவற் கீந்தான்’ (மேரு. 121)

என்று உரைப்பர். இவ்வுவமையினையே அம்மாணப் பாடலாசிரியரும் கொண்டு,

‘ராச்சியமும் செய்யவினி நம்மால் முடியாதென்று
சஞ்சயந்தன் மைந்தன் சற்குணனும் வையந்தன்
அவனரசு செய்யவென்று அன்புடனே மூவோரும்
காளை சுமக்குமந்தக் கனபாரந் தன்னையப்போ
கன்றின்மே லிட்டதுபோல் கனக முடிதரித்தார்
முவரும் தான்துறந்து முனிவர்களு மாணர்கள்’

(மேரு. 96-101)

என்று பாடுகின்றார். இவ்வாறே பெரும்பாலான இடங்களில் மூல நூலாசிரியரின் மொழிகளை அடியொற்றியே மேருமந்தரமாலை அமை துள்ளது.¹

பதிப்பிற்குப் பயன்பட்ட சுவடிகள்

1978ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் நான் தஞ்சாவூர்ச் சரஸ்வதி மஹால் நூல் நிலையத்திற்குத் திவாகரச் சுவடிகளைப் பரிசோதிக்கச் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது ஒருநாள் எனக்கு முன்பே அறிமுகமாகியிருந்த திருவாளர் ஜிநகுமார்-ராஜலக்ஷ்மி அம்மையார் இல்லத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அவர்களிடமுள்ள ஏட்டுப் பிரதிகள், கையெழுத்துப் படிகள் முதலியவற்றையும் அண்மையில் உள்ள

1. நூலுள் அடிக்குறிப்புப் பகுதியில் முதல் நூலோடு ஒத்து வரும் இடங்கள் அங்கங்கே சுட்டப்பட்டுள்ளன.

சைனப்பள்ளியில் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ள சுவடிகளையும் பார்வையிட வசதி செய்து தந்தார்கள். அங்கே சைனசமய சம்பந்தமான ஆகம சாத்திரச் சுவடிகள் தமிழிலும் கிரந்தலிபியிலுமாகப் பல உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் பார்வையிட்டபோது இந்த மேருமந்தரமாலைச் சுவடி கிட்டியது. இப்படி ஒரு நூல் உண்டு என்பது எனக்கு அதற்கு முன் தெரியவராது. சுவடியை மேலோட்டமாக ஆராய்ந்ததில் அது மேருமந்தர புராணத்தின் வழிநூலாய் அமைந்தது என்பதும் நூல் முழுமையாய் உள்ளது என்பதும் தெரியவந்தது. அதனை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த ஆவன செய்வதாகச் சொல்லவே அவர்கள் மனமுவந்து சுவடியை அளித்தனர். அதன் விளைவாகவே இப்பதிப்பு இப்பொழுது வெளிவருகிறது. எனவே, அவர்களுக்கு என் நன்றி முதற்கண் உரித்தாகும்.

இந்தச் சுவடி இப்பதிப்பிற்குப் பயன்பட்ட முதற்சுவடி. 46 இதழ்கள் கொண்டது; இருபுறமும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இச்சுவடியினை எழுதியவர் திருப்பரம்பூர் ஸ்வஸ்திபுத் தர்ம ஸாகர ஸாமியார் என்னும் குறிப்பும் சுவடியின் இறுதியில் காணப்படுகிறது. முனி ஸ்ரீ தர்மசாகரர் 1940-ல் சிரவண பெல்கோலாவில் தமது சல்லேகனம் என்னும் வடக்கிருத்தலை நிறைவேற்றிக்கொண்டார். இவரால் எழுதப்பட்ட இந்த ஏடு 1900-க்கு முற்படப் பிரதி செய்திருத்தல் கூடும்.¹

ஓர் ஏட்டை மட்டும் கொண்டு நூலைச் சரிவரப் பதிப்பிடுதல் மிக அருமை; இதனைத் தெளிவுபடுத்த வேறொரு ஏடாவது இருத்தல் வேண்டும், எனவே, மேருமந்தரமாலைச் சுவடி வேண்டிச் சென்னை ஜைன இளைஞர் சங்கத்தார் வெளியிட்டு வரும் 'முக்குடைத் திங்கள் இதழில்' ஆவணி மாதம் ஓர் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தேன். இதனைக் கண்ட உயர்திருவாளர் வெள்ளிமேடுபேட்டை காங்கேய நயினார் அவர்கள் தம்மிடம் பிரதி இருப்பதாகத் தெரிவித்துத் தபால் வழி அதனை அனுப்பிவைத்தார்கள். இதுவே இப்பதிப்பிற்குத் துணையான 2ஆம் ஏடு. இவ்வேட்டினால் மூலபாடம் பற்பல இடங்களில் தெளிவுபெற்றன. நூல் நல்லருவம்பெறத் துணைநின்ற இவ்வேட்டினை உதவிய காங்கேய நயினார் அவர்களுக்கு என் நன்றி உரியது. இந்த ஏடு, திரு. காங்கேய நயினரின் தகப்பனார் திரு. அ. ஜீவேந்திர நயினர் என்பாரால் அவருடைய சகோதரி மேகமாலை அம்மாளுக்காக எழுதித்தரப்பட்டது.² இவ்வேடு எழுதி 52 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இச் செய்திகளைத் தெளிவித்ததோடு தம்மிடமிருந்த சுவடியையும்

1. "துன்மதி வருஷம் அர்ப்பசி மீ 5௭ சனிவாரதினம் உத்தர நகூத்திர தினத்தில் மேருமந்தரமாலை பூர்த்தியை, திருப்பரம்பூர் ஸ்ரீ தர்மஸாகர ஸ்வாமியாரால் எழுதி முடிந்தது."
2. "பிரபவ ௭ ஆனி மீ 10௭ ஆதிவாரம் வெள்ளிமேடு பேட்டை அ. ஜீவந்தர நயினர் குமாரத்தியாகிய மேகமாலை வாசிக்கின்ற மேருமந்தரமாலை."

தந்து உதவிய வெள்ளிமேடுபேட்டை காங்கேய நயினூர் அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்தாகும்.

இதன் பின்னர் ஜைன இளைஞர் மன்றத்தினர் அரசாங்கச் சுவடி நிலையத்தில் உள்ள பிரதியைப் பார்த்து எழுதி வைக்கப் பெற்றிருந்த நகல் பிரதியை அளித்தார்கள். இதில் நூல் முழுமையும் இல்லை. 892 அடிவரையுள்ளது. இக்காகிதப் பிரதியை 3ஆம் ஏடாக இப்பதிப் பிற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். இந்தச் சுவடியும் சிற்சில பகுதிகளின் உண்மையுருக் காண உதவியது. இதற்கு மூலமான அரசாங்கச் சுவடி நிலையப் பிரதியையும் (R. 329) சென்று பார்வையிட்டேன். அதுவும் காகிதப் பிரதியே. 1916—1917ஆம் ஆண்டுகளில் வில்லியம் பாக்கம் வி. எஸ். கோபாலச்சாரியாரிடமிருந்து சுவடி பெற்றுப் பிரதி செய்து வைத்துள்ளதாக அதில் குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

இந் நூல் அச்சாகி முடியும் தருவாயில் ஆலக்கிராமம் A. வஜ்ஜிர வாகு ஜைன் அவர்கள் வழியாகக் காகிதப் பிரதி ஒன்றை ஜைன இளைஞர் மன்றத்தினர் பெற்றுத் தந்தனர். இப் பிரதியில் கண்ட வேறுபாடுகளையும் தொகுத்து, 'புதிய பிரதி' என்னும் தலைப்பில் நூலின் இறுதியில் ஓர் இணைப்பாகச் சேர்த்துத் தந்துள்ளேன்.

இச் சுவடிகளுக்கு எல்லாம் மூலமாகவும் சில பிரதிகள் நாட்டிலிருந்திருக்க வேண்டும். அவை நமக்கு இன்று எளிதில் கிட்டுகிற படியாயில்லை. காகிதப் பிரதியைத் தந்தும் இந்நூலைப் பரிசோதித்து வெளியிடுவதில் ஊக்க மூட்டியும் வந்த சென்னை இளைஞர் மன்ற அன்பர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

நூல் அமைப்பு முறை

மேருமந்தரமலை நூல் 994 அடிகள் கொண்ட ஓர் அம்மாணக் கதைப்பாடல். மூலபாடத்தில் ஏட்டில் கண்டவாறே சருக்க அமைப்புகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. கதை செல் போக்கினைத் தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்ளும் வகையில் தலைப்புகள் அங்கங்கே வேண்டும் இடங்களில் தரப்பட்டுள்ளன. முதல் ஏட்டுடன் பின் கிடைத்த இரு பிரதிகளை ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்ததில் பாடபேதங்கள் பல காணப்பட்டன. பொருத்தமான, தெளிவான பாடங்களை மூலப் பகுதியில் கொண்டு ஏனையவற்றை அடிக்குறிப்பில் அமைத்துத் தந்துள்ளேன். மேருமந்தர புராணத்துடன் ஒத்துவரும் கருத்துகள் முதலியவற்றையும் அடிக்குறிப்பில் அங்கங்கே உடன் காட்டியுள்ளேன்.

இந்நூலின் பிற்சேர்க்கையாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள கதைமாந்தர் வரலாறு, அரும்பதம் முதலியவற்றின் அகராதி, அரும் பொருள் விளக்கம் ஆகியவை நூற்பொருளை மேலும் நன்கு விளங்கிக் கொள்ளத் துணை செய்வனவாம். இவற்றுள் அரும்பொருள் விளக்கம் என்னும் பகுதியை எழுதி உதவிய சைன சமய சாத்திரங்களில் வல்லவரும் 'ஆத்ம தர்மம்' என்னும் திங்கள் இதழை வெளியிட்டு வருப

வருமான உயர்திரு பரதசக்கரவர்த்தி ஜெயின் சாஸ்திரியார் அவர்களுக்கு என் நன்றியும் வணக்கமும் உரியனவாகுக.

நன்றியுரை

இப்பதிப்பிற்கு மூலமான சுவடிகள் தந்துதவிய அன்பர்களுக்கு மீண்டும் நன்றி கூறுகிறேன். ஏட்டுப் பிரதிகளை என்னுடன்கூட இருந்து பரிசோதிக்க உதவிய அன்பர் டாக்டர் உ. வே. சாமி நாதையர் நூலகத்தின் உதவிக் காப்பாளர் கவிஞர் மு. கோ. இராமன் அவர்களாவர். அவர்களுக்கும் இவ்வெளியீட்டுக்கு உறுதுணையாயிருந்து ஊக்கம் தந்த தமிழ்த்துறைத் தலைவர் டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும் மற்றும் அன்பர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றி.

தமிழாழ்வு எட்டாம் தொகுதியில் வெளிவரும் மேருமந்தர புராணத்தின் வழிநூலாகிய இந்த இலக்கிய அம்மானையைத் தனி நூலாகவும் வெளியிட வாய்ப்பளித்த துணைவேந்தர் பெருந்தகை ஜி. ஆர். தாமோதரன் அவர்களுக்கும் சென்னைப் பல்கலைக் கழக ஆட்சிக்குழுவினருக்கும் தமிழுலகம் என்றும் நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடுடையது.

மு. சண்முகம் பிள்ளை

பொருளடக்கம்

1. வைசயந்தர் முத்திச் சருக்கம்	...	1
2. சஞ்சயந்தர் முத்திச் சருக்கம்	...	6
3. பத்திரமித்திரன் அறங்கேள்விச் சருக்கம்	...	9
4. பூரணசந்திரன் சருக்கம்	...	18
5. நால்வரும் சுவர்க்கம் அடைந்த சருக்கம்	...	21
6. நால்வரும் புக்க சருக்கம்	...	27
7. செல்லுங் கதை	...	32
பவாவளி சரிதம்	...	45
மாலைமொழியகவல்	...	47
கதை மாந்தர் வரலாற்றுச் சருக்கம்	...	48
சிறப்புப்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி	...	57
புதிய பிரதி	...	65
அரும்பொருள் விளக்கம்	...	69

மேருமந்தர மாலை

முதலாவது

வைசயந்தர் முத்திச் சருக்கம்

பாயிரம்

திங்கள் மழைபொழிய திருநாடு தான்செழிக்க
எங்கள் அருகனறம் எங்கும் தழைத்தோங்க
செங்கோல் செழிக்க ஜினதர்மம் தான்விளங்க
புங்கவனற் கிருபையால் புனிதர் உளங்களிக்க
வீராதி வீரனெங்கள் விமலன் அடியிணையை 5
நாளும் வணங்கியேயான் நற்சுருத மாதவரைப்
போற்றிப் பணிந்துமிகு புண்ணிய தத்துவத்தீர்!
மேருமந்தரப் பொருளை மிகவான செந்தமிழால்
மாவத் தானுயர்ந்த மாமுனிவர் சொன்னதமிழ்
ஆயிரத்து நானூற் ருறுமந் திரமாகச் 10
சொன்ன சரிதத்தைச் சருக்காய் உளம்பொருந்த
மாலைய தாக மனம்மகிழ்ந்து பாடலுற்றேன்.

அவையடக்கம்

சிப்பிக்குள் முத்தைச் செகத்தோரும் கொள்வார்போல்
அற்பமொழி ஈதென்று அறிவுள்ளோர் தாம்பழியார்
நற்கதைக ளின்பொருட்டு நற்புலவோர் தாங்கொள்வார். 15

விதேகத்துள்ள கந்தமாலினி நாடு

நாவலந் தீவுதனில் நடுவில் மகமேரு
மேருவுக்குத் தானடுத்த மேற்குவிதே கந்தன்னில்

1. மழைபொழிக் ; 2. தழைத்தோங்கும் ; 3. செங்கோல்
செழிக்கச் சீர்நாடு தான்செழிக்க, சீர்நாடு தான்விளைக ; 4.
புங்கவன் கிருபையால் ; 5. நச்சுருத மாதவரை ; 6. பணிந்து
மிகும் ; 7. மேருமந் திரப்பொருளை, மேருமந்தரர் பேரருளை ; 8.
மாதவந் தானுயர்ந்த, மாதவந் தானுயர்ந்து ; 9. மனம்மகிழ்ந்து
பாடலுமே ; 10. சிப்பிக்கொள் முத்தை, ஜெகத்தோர்கள் ; 11.
தான்பழியார் ; 12. தாங்கொள்வார் ; 13. தீவுதன்னில், மகம்மேரு ;

சீராருஞ் சீதோதா நதிக்கு வடகரையில்
 கந்தமா லினியென்னும் கருணையுள்ள தந்நாட்டின்
 நன்மை மிகுமொழிய நம்மால் முடியாது 20
 ஆனால் அதில்சிறிது அறிவாகச் சொல்லுகிறேன்.

கந்தமாலினி நாட்டுச் சிறப்பு

அசோக மிகுவனமும் அமலனிட ஆலையமும்
 பூங்கா வனமும் புனுகுசவ் வாதுகளும்
 தெங்கும் பலாவும் தேமா புளிமாவும்
 கற்பக விருட்சம்பத்து கருதியதைத் தான்கொடுக்கும் 25
 நவரத்தி னங்களும் நவநிதியும் தான்விளங்கும்
 செந்நெல் செழிக்கும் ஜினதர்மம் தான்விளங்கும்
 முவுல கோர்துதிக்கும் மும்மதிசைச் சூழ்ந்தபொன்னை
 என்றும் விளங்குநந்தம் இறைவனதில் வீற்றிருப்பான்
 தத்துவம் ஓதும் தவராசர் வீற்றிருப்பார் 30
 பவங்கள் அறிந்துவெகு பாவங்கள் தீர்த்திடுவார்
 அருந்தவமுஞ் செய்வார் அவதியும் தான்பெறுவார்
 காதியைத் தானறுப்பார் கருமங்கள் தான்கெடுப்பார்
 நவகோடி மாமுனிகள் நன்முத்தி தான்பெறுவார்
 சிராவகா சாரங்களும் சையமும் வேணதுண்டு 35
 சீலமும் நற்றவமும் செய்வார்கள் நன்னெறியால்
 காலையும் மாலையும் கடவுளடி தொழுவார்
 ஆகமந் தானறிவார் அல்லும் பகலுமவர்
 சாரணர்க்குத் தானளிப்பார் சருவும் பலவகையும்
 கற்பில்லா மாதரில்லை கருணையிலா மைந்தரில்லை 40
 வேற்றிலிங் கமுமில்லை விருதமில்லா தாருமில்லை
 நால்வகைத் தேவர்களும் நாளும்தில் வந்திருப்பார்
 நீரணி நாட்டுக்கிது நிகரென்று சொல்லிடுவார்
 இன்னம் பலவும்தில் இன்பங்க ளுளநாட்டில்—

வீதசோகபுர நகரச் சிறப்பு

குறைவில்லா வீதசோகம் குபேரனது பட்டணம்போல் 45
 வெற்றி யுடையதான வீதசோ கபுரமாம்

18. சீருஞ், சீருறும்; 19, கந்தமாலினி, கருணையுள்ள தன்
 னாட்டின் 21. சொல்லலுற்றேன்; 22. ஆலையமும்; 23. புனுகுச்
 சவ்வாது; 24. தேங்கும் பிலாவும்; 25. காவக விருட்சம், குடுக்கும்;
 கொடுக்கும் என வரும் இடங்களிலெல்லாம் குடுக்கும் என்றே
 பிரதிகளில் காணப்படுகிறது; 27. சென்னல்; தான்செய்வார்;
 28. மும்மதிசைச்; 29. எங்கும் விளக்குந்தம், இறைவனத்தில்
 வீற்றிருப்பார்; 30. தவராஜர்; 31. அரிந்துவெகு; 32. அருந்
 தவஞ் செய்வர்கள்; 35. சையமமும் வேணதுண்டு, செய்யமமும்,
 மேரு. 544; 37. மேரு. 20; 39. சரவும்; 40. கருணையில்லா,
 மேரு. 10; 41. விரதமில்லா; 42. மேரு. 24; 44. இன்பங்க
 ளுள்ளநாட்டில்; 45. மேரு. 26; 46. வெற்றியுடையான்;

இஞ்சிமஞ்சி சினைத்தாங்கி எழிலாக வீற்றிருக்கும்
 அறிவ னறம்விளங்கும் ஆலையமும் வேணதுண்டு
 வீதி வரிசைகளும் விதவிதமாய் மெத்தைகளும்
 இந்திர விமானத்துக் கிணையிதென் றெப்பிடலாம் 50
 தேரும் திருநாளும் தீர்த்தக ருச்சவமும்
 அஷ்டமங் கலமேந்தி அனுதினமும் தான்பணிவார்
 செல்வச் செருக்குஞ் சீரான மங்களமும்
 நாளும் நடந்துவரும் நலமுள்ள மாநகர்க்கு —

வைசயந்தராசன் மாண்பு

ராசாதி ராசன் நன்னயன் வைசயந்தன் 55
 கற்பகம் போலுமவன் கருதினர்க்குத் தான்கொடுப்பான்
 அன்ன நடையார்க்கு அனங்கனென்று ஒப்பிடலாம்
 வெற்றிவேல் வேந்தன் விருதசீ லாசாரன்.

வைசயந்தன் குடும்பம்

அண்ணலுக்குத் தேவி அழகான சர்வஹீ
 அரும்பெறற் கற்பியிவள் அயிராணிக் கொப்பிடலாம். 60
 இவர்கட்கு மைந்தர் இருவர் பிறந்தார்கள் ;
 சஞ்சயந்த னென்றும் சயந்தனென்றும் பேருமிட்டார்.
 மன்னனுந் தேவியும் மைந்தர்களும் தான்கூடி
 ராச்சிய பாரம் நடத்துகின்ற தாள்தனிலே —

சஞ்சயந்தனின் மைந்தன் வைசயந்தன் தோற்றம்

சஞ்சயந்தற் கோர்மைந்தன் சசியைப்போ லுற்பவித்தான் 65
 ராசன் மனமகிழ்ந்து நற்றருமந் தான்செய்து
 வைசயந்த னென்றே வள்ளல்தன் பேர்கொடுத்தான் ;
 நிதியறையைத் தான்திறந்து நெடியபொருள் தான்கொடுத்தான்.

47. இஞ்சிமஞ்சி தான்தாங்கி, எழில்பாக; 48. அருக னறம்வி
 ளங்கும், ஆலையமும், மேரு. 24, 27; 49. விதம் விதமாய்; 50. விமானத்
 தஃதிணையதென், மேரு. 18. 51. தீர்த்தக ருத்ஸவமும்; 52. அட்டமங்,
 அஷ்டஸ்வலோ கமேத்தி; 53. செல்வஞ் செருக்குஞ்; 54. மானகர்க்கு
 — இரண்டாவது ஏடு மாநகர்க்கு எனவரும் பிற இடங்களிலும்
 இவ்வாறே பாடங்கொண்டுள்ளது; 55. ராஜாதி ராஜன், வைஜயந்
 தன் — பின்னரும் இச்சொற்கள் இவ்வடிவுடன் ஓர் ஏட்டில் காணப்
 படும்; 56. கற்பகம் போலுமென்னக், மேரு. 43; 57. மேரு. 41; 58.
 விருதசீலா சாரனவன்; 60. கற்பிலிவள்; 62. ஸஞ்சயந்தன்,
 ஜயந்தன் — இப்பெயர்கள் பின்வரும் இடங்களிலும் இவ்வேறுபாடு
 உண்டு; 63. தேவியரும்; 64. இராச்சிய பாரம்; 65. சஞ்சயந்
 தர்க்; 66. இராஜன்; 67. பேர்கொடுத்தார்; 68. நிதியறை தான்
 திறந்து நெடிய பொருள்கொடுக்கும், மேரு. 56;

சுயம்புநாம தீர்த்தகர் வருகையை மன்னன் அறிதல்

அவ்வேளை தன்னில் அசோகம் எனும்வனத்தில்
 சுயம்புநாம தீர்த்தகர்க்குச் சுகுணகே வலியாகி 70
 கேவல பூசைசெய்யக் கீர்த்தியுடன் இந்திரன்முதல்
 நால்வகைத் தேவர்களும் நற்பரி னாமத்துடன்
 வந்துஅவர் செய்யும் வைபோகம் தான்கண்டு
 அவ்வன பாலகன் அரசனுக்கு வந்துசொன்னான்.

சுயம்புநாமரை வணங்க மன்னன் நகரத்தாருடன் செல்லுகை

சொன்ன வசனங்கேட்டுச் சுருக்கா யெழுந்திருந்து 75
 ஆபரண மெல்லாம் அவனுக்கே தான்கொடுத்தார்.
 ஏழடி சென்றுபணிந் தெல்லோர் மனங்குளிர்
 பறைகள் அறைவித்தான் பட்டணத்தார் தானறிய.
 தரித்திரன் கண்டநவ தனமதுபோல் தான்மகிழ்ந்து
 அந்நகரி லுள்ள அனைவோ ருடன்கூடி 80
 அட்டமங் கலமேந்தி அன்புள்ள மைந்தருடன்
 நடந்தார் சிறப்புச்செய்ய நவபுண்ணிய கிரமத்தால்.

மன்னன் சுயம்புநாமரை வணங்கித் தத்துவம் அறிதல்

படியேறித் தான்பார்த்தார் பரமனிட சன்னிதிமுன்
 மானத்தம் பத்தையெய்தி மகிழ்வாய்முச் சுற்றுவந்து
 மும்மதிலும் கோபுரமும் முக்கால் வலம்வந்து 85
 பொன்னெயிலு னையன் புனைதா ளடிதொழுது
 துதிகள் பலவும்செய்து தோத்திரமும் தாங்கள்செய்து
 பங்கிகள் ஏழும் பதார்த்தங்கள் ஒன்பதும்
 அத்திகள் ஐந்தும் அனுபிரேட்டை பன்னிரண்டும்
 தத்துவம் தானறிந்தார் தந்தையுடன் மைந்தர்களும். 90

மன்னனும் மைந்தர்களும் போகத்தை வெறுத்தல்

தென்புடனே கேட்டுத் திரேகம் புளகிதமாய்
 சேதனமா லாவி யசேதனமா லிவ்வுடம்பென்
 றஞ்சி மனம்கலங்கி அதிபோகந் தான்வெறுத்து

70. சுயம்புநாத; 71. பூஜைசெய்ய, கீர்த்தியுடன் அந்தரமுதல்;
 72. நற்பரிசின நாமத்துடன்; 76. இந்த அடி முன்றும் ஏட்டில் இல்லை;
 77. சென்றுபணிந் தெல்லோரு; 78. மேரு. 57; 80. அந்நகரி
 லுள்ளவர்கள் அனைவோருந் தான்கூடி; 81. அஷ்டமங் கலமேந்தி;
 82. நவபுண்ணியக்; 83. தான்பார்த்தான்; ஸந்நதிமுன்; 84.
 மானஸ்தம் பத்தையெய்தி, மேரு. 60, 62; 85. மும்மதிளுங்; 86.
 பொன்னைக்குளையன், ளடிவணங்கி; 89. அனுபிரேகை; 91.
 தேகம் புளகிதமாய்; 92. சேதனமாலாவியே னசேதனமா;

ராச்சியமும் செல்வமும் நஞ்சென்றே தான்கருதி
காயக்கிலே சஞ்செய்யக் கருதினார் முவோரும்.

95

மூவரும் முனிவர்களாதல்

ராச்சியமுஞ் செய்யவினி நம்மால் முடியாதென்று
சஞ்சயந்தன் மைந்தன் சற்குணனும் வைசயந்தன்
அவனரசு செய்யவென்று அன்புடனே முவோரும்
காளை சுமக்குமந்தக் கனபாரந் தன்னையப்போ
கன்றின்மே லிட்டதுபோல் கனக முடிதரித்தார் ;
மூவரும் தான்துறந்து முனிவர்களு மானார்கள்.

100

வைசயந்தர் அருகக்கடளாதல்

உக்கிர தபசுசெய்து யோகத்தில் தானிருந்து
பிரதிமாயோ கந்தாங்கி பெருந்தவமும் தாங்கள்செய்தார்.
அப்போது வைசயந்தர்க் கருங்காதி தானறவே
அனகநற் கேவலியாய் அருகக் கடவுளானார்.

105

வைசயந்தரைப் பூசிக்க வானவர் முதலியோர் வருகை

கேவல பூசைசெய்யக் கற்பாதி தேவர்வந்தார் ;
அவரிலொரு தரணேந்திரன் அதிகவடி வாகவந்தான்.
வந்தவா னவரெல்லாம் வைசயந்த சுவாமிகளை
துதிகள் பலவும்செய்து துறவிகளை யும்பணிந்தார்,
அறிவர்சிறப் புச்செய்தார் அனைவோருந் தான்கூடி.

110

சயந்தமுனி தரணேந்திரனாதல்

சஞ்சயந் தர்க்கினைய சயந்த முனிகளப்போ
தரணேந் திரணைப்போலத் தானாக வேணுமென்று
மனதில் நிதானம் செய்தார் மாதவத்துக் குறைவாய்
பந்தமதில் கட்டி பவணத்தில் தான்பிறந்தார்
தரணேந் திரனென்று தானொ ரப்போது.

115

94. இராச்சியமும், நஞ்சென்று; 96. இராச்சியமும், முடியாது;
99-100. மேரு. 121; 101. முனிவர்களானார்கள்; 103. பிரதிமாயோ
கமும்செய்து, தாங்கள்செய்து, 105. அளகார், அழகார், அனகார்;
106. பூஜைசெய்யக்; 107. அதிகவடி வாகவந்தார்; மேரு.
132; 108. ஸ்வாமிகளை; 109. துறவிகளை யும்பணிந்து; 110,
அறிவற்சிறப்புச், அனைவோருடன்கூடி; 115. மேரு. 140;

சஞ்சயந்தர்க்குற்ற பழியெடுத்துரைக்கத் தொடங்குதல்

தனியே யொருவரானார் தாபதராம் சஞ்சயந்தர்
தாமே யொருவராகத் தவங்கள் நடத்தையிலே
மாமுனிவர்க் குற்றபழி வகைவகையாச் சொல்லுகிறேன்.

முதலாவது

வைசயந்தர் முத்திச் சருக்கம் முற்றும்.

இரண்டாவது

சஞ்சயந்தர் முத்திச் சருக்கம்

சஞ்சயந்தர் பெருந்தவம்

மனோகர புரமென்னும் மாநகரம் தன்னருகில்
பீமாரண் ணியமென்னும் பேரான பூங்காவில் 120
பிரதிமாயோ கந்தாங்கிப் பெருந்தவந் தான்செய்தார்.

தவமகிமை

மாதவன் நற்றவத்தால் மாவனந் தன்னிலுள்ள
வேங்கையும் மாவுங்கூடி வேகாந்த மாய்த்திரியும்
மாண்கன்றும் புலிக்கன்றும் மாறி முலையையுண்ணும் 125
நாகமும் கீரியும் நயந்து விளையாடும்
பூனையெலி யுங்கூடிப் புரண்டு விளையாடும்
இவ்வனத்தி லுள்ளமிருகம் வைரங்கள் தானீங்கும்
மாதவன் நற்றவத்தால் மரியாதை வேணாதுண்டு.

வித்துதந்தன் விமானம் செல்லாமல் பூமியில் இறங்குதல்

உக்க தவமுனிவர் உத்தம சய்யமதில்
சுக்கில லேசியையுடன் சுத்தபரி னாமத்தில் 130
நிற்கும் நிலையினிலே நீடிய தன்வயிரி
வித்துதந்த னென்னும் விச்சா தரனொருவன்

116. தனியே யொருவனை தாபதனும்; 117. தானையொருவ ராகி, தானொருவராகி, நடத்தையிலே; 118. வகைவகையாய்ச் சொல்லலுற்றேன்; 119. மேரு. 146; 120. பேரான பூங்காவில்; 121. பேரான பூங்காவில்; 121. பிரதிமாயோ கமுந்தாங்கி; 122-127. மேரு. 142-143; 124. புலியின்கன்றும் மாறியே; 127. வைரங்கள் தானீங்கி; 129. உத்தத் தவமுனிவர், சைய்யமதில், ஸமயத்தில்; 130. சுக்கில வசியையுடன்; 131. நிலைதனிலே, தன்வைரி;

தன்மனைவி சாமையுடன் தானோர் விமானமேறி
வான வழியாக வருமந்தத் தானத்தின்கீழ்
பீமாரண் ணியவனத்துப் பெருந்தவ மாமுனிவர் 135
மேலே விமானம் மிகவாய் நடவாமல்
அம்முனியைக் கண்டுமவன் அதிக சினம்சென்று
பாரிலிழிந் தானையோ பண்டு வயிரமதால்.

சினம்கொண்ட வித்துதந்தன் சஞ்சயந்தரைத் தன்
விமானத்தில் ஏற்றிச்சென்று ஐந்து ஆறு ஒன்று கூடு
மிடத்தில் தள்ளுதல்

முனியை வதைசெய்ய முனைந்தா னந்தவயிரி
வீரனைத் தானெடுத்து விமானமதி லேற்றிக்கொண்டு 140
வந்தான் பரதத்து வெள்ளி மலையருகில்
குமுதா அரிசவர்ண கயவதி சண்டவேகை
ஐந்தாறும் கூடுமொன்றாய் அதிகத் தடத்தின்மேலே
விமானமது செல்லாது வீரனைத் தள்ளிவிட்டான்.
அவருக்கு அந்தத்தடம் அரையளவு தான்வரவே 145
முன்செய் வினையாலவன் முனியை யுபதரித்தான்;
முன்செய் வினையின்மேல் முனியும் முறுகலுற்றார்.

வித்தியாதரரையும் வித்துதந்தன் அழைத்துவரல்
வித்துதந்தன் வினையால் வீரன்மேல் கோபமுற்று
விஞ்சைய ருலகுசென்று விச்சாதரர்க்குச் சொல்வான் :
அய்ய னரக்கனென்றும் அதிகபசி காரனென்றும் 150
வந்தான் மலையருகில் வதைசெய்ய வேணுமென்று
இன்றிரா நம்மையெல்லாம் இருந்தா லவன்பொசிப்பான்
பெரிய வயிறனிவன் பிணம்தின்னும் பேரகரன்
என்றான் கொடியபாவி; இவன்சொல்லை நம்பியந்த
விச்சா தரர்பயந்து வாளும் தடியெடுத்து 155
அவனுடன் கூடிவந்தார் அறிவில்லா விச்சாதரர்.

விச்சாதரர் செய்த கொடுமையும் சஞ்சயந்தர் அருகக்
கடவுளாகி வானகம் செல்லுகையும்

வந்துமுனி யைப்பார்த்து மறிவனென் றஞ்சாமல்
அய்யோ வதைத்தவதை அளவிட்டுச் சொல்லப்போமோ!

134. வானம் வழியாக, ஸ்தானத்தின்கீழ்; 135. பெருந்தவர்
மாமுனிவர்; 138. பாரிலிழிந் தானைய்யே, வைரமதால்; 139. னந்த
வைரி; 141. மலையின்கீழே, மலைக்குங்கீழே; 142. மேரு. 150; 143.
ஐந்தாறும் ஒன்றாய்க்கூடி அதிக தடத்தின்மேல்; 144. செல்லா
தென்று வீரனைத்; 146. முன்செய்த வினையாலவன்; 147. முறுக
லுற்றான்; மேரு. 151; 149. விச்சாதரர்க்குச் சொன்னான்; 150.
அய்யனை அரக்கனென்றும், மேரு. 156; 151. வந்தர மலையருகில்;
152. இன்றிரா, மேரு. 157; 153. பெரிய வயிறன்மாட்டு, பிணம்
தின்னும் பேரகரன்; 158. ஐயோ;

சஞ்சயந்த மாமுனிவர் சலியாமல் தன்வினையைச்
 சுக்கில தியானவாளால் தூரியரும் சண்டைசெய்தார். 160
 அப்போது காதிக்கர்மம் அவரைவிட்டுத் தானகல
 அருகக் கடவுளாகி அவர்சென்றார் வானகத்தே.

சஞ்சயந்தருக்குத் தேவர் முதலியோர் வந்து சிறப்புச்
 செய்தல்

விச்சா தரர்பயந்து வெறுப்புடன் தானிருக்க
 நால்வகைத் தேவரும் நாதரிடம் சென்று
 கேவல பூசைசெய்ய கெந்தகுடி யமைத்து 165
 விதியின் படியேயவர் வேணசிறப் புச்செய்தார்.

தரணேந்திரனான சயந்த முனிகளின் சினம்

சயந்த முனிகளப்போ தரணேந்திர னுகியவர்
 விச்சா தரர்களந்த வீரனுக்குச் செய்தபழி
 கண்டுதன் னவதியால் கைவல்லியர் தன்தமையன்
 எண்ணி மனங்கலங்கி இருந்தவிச் சாதரரை 170
 நாகபா சத்தில்கட்டி நடுக்கடலி லிடுவனென்றான்.

விச்சாதரர் முறையீடும் தரணேந்திரனின் எதிருரையும்

விச்சா தரர்களெல்லாம் விநயநமஸ் காரம்செய்து
 உமதுகோ பத்தைநீக்கி உளம்பொறுத்துக் கேளும்ய்யா!
 அபராதி வித்துதந்தன் அவனாலே நாங்கள்வந்தோம்
 அய்யனை அசுரனென்றான் அனைவர்க்கும் மரணம்
 [சொன்னான் 175
 அதினாலே நாங்கள் வந்தோம் அனபராதிக னைய்யா !
 தம்மைவிட வேண்டுமென்றார். தரணேந்திரனு மப்போ
 விச்சா தரரைவிட்டு வித்துதந் தனைக்கட்டி
 கடலில் விடுவேனென்று கருதினான் வேணபடி.

ஆதித்தியாபனின் அறிவுரை

ஆதித்தி யாபனென்னும் அதினிலொரு தேவன் கண்டு 180
 தரணேந்திர னுக்குரைப்பான் தண்மையுடன் நற்சரிதம் :

160. சுக்லத் தியானவாளால், மேரு. 161, 168; 161. மேரு. 170;
 163. வெறுப்புடன் தானிருக்க; 164. மேரு. 171; 165. பூஜை
 செய்ய, கேந்தகூடி; 166. வேண சிறப்புத் தான்செய்தார்; 169.
 கைவல்ய தன்தமையன், மேரு. 179; 170. 179; 171. மேரு. 180;
 172. வினயநமஸ்காரம் செய்து, வினையநமஸ் காரம்செய்து;
 173. உளம்பொருந்தக் கேளும்மைய்யா; 175. அய்ய னசுர
 னென்றான் அவனுக்கு, மேரு. 182; 177. நம்மைவிட வேண்டு
 மென்றார்; 178-179. மேரு. 184; 180. ஆதித்தாபனென்று; மேரு. 185.

இவனுனக்கு ஈடல்ல ஏருமாட்டுக் கொப்பிடலாம்
 ஆதிகா லத்திலாதி அந்தணன் சொல்படிக்கு
 நமியும் விநமியென்று நல்லவிச் சாதரர்க்கு
 உங்கள் பெரியோர்கள் உகந்தளித்த பீடமதில் 185
 உற்பவித்த மைந்தனிவன் நீயொழிக்க லாகாது
 சமுசார சீவன்களில் சத்துருவு மித்துருவுண்டு
 உலகமெல்லாம் பெந்துக்கள் உனக்கு மெனக்குமுண்டு
 சஞ்சயந்தர் போலுனக்குச் சம்மந்தம் வேணதுண்டு
 இன்னுமனே கஞ்சொல்ல இவர்வசனம் தான்கேளான். 190

தன்னுரை கேளாத தரணேந்திரனுக்கு முற்பவ நிகழ்ச்சி
 களை ஆதித்தியாபன் சொல்லத் தொடங்குதல்
 ஆதித்தியா பனுமப்போ அவதியால் தான்தெரிந்து
 பின்னுந்தர ணேந்திரனுக்குப் பிரியமாய்ச் சொல்லலுற்றார்.

சஞ்சயந்தன் முதலியோர் முற்பவம் கூறத் தரணேந்திரன்
 கேட்டல்

உன்முன் பிறந்தமுனி உத்தம மாதவர்க்கு
 பண்டு பெரும்வயிரி பகையாளிக் குற்றனிவன்
 ஆன லுனக்குகதை அறிவாகச் சொல்லுகிறேன்; 195
 நான்கு கஷாமற நலமுடனே கேளுமென்றார்.
 நாதனும் நீயும்நானும் நம்பிவித்து தந்தனும்
 பிறந்த பவங்களைப் பிரிவாகச் சொல்லலுற்றார்;
 நாகேந் திரனுமப்போ நன்மையுடன் கேட்கலுற்றான்.

இரண்டாவது

சஞ்சயந்தர் முத்திச் சருக்கம் முற்றும்.

முன்றாவது

பத்திரமித்திரன் அறங்கேள்விச் சருக்கம்

சீயமகாபுரச் சிறப்பு

நாவலந் தீவுதனில் நடுவில் மகமேரு 200
 மேருவுக்குத் தெற்கான மிகுந்த பரதந்தன்னில்

182. மேரு. 186; 183. சொல்படிக்கி; 184-185. மேரு. 187, 205;
 185. பெரியோர் உகந்தளித்த பீடமத்தில்; 186. உற்பவித்த
 ஏந்தலிவன்; 187. ஸம்ஸார ஜீவன்களில் சத்துருமித் துருவுண்டு,
 மேரு. 210; 188 பந்துக்கள்; 189. சம்பந்தம்; 190. தான்கொள்ளான்;
 191. அவதியால் தானறிந்து; 192. சொல்லலுற்றான்; 194. பெரும்
 வைரி. மேரு. 218; 195. ஆன லுனக்கதை, சொல்லலுற்றேன்; 197.
 மேரு. 223; 199. கேழ்க்கலுற்றான்; கேழ்க்கலுற்றார்; 200. தீவுதன்
 னில், மகம்மேரு, மேரு. 224;

அருகனறம் விளங்கும் அருந்தரும கண்டமதில்
சீயமகா புரமென்னும் சிறப்புள்ள மாநகரம்
செல்வ நகரம்கு செப்பவும் வேணதுண்டு.

சிங்கசேண மகாராசனும் அரசி இராமதத்தையும்

சீருள நகர்க்குச் சிங்கசேண மகராஜன் 205
வெற்றியுடைய வாளான் வேந்தரை வென்றசிங்கள்
ஒப்புமை யின்றிநின்றான் உதவிக்குக் கற்பகனும்
செவ்விதம் மாதர்தொழும் சேனைக்கு மன்மதனும்.
இவனுக் கரசியாயள் இனியான கற்பியவள்
பேரு மிராமதத்தை பெருந்தேவிப் பட்டம் பெற்றாள். 210

அமைச்சன் சத்தியகோடன் உதவியுடன் சீயமாசேனன்
அரசாளுதல்

ராசன் மனதுபடி நடக்கையுடை யோனமைச்சன்
சத்திய வேதங்களில் சகலகலை நிபுணன்
அங்கநூ லாகமங்கள் அறிந்திருப்பா னாதலினால்
சத்திய கோடனென்னும் சிறப்புப்பேர் தான்பெறுவான்.
காரணப்பேர் சிரீபூதி கனகமணி மார்பனவன், 215
தன்னுவுஞ் சூதுசொன்னால் தறித்திடவே கத்திரிக்கோல்
கட்டிருப்பான் பூணூலில் காவலனும் தானறிய.
தக்கவ னென்றரசு தாங்கிவரும் நாள் தனிலே —

பத்துமஷண்டத்தில் பத்திரமித்திரனின் வாழ்க்கை

பத்துமஷண்ட மென்னுமொரு பாங்கான மாநகரில்
அருகனெறி தவறான் அணுவிரதன் தனவைசியன் 220
சிரேஷ்டி சுதத்தனுக்கும் சீருள சுமித்திரைக்கும்
பத்திரமித் திரனென்னும் பாலன் பிறந்துவளர்ந்
துத்தம தத்துவமும் ஓதியுணர்ந் ததன்மேல்
ரத்தினமும் முத்துகளும் நித்தம் விலைமதிப்பான்.
தந்தை மகிழ்ந்துசுதன் தன்மை மிகவறிந்து 225
செந்தளிர்சூழ் மங்கையரைச் சேர்த்துவிவா கம்செய்தான்.

202. மேரு. 225 ; 204. செல்வ னகரம்கு, செல்வ னகரம்தும்
சேப்பவும் ; 205. சிங்கசேண மகாராஜன் ; 206-208. மேரு. 227;
206. வாளன் ; 208. சேவவித மாதர்தொழும். இவ்வடி 2ஆம் ஏட்டில்
இல்லை. 209. இவனுக் கரசியாய் ; 211. இராஜன், நடத்தையுடை ;
214. தான்பெற்றான், மேரு. 229 ; 215. ஸ்ரீ பூதி, கனக மணிமார்பன் ;
218. மேரு. 229 ; 219. பத்மசண்ட ; 220. அருகனெறி தவிரானால் ; 221.
சீரார் சுமுத்திரைக்கும் ; 222. பாலன் பிறந்தோங்கி ; 223. உத்தம,
ஓதியுணர்ந்ததின்மேல் ; 226. மேரு. 235 ;

பத்திரமித்திரன் கடல் வாணிகம் செய்து சீயபுரம் வந்து
சேர்தல்

புண்ணிய வாளனிவன் பொருள்தேட வேணுமென்று
ரத்தினதீ பம்சென்று நவரத்தி னங்களுக்கொண்டு
மரக்கல மேற்றிவந்தான் மாசீய மாநகரின்
கரையில் லிழிந்துபுறம் கண்டு மனம்மகிழ்ந்தான் 230
வணிகரெதிர் வந்தழைத்த வைபோகம் தான்கண்டான்.

தன்னூர் சென்று மீளும்வரை இரத்தினச் செப்பைச்
சத்தியகோடனிடம் தந்துவைக்க வருதல்

அந்நகரி லுள்ளவர்கள் அழகும் பெருமைகளும்
மன்னரசு தன்னிலையும் மாவணிகர் சொல்நிலையும்
தானறிந்து தன்சரக்கைத் தக்கவிடம் தேடிவைத்து
மற்ற மணியையெல்லாம் மாநகரி லுற்றவிடம் 235
வைத்துத்தன் சுற்றமெலாம் வரவழைத்துக் கொண்டுவர
வேண்டி மனம்கருதி வெற்றிநகர் முற்றும்பார்த்து,
ஆரையும் நம்பாமல் அரசனிட மந்திரியை
பரமனூல் ஓதுஞ்சத்தியன் பார்த்திப னுக்கமைச்சன்
சொன்ன மொழிதவறான் சுருதிசின வாகமியென் 240
றெண்ணி மனம்மகிழ்ந்து ஏற்றவிட மென்றறிந்து
மாமணியை ரத்தினச்செப்பில் மறைவாக வைத்துக்கொண்டு
ஏகியவர் முன்னின்று இனிதாய்த் தொழுமளவில் —

மந்திரியிடம் வணிகன் தன்குறிப்பு எடுத்துரைத்தல்

மந்திரியு மப்போது மாயாவினோதம் செய்தான்;
பத்திரமித் திரனுக்குப் பாகுடமும் தான்கொடுத்து, 245
ஏதலுவ லென்றுபூதி இன்பமாய்க் கேட்கையிலே—
பத்திர மித்திரனும் பணிந்தெழுந்து தான்சொல்வான்:
நான்வணிக னைய்யா ரத்தினவியா பாரியென்றும்
பத்துமஷண் டபுரம்போய்ப் பந்துவையிட்டுவர
வேணுமென்று சொல்லி விநயநமஸ் காரம்செய்து, 250
வருந்தனிலும் ரத்னசெப்பை வைத்திருந்து தாருமென்றான்.

228. இரத்தினதீ பஞ்சென்று; 230. கரையி லிழிந்துமவன்,
மனம்மகிழ்ந்து; 231. வந்தழைக்க, தான்கண்டார், மேரு 240;
232. மேரு. 241; 233. மாவணிகர் செல்வினையும்; 234. தக்கவிடம்
தேடிவைத்தார்; 235. மேரு. 242; 239-240. மேரு. 244; 240. மொழி
தவிரான், சுருதி ஜினவாகமியான்; 244. மந்திரியு மப்பொழுது; 245.
பத்திர மித்திரர்க்கு, தான்குடுத்து. மேரு. 245; 246. கேழ்க்கையிலே;
248. நானோர் வணிகனையா; 249. பத்மசண் டம்புறம்போய், பெந்
துவையிட்டுவர 250. விநயநமல் காரஞ்செய்து;

மந்திரியின் மறுமொழி

வைப்பதுவும் மெய்யேநான் வாங்குவது நன்மையல்ல,
பிறர்பொருளைத் தொட்டால் பேராசை தானுமுண்டு.
அதனாலே பாவமென்றார்; ஆனாலும் நல்லவர்நீர்
ஆரு மறியாமல் அரும்பொருளைத் தாருமென்றார்.

255

மந்திரி சொற்படி இரத்தினச் செப்பை வைத்துச் சென்ற
பத்திரமித்திரன், தன் ஊர் சென்று குடும்பத்தாருடன்
மீண்டபின், அவனையடுத்து இரத்தினச் செப்பைக்
கேட்டல்

அவன்கையில் ரத்தினசெப்பை அன்புடனே தான்கொடுத்து
நெய்தல் குறிஞ்சிபாலை நிலம்கடந்து தானேகி
பத்துமஷண்டம் சென்று பந்துவெல்லாம் தானழைத்து
வழிவருத்தந் தான்கடந்து வைந்துபூ மியும்மேகி
சீய புரத்துக்குச் சீருடனே தான்வந்து,
தன்சுற்றத் தாருக்குத் தகுந்தவிடம் தேடிவைத்து,
மந்திரியைக் காண மனமகிழ்ச்சி யாகச்சென்று
கண்டு களித்தவரைக் கைகூப்பித் தெண்டனிட்டான்.

260

வணிகனை அறியாதான்போல அமைச்சன் பேசுதல்

மோசஞ்செய்ய நினைந்தான் மூடன்சத் தியகோடன்
ஆருநீர் என்கேட்டான்; அன்றுவந் தவனென்றான்.
என்றவன்சொன் னதைக்கேட் டிவன்பித்த னேவென்றான்;
சபைக்கு நிசமாகச் சாதித்துப் போம்போமென்றான்.

265

மணிகளைத் தாரும் என்று கேட்ட செட்டியை அடித்து
வெளியே தள்ள அமைச்சன் கட்டளையிடல்

சிரேட்டியரு மப்போது செம்மணிகள் வைத்தவனான்
ஏதோ மறந்தீர்கள் இதையுணர்ந்து தாருமென்றான்.
சொன்னதெப் படியென்றான் சொன்னதைச் சொல்லுவேன்

[நான் 270

அதட்டி மிரட்டி கோடன் அடித்தவனைத் தள்ளவென்றான்.

252. வைப்பது மெய்யானால், நன்மையல்லா; 254. அதினாலே பாவமென்றான்; 256. தான்குடுத்து; 257. மேரு. 248; 258. பத் மசண் டமுஞ்சென்று, பற்மசண் டமும்சென்று; 259. வந்துபூ மியும்மேகி, வந்துபூ மியுமெய்தி; 260. தானும்வந்து; 263. தெண் டனிட்டார்; 265. ஆருநீம், ஆருநீ, மேரு. 253; 267. நிஜமாகச் சாதித்துப் போமென்றான்; 268. சிரேஷ்டியரு மப்பொழுது, செட்டி யாரு மப்போது; 269. மேரு. 254; 270. சொன்னதைச் சொல்லு மென்றான், சொல்லவென்றான்; 271. அடித்து மிரட்டிகோடன், அதட்டிமேற்படிகேட்டான்; பிடித்தவனைத் தள்ளுமென்றான்;

‘உன் சூதை வெளிப்படுத்துவேன்’ என்று சொல்லி வணிகன் வெளியேறுதல்

வணிகர் மனம்கலங்கி வஞ்சித்தான் என்றமுது
 மந்திரியை நோக்கியவர் மரியாதை விட்டுச்சொன்னார் :
 ‘அரும்பொருளை வாங்கிக்கொள்ள அன்றுதத் துவஞ்சொன்னார் ;
 இப்போநீ ரில்லையென்று என்னையும் பித்தனென்றாய் ! 275
 காட்டுவேன் உன்சூதைக் கண்ணாடி யைப்போல’
 என்றுசொல்லித் தான்தெருவில் ஏகினார் செட்டியாரும்.

பத்திரமித்திரனின் முறையீடு

பட்டணத்தி லுள்ளறிவர் பலபுருடர் தன்னுடனும்
 ராசன் சபையிலுமே நடுங்காமல் சொல்லலுற்றான் :
 மந்திரிசத் தியகோடன் மகராசன் என்றவனை 280
 வேதவே தியனென்று வெகுவிதமாய் நானறிந்து
 வைத்தேன் ரத்தினத்தை வாங்கியவன் இல்லையென்றான்
 பித்தனென் றென்னைத்தள்ளிப் பெரும்பொருளைத் தான்
 [கொண்டான் ;
 வஞ்சித்தான் என்னையய்யா, வையகத்து மன்னவரே !
 சாதியால் வேதியென்று சகலதத் துவம்சொல்லும் 285
 மந்திரி கள்ளனென்று மகராச னுக்குச்சொன்னான்.

மன்னன் மந்திரியை வினாவ, அவன் மறுத்தல்

மன்னவன் சொல்கேட்டு மந்திரியைத் தானழைத்து
 வணிகனெதிர் கோடனிடம் வரலாறு தான்கேட்க—
 இவ்வணிக னோர்பித்தன், இவனைநான் கண்டதில்லை;
 மணிச்செப்பு வைத்தேனென்றான்; மானவன்நீ என்று சொன்
 [னன்; 290
 நாதன்னூல் நாளுமோதும் நானே திருடனானால்
 பாரிலுள்ள வரெல்லாம் பெருந்திருட ராவாரென்று

272. வணிகன் மனம்கலங்கி ; 273. விட்டுச்சொன்னான் ; 274-275. மேரு.260 ; 275. இப்போநீ ரில்லையென்று, என்னைநீ, மத்தனென்றாய் ; 277. செட்டியாரும் ; 278. பட்டணத்தி லுள்ளவர்க்குப் பலருடனும் சொல்லலுற்றான், பட்டணத்தி லுள்ளாரியர் ; 279. இராஜன் ; 280. மகராஜன், மேரு.262 ; 281. வெகுவிதமாய்த் தானறிந்து ; 282. வைத்தேனென் ரத்தினத்தை, இல்லையென்று ; 283. பெரும்பொருளைத் தான்கொண்டு ; 284. மன்னவனை ; 285. சாதியில்வே தியனென்று ; 286. மகராஜனுக்குச் சொன்னான் ; 288. வணிக ரெதிர்கோடல் வரலாறைத் தான்கேழ்க்க ; 289. மேரு.265 ; 291. நாளும் போதம். மேரு. 266 ;

மந்திரி சபதம்செய்ய, மகராசன் தான்கேட்டு,
உற்ற வசனமிது பித்தனவ னென்றுவிட்டான்.

மந்திரியின் கொடுமைக்கு அஞ்சிய வணிகன் அதிகாலை
யில் வந்து அரண்மனையருகில் முறையிடுதல்

மந்திரியும் சிரேட்டியின்மேல் மாநகரில் தன்னிலுள்ள 295
நாயை யுசுக்கச்சொன்னான்; நாகத்தை யோட்டச்சொன்னான்.
அவரும் அதற்கஞ்சி அதிகாலை தான்வந்து,
அரசன் மனைக்கருகில் அசோகமரம் தானேறி,
உள்ளபடி நீதியோதி உறப்பாகக் கூச்சலிட்டு
வைத்த படியேயவர் வகைவகையாய்த் தான் சொல்ல— 300

அரசி இராமதத்தை பத்திரமித்திரனை அழைப்பித்து
உண்மையுணர்தல்

நாள்தோறும் கேட்டுமன்னன் நாயகி ராமதத்தை
மத்தனிவ னல்லவென்று மகராசி தான்கருதி
மத்தனிவ னென்றால் மாறுபாடாச் சொல்லுவான்;
ஆறுதிங்க ளாகவிவன் அலையுறன் என்றெண்ணி,
குற்றன்சத் தியகோடன் கூர்மை யறியவென்று 305
பத்திர மித்திரனைப் பாராசி தானழைக்க,
குற்றமில் லவனோடிக் கும்பிட்டான் உத்தமியை;
உத்தமியும் தானவனை உள்ளபடி சொல்லவென்றான்.
தத்துவநா லதுபோலத் தானுரைத்தான் கோடன்கூதை,

அரசி மேலும் முறையிடு என்று வணிகனை அனுப்பிவிட்டு
அரசனிடம் தான் சூதை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதாக
உரைத்தல்

இனியரசி தான்கேட்டு இன்னும்போய் முறையிடென்று 310
அவனை யனுப்பிவிட்டு, அரசனிடம் தானேகி,
கேட்டாள் அறிவுடனே, கேடில்லா மித்திரன்மொழி :
ஏதோ அறிவுமக்கு, இவ்வரசு செய்தமொழி;
பத்திர மித்திரனைப் பயித்தியக் காரனென்றீர்;
மந்திரி செய்தபழி மனதறியா மல்விட்டீர். 315
நானுமிச் சூதுமக்கு நலமாகக் காட்டுகிறேன்.

293. மகராஜன் ; 294. உத்த வசனமிது, மத்தனிவ ; 295. மந்திரியும் சிரேஷ்டியின்மேல், மந்திரியும் செட்டிமேல் ; 296. நாயை யுசுப்பச் சொன்னான், மேரு. 269 ; 297. அவனும் அதற்கஞ்சி ; 299. ஓறப்பாகக் கூச்சலிட்டு ; 300. வைத்த படியேயவன் ; 302. பித்தனிவ னல்லவென்று ; 303. பித்தனிவனென்றால், சொல்வான் ; மேரு. 279 ; 306. தானழைத்து ; 310. இனியரசு தான்கேட்க, இன்னம்போய் முறையிடென்றான் ; 313. இவ்வரசு செய்தபழி ; 314. பயித்தியக்காரனென்று ; 315. மனதிலறியாமல் விட்டீர் ;

அரசி அரசன் உத்தரவு பெற்று அமைச்சனுடன் சூதாடுதல்

வித்தகனோ டாடச்சுதுக் குத்தரவு தாருமென்றாள்;
 அரசனு மப்படியே ஆடவென்று உத்தரித்தார்.
 மந்திரியைத் தானழைத்து, மர்மங்கள் சொல்லாமல்,
 சூதாட வேண்டுமென்று சூதில்சப தஞ்செய்தாள். 320
 முன்முறை தான்கெலித்தால் மோதிரமும் பூனூலும்
 தந்திட வேண்டுமென்று தலையாட்டம் போடயிலே,
 தானே கெலித்தரசி தக்கவன் மார்பினூலும்
 மோதிரமும் தான்கொண்டு முறைமுறையே தான்கெலித்தாள்.

சூதாட்டத்தில் கோடன் தோற்று மூர்ச்சிக்க, அரசி தான்
 கைப்பற்றிய அடையாளத்தைத் தன் தோழி நிபுணமதி
 யிடம் தந்து, மணிச் செப்புப் பெற்றுவர ஏவுதல்

மூர்ச்சித்தான் கோடனப்போ ; முறுவலுடன் தானெழுந்து, 325
 தன்னந்த ரங்கமுறும் தாதியாம் நிபுணமதி
 அவளிடம் சென்றிந்த அடையாளம் தான்கொடுத்து,
 சூதுசொல்லித் தந்துவரச் சொன்னாள் அவளுடனே.

நிபுணமதி சென்று மணிச் செப்புப் பெற்று வருதல்

அவளும்தான் ஏகியந்த அமைச்சன் பாண்டாகாரிக்கு
 அரசியாள் சொன்னசூதில் அநேகவிதம் தான்கலந்து 330
 கொண்டுமந் திரிபாண்டக் கொடியனுடன் ஒத்துச்சொல்ல,
 அதையு மவன்கேளான் அடையாளம் தான்கொடுத்தாள்.
 தக்கதென் றெண்ணியவன் தந்துவிட்டான் ரத்தினசெப்பை;
 வாங்கித் திரும்பினாள் வையகமும் கொண்டாட.

செப்பைக் கொண்டுவந்த தோழியை அரசி புகழ்ந்து, பின்
 அதனை அவள் அரசனுக்குக் காட்ட, அவன் மகிழ்தல்

உப்பரிகை மீதிருந்து உத்தமியுந் தான்பார்த்து, 335
 திரேகம் புளகித்துத் தென்புடனே தான்துதிப்பாள்;
 வாற குறிப்பிலுந்தன் வதனந்தா மரையொக்கும்
 என்றுதா னெண்ணியிடும் இராமதத்தை யின்கையில்

318. உத்தரித்தான், இந்த அடி 'ஆம் ஏட்டில் இல்லை. மேரு. 280;
 322. தந்திட வேணுமென்று தலையாயம்; 323. தக்கவன்மார்
 பூனூலும்; 324. மேரு. 283; 326. மேரு. 284; 329. பண்டகாரிக்கு;
 331. கொண்டுமந் திரிபாண்ட காரியுடன்; 335. உத்தமியும்
 பார்த்திருந்தாள்; 336. தேகம் புளகிதமாய்த்; 337. வாற குறிப்பி
 லுந்தான் வதனந்தா மரையோங்கும், மேரு. 292; 338. என்
 றெண்ணித் தான்வந்து;

தந்தாள் ரத்தினசெப்பைத் தான்வாங்கிக் கொண்டவளை,
 எந்தாயே என்றனைந்து இறந்தபொருள் கொண்டுவந்தாய் 340
 நிபுணமதி யென்றபெயர் நினக்கென்றே தான்மகிழ்ந்து,
 அரசனிடம் சென்று அரும்பொருளைக் காட்டலுமே —
 சீயமா சேனனப்போ சிந்தை மகிழ்ந்தவளை,
 'சிந்தா மணியேநீ இச்செயலை யறிந்தாயென்று,
 அரசுக்குக் குற்றம் அமைச்சனால் வந்துதய்யோ! 345
 ஏதோ பழியோவிது இனியாவ தென்ன' வென்று—

வணிகன் பத்திரமித்திரனின் உள்ளத்தை அரசன் சோதித்
 தறிந்து அவனுக்குச் சிறப்புச் செய்தல்

ஓதும் வணிகனுண்மை உளமறிய வேண்டுமென்று
 செப்பின் மணியுடனே சிலமணிகள் தான்கலந்து,
 வணிகனைத் தானழைக்க, வையகத்து மன்னவரை
 வணிகன் பத்திரமித்திரன் வணங்கித் தொழுதுநிற்க— 350
 'இச்செப்பிலுன் செப்பேது, இம்மணியி லும்முதேது?'
 என்ற னரசனப்போ இவன்வணங்கித் தான்பார்த்து,
 மணிச்செப்பு தன்னதென்றான் மாமணியீ தல்லவென்றான் ;
 இம்மணியில் என்மணியும் இசைந்து கிடக்குதென்றான்.
 தன்மணியைத் தான்பொறுக்கித் தன்கையில் வைத்துக்கொண்டு
 அம்மணியை நீக்கிவிட்டான் அப்பிர மத்தனைப்போல்,
 நீதிகள் ஓதிச்சொன்னான், நின்று அரசன்முன்னே
 பிறர்பொருளில் இச்சை கொண்டால் பெருநரகந் தானுமுண்டு
 என்றுசில நீதிகளை இனிதா யுரைக்கலுமே—
 அரசன் மனமகிழ்ந்து அமைச்ச னுனக்குச்செய்த 360
 பழிகுற்றம் தீரநீ பலமணியும் கைக்கொ ளென்றான்.
 மற்றப் பொருளைக்கொள்ள மானவன்நா னல்லவென்று
 உற்ற சினசரிதம் உரைத்தான் மன்னவனுக்கு.
 அரசன் களிகூர்ந்து அவனைவெகு சத்தியனென்று
 சிரேட்டி பதம்கொடுத்தான்; செல்வமும் தான்கொடுத்தான். 365

மந்திரி சத்திய கோடனை மன்னன் தண்டித்தல்

மந்திரிசத் தியகோடன் மாயன்வஞ் சகனென்று
 அவனுக்குத் தெண்டம்செய்ய அறிவோரைக் கேட்கலுமே,

340. யெறந்தபொருள், மேரு. 295; 344. இச்செயலை நீயறிந்
 தாய்; மேரு. 296; 345. வந்துதப்போ; 346. ஏதோ பழியோ
 யிது; 347. உளமறிய வேணுமென்று; 349. வணிகனைத் தான
 றைத்து, வணிகனைத் தானழைத்தார் வையகத்து மன்னவரும்;
 353. தன்னுதென்றான்; 354. இசைந்து கெடக்குதென்றான்;
 355-356. மேரு. 305; 358. பிறர்பொருளை யிச்சை; 361 .மேரு.
 306; 365. சிரேஷ்டி பதங்குடுத்தார், செல்வமுந் தான்குடுத்தார்;
 366. மாயவஞ்சுகள்; 367. அறிவோரைக் கேட்கலுமே. கேட்க
 லுற்றான்;

அறிவர் நூலின்படியே அவரறிந்து சொன்னார்கள்:
 சவட்டையடி முப்பது, சாணன் முக் கிண்ணமும்,
 உள்ளுக்கோர் கிண்ணம் உடல்மத்த கத்தில்ரண்டு 370
 வார்ப்பதென்று சொன்னார்கள் வையகத்து நல்லாரியர்.
 அப்படியே செய்கவென்று அரசனும் உத்தரித்தான்.
 தர்மில னென்னுமொரு தயையுள்ள அந்தணனும்
 அவனுக்கு மந்திரிபட்டம் அன்பாகத் தான்கொடுத்து
 ராச்சிய பாரம் நடத்திவரு மப்போது — 375

தண்டனை பெற்ற சிரீபூதி செத்து அரவாமாய்ப் பிறத்தல்
 மாயன் சிரீபூதியை மல்லர்கள் சுற்றிக்கொண்டார்.
 'சீதேவி தன்முறையால் சீரடைந்தீ ரித்தனை நாள்'
 என்றுமு தேவிசொல்லி, என்முறை என்றனைந்தாள்.
 அப்போது கோடன் அருஞ்சிறையால் தானமுந்தி,
 ஆயிரம் செம்புலியில் அகப்பட்ட காளைபோல் 380
 நின்றவனை மல்லர்கையால் நெட்டி இடியிடித்தார்;
 மூன்றுகிண்ணம் சாணனும் மூடனுக்குத் தான்பொழிந்தார்.
 அரியதுன் பழம்பட்டு அரசன்மேல் வைரம்வைத்து
 ஆர்த்ததியா னத்தில் செத்து அரசன்பாண்டா காரத்தில்
 அகந்தன னென்னுமொரு அரவமாய்த் தான்பிறந்தான். 385

வரதர்மமுனிவரிடம் பத்திரமித்திரன் அறங்கேட்டு நகரம்
 வந்து இனிது வாழ்தல்

அரசனுக்குச் செரேஷ்டியான அன்பன் பத்திரமித்திரன்,
 அசனா டவியென்னும் அழகான மாவனத்தில்
 விமலகாந் தாரமென்னும் வீரிய மாமலையில்
 வரதர்ம னென்னுந்தவ வாமனிட்டுச் சென்று,
 அஞ்சலி செய்து செரேஷ்டி அங்காக மங்கள்கேட்டு, 390
 பாத்திரதான விரதம் பரிவாகத் தான் கொண்டு
 நற்பரி நாமத்துடன் நகரந்தான் வந்திருந்தான்.

மூன்றாவது

பத்திரமித்திரன் அறங்கேள்விச் சருக்கம் முற்றும்.

369-370. மேரு. 317 ; 369. சாணகமுகக் கிண்ணமும்; 370. கிண்ண
 மும் உடல்மத்தகத்தில் ரண்டுகிண்ணம்; 371. வைய்யகத்து; 372.
 அரசனும் உத்தரித்தார்; 373. தயவுள்ள, மேரு. 341; 374. மந்திரி
 பதம்; அன்பாகத் தான்கொடுத்தார்; 376. பூபூதியை; 379. அப்
 போது சத்தியகோடன் அருஞ்சிறையில்; 380. மேரு. 319: 382.
 சாணமும்; 384-385. மேரு, 330-332; 387. அரசனா டவியென்னும்;
 மேரு. 342 - 389, 390. மேரு. 347; 391. விருதம்; 392, நற்பரி
 னாமத்துடன்; நாலாவது 'சொர்க்கம் புக்க சருக்கம்' என முதலேட்
 டில் காணப்படுகிறது. இரண்டாவது ஏட்டில் 'பூரண சந்திரன்
 சருக்கம்' என்று உள்ளது. இச்சருக்கப் பொருளுக்கு ஏற்ப அமைந்
 தது இரண்டாம் ஏட்டில் காணும் தலைப்பே. ஆதலின் அதுவே
 எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

நாலாவது

பூரணசந்திரன் சருக்கம்

பத்திரமித்திரன் தானம் செய்ததைப் பொருத தாய், புலியாய்ப் பிறந்து, மகனையே மாய்த்தல்

மத்தொருநாள் மாமுனிவர் மாவிரதந் தப்பாமல்
உத்தமதா னம்செய்தார் உள்ள பொருள்களெல்லாம்.
பத்திர மித்திரன்தாய் பாவிசுமித் திரையென்பாள், 395
தானவிர யம்செய்யும் தன்மகன்மேல் கோபம்வைத்து,
அரும்பொருளைப் போக்கினுனென் றஞ்சி மனம்கலங்கி
ஆர்த்தத்தில் செத்துமவள் அசனாடவி வனத்தில்
புலியாய்ப் பிறந்தாளன்னை, பிள்ளை வைரத்தால்.
மற்றொருநாள் பத்திரமித்திரன் மாவனம் தன்னில்செல்ல, 400
தாய்ப்புலியும் பார்த்ததய்யோ, தன்மகனைப் பாய்ந்துதப்போ.

மாய்ந்த பத்திரமித்திரன் இராமதத்தை புதல்வனாதல்

மரித்தவன் இராமதத்தை மாதாவென் றெண்ணமதால்
சிம்மசந் திரனென்று செல்விவயிற் றுற்பவித்தான்.

இராமதத்தை பெற்ற மற்றொரு மைந்தன் பூரணசந்திரன்

மற்றொரு மைந்தனை மாதேவி தான்பயந்தாள்
பூரணசந் திரனென்று புதுமையாய்ப் பேருமிட்டார். 405
ஐந்து வயதிலவர் அருங்கலையும் தானுணர்ந்து
இப்படி யாகமைந்தர் இருந்துவரும் நாள்தனிலே —

மைந்தருடன் பண்டகாரத்திற்குச் சென்ற சிம்மசேனை
வயிரியாயிருந்த அகந்தன சர்ப்பம் கடிக்க, அவன்
மாய்தல்

ராசாதி ராசன் நற்சீலன் சிம்மசேனன்
தன்பண்டா காரத்தொருநாள் தான்சென்றார் மைந்தருடன்.
அதிவையி யானவந்த அகந்தன சர்ப்பமது 410

393. மைத்தொரு நாள்; 395. பாவி சுமித்திரையாம்; 397. றெண்ணி மனம்கலங்கி; 398. ஆர்த்ததியானத்தில்செத்து அசனாடவி, மேரு. 361; 399. புலியாய்ப், வைரத்தினால்; 400. மைத்தொருநாள்; 401. தாய்ப்பிலி, மேரு. 365; 402. ராமதத்தை, மேரு. 368; 403. மேரு. 370; 404. மைத்தொரு; தான்பெற்றாள்; 405. மேரு. 373; 406. ஐந்து வயதும்வர அருங்கலையும். இந்த அடி 2ஆம் ஏட்டில் இல்லை; 408. இராஜாதிராஜன், சிம்மசேனன்; 409. தன்பண்டா காரத்திற்குத்; 410. அதிவயிரி யாயிருந்த, சர்ப்பமிது;

அரசனைக் கண்டுதைய்யோ அதிக சீனம்சென்று
நரபதியைத் தான்கடிக்க, நடுங்கியவர் தான்விழுந்தார்.

கெருடதண்டன் ஓமத்தில் அகந்தனன் அழிந்து கவரி
மானாய்ப் பிறக்க, சிம்மசேனன் அசனிகோட மென்னும்
யானையாதல்

மைந்தருடன் ராமதத்தை மனங்கலங்கித் தானழவே,
அந்நகரில் கெருடதெண்டன் அதிக விடநிபுணன்
அந்தக் குடுமிவந்து அரசனைத் தொட்டபாம்பைக் 415
கடுக வரவழைத்துக் கட்டுவேன் காருடத்தால்
பாருங்கோ ளென்று பாம்பையெல்லாம் தானழைத்து
ஓமம் வளர்த்தியதில் உள்ளே நுழையுமென்றான்,
‘குற்றமில்லா தாந்துழைந்தால் குளிர்ச்சியாய்ப் போய்விடலாம்;
குற்ற முடையாரிதில் குன்றிநெருப் பாவா’ரென்று 420
இதைச்சொல்லித் தான்செபிக்க, எல்லா மதில்நுழைய,
குளிர்ச்சியாய்ச் செல்லலுமே குற்றமுடையகந்தன்
தயங்கி யதில்நுழைந்து தான்செத்து நீரூய்ப்போய்
காள வனத்திலது கவரிமா னுய்ப்பிறக்க—
அரசனுக்கு நஞ்சேறி ஆயுவாய தால்மரித்து 425
சல்லகீ வனத்திலான சன்னிலிவங் காய்ப்பிறந்து
அசனி கோடமென்றும் ஆண்பேர் வேடரிட்டார்.
அதுமீறித் தான்வளர்ந்து அவ்வனத்தில் தானுலவ —

சிம்மசந்திரன் அரசர்க் கரசனாதல்

அப்போது சிம்மசந்திரன் அரசுக் கரசனானான் ;
மகுடம் தரித்தார்கள் மன்னவர்கள் தான்கூடி. 430
பூரண சந்திரனும் புனிதயுவ ராசனானான்.

இராமதத்தை தர்மங்கள் கேட்டுத் தவம்புரிதல்

ராமதத்தா தேவியும் ராசன் மரணத்தால்
மனத்துயரம் கொண்டாளென்று மாதுயரம் தீர்க்கவென்று
தாயும்பாட் டியுமான தாபதர்ஆரி யாங்களைகள்
சாந்தமதி இரண்ணியமதி என்னும் இருவர்வந்தார். 435

412. மேரு. 375; 413. மேரு. 376; 414. கருடதண்டன், மேரு. 379; 415. அந்தகுடிமிவந்து; 416. காட்டுவேன்; 417. பாருங்க ளென்றுயெல்லா பாம்புகளை வரவழைத்து; 418. நுழையுமென்றார்; 419. குற்றமில்லா தாந்துழைந்தால்; 420. மேரு. 381; 421. தான் ஜெபிக்க; 422. குற்றமுடையந்தகன்; 425. நஞ்சேறி அவருமே தான்மரித்து; 426. மேரு. 384; 427. மேரு, 464; 431. புனிதயுவ ராஜனானான்; 432. ராமதெத்தா, ராஜன்; 433. மனதுயரங்; 434. தாபதரா மாரி யாங்களைகள்; 435. சேர்ந்தும் இருவர்வந்தார், மேரு. 392;

அரசியரும் கண்டவரை அன்பாயஞ் சலிசெய்து
தர்மங்கள் கேட்டுத் தான்தபசு செய்துகொண்டாள்.

தாயிடம் விருப்புடைய சிம்மசந்திரனும் தவமேற்
கொள்ளுதல்

ராஜாதி ராஜன்திரு நன்மார்க்கன் சிம்மசந்திரன்
தாயாசை தன்னால் தானும் துறக்கவென்று
தன்னரசைத் தம்பியின்மேல் தான்செய்தா னப்போது. 440
தாய்க்குத் தகப்பனான தாபதராம் பூரணசந்திரர்
அவரிடம் சென்றரசன் அங்காக மங்கள்கேட்டு,
அதிசெல்வந் தான்வெறுத்து அருந்தபசு செய்துகொண்டு,
சீர்மணிகள் தான் கழித்துச் சீலமா லைகள்தரித்து
சன்னைகளைந் தும்வெறுத்து சப்தபங் கியும்பெற்று 445
குயத்திரயத் தால்முத்திக் குணத்தானங் களிலொத்து
ஒழுக்கமோ ரைந்துடனும் ஒருபத்தி ரண்டுதவம்
பெருக்கவே தான்செய்து பேரான சாரணராய்
காயக்கிலே சம்செய்து கருநையும் நாள்தனிலே —

இராமதத்தை தன் மகனாகிய சிம்மசந்திர மாதவனிடம்
பூரணசந்திரன் நிலைமை கேட்டல்

சீராமதத் தாங்கண்ணி நன்மக மாதவன்றாள் 450
பணிந்து சுருதிகேட்டுப் பாராளும் பூரணசந்திரன்
தனியே தவமறந்து தன்மலர்தும் மாதருடன்
வீற்றிருக்கும் வேளையிலே வேணதரு மம்சொன்னேன் ;
கேளாமல் தானெழுந்தான் கெடுஞ்சமுசா ரத்தனவன் ;
அலைவானே வென்றெண்ணி அஞ்சி மனங்கலங்கி, 455
பவ்வியன் அபவ்வியனே பரமனை கேட்கவென்று
வந்தே னவனுக்கு வருங்கதிகள் சொல்லவென்றாள்.

சிம்மசந்திரமாதவனின் மறுமொழி

பவ்வியனவன் வேறில்லை பரமகதி தான்பெறுவான்
முற்பவ பாசபந்தம் முனைத்ததுமக்கு ஆசையுண்டு;

437. தர்மங்கள் தான்கேட்டுத் தபசுகளைச்; மேரு. 397; 441. தாபதனும் பூரணசந்திரன்; மேரு. 406. 443. அதில் செல்வந்; 444. சீர்மணிகள் தான்வெறுத்துச் சீலவிரதந்தான் தரித்து; 445. சன்னையைந்தும்; 446. குபத்திரயத், குணஸ்தானங்; 447. ஓர் பன் னிரண்டு தவம்; 449. கருணையுறும் நாள்தனிலே; 450. இராமதத் தாங்கண்ணி நன்மகன் மாதவத்தால்; 452. தண்மலர்தும்; 453. வீத்திருக்கும், 454. கெடுஞ்சமுசா ரத்தினுள்; 456. பவ்வியனே அவவ்வியனே, கேழ்க்கவென்று; 457. வந்தித் தவனுக்கு வருங்கெதிகள் சொல்லுமென்றாள்; 458. பரம பதந்தான் பெறுவான்;

ஆன லவன்கதைகேட் டவனுக்கு குரைத்தாலிப்போ 460
தர்மம் தலைப்படுவான் தவங்கனையும் பெற்றிடுவான்
என்றுமுனி வர்சொல்ல யிராமதத் தாங்கண்ணி
முடிவணங்கித் தான்கேட்க, உத்தமரும் தான்சொல்வார் :

நாலாவது
பூரணசந்திரன் சருக்கம் முற்றும்.

ஐந்தாவது

நால்வரும் சுவர்க்கம் அடைந்த சருக்கம்

மிருகாயணனுக்கு மதுரையினிடமாக வாருணி
தோன்றுதல்

கோசலையென் னும்நாட்டில் குபேரனது பட்டணம்போல் 465
வீறி மிகவிளங்கும் விருத்தகிரா மத்தில்பார்ப்பான்
மிருகா யணனுக்கு மெல்லியாள் மதுரையென்பான்
இவள் வயிற்றி லுற்பவித்தாள் இனியமகள் வாருணியாம்;
மனைவி மகளுடனே மறையவன் வாழுநாளில் —

மரித்த மிருகாயணன் இரண்ணியமதியாய்ப் பிறந்து
பூரணசந்திர ராசனை மணத்தல்

மரித்தமிரு காயணனும் மாயோத்தி மாநகரில் 470
அதிபலன் தன்மனைவி அதிசாந்த மாமதியாம்
இவர்க்குப் புதல்வியானான் இரண்ணிய மதியென்பாள் ;
இளந்திங்கள் போலேயிவள் எழில்பரவத் தான்வளர்ந்தாள்.
நாட்டிலுள்ள பேரரசர் நங்கையைத் தான்கேட்க,
போதன புரத்தரசன் பூரணசந்திர ராசனுக்குக்
கன்னியைத் தான்கொடுத்தார் கனக்க மணத்துடனே. 475

பூரணசந்திரன் இரண்ணியமதி புதல்வியாய் இராமதத்தை
வந்ததும் அவள் வயிற்றில் புதல்வர் இருவர் பிறந்ததும்
கூறல்

இவர்வயிற்றில் மதுரைவந்து இராமதத்தை நீயானாய்;
உன்வயிற்றில் பத்திரமித்திரன் உதித்தேன்யான் சிம்மசந்திரன்;

460. லவன்கதையை அறிவாகக் கேட்டுச் சொன்னால், மேரு. 452; 461. தவங்கனைப்போற்றிடுவான்: 463. தான்கேழ்க்க; 464. மேரு. 454; 465. வீரிமிகவிளங்கும், பார்ப்பான். மேரு. 455; 467. இவர் வயிற்றி, மேரு. 456, 457, 469. 471. இரண்ணிய வதியென்றும், மேரு. 458; 472. எழில்பாகத் தான்வளர்ந்தாள்; 473. யேற்றரசர், தான் கேழ்க்க; 474. பௌதன புரத்தரசன், பூரணசந்திரனுக்கு, மேரு. 459; 475. கன்னிகையைத் தான்கொடுத்தார் கனகமனத்துடனே; 476. இவர் வயத்தில், ஸ்ரீராமதத்தை, மேரு. 459; 477. உன்வயத்தில், உதித்தனனால் சிம்மசந்திரன்;

ஏன்றுன்மே லாசையால் இனியமகள் வாருணியும்
உதித்திந்த பூர்ணசந்திரன் உனக்குப் புதல்வனான்.

அரவால் மரித்த சிம்மசேனன் அசனிகோடயானையாய்ச்
சிம்மசந்திரனைத் தாக்கவர அதனுக்கு நற்கதிகூறல்

அரசனர வால்மரித்து அருஞ்சல்ல கீவனத்து 480
அசனிகோட மென்னும் ஆனையா யுற்பவித்து
மிருகரா சனைப்போலே மிகதூரங் கொண்டுலவும்
ஆனைவந் தென்னைக்கண்டு அதிகோபந் தான்கொண்டு,
வேகாந்தமா யென்மேலே வெகுண்டுபுரண் டோடிவர,
ஆகாயத்தில் யானெழுந்தேன் அதுவந்தூரத்தைப் பார்க்க; 485
அதற்குநற் கதியால் அதுபவமும் நானுரைத்தேன்.

சிம்மசேனனான முற்பவம் பற்றி உரைத்தல்

சிங்கபுரத் தரசே சீயமா சேனவோய்நீ
இங்குவந் தானையானாய் என்மேல் வெகுண்டுவந்தாய் ;
முன்னரச னாயிருந்தாய்; பின்கரியாய் உன்னைக்கண்டேன்.
செல்வரசிலுன் மைந்தனான சிம்மசந் திரனென்றேன் ; 490
இன்னமும் நான்சொன்ன இன்பங்கள் வேணதுண்டு.

அறம் கேட்ட ஆனை உற்ற விரதநிலையும் அது தண்ணீர்
குடிக்கச் சென்று யூபகேசரியாற்றங்கரையில் காலமுந்தி
நின்ற நிலையும்

ஆனை யவதியுற்று அஞ்சி மனங்கலங்கி
சாந்த மனத்தோடும் சய்யமமும் தான்பெற்று
பாவத்தால் தான்பயந்து பர்வதம்போல் தான்விழுந்து
சித்தம் மிகவதைந்து சீவகாருண் ணியம்பெற்று, 495
ஊனெடு தேனுங்கள்ளும் ஓரைந்து பாவங்களும்
அட்ட மதங்களையும் அய்யமறத் தான்வெறுத்து,
ஐம்புலனுந் தானடக்கி அணுவிரத மைந்துங்கொண்டு
அய்ய னறங்கேட்க அன்பாய்ச் செவிகொடுத்து,
உத்தம தத்துவத்தால் உள்ளம் மிகக்களித்து, 500

478. நேன்று ருனே நினக்குமுன் வாருணிவந்து; 479. உதித்.
தந்த; 481. அசனிகோடமென்று; 483. ஆனவந்ததனைக்கண்டு; 484-
485. மேரு. 465; 485. அதுவந்திடத்தைப்; 486. ; அதற்குநற் கதிகளை
யும்; 487. சிங்கமா புரத்தரசே சீயமா சேனைவோய்நீ; மேரு. 466;
489. மேரு. 467; 490. மைந்தனான்; 494-496. மேரு. 468, 475; 499.
மனத்தோடும் சய்யமர்கள் தாள்தொழுது; 497-498. 497-ன் பிற்பகுதி
யும் 498-ன் முற்பகுதியும் 2ஆம் ஏட்டில் இல்லை. 497-ன் முற்பகுதி
யும் 498-ன் பிற்பகுதியும் இணைந்து காணப் படுகிறது. இடைப்பகுதிச்
சொற்கள் விடுபட்டுப் போயின; 499 அய்ய னறங்கேழ்க்க;

சைய்யமா சையமத்து சகலவிருத மும்பெற்று,
 மாதவந் தான்செய்து, மாசோப வாசஞ்செய்து,
 திரிகுத்தி சய்யமத்தால் திரேகங் கிரசமாகிப்
 பாரணையுஞ் செய்யவெகு பச்சை வகைதவிர்த்து
 நற்றவலும் பிறசருகும் நன்றாய்ச்சோ தனைசெய்து 505
 உட்கொண்டு நீர்குடிக்க யூபகேசரி யாற்றுக்
 கேகி முனிக்கரையில் இழிந்துகை நீட்டித்தண்ணீர்
 அள்ளித்தான் கொள்ளும்போது அருமணலில் காலமுந்தி
 திரும்பிவர மாட்டால் தேங்கிதவர் நிற்கையிலே —

ஆனைமுனியைக் கோழிப்பாம்பு கடிக்க மரித்து, அவன்
 அமரகதியில் சீதரதேவனாதல்

அப்போ தவர்வயிரி அசத்தியகோ டன்பாவி 510
 அரவமாய்க் கவரிமானாய் அதுமரித்துக் கோழிப்பாம்பாய்
 ஆகியது கண்டுதைய்யோ! ஆனைமுனி யைப்பார்த்து,
 மத்தகத்தின் மேலேறி மரணம்வரத் தான்கடிக்க,
 மஞ்சபோல் நஞ்சேற மனஞ்சலியா மாதவன்றான்
 நெஞ்சில் நினைந்துபஞ்ச மந்திரஞ் சிந்தைசெய்து 515
 அஞ்சாமல் மெய்மறந்து அறிவால்சா சாரம்புக்கான்.
 அந்தர்முகூர்த் தத்துள்ளே ஆறிரண்டாங் கற்பந்தன்னில்
 அர்க்கபிரப விமானத்தில் அமரன்சீ தரனாகி —

சீதரதேவன் அனுபவித்த அமரச்செல்வம்

தூங்கி முழித்தவன்போல் துறக்கசீ யாசனத்தில்
 மகுட முடியுடனே மார்பாரம் தன்னுடனே 520
 கனககுண் டலமுடன் கனகா பரணத்துடன்
 அத்தகட கத்துடன் அருமணிப்பட் டாடையுடன்
 முப்பத்தி ரண்டுலக்கண முள்ள சரீரத்துடன்
 ஏந்திருந்து உட்கார்ந்து இவ்விதமாய்த் தான்கண்டது
 எவ்விடமோ எத்தேசமோ யாரிவரோ என்றெண்ணி 525
 வானவரைத் தான்பார்க்க வந்துதவ திக்கியானம்.

501. செய்யமா, சகலவிருதமும்; 503. திருகுப்தி சைய்யமத்தால்;
 504. பாச்சை வகைதவிர்த்து, பக்ஷவகை தவிர, மேரு. 477;
 505. நற்றவலும்; 512-513. மேரு. 479, 480; 514. மாதவன்
 ருன்; 516. அறிவால்ஸா ஸாரம்புக்கான், அறிவர் நலச்சா சாரம்புக்
 கான்; 517. அந்த முகூர்த் தத்துள்ளே, கற்பமதில், மேரு. 482;
 518. அர்க்கப்பிரப, அமரன் ஸீதரனாகி; 519. துறக்கசிம் மாசனத்
 தில், மேரு. 481; 520. மாபரணம் தன்னுடனே, மேரு. 483; 521. கன
 ககுண் டலத்துடன் கனகா பரணமுடன்; 522. அஸ்தகடகத்
 துடன் நன்மணிப்பட்; 523. முப்பத்திரண்டுலக்ஷண; 524. எழுந்
 திருந்து உட்கார்ந்து, தான்கண்டிது, மேரு. 484; 526. வந்ததவ
 தினானம்;

பன்னிரண்டாங் கற்பமிது பரமதவ புண்ணியத்தால்
 வந்தோ மெனக்கருத வானவர்கள் தான்துதிக்க
 கற்பமா தர்களப்போ கருணையுடன் தான்வணங்க
 மந்தமா ருதம்வீச துந்துபி தானொலிக்க 530
 வாசனைக ளோசனை வளமாகத் தான்மணக்க
 திரேகமோ ரோசனை திரவிமதி போலொளிர
 ஒன்பத் தரைமுழமாம் உத்தமரன் மெய்யளவு
 அமுருலக மேன்மைகள் அனேக விதங்களுண்டு.
 கடற்கோ ராயிரமாண்டு கடந்து அமிர்தமுண்பார் ; 535
 கடற்குப் பதினைந்துநாள் கழிந்துதன் மூச்செறிவார் ;
 இந்த வமரனுக்கு ஈரெட்டுக் கடலாயுகம் ;
 ஈரெட்டா யிரமாண்டில் இவருண்பார் நல்லமிழ்து;
 இருநான்கு திங்கள்தள்ளி இவர்விடுவார் நற்சுவாசம் ;
 நோய்மூப்பு வறுமைமன நோய்முதல்க ளில்லாமல் 540
 இவ்விதமா யமரச்செல்வத் தினிதாகத் தானிருக்க—

அமைச்சன் தர்மிலனாயிருந்து பிறப்பு மாறிய குரங்கு
 கோழிப் பாம்பை வதைத்தல்

மந்திரி தர்மிலன் மரித்துமற் கடமாகி
 வனம்திரியும் அப்போது வாற்றருகில் தான்செல்ல
 ஆனையைத் தான்கடித்த அரவத்தைத் தான்பார்த்து
 அன்றமைச்சு தானளித்த அரசனான யென்றெண்ணி 545
 கோழிப்பாம் பைப்பிடித்து குரங்குவதை செய்யலுமே—

கோழிப்பாம்பு வாலுகாபிரபை நரகனாய்ப் பட்ட துயரம்

வதைந்துவதைந் துயிர்போய் வாலுகா பிரபையென்னும்
 நரகத்தில் தான்பிறந்து நண்ணியேழ் கடலாயுவும்
 வதைய வதைத்தார்கள் வைரியைத் தானரகர்.
 தடியும்வா னையுங்கொண்டு தாக்கினார் வேணபடி; 550
 நெருப்பெழக் காச்சிரும்பை நிகநிகனத் தானனைத்தார்;
 செக்குரலில் இட்டவனைச் சிதறச் சுழற்றுவோரும்
 நெய்யுருக்கி வரயிலிது நீரென்று பெய்வோரும்

527. கற்பமது பரமதவன்; 528. வந்தோமெனக் கருதி; 529. தான்
 வணங்கி; 532. தேகமோ ரோசனை, இரவிமதி போலொளிக்கும்;
 533. ஒன்ப தரைமுழமாம் உத்தமன்றன்; 535. மேரு. 499; 536.
 கழித்துதன்; 537. இந்த வரனுக்கு; 538. நல்லமிர்தம்; 405. வறுமைமுந்;
 541. யமரச்செல்வத்; 542. தர்மீலன் மரித்துமர்க் கடமாகி, மேரு. 512;
 544. ஆனையைக் கடித்தஅந்த; 546. கோரங்குவதை, கொரங்குவதை,
 548. நன்றேழு கடலாயுகம்; 550. மேரு. 515; 551. நெகநெகன 552.
 செக்குரலில் விட்டிவனைச் செதரச், மேரு, 516;

முள்ளெலவன் மேலவனை முன்பின் இழுப்போரும்
 முன்னடந்த துதைச்சொல்லி முகடேற்றித் தள்ளுவோரும் 555
 கந்தைசுற்றி நெய்தோய்த்துக் கனலேற்றிக் காய்பவரும்
 சீக்குழியில் இட்டவனைச் செய்திடுவார் வேணதுன்பம்.
 ஒட்டகம் கரடிபாம்பு ஒருகுதிரை நாய்மரித்து
 இட்டோர் குழியதுபோல் எவ்விடமும் நாற்றமுள்ள
 நிரையத்தில் சுட்டவனை நிவன்மெய் யுருவமது 560
 மேலெழும்பிக் கீழ்தலையாய் மெய்சிதறத் தான்விழுந்து
 கூடுமதற் குள்ளே குத்துவார் தான்நரகர்;
 கருணையில்லா தந்நரகில் கடுங்கோடன் தான்வதைவான்.

இறந்த அசனிகோட யானையின் முத்தும் கொம்பும் பூரண
 சந்திரனின் மார்பாரமாகவும் கட்டிலாகவும் அமைந்தமை
 கூறல்

வனத்தில் நரியனென்னும் வேடன் ஆனை யைக்கண்டு
 கொம்புமுத்தும் தான் கழட்டிக் கொண்டுவந்தான் பட்டணத்தில்.
 தனமித்திரன் என்னுமொரு தனவைசியன் தான்வாங்கி,
 பொன்கொடுத்துத் தானேகிப் பூர்ணசந்திர ராசனுக்கு
 பாகுடமாய்த் தான்கொடுத்தான். பார்த்திபனும் தான்மகிழ்ந்து,
 கண்டுகளி கொண்டுதன் கழுத்தாரந் தன்னில்முத்தைக்
 கோத்துத்தன் மார்பணிந்து கொம்புகளைத் தந்தமஞ்சம் 570
 கட்டில்நாற் காலாகக் கடைந்தொன்றாய்க் கூட்டிதன்மேல்
 வீற்றிருப்பான் பூர்ணசந்திரன் விருத்தாந்தம் போய்ச்சொன்னால்
 கேட்டு அறமுணர்வான் என்றுகண தர்சொல்ல —

பூரணசந்திரன் அறமுணர்தலும் இராமதத்தை பாஸ்கர
 தேவதைலும்

பணிந்துகொள் இராமை பார்த்திபன் தன்னிடம்போய்
 ஓதவவன் கேட்டு உள்ளங் குழைந்தறத்தைக் 575
 கொண்டுதன் ரொமுத்துங் கொளுத்தினான் கட்டிலையும்
 சமுசாரந் தானிருந்து சகலவிருதம் தான்தரித்தான்.
 அப்போதாரி யாங்கனையும் அகங்குளிர்ந் தாசையுற்று

554-555. இவ்வடிகள் 3-ம் ஏட்டில் இல்லை; 554. முள்ளெலவன்; 555. முகடேறித் தள்ளுவோரும்; 556. கந்தைசுத்தி, கனலேத்திக்; 557. மேரு. 517; 558. ஓர் குதிரை; 559. நாத்தமுள்ள; 560. நிரயத்தில், இவன்மெய்; 562. தன்னரகர்; 564. மேரு. 523; 566. தனவயிசியன் தான்கண்டு, மேரு. 524; 567. பொன்குடுத்துத் தான் வாங்கி; 568. தான்குடுத்தான்; 570. கொண்டுதன் மார்பணிரு; 571. கட்டிலே காலாக; 573. மேரு. 526; 574. பணிந்துகேள்நீ ராமை பார்த்திப னிடஞ்சென்று; 575. குழைந்தரத்தை; 576. கொண்டுதென்றொ முத்தும்; 577. சம்சாரந், சகலவிரதம்;

எப்போ திவனெனக்கே இன்பமக னாகவென்று
தப்பில் நிதானஞ்செய்து தான்தவங்கள் செய்கையிலே — 580
மரித்தவள் மாதவத்தால் மாசுக்கிர கற்பந்தன்னில்
பாஸ்கர விமானத்தில் பாஸ்கர தேவனான்.

பூரண சந்திரன் மரித்து வைரீய தேவனாதல்

தாயாசை தன்னாலே தரணியாரும் பூரண சந்திரன்
நற்றருமந் தான்தேடி நன்னெறியால் தான்மரித்து,
வந்தந்த கற்பதில் வைரீய விமானத்தில் 585
வைரீய தேவனாகி அமரசுகம் தானடைந்து
ஆயுபதி னறுகடல் அவருற்று வாழ்நாளில் —

சிம்மசந்திரன் பிரீ திங்கர விமானத்துத் தேவனாதல்

சிம்மசந்திர மாமுனிகள் சத்தர்ம நற்றவத்தால்
காயக்கிலே சஞ்செய்து கஷாயங்கள் தான்கடந்து,
அருகனை இருதயத்து அருங்கமலந் தானிறுத்து, 590
செறிவுற்ற சித்தரைத்தன் சிரமணிந்து தாள்பணிந்து
காயபரித் தியாகஞ்செய்து கற்பவக மிந்திரத்து
ஒன்பதாங் கிரைவேய்க உபரிமோ உபரிமத்து
பிரீதிங்கர விமானத்தில் பெரியஅக மிந்திரனாகி
முப்பத்தோ ராழியீவர் உத்தமா யுவும்பெற்று 595
முப்பத்தோ ராண்டுகழித் துத்தமா காரமுண்பார்;
முப்பத்தோர் பக்கம்சென்று மூச்செறிவா ருத்தமரும்.

நால்வருடைய செல்கதிகளை ஆதித்தியாயன் தொடர்ந்து
சொல்லத் தரணேந்திரன் கேட்டல்

நால்வரும் சென்றூர்கெதி நற்றவத்தால் வேணபடி;
இப்படியாம் நற்பவங்கள் இனியதர ணேந்திராவுள்

580. தப்பிலி தானஞ்செய்து, தப்பிநி தானஞ்செய்து ; 581.
மரித்துவன் மாதவத்தால், மாசுக்குற; 582, பாஸ்கர தேவனான்;
583. தன்னாசை தன்னாலே, பூரண சந்திரன் ; 585. வந்தரத்த, விமான-
மதில் ; 587. அட்டிபதி, வாழும் நாளில் ; 588. இந்த அடி 2ஆம் 3ஆம்
ஏடுகளில் உள்ளது. இந்தக் கதைப்பகுதிக்கு இது இன்றியமையாதது.
ஆதலின் அஃது உடன் இணைத்துக்கொள்ளப்பட்டது. 591.
செறிவுற்ற சித்தனாதன் ; 593. ஒன்பதாம் கிரைவேய்க, ஒன்பதாம்
நிறைவேய்க ; 594. பிரிதிங்கர விமானத்து, மேரு. 552 ; 595. மேரு.
553 ; 596 ராண்டுகழித் துத்தமாயும் பெற்று ; 598. நால்வரும்
சென்றகெதி. மேரு. 557 ; 599. இனியதரணேந்திரனே ;

சித்த மறியவிவர் செல்கெதிகள் நானுரைப்பேன்
என்றுதித் தியாபன் சொல்ல இனியவனும் கேட்கலுற்றான். 600

ஐந்தாவது

நால்வரும் சுவர்க்கம் அடைந்த சருக்கம் முற்றும்.

ஆரூவது

நால்வரும் புக்க சருக்கம்

பாஸ்கர தேவனின் அமருலக வாழ்வு முடிவுறல்

தந்தைபாஸ் கரதேவன் தன்னாயு தான்கடந்து
ஈற்றில்ஐ - மூன்றுதினம் இருக்குமவ ராயுதனில்
கண்டமா லைகள்வாட கனகமணி மாசேற
கொண்டவதி தான்மறைய குணமயங்கித் தான்வெகுள 605
கண்டுமெய் வெவ்வேறாய்க் கணந்தோறும் தான்தோன்ற
பண்டுதான் உற்றசெல்வம் பகஷமதில் தான்கலைய
விண்டு மனம்சலித்து வெகுவருத்தம் தான்படுவான்.
நேன்று சமானதேவர் நேர்நேராய்த் தான்வந்து
இதுஅந்திய காலமென்று இவ்வமர னுக்குச்சொன்னார். 610
அருகாகம முனிதாள் அனுதினமும் மனதிலெண்ணி
செனத்தீ யகைத்தால் செய்யமதைத் தான்பெறுவீர்;
நாற்கெதிக்குத் துன்பமுண்டு நாற்கெதியீ லின்பமுண்டு
என்றுசொன்னார் நற்றேவர் இனிசுருதி தத்துவமும்.

பாஸ்கரன் சீதரை என்னும் பெண்ணாய்ப் பிறந்து அளகா
புரித் தரிசிகனுக்குத் தேவியாதல்

கொண்டமறன் குமைதவிர்த்துக் குளிர்ந்த பரதம்தன்னில் 615
வெள்ளிமலை யின்மீதில் வீரியதென் சேடியில்

601. இனியபவம் கேட்கலுற்றான்; ஆரூவது சருக்கத்திற்கு 2ஆம் ஏட்டில் மட்டும் 'நால்வரும் சுவர்க்கமிழ்ந்த சருக்கம்' என்று பெயர் காணப்படுகிறது. 602. தன்னாயுர் தான்கடந்து 603-604. மேரு. 562, 563; 603. இவ்வடி 2ஆம் ஏட்டில் இல்லை. ஆனால் ஓர் அடி எழுதுவதற்குரிய வெற்றிடம் தரப்பட்டுள்ளது. எனவே, பிரதி செய்தபோது புரியாமல் இந்த அடியை விடுத்திருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. 604. கனகமணி மார்சேர; 606. தான்தோன்றும்; 607. பகஷத்தில், பட்டகத்தில் தானகல; 608. விட்டு மனம், தான்படுவார்; 609. சாமானிய தேவர், மேரு. 567; 610. இவ்வமர ருக்குச்சொன்னார்; 612. செளக்கியத்தைத் தான்மறந்தால் செய்யமத்தை நீர்பெறுவீர்; 613. நற்கதியி லின்பமுண்டு; 615. கொண்டமன மேதவிர்த்துக்; 616. வீரிய தான, மேரு. 587;

தரணி திலகமென்னும் தண்ணுறு மாநகரில்
 அரசனதி வேகனென்பான் அவன்மனைவி சுலக்ஷணையாம்
 இவர்க்குப்பெண் ணாய்ப்பிறந்தாள் இனியசீ தரையென்றே
 பேருமிட்டு தான்வளர்த்தார் பெரியசெல் வத்துடனே. 620
 அம்மாதை வந்துகேட்டான் அளகா புரிவேந்தன்
 தரிசிக னென்னும்விச்சா தரவரசன் தேவியாகி
 செல்வம் செழித்திவர்கள் சென்றுவரும் நாள்தனிலே —

பூரணசந்திரனாகிய வைநூரிய தேவன் சீதரை வயிற்றில்
 யசோதரை என்னும் பெண்ணாய்ப் பிறந்து பாஸ்கரபுர
 சூரியாவர்த்தன் தேவியாதல்

பூரண சந்திரனும் புனிதன்வை நூரியதேவன்
 முன்னாசை தன்னாலாயு முடிந்தவன் சீதரைக்குப் 625
 பெண்ணாய்ப் பிறந்து யசோதரையென்று பேருமிட்டார்.
 இளந்திங்கள் போலேயிவள் இனிதாகத் தான்வளர்ந்து
 பரமனறம் விளங்கும் பாஸ்கர புரந்தன்னில்
 அரசன்துரி யாவர்த்தன் அவனுக்குத் தேவியானாள்.
 இவர்களதி யின்பமுற்று இருக்குமொரு நாள்தனிலே — 630

சிம்மசேனனாகிய சீதரதேவன் யசோதரையின் மகன்
 கிரணவேகனாகப் பிறத்தல்

அரசன்மத வாரணமாய் அருந்தவத்தால் சாசாரனாய்
 இருந்தசீ தரதேவன் இவராயு தான்கடந்து
 இவர்வயிற்றில் உற்பவித்து இரவிமதி போல்வளர்ந்தான்;
 திருகிரண வேகனென்று தீரனுக்குப் பேருமிட்டார்.
 அய்ந்து வயதிலவன் அருங்கலைகள் தானுணர்ந்து, 635
 செல்வஞ் செருக்குடனே சிறந்துவரும் நாள்தனிலே —

சூரியாவர்த்தன் துறவு

தந்தைதுரி யாவர்த்தன் தான்வெறுத்து மைந்தனுக்கு
 மகுடம் தரித்தரசை மகன்கிரண வேகனுக்கு

618-620.மேரு. 592-594 ; 618. அவன்மனைவி லக்ஷ்மணையாம்;
 619. இனிய ஸ்ரீ தரை; 620. தான்வளர்த்தாள், தான்வளர்ந்து; 621.
 அளகா புரத்தரசன்; 622-623. மேரு. 596-597; 623. செழித்திவர்கள்;
 624. பூரணசந்திரனா; 625. முன்னாசை தன்னாலேயும் முடிந்துவஞ்
 சீதரைக்கு, ஸ்ரீதரைக்கு, மேரு. 598; 626. பெயருமிட்டார்; 628.
 பாஸ்கரபுரமதில், மேரு. 601; 631. அருந்தவத்தால் சச்சரனாய்,
 சசாரனாய்; மேரு. 604; 632. இருந்த ஸ்ரீதரதேவன்; 633. உற்ப-
 வித்தான்; போல்வளர்ந்து; 634. திருகிரகண மேரு. 606; 635.
 ஐந்து, அருங்கலையுந்; 636. மேரு. 609; 638. மகன்கிரகண;

குடுத்துமுனி சந்திரமுனி குணதரன் தாள்பணிந்து
சினதர்மம் தான்கேட்டுச் சினதபசு செய்துகொண்டான். 640

யசோதரையும் அவள் தாய் சீதரையும் துறவு பூணுதல்

தேவி யசோதரையும் திருமாமு சீதரையும்
குணவதியாரி யாங்களைகள் குளிர்ந்தாள் மலர்பணிந்து
இருவருந் தான்துறந்தார் இனியதாய் மகனும்ப்போ.

கிரணவேகன் சித்தகூட சினுலயம் பணிதல்

அரசன் கிரணவேகன் அம்மலையில் சித்தகூடன்
ஜினபவனம் தானேகி ஜினுலயமுச் சுற்றும்வந்து 645
நேராக நின்றவன்முன் நிலைக்கதவம் தானீங்க,
செய்தார் ஜினதுதிகள் சித்தநமஸ் காரத்துடன்.

அவன் அரிச்சந்திர முனிவரிடம் தர்மங் கேட்டுக் காஞ்சன
குகையில் கடுத்தவம் புரிய, சீதரையும் யசோதரையும்
அண்மையில் தவஞ் செய்தல்

அப்போ தருகிருந்த அரிச்சந்திர மாமுனியைக்
கண்டுகளி கூர்ந்து கனகமுடி தான்பணிந்து,
பண்டு வினையகன்ற பரமனறம் தான்கேட்டு, 650
கொண்ட ஜினதவத்தால் குருமுனியும் சாரணராய்
கோரதவங் கள்செய்து குகைகாஞ் சனையருகே
யோகங்கள் செய்யும்தவ உத்தமனார் தர்மமுற,
ஏகியெண் சீதரையும் யசோதரையும் மாதவத்தால்
நற்றருமம் கேட்டுமாதர் நற்றவத்தால் தாங்கள்செல்ல — 655

மலைப்பாம்பாகிய சத்தியகோடன் கிரணவேக முனிவரை
யும் அவருக்கு உதவ வந்த ஆரியாங்களைகளையும்
விழுங்குதல்

முனிவர் கிரணவேகர் முக்கியதவம் செய்யுமப்போ
முன்வைரி சத்தியகோடன் முன்றும் நரகம்விட்டு

639. குடுத்து முனிசந்திர முனிதரன், மேரு. 612; 641. தேவி
எசோதரரையும், ஸ்ரீதரையும், மேரு. 618; 642. குணவதி யாரி
யாங்களை; 643. இருவருந்தா ளதுணர்ந்தார் இனிதாய்; 644.
கிரகணவேகன், சித்திரகூட; 645. ஜிநபவனம், ஜினுலயமும் சுற்றி
வந்து, மேரு. 620; 646. நின்றவர்முன், நிலைக்கதவு, மேரு. 627; 647
ஜினஸ்துதிகள் ஸித்தநமஸ் காரமுடன்; 648. அப்போ தவரிடத்தில்
அரிச்சந்திர மாமுனிவர், மேரு. 637; 650. வினைகளற: 653. செய்
யுந்தவ ருத்தமரால்; 654. ஏகியந்த ஸ்ரீதரையும் எசோதரையும்;
656. முனிகள் கிரணவேகர்;

வந்தோரிந் தீரியமுதல் வகைவகையாய்த் தான்பிறந்து
காலங் கழிந்ததன்மேல் காஞ்சனகுகை யுள்பாம்பாய்
வந்து பிறந்துகோடன் வைரியாய்த் தானிருக்க, 660
அருகிருந்த மாமுனியை அம்மலைப் பாம்புகண்டு
கடும்வாரி தான்சினத்தால் காலைப் பிடித்துதையோ!
அருகாவென் றேசையிட்டார்; ஆரியாங் களைகள்கேட்டு,
அதிர்ப்படத் தாங்கள்வர அரையளவு தான்முழுங்கக்
கண்டுதவ மாதர்மிகு கனகமுனி நற்புயத்தை 665
கொண்டிருவர் தானிழுக்கக் கூடிய மூவரையும்
செண்டாள மாயரவம் சினஞ்சென்று தான்முழுங்க —

பாம்பால் விழுங்கப்பெற்ற மூவரும் தேவர்களாதல்

மூவரதில் முடிந்து முனிவில்லா நற்றவத்தால்
அருகனை யன்புள் ளமுத்தி யரும்விதியால்
ஆராதனை நான்கும் அவர்செய்து மெய்யம்மறந்து 670
காவிஷ்ட கல்பத்தில் கிரணவேக ருஞ்சென்று
ருசகவிமா னத்தர்க்க பிரபனென்று தேவரானார்.
சீதரையும் யசோதரையும் சீருள்ள மாதவத்தால்
அந்தக்கற் பத்திலிவர் அன்புள்ள தேவரானார்.
ஆயுபதி னாலுகடல் அவ்வமரர் செல்வமுற்று 675
ஆண்டுபதி னாலாயிரம் அவர்விட் டமிர்துண்பார்;
ஏழுதிங்கள் தான்கடந்து இவர்விடுவார் நற்சுவாசம்;
தவப்பெருமை தன்னாலிவர் தான்சுரராய் வீற்றிருப்பார்.

பாம்பு மரித்துப் பங்கப் பிரபையில் நரகத் துன்பம் உறுதல்

அக்கொடிய பாவிப்பாம்பு ஆர்த்தத்தியா னத்தில்செத்து
பங்கப் பிரபையென்னும் படுநரகில் தான்பிறந்து 680
எழும்பிவிழும் பாவிக்கீரைந்து கடலாயுகம்
அலறி யழுந்துன்பம் அனேக விதங்களுண்டு.

659. காலங் கழித்தான்மேல், மேரு. 741; 662. தன்சினத்தால், பிடித்ததைய்யோ; 663. மேரு. 742; 664. அதர்ப்பட; 666. மேரு. 743; 697. சண்டாள, தான்விழுங்க; 668. முனிகளிவர் நற்றவத்தால்; 669. அருகனையன் பாபுள்ளம்; 671. காபிஷ்ட கற்பதில், காவிட்ட கப்பமதில், கிரணவேக னாய்ச் சென்று, மேரு. 745; 672. ருசகவிமா னத்துக்குச் சூரியபிரபனென்று தேவனானார்; 673. ஸீதரையும் மசோதரையும்; 676. அவர்விட் டமுதமுண்பார்; 678. தன்சுரராய்; 679. ஆர்த்தத்திறதியா னத்தில் சென்று; 680. பங்க பிரபையென்றும், தான்விழுந்து; 682. அலறி விழுந்துதுன்பம்;

அகமிந்திர தேவனாயிருந்த சிம்மசந்திரன் சக்கிராயுதன்
என்னும் அரச குமாரனாதல்

அகமிந்திர சிம்மசந்திரன் ஆயுகடல் முப்பத்தொன்றும்
அனுதினமும் செல்வமுற்று அவராயு தான்கடந்து,
நாவலந் தீவுதனில் நலமான சக்கரபுரம் 685
அந்நகர்க் கரசனான அபராஜிதன் தன்தேவி
சுந்தரி என்பாளுக்குச் சுதன்சக்க ராயுதனாய்,
வந்து பிறந்துமவர் இந்திர செல்வமுற்று,
ஐந்து வயதுதனில் அருங்கலையும் தானுணர்ந்து,
மணக்கோலம் செய்தார்கள் மகராசன் புத்திரனுக்கு. 690

சக்கிராயுதன் புதல்வனாகச் சிம்மசேனனாகிய அர்க்கப்
பிரபதேவன் வந்து பிறந்து வளர்ந்துவருதல்

இவன்தேவி சித்திரமலை இவளின்பம் தான்பொருந்தி
இனிதாய் விளங்கும்நாளில் இவர்கட்குச் சிம்மசேனன்
ஆகிய அர்க்கப்பிரப அத்தேவன் தான்வந்து
வச்சிரா யுதனென வன்பர்க்குப்புத் திரனாகி
வளமான செல்வமதில் வளர்ந்துவரும் நாள்தனிலே — 695

வச்சிராயுதன் சீதரையான தேவனின் மறுபிறவியாகிய
ரத்தினமாலையை மணத்தல்

சீதரை யானதேவன் செல்வமற வாயுசென்று
பூமி திலகமென்னும் புரத்தரசன் அதிவேகனும்
அவன்மனைவி பிரியகாருணி அவ்வரசி தன்மகளாம்
ரத்தின மாலையென்னும் புத்திரியாய் உற்பவித்து
வச்சிரா யுதனுக்கு அரசியாய்ப் பட்டம்பெற்றான். 700
இவர்செல்வ முற்றுமிக இன்பமுறும் நாள்தனிலே —

வச்சிராயுதன் - ரத்தினமலை புதல்வனாக யசோதரையான
தேவன் இரத்தினையுதனென்னும் புதல்வனாதல்

யசோதரரை யானதேவன் இவர்வயிற்றில் உற்பவித்து
ரத்தினையுதனென்று உத்தமியாள் புத்திரனான;

685. தீவுதன்னில், சக்கிரபுரம்; 686. நகரத்து அரசாண்டா
னபராஜிதன் தேவி; 687. என்பாளிவள் சுதசக்கிராயுதனென்றும்;
688. பிறந்து வளர்ந் தறிதிறம்; 689. வயதுதன்னில், மேரு 759;
691. மேரு. 760; 692. இவருக்குச் சிம்மசேனன்; 694. வச்சிரா
யுதனென்னும், மேரு. 762; 696. சித்திரை, ஸீதரை; 697. பூமிதன்னில்
காமனென்றும் புரத்தரசனதி வேகனென்றும், மேரு. 764; 698. பிரப
காருணி; 699. இரத்தினமலை; 700. மேரு. 722; 702. எசோதரை
மேரு. 773; 703. இரத்தினையுதனென்று, புத்திரனாய்;

நலமாய் வளர்ந்துமிவன் நாமகனோ டாடிமெத்த
செல்வச் செருக்குடனே சீர்பெற்றுத் தானிருப்பார். 705
இப்படி யாகும்கெதி இனியதர ணேந்திராவுன்
சித்தம் அறியக்கேளும் செல்லுங்கதை நானுரைப்பேன்.

ஆரூவது

நால்வரும் புக்க சருக்கம் முற்றும்.

ஏழாவது

செல்லுங்கதை

அபராசிதன் தன்மகன் சக்கிராயுதனுக்கு முடிசூடித் துறவு
மேற்கொள்ளல்

தலைவன் அபராசிதன் தான்துறக்க வேநினைந்து
பிகிதா சிரவரென்னும் பெருமுனிவர் தாள்பணிந்து
தர்மசாத் திரம்கேட்டுத் தன்னரசைச் தான்வெறுத்து 710
தன்மைந்தன் சக்கிராயுதன் தரணியர சாள்கவென்று
மகுட முடிதரித்து மாதவஞ் செய்துகொண்டார்.

சக்கிராயுதன் தன்மகன் வச்சிராயுதனுக்கு முடிசூடித் துற
வடைதல்

சக்கிராயுதராசன் சன்மார்க்க கீர்த்தியுடன்
ராஜ்யபா ரஞ்செய்து நடந்துவரும் நாள்தனிலே —
பூர்வ புண்ணியனிவன் பொருந்திய சத்தர்மத்தால் 715
அரசும் சமுசாரமும் அதிகவிட மென்றெண்ணி
தன்மைந்தன் வச்சிராயுதன் தன்மிசை தன்னரசை
வைத்தேகித் தந்தைமுனி வன்னப ராசிதன்றாள்

705. செல்வஞ் செருக்கும்பின்; 706. யாகுங்கெதி, இனியதர
ணேந்திரவுன்; 707. சொல்லும் கதை. ஆரூவது 'நால்வரும் புக்க
சருக்கம்' என்பது 707 ஆம் அடியுடியுடன் முற்றுப் பெறும் குறிப்பினை
அடுத்து வரும் பிற்பகுதிகளைச் சருக்கமாக ஆசிரியர் அமைத்துத்
தரவில்லை. தனித்தலைப்பு எதுவும் இன்றியுள்ளது. 707 ஆம் அடியில்
'செல்லுங் கதை நானுரைப்பேன்' எனப் பின்னர் உள்ள பகுதி குறிக்
கப்படுவதனால் இப்பகுதிக்குச் 'செல்லுங் கதை' என்று தலைப்
பிட்டுள்ளேன். செல்லுங்கதையாவது இனிமேல் நிகழும் வரலாறு
என்பதாம். 708. அபராஜிதன், மேரு. 775; 709. பிகிதா சுவரென்னும்
பெருந்தவ மாமுனிவர்; 711. மேரு. 777; 713. சக்கிராயுதனரசன்;
714. இராஜிய பாரஞ்; 715. பூருவ; 718. வைத்தேகித் தவமுனி
வன் னபரா சிதன்றாள்;

சித்த முறப்பணிந்து சினதபசு செய்துகொண்டு
 உத்தம சித்தநெறி உள்ளத்தில் தானமர்த்தி 720
 குபத்திரைய முத்தி, குத்தித் திரையமுத்தி, குணத்தானங் களிலொத்து
 காதியும் தானதுறந்து கந்தகூடியை யொத்து
 அனந்த சதுட்டயத்தால் அகாதியையுந் தானறுத்து
 சித்திப தத்தையொத்துச் சென்றார்முத் திக்கரசாய்.

வச்சிராயுதன் தன்மகன் ரத்தினாயுதனுக்கு முடிசூடித் துறவு
 நெறியில் செல்லுதல்

வச்சிரா யுதனரசன் அமல னறமுணர்ந்து 725
 மாற்றைநஞ் சென்றுவிட்டு மாதவந் தான்கருதி
 மைந்தனர்ரத்தி னாயுதன்மேல் மகுட முடிதரித்து
 அரசை யளித்தரசன் அருந்தவம் செய்துகொண்டார்.

ரத்தினாயுதனின் பட்டத்துயானை கவளங் கொள்ளாத
 காரணம்

ரத்தினாயுதன்சமுசா ரத்தில் அழுந்திநிதம்
 பத்தினியார் தன்பால்மனம் பற்றியர சாளுநாளில் — 730
 வீரசன் தன்பட்டத்து விஜயமென்ப தோர்யானை
 மனதுக் கிசைந்ததொரு மனோகர உத்தியானத்தில்
 வசித்திருக்கும் வச்சிரதந்த வனமுனிகள் தானேதும்
 லோகானு யோகம் பரமாகமந் தான்கேட்டு
 ஆனை யறிவுணர்ந்து அதன்முற் பவமறிந்து 735
 நாற்பிறவி தான்கழிக்க நல்லறிவால் ஊன்வெறுத்து
 மனவிருதம் கொண்டுநிற்கும் மர்மத்தைப் பார்த்தரசன்
 மனதுயரம் உற்றுநல்ல மந்திரிவைத் தியரைக்கேட்க —
 பார்த்தவர் யானைக்குப் பித்தாதி வியாதியில்லை
 தருமந் தவமுணர்ந்து தான்கவளங் கொள்ளாமல் 740
 நிற்பதுபோல் காணுதென்றார் நேரசன் தானறிந்து
 பரிசுத் தமுதளிக்க பாரணையன் றானைகொள்ள

719. ஜினதர்மம் செய்துகொண்டு; 720. தானமுத்தி; 721. குபத்திரைய முத்தி, குத்தித் திரையமுத்தி, குணஸ்தானமும் பெற்று; 722. தானறுத்துக் கந்தகூடியை, கெந்தகூடி யமர்த்தி; 723, சதுஷ்டயத்தால் 724. சென்றான் முத்திக்கரசாய்; 725. வமல னற முணர்ந்து; 727. மேரு. 793; 728. செய்துகொண்டான்; 729. இரத்தினாயுதராஜன் இராஜ்ஜியத்தில் தானமுந்தி, மேரு. 813; 731. வீற்றரசன், மேரு. 838; 732. மேரு. 819; 733. வச்சிரதந்தர் வாமனூ லோதும்போது 734. லோகானு யோகானு; 735. ஆனை அரிதுணர்ந்து; 736. தான் கழித்து, மேரு. 838; 737. மனவிரதம், மனவருத்தம்; 738. மந்திரிவைத் தியரைக் கேழ்க்க, மேரு. 840; 739. மேரு. 841; 740. தரும தவ முணர்ந்து; 742. பாரணையின் நெண்ணிக்கொள்ள, மேரு. 842;

அரசன் களிகூர்ந்து அருந்தவன் வச்சிரதந்த
முனிகளிடம் சென்று முளரித்தாள் தான்பணிந்து
ஆனைபவம் கேட்க அருந்தவர்கள் சொல்லலுற்றார் : 745

வச்சிரதந்த முனிவர் ரத்தினாயுதனுக்கு ஆனையின் பிறப்
புணர்த்துதல் : அரசகுமாரன் பிரீதிங்கரனும் மந்திரி
குமாரன் விசித்திரமதியும் தருமருசி முனிவரிடம்
தருமம் கேட்டுத் தவம் செய்தல்

நாவலந் தீவுதனில் நற்பரத சித்திரபுரம்
அரசன் பிரதீபரன் அவன்மனைவி சுந்தரியாம்
இவர்கள்சுதன் பிரீதிங்கரன் ; இவர்களுக்கு நன்மந்திரி
சித்திரமதிக்குப் பத்தினி சிறந்த விமலையென்பாள்
புத்திரன் விசித்திரமதி புகழ்ராஜ புத்திரனுடன் 750
கூடி வளர்ந்திருவர் குற்ற மிசைதருமம்
ஆறேழு தரமுணர்ந்து அறிவால் சுகம்வெறுத்து
தருமருசி முனிகள் தாள்தொழுது தர்மங்கேட்டு
ஜினதீகை செய்தவர்கள் செழுந்தவஞ்செய் நாள்தனிலே —

பிரீதிங்கரன் புத்திஷேணைக்கு அறிவுரை கூறல்

பிரீதிங்கரன் ஒருநாள் பெருஞ்சாகே தபுரத்துள் 755
சரியாமார்க் கத்திலொரு சாதியில்லாப் புத்திஷேணை
என்னுங் கணிகைமனை இவரடையத் தான்கண்டு
ஆகாரம் தானளிக்க அருங்குலந்தா னல்லாதால்
ஏகாந்த வாதிநானென் றேங்கி மனம்கலங்கி
உபசரண செய்தாளவள் உத்தமர்க்கு வேணபடி. 760
வருந்திகுல மாதவர்க்கு வாக்கருள வேணுமென்று
மாமுனியைப் புத்திஷேணை மனுவமுனி சொல்லுற்றார் :
ஊடு தேனுங்களும் உட்கொள்ளா நல்விரம்

743. அருந்தவ வச்சிரதந்தர்; 744. முனிகளுடன் சென்று;
745. ஆனைபவம் கேழ்க்க; 746. தீவுதன்னில், மேரு. 844; 747. பிரதி
ஹரன், பிரதிபூபன்; 749. மேரு. 845; 750. புகழரசன் புத்திரருடன்;
751. குற்றமில்லா சத்தருமம். இந்த அடி 2ஆம் 3ஆம் ஏடுகளில்
உள்ளது. தொடரின் போக்கைக் கருதினும் இது இன்றியமையாததே.
எனவே, உடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. 752. ஆறேழு தரங்
களுணர்ந்து அறிவாலய சுகம்வெறுத்து; 753. தாள்தொழு தார்
கேட்டு; மேரு. 846; 754. செழுந்தவன்செய், செழுந்தவம் செல்;
755. இந்த அடி 2ஆம் ஏட்டில் மட்டும் இல்லை. ஆனால் ஓர் அடி எழுது
மளவு இடம் விடுக்கப்பட்டுள்ளது. பிரீதிங் கரரொருநாள், மேரு.
849; 756. ஜாதியிலாப், மேரு. 851; 758. அருங்குலத்தா னல்லாதாள்;
759. நஞ்சி மனம்கலங்கி; 763. மேரு. 852;

தானம் தவம்பூசை தயைசீலோ பவாசத்தால்
நற்பவங்கள் உண்டென்று நற்றவர்கள் சொல்லலுமே 765
புத்திஷே ணையுமப்போ புகமுடனே தான்பொருந்தி
பிரீதிங் கரமுனிவர் பெருந்தவத்தோ டேகலுமே —

விசித்திரமதிமுனி வினாவும் பிரீதிங்கரன் விடையும்

விசித்திர மதிமுனிவர் வீரமுனி யைக்கண்டு
இப்புறத்தி லேயுமக்கு இந்நேர மாவதென்றார்.
புத்திஷே ணைக்குத்தர்மம் புகமுடனே சொன்னேனென்றார். 770

விசித்திரமதி புத்திஷேணையின்மேல் ஆசைகொண்டு அவள்
மனைக்குப் போதல்

கேட்டவர் ஆசைபட்டுக் கெடுதலையாய்த் தான் எண்ணி
மற்றைநாள் விசித்திரமதி மாதவ னவள்மனைக்கு
ஏகவே புத்திஷேணை எதிர்பணிந்து தானழைத்து
முன்முனிவர்க் குற்றபடி முறைமையுடன் தான்பணிந்து
கருமம் அறவெனக்குக் கருணைசெய் வீர்களுள்ளார். 775
கேட்டவளைப் பார்த்துமுனி காமகதைகள் சொன்னார்.

புத்திஷேணை சொன்ன புத்திமதி

முனிவர் மனமறிந்து முடரிவர் என்றெண்ணி
அவ்வடியா ளொப்பாமல் அறிவனிடம் தானுணர்த்த —

அரசன் கந்தமித்திரன் உதவியால் விசித்திரமதி புத்தி
ஷேணையை அடைந்து இன்பமுறுதல்

பெருமோகம் தான்கொண்டு பெருந்தவத்தைத் தான்தவிர்த்து
பாவையைத் தான்புணரப் பலவிதமும் சிந்தைசெய்து 780
கடையன் புரத்துவேந்தன் கந்தமித் திரனவன்
ஊனுண்பா னவனுக்கு ஊன்சமைக்கும் பாகமுறை
தான்தெரிந்து தான்சமைத்துத் தக்கவனுக் காட்டியதில்
அவ்வரசன் தான்உகந்து அவனாலான் தான்பொசிக்க
வேணுமென்று தான்மெத்த வெகுவினையான் தான்சமைத்துப்
போட்ட ருசியதனால் புகழரசன் தன்தயையால் [785
புத்திஷேணை யையொத்துப் பூரித்ததி மோகத்தைப்
பற்றிக்கொண் டின்பமுற்றான் பாவத்தா லிவ்வானையாய் —

768. வீரமுனியைப் பார்த்து; மேரு. 854; 769. இப்புறத்தி;
772. மற்றொருநாள், மறுநாள், மாதவள் வாழ் மனைக்கு; 775-76.
மேரு. 855, 856; 776. காமக்கதைகள்; 778- மேரு. 857; 779. மேரு.
861; 780. பாவையரைத், பலவிதமும்; 782. ஊனுண்பவனுக்கு;
785. தானமைத்து வெகுவினையான் தசையை;

முனிவர் உபதேசத்தை ஆணைகேட்டு முற்பவம் உணர்தல்

வனந்திரியு மப்போதென் அருகிருந்து தானுலவ
என் னால் உரைக்குந்திரு லோகப் பத்திகேட்டு 790
முற்பவம் தானறிந்து மூர்ச்சித் தறிவுணர்ந்து
காயக்கி லேசம்செய்யக் கருதியதுன் னானென்றார்.
பஞ்சேந் திரியவன்பால் பரமனறம் தான்தவிர்த்தான்.
ரத்தினராசிக் கொப்பாய் பிருத்துக்காச் சென்பதுபோல்
தாயை மறந்துதன் அடியானை யோம்புதல்போல் 795
இன்பத்துக் கிச்சைப்பட்டு இனியவறந் தான்விடுதல்
என்றுமுனி வச்சிரதந்தர் இன்பமுற்றுத் தானுரைக்க —

இரத்தியுதன் துறவுபூண்டு காயம் விடுத்து அமரனாதல்

ரத்தியுதன்கேட்டு நற்றர்மந் தானுணர்ந்து
பொருந்திய நன்மனதால் போகங்கள் தான்வெறுத்து 800
தன்னரசைத் தன்மகன்மேல் தான்தரித்தா ரப்போது.
ஐம்புலத்தைத் தானடக்கி அருந்தபசு செய்துகொண்டு
காயக்கி லேசம்செய்து கடினதவத்தி னுன்கு
ஆரா தனையுடனே அருகனை உள்ளம் வைத்து
காயபரித் தியாகம்செய்து கற்பமச் சுதந்தன்னில்
அமரனுய்த் தான்பிறந்து அதிகசுக மும்பெற்றான். 805

இரத்தியுதன் தாய் இரத்தினமாலையும் நோற்று
அமரனாதல்

தாயான ரத்தினமலை தன்மகனோடு தான்துறந்து
ஆரியாங் கனையாகி அவள்புற் கலம்வருந்த
விரதமும் நோன்புகளும் விதவிதமாய்த் தான்நோற்று
அருந்தவத்தில் மெய்ம்மறந்து அச்சுதத் தமரனானன்.

இருவரும் பெற்ற அமரச்செல்வம்

இருபத்து ரண்டுகடல் இவராயுள் தான்பொருந்தி 810
இருபத்தீரா யிரமாண்டு இவர்விட் டமிர்தமுண்பார்
இருபத்து ரண்டுகடல் இவர்கடந்து மூச்செறிவார்
இன்பமரச் செல்வமுற்று இவரிருக்கும் நாள்தனிலே —

வச்சிராயுதமுனி யோகநிலையுற்றிருக்க பங்கப்பிரபை
நரகன் அதிதாருணன் என்னும் வேடனாய் வந்து அவரைத்
துன்புறுத்துதல்

வச்சிராயுதமுனிகள் வனமாம்பிரயங் குஷண்டம்

790. திருலோகச் சித்திகேட்டு; 793. மேரு. 868; 795-96. மேரு. 870;
798. நற்றருமந். மேரு. 872, 873; 799. பொருந்தி யவன்மனதால்;
800. தானளித்தா னப்போது, மேரு. 873; 801. செய்து கொண்டான்;
802. கருந்தவத்தில் நான்கு; 805. அதிகசுக மும்பெற்றார்; 806
மேரு. 875; 810. இவராயு தான்பொருந்தி. மேரு. 877;

தன்னிலே தானொருநாள் தான்பிரதிமா யோகங்கொண்டு 815
 நிச்சய தத்துவத்தால் நிர்மல சக்கிலத்தியான
 யுக்தனாய்த் தானிருக்க, உத்தமனை முன்வயிரி
 பங்கப் பிரபைநரகன் பாவி கொடியன்வந்து
 சக்கர புரமென்னும் சதிரான மாநகரில்
 தாருண னென்னும்வேடன் தன்மனைவி மங்கியென்பாள் 820
 இவர்வயிற்றில் தான்பிறந்தான் இருள்கிருஷ்ண நிலையுடன்
 அதிதா ருணனென்றே அவனுக்குப் பேருமிட்டார்
 கொடும்பாவி தான்வளர்ந்து கோரூயுதங்கள் தான்கொண்டு
 கொல்லுந் தொழில்களில் கொண்டவிவன் கூற்றொப்பான் ;
 வில்லுவா ளம்புகொண்டு வீரியமா வனத்தில் 825
 செல்லுவா னொருநாளப்போ செழுங்கோப லேசியையுடன்
 வச்சிரா யுதரைக்கண்டு வதைசெய்ய வேண்டுமென்று
 பண்டு வைரம்வந்து பாவிவெகு கோபங்கொண்டு,
 சண்டாள னைய்யோவவன் செய்தபழி வேணதுண்டு!
 காதில் வசிநுழைப்பான், களிப்புடனே அம்பெடுப்பான்; 830
 வில்நா ணிழுத்தெறிவான் வீர தபோதனர்மேல்.
 பாய்ந்துபுற் கலமெங்கும் பதைக்கவே குத்திடுவான்;
 அய்யன்மேல் தானேறி அடித்துச் சுழித்திழுப்பான்;
 அச்சங் கரணைவசி அடிப்பானுச் சியின்மேலே
 அவன்செய் வதைகளின்னம் அனேக விதங்களுண்டு. 835

வச்சிராயுதர் அவற்றைப் பொறுத்துச் சவ்வட்ட சித்தி
 பெறுதல்

அய்யனும் மெய்பொறுத்து அவ்வருத்தம் தான்சகித்து
 உற்றபகை யென்றெண்ணி உத்தமனைச் சித்தம்வைத்து
 தத்துவந் தானுணர்ந்து தன்மெய்யைத் தான்கடந்து
 உம்ப ருலகத்துச்சி உயர்செவ்வ சித்தி புக்கான்.
 முப்பத்து மூன்றுகடல் உத்தமா யுவும்பெற்று, 840
 முப்பத்து மூலாயிரம் ஆண்டுவிட் டமுதமுண்பார்
 முப்பத்து மூன்றுபட்சம் மீறியுச் சுவாசிப்பார்;

816. சுகல்த்தியான; 819. சக்கிர புரமென்னும், மேரு. 878;
 820. மங்கையென்பாள், மேரு. 879; 821. இவர்வயித்தில், இருள்
 கிருஷ்ண லேசியையுடன்; 823. கோரூயுதங்கள் கொண்டு; 824.
 தொழிலிலிவன் கொடியனெனுங்; 825. வீறிய மாவனத்தில்; 826.
 செல்லுவா னோர்நாளப்போ ; 827. வதைசெய்ய வேணுமென்று,
 மேரு. 881; 828. பண்டு பெரும்வயிரி; 830. மேரு. 882; 832.
 பதைக்க வேகுற்றிடுவான்; 834. கரணைவசியால் அடிப்பானுச்சியின்
 மேல், மேரு 883. 837. உத்தபகை; மேரு. 839, 884; 840-44. மேரு.
 885. 886; 841. இந்த அடி 2ஆம் ஏட்டில் இல்லை; 842. மூன்று பகையும்;

சோகம் துயர்நீங்கிச் சுந்தரியார் பாசமில்லார்
சாசுவத செல்வம்பெற்று சவ்வட்ட சித்திபெற்றார்.

வேடன் ஏழாம் நரகில் விழுந்து பெருந்துயரடைதல்

வேடனதி தாருணன் விமலனிட தன்வதையால் 845
பாவி ஏழாநரகில் பார்விட்டுத் தான்பிறந்தான் ;
பிறந்ததி ரேகம்விட்டுப் பெருங்குழியில் தான்விழவே,
கொடிய நரகர்துழ்ந்து கொடும்பாவி குற்றஞ்சொல்லி
துடிக்கத் துடிக்கவளைத் துண்டாக்கித் தூறுசெய்வார்;
மேலேறிக் கீழ்மேலாய் மிரண்டமுது தான்விழுவான். 850
கருணையில்லா நாரகரும் காச்சி வதைப்பார்கள்
அவனையு தோறும்பாவிக்க கருஞ்சிறைகள் வேணதுண்டு.

அச்சுத கற்பத்திலிருந்ததேவன் அயோத்தியரசன் அருக
தாசன் புதல்வனாதல்

அச்சுத கற்பத்தேவர் அவராயு தான்கடந்து
தாதகி ஷண்டதீவில் தன்கிழக்கு மேருவுக்கு
மேற்கு விதேகம்தன்னில் மிகநாடு கந்திலையாம். 855
அந்நாட்டில் தான்விளங்கும் அயோத்திய மாநகர்க்கு
அரசன் அருகதாசன் அவன்மனைவி தானிருவர்
சுவ்விரதை யென்றும் சுகுணசின தத்தையென்றும்
இவ்விரு வரசியுடன் இன்பமுறு நாள்தனிலே —

இரத்தினமாலை வீதபயனையும் இரத்தினையுதன் வீபீஷண
னையும் வாழ்தல்

ரத்தின மாலையான அச்சுதத் தமரர்வந்து 860
சுவ்விரதை தன்வயிற்றில் சுதன்வீத பயனென்று
பிறந்து வளர்ந்துணர்ந்து பெரும்பல தேவனானான்.
ரத்தின யுதனான அச்சுதத் தமரன்வந்து

843. பாசமெல்லாம்; 844. சாசுவத செல்வமுற்றும் சவ்வட்ட
சித்தியொத்தார்; 846. பாபி, மேரு. 837; 847. பிறந்திந் திரம்
விட்டுப்; 848-49. மேரு. 888, 889; 850. மேலேமிகக் கீழ்மேலாய்,
மேலெழும்பிக் கீழ்மேலாய், புரண்டமுதும் தான்விழுவார்; 851.
காச்சி வதைவதைப்பார்; 852. அவனையு தோறுமாவிக்க கிருஞ்
சிறைகள்; 853. அவனையு. மேரு. 892; 854. தாதிக ஷண்ட
தீவில்; 855. மேற்கது விதேகந்தன்னில், கெந்திலையாம், கந்தில
யாம், மேரு. 893; 856. அய்யோத்தி மானகர்க்கு, மேரு. 895; 859.
இவ்விருவர் ராஜ்யத்துடன் இன்பமுற்று; 860. இரத்தினமாலை,
அச்சுதமரன் வந்து, மேரு. 897; 861. சுதன்வித்தியாபயனென்று;
862. பிறந்து வளர்ந்துணர்ந்து பெரும் பலருமிட்டு; 863. இரத்ன
யுதனான;

உத்தமியாள் சினதத்தை பத்தினியாள் மைந்தனாகி
விபீஷண னென்னுமவன் இனியவசு தேவனானான்.

865

இருவரும் அரசர் பலரைவென்று முடிசூடிப் பாராளுதல்

ராமகே சவரிருவர் நற்பருவ காலந்தன்னில்
போகசா தனம்பெற்று புண்ணியமும் தான்பொருந்தி
அர்த்தசக் கிரவர்த்தி அதிகசாம் ராஜ்யம்தன்னில்
பலதேவர் வாசுதேவர் பாரில்வெகு சண்டைசெய்து
செயங்கொண் டிருவரசர் செழுமகுடம் தான்தரித்து,
பட்டாபி ஷேகம்செய்து பாராளு மந்நாளில் —

870

விபீஷணன் ஆயுள் முடிந்து இரண்டாம் நரகில் துன்புறுதல்

வீரகே சவனான விபீஷணன் சஞ்சலத்தால்
பொருளாசை தான்கொண்டு போகத்தில் தானமுந்தித்
தன்னாயு தான்கடந்து தான்சக்கிரா பிரபையில்
பிறந்துரண் டாநரகில் பெருந்துயரந் தானடைந்தான்.

875

பலதேவன் துறவுபூண்டு தன்மெய்விடுத்து ஆதித்தியா
பன் என்னும் தேவனாய்ப் பிறத்தல்

வீதபய ராமனான வீரிய பலதேவன்
தம்பிதன் சோகத்தால் தான்துறக்க வேநீனைந்து
அதிசெல்வம் தான்கடந்து அனுவிருத்தி மாமுனிதாள்
பணிந்து வரம்கேட்டு பரமதவம் தான்கொண்டு
ஐயொழுக்கம் நாலாராதனை ஐம்புல மெய்தவிர்த்து,
கற்பமேழாவதான காருணிய லாந்தவத்தில்
ஆதித்தி யாபனென்னும் அமரனாய்த் தான்பிறந்தான்.

880

ஆதித்தியாபன் தம்பி விபீஷணனிருக்கும் நரகம் சென்று
அவனுக்கு முற்பவமும் நற்கதியும் உரைத்தல்

அமரசெல் வத்திலொத்து அவதினா னமும்பெற்று
அன்பன் விபீஷணன் அவன்கதியைத் தானறிந்து
மனது வருத்தமுற்று மாநரகில் தானிழிந்து

885

864. உத்தமி ஜினதத்தை, மைந்தனானான், மேரு: 898; 865, விபீ
ஷண னென்னும் இனியவாசு; 867. மேரு. 399; 869. மேரு. 900;
870. செயங்கொண் டிவர்க்கரசன். 871. பாராளு நாள்தனிலே,
மேரு. 922; 873. போகத்தாலாசை கொண்டு போகத்தில், மேரு.
927; 874. தான்கடந்து சக்கிராபிர பைநரகிரில்; 878. அனிவிருத்தி
மாமுனிதாள்; 880. ஐயொக்கனாலாய் தனையால்தான் மெய்
தவிர்த்து; 881. காருணிய மாந்தலத்தில்; மேரு. 929; 882. தான்
பிறந்து; 883. அவதிக்கியா னமும் பெற்று; 884. விபூஷணன்,
அவன்கெதியைத், மேரு. 930;

சக்கிரபிர பையின்துன்பம் சகிக்கமுடி யாதிருந்து
முற்பவமும் நற்கெதியும் உறவுரைத்தே னன்பனுக்கு.

விபீஷணன் ஸ்ரீதாமனாய்ப் பிறந்து வாழ்ந்து, அனந்த
முனிவர் உபதேசத்தால் அருந்தவம் கொண்டு பிரமகற்
பம் சேர்தல்

விருப்பமுடன் கேட்டந்த விபீஷண நாரகனும்
நற்பரி னாமத்துடன் நரகாயு தான்கடந்து
நாவலந் தீவிலிவன் நன்மேரு தான்வடக்கில். 890
அய்ராவத நாட்டில் அயோத்திய நகரந்தன்னில்
அரசன் ஸ்ரீவர்மனவன் அரசி சுசுமையென்பாள்
இவர்வற்றில் தான்பிறந்தான் இனியஸ்ரீ தாமனென்றே.
வளர்ந்து கலையுணர்ந்து வரசெல்வம் தானயர்ந்து
இருக்குமந்த நாள்தனிலே இவன்வெறுத்துத் தான்துறந்து, 895
அனந்த முனிவரென்னும் அவர்தாளினப் பணிந்து,
சத்தர்மம் தான்கேட்டு ஜினதபசு செய்துகொண்டு
அருந்தவம் தான்செய்து அருகனிட நன்னெறியால்
காயக்கிலே சம்செய்து கற்பமாம் பிரமமதில்
தேவனாய்த் தான்பிறந்து தெளியவரும் நாள்தனிலே — 900

வச்சிராயுதமுனி சஞ்சயந்தராய் வந்து அருகர்பதம்
அடைதல்

வச்சிரா யுதமுனிகள் வான்செல் விசித்திதனில்
பெற்றுமுப் பத்துமுன்று பெருங்கடல் ஆயுசென்று
வந்திந்த சஞ்செயந்தர் அருகர்பதம் தானடைந்தார்.

பிரமகல்பம் சார்ந்த ஸ்ரீதாமனே சயந்தனாய்ப் பிறந்து தர
ணேந்திரனானமை கூறல்

முன்சொன்ன பிரமகற்பத் துத்தமன் சயந்தனாகி
பெருந்தவந்தான் செய்ததனில் போகநிதா னத்தாலே 905
தரணேந்திர னாயினி தற்பரணே நீகேளாய்.

886. சக்கிரா பிரபையில் துன்பம், மேரு. 933; 887. நற்கெதியும்
உரைத்தேன்நான் அன்பனுக்கு; 890. தீவிலவன் நன்மேரு தன்
வடக்கில்; 891. ஐராவத நாட்டில் ஐயோத்தி மானகரில், மேரு. 971;
892. சுசீமை யென்பாள்; 893. தான் பிறந்தார்; 894. வளர்செல்வம்
தான்பரந்து, மேரு. 972; 895, மேரு. 974; 896. முனிகளென்னும்; 897.
சத்தருமம்; 899. பிரம்மமதில்; 901, வான்சவ்வ சித்திதன்னில், மேரு.
977; 902. பந்தமுப்பத்துமுன்று; 903. ஸஞ்சயந்தர் வருகர்பதம்;
904. பிரமகல்பத் துத்தமன் ஜயந்தனாகி, மேரு. 978; 905. பெருந்தவஞ்
செய்ததனில்; 906. தரணேந்திர னாய்நீ தற்பரணே;

அதிதாருணநரகன் மிருசீரங்க முனியாய் வந்து தவம்
புரிதல்

அதிதா ருணநரகன் அவனாயு தான்கடந்து
எழாம் நரகம்விட்டு ஏகிவந்து பாம்பாகிப்
பிறந்துபெருந் துன்பமுற்று பெரும்பாம்பு தான்மரித்து
முன்றும் நரகம்மேவி முன்சொன்ன துன்பப்பட்டு, 910
ஆயுகட லேழும் அதில்சென்று தான்மரித்து,
வந்தோரிந் தீரியமுதல் வகைவகையாய்த் தான்பிறந்து
துன்பமிகப் பட்டுமிவன் துலங்கும் நாவலந்தீவில்
பரதத்தில் பூதர மணவனந் தானருகில்
அயிரா வதீதீர ஆற்றின் கரையிலொரு 915
தாபசன் கோசிருங்கன் தன்மனைவி சங்கிகையாம்
இவர்வயிற்றில் தான்பிறந்தான், இனியமிருசீ ரங்கனென்பான்;
வளர்ந்து அறிவுணர்ந்து அவனும் தபத்தகை
பஞ்சாக்கினி மத்தியத்துப் பெருந்தபசு பண்ணுகின்றான்.

மிருசீரங்கமுனி அங்குவந்த விச்சாதரனைக் கண்டு அவன்
போலாக எண்ணிய நிதானத்தால் வித்துதந்தனாய்ப்
பிறந்து, பகைமையினால் சஞ்சயந்தருக்குத் துன்ப
மிழைத்தல்

அப்போது வெள்ளிமலை அதில் பூமி திலகமென்னும் 920
மாநகரில் விச்சாதரன் மகிழ்வோர் விமானமேறி
அவனும் சுமாலனென்னும் ஆகாயம் தான்வருவான்
அவனைத்தா பதன்கண்டு அவனைப்போல்தான் ஆகவென்று
எண்ணி நிதானம்செய்து எளிதிலவன் தான்மரித்து
வெள்ளி மலையிலொரு வடக்குத் திசையில்மிகு 925
கனக வல்லவனென்னும் கீர்த்தியுள்ள மாநகரில்
வச்சிர தந்தனென்னும் விச்சா தரன்மனைவி
வித்தியுத் பிரபைக்குமிவன் வினயமாக னுய்ப்பிறந்து
வித்துதந்த னென்னும் விச்சா தரனிவனாய்

907. மேரு. 979; 912. வந்தோரிந்தியமுதல்; 914. பூதரமண
வனத்தருகி லந்தரத்து. மேரு. 980; 915. ஐரா வதத்தில் ஆற்றின்;
916. தாபதன் தேரசிங்கன் தன்மனைவி சங்கிதயாம்; 917. இனிய
மிருக சிங்கனென்றும்; 918. அவனும் தாபதகை, மேரு. 981;
921. மகிழ்வென் விமானமேறி, மேரு. 982; 922. அமாலனென்னும்
ஆகாயம் தான்வருவார்; 923. இது முதல் ஏட்டில் 926 ஆம் அடி
யின் பின் காணப்படுகிறது. ஆனால், இங்கு இருப்பதே கதைத்
தொடர்புக்குப் பொருத்தமாகும். 924. இனிதிலவன் தான்மரித்து;
925. வெள்ளி மலையிலுறும் வடக்குசே டியில்மிகும்; 926. கெகன
வல் லபமென்னும் மேரு. 983; 927. வச்சிர தெண்டனென்னும்,
மேரு. 984; 928. வித்பத் பிரபைக்குமிவன் வினைய;

பிறந்து வளர்ந்துமிவன் பூர்வ வைரத்தால் 930
 சஞ்சயந்த ரைக்கண்டு சினம்சென் றெடுத்துக்கொண்டு
 வந்திந்த வைந்தடத்தில் வதைத்து மனம்சலியான்
 விச்சா தரரைக்கொண்டு வேணபழி செய்ததுண்டு.

சமுசாரச் சுழற்சி இத்தகையதாதலால் கோபத்தை விடுக
 எனத் தரணேந்திரனுக்கு உரைத்தல்

சம்சார சீவன்களில் சத்துருக்கள் வேணதுண்டு
 இப்படி யாகுமிந்த இனியசமு சாரமையா ! 935
 கோபத்தை நீதவிர்த்துக் கொடுமையை நீவிடுவாய்
 என்று சொன்ன ராதித்தியாபன் இனியதர ணேந்திரனுக்கு.

தரணேந்திரன் ஆதித்தியாபனைத் துதித்து, விஞ்சையர்க்கு
 வித்தையின் ஆற்றலைக் குறைத்து, சஞ்சயந்தரை வழி
 படல்

கேட்டு தரணேந்திரன் கிலேசமுந் தான்மறந்து
 ஆதித்தியா பனைநோக்கி அன்பாய்த் தரணன் கேட்பான்;
 உம்மாலே நற்றர்மம் உறுதியாய் நானடைந்தேன் 940
 இந்தவிச் சாதர்க்கு இனியவித்தை வேணதுண்டு
 அதனால் முனிவர்களுக்குக் கதிவருத்தம் தான்செய்வார்
 கெடுப்பேன்வித் தையையென்றான் கேடுசெய்ய வேண்டா
 ஒப்பாமல் தரணேந்திரன் ஓர்வித்து தந்தனிட [மென்றார்.
 குலத்தில் உதித்தமைந்தர்க் கோர்வித்தை யும்முதலாய் 945
 மங்கையர்க்கு மாத்திரம் மாமுனிவர் சன்னதியில்
 வந்து உபவசித்தால் வஞ்சியர்க்கு வேணவித்தை
 உண்டுபண்ணி வைத்து உத்தம சஞ்சயந்தர்
 பிரதிபிம்ப மொன்றமைத்தார் பெரும்வெள்ளி மலையதனில்
 இந்தமலைக்கு ஸ்ரீமா னென்று பேர்கொடுத்து 950
 தேவனைத் தான்வணங்கித் தெளிவாய் வித்துதந்தனைப்
 பேசி மனங்கலந்து பிரியமுடன் தான்விடுத்தார்.

வித்துதந்தன் முதலியோர் அவரவர்களிடம் சேர்தல்

பாபநா சனஞ்செய்ய பரமனறந் தான்கேட்டு
 வைரங்கள் நீங்கி அவர்களிடம் தானடைந்தார்.

930. பூருவ வயிரமதால், மேரு. 986, 987; 933. வேணபடி செய்த
 துண்டு; 934. ஸம்ஸார ஜீவன்களில்; 935 இனியஸமு ஸாரமைய்யா;
 940. உம்மாலெனக்குத்தர்மம்; 941. மேரு. 990; 942. ஆனா முனிவர்
 களுக்; 943. வேண்டாவென்றார், மேரு. 991; 946. மங்கையர்கள்
 மாத்திரம், மேரு. 998; 949. மலையின் மேல், மேரு. 995; 950.
 ஸ்ரீமான் இன்றுமுதல் பேருமட்டார்; 952, மேரு. 1103; 954. வைரங்கள்
 தானீங்கி அவரவர்களிடஞ்சேர்ந்தார், மேரு. 1009;

இப்படி யென்றுவீரர் ஸ்ரீகௌதமர் சொல்லலுமே —
சிரேணிக மகராசன் செல்கதைகள் தான்கேட்பான்.

955

மேருமந்தரர் தோற்றம்

ஆதித்தி யாபதேவன் அமராயு தான்கடந்து
நாவலந் தீவில்தெற்கு நல்ல பரதமதில்
உத்தர மதுரையென்னும் சித்திர மாநகரில்
அனந்தவீ ரியனென்னும் அாசன் மனையிருவர் 960
மேருமா லினியுடன் மிகுகற்பி அமிர்தமதி
இவர்க ளுடனரசன் இன்பமுறும் நாள்தனிலே —
மேருமா லினிக்காதித் தாப நமரன்வந்து
உற்பவித்து மேருவென்றும் உலகோர் புகழ்முதிர்ந்தான்
அமிர்தமதி வயிற்றில் அன்பன்தர ணேந்திரன்வந்து, 965
மந்தர னென்றுதித்த சுந்தர மைந்தனானை.
மேருவும் மந்தரரும் மிகுதிங்கள் போல்வளர்ந்து
சகல கலையுணர்ந்து சம்பூர்ண ராகியபின்
செல்வத்தில் தானுயர்ந்து செழுமாத ரைப்புணர்ந்து
போகசா கரந்தன்னில் பொருந்தி யவரமுந்தி 970
இருவோர் ஒருமனதாய் இருக்குமந்த நாள்தனிலே —

மேருமந்தரர் துறவு பூண்டு விமலதீர்த்தங்கரரைப் பணிந்து அறங்கேட்டு அவருடைய கணதரராய் அமர்தல்

நல்லரசு செல்மாதரும் நஞ்சென்று தான்வெறுத்து
உத்தம சித்தநெறி உள்ளத்தில் தானமர்த்தி
தத்துவமும் சாத்திரமும் தாங்கள் மனதிலெண்ணி
வெற்றிபெற் றிருந்த விமலன்சன் னதிக்கேகி, 975
தேவர்செய் ஸ்ரீவிகாரம் திருக்கோலத் துடனேகி

955. யென்றுவீர ஸ்ரீகௌதமர் சொல்ல; 956. சிலகதைகள், தான்கேழ்ப்பான்; 958. நல்லபர தந்தன்னில்; 958-961. மேரு. 1012, 1016, 961. மிகுகற்பி யமுர்தமதி; 963-64. மேரு. 1017, 1018; 963. லினிக்காதித் தாதா பரன்வந்து; 964. உலகோ புகழ்துதிக்க, மேரு. 1017. 1018; 965-966. 'அமிர்த மதிவயிற்றில் மந்தரன்சுந்தரனானை' என்றும் தொடர்ந்து மேருமந்தரரும் மிகுதிங்கள் போல்வளர்ந்து' என்றும் முதல் ஏட்டில் காணப்படுகிறது. இப்பொழுது தரப்பட்டிருப்பது இரண்டாம் ஏட்டில் கண்ட பாடம். 966ஆம் அடி 2ஆம் ஏட்டில் மட்டும் காணப்படுவதாகும். தரணேந்திரனே மந்தரனாகப் பிறந்து பேறு பெற்றான் என்பது சரிதமாகலின் இவ்வடி இங்கு ஏற்புடையதேயாகும். 967-970. 1019-1024; 967. மேருமந்திரரும்; 970. பொருந்தி யவரும்முற்றி; 971. இருவர் ஒருமனதாய்; 972. நல்லரசுஞ் செல்வமும் நஞ்சென் றென வெறுத்து; 974. தத்தவா சரித்திரமும்; 975. மேரு. 1025; 976. தேவர்ஜெய;

மானஸ்தம் பத்தையெய்தி வலம்கொண்டு தான்பணிந்து
 பொன்னெயிற் கிறைவனையன் புனிதாளினை பணிந்து
 துய்யமலர் கள்தூவித் துதிகள் பலவும்செய்தார்.
 அய்யன்முன் னின்றுமவர் அறிவாய்த்தத் துவம்கேட்டார். 980
 தர்மமணு பிரேகையும்துவாதசாங் கமும்கொண்டார்
 அய்யமறக் கேட்டு அய்யொழுக்க மும்பெற்றார்.
 சத்தர்ம ராகியவர் சகலபுண் ணியமும்பெற்று
 சுத்த சினதபசு சுதவிதியால் செய்துகொண்டு
 பன்னிரண்டு நற்றவங்கள் பாங்குடனே சித்திசெய்து. 985
 யோகிக ளாகியோகத்து உக்தசெய மும்பெற்று
 நித்தன் விமலதீர்த்தத் தொத்த கணதரராய்
 முற்று முணர்ந்தவர்கள் சுத்தகே வலியாகி
 முத்தியைத் தானடைவார் உத்தமரோ டொத்தவரும்.

மேருமந்தர மாலையாம், பவரோக மந்திரம் பெற்றார்
 பெரும்பேறு பெறுவர்

மேருமந் தரமாலை மிக்கோர் புகழ்சரிதம் 990
 பவரோக மந்திரமதைப் படிப்போருரைப் போர்கேட்போர்
 இவ்வுலகில் செல்வமுற்று இனியசுகம் தானடைந்து
 முற்பிறவி தான்கடந்து முத்திக் கிளவராய்
 எப்போதும் சீர்பெற்று இனியநெறி தான்பெறுவார்.

ஏழாவது செல்லுங்கதை முற்றும்

மேருமந்தர மாலை முற்றிற்று

977. மேரு 1048: 978. பொன்னைக் கிறைவனய்யன்; 979. துதிகள் பலவும்செய்து, மேரு. 1190; 980. அய்யன்முன் னவர் நின்று அறிவாய்த்தத் துவங்கொண்டார்; 981. துவாதாங் கமுங் கேட்டார்; 982. ஐயொழுக்க மும்பெற்றார்; 983. சத்தரும; 985. பாங்குடனே செய்துகொண்டு; 986. உத்தசம்யம் பெற்று; 994. 'எப்போதும் சீர்பெற்று இனியநெறி தாம்பெறுவார்' என்பதோடு முதலேடு முடிசிறது. இதுவே நூலின் இறுதியடி. 2ஆம் ஏட்டில் இதனைத் தொடர்ந்து பின்வரும் இரண்டடிகள் காணப்படுகின்றன:

'மேருமந்தர மாலையை மேலான செந்தமிழில்

செய்தவர் பாதத்தைச் சீராய்ப் பணிந்திடுவோம்.'

இம் மாலை பாடிய ஆசிரியர் பாரீசுவநாதருக்குரிய போற்றுதலாக இவ்வடிகள் உள்ளமையினால் இவற்றைப் பின்வந்த ஏடெழுதியோர் சேர்க்கையாகக் கொள்ளலாம்.

பவாவளி சரிதம்*

முதலாவது : சிம்மசேனமகாராஜன் பிறவி

முதலாவது சிம்மசேன மகாராஜனும்,

- 2 வது அசனிகோட மென்னும் யானையாய்,
- 3 வது ஸகஸ்ராகல்பத்து ஸ்ரீதரதேவனாய்,
- 4 வது கிரணவேக னென்னும் வித்தியாதரனாய்,
- 5 வது காபிஷ்ட கல்பத்து கனகபிரப தேவனாய்,
- 6 வது வச்சிராயுத னென்னும் அரசனாய்,
- 7 வது சர்வார்த்தஸித்தி தேவனாய்,
- 8 வது சஞ்சயந்த ஜினேஸ்வரனாய்

முத்திபதம் அடைந்த இதுவே.

இரண்டாவது : இராமதத்தையார் பிறவி

முதலாவது மதுரை யென்னும் பிராமணியாய்,

- 2 வது ராமதத்தா தேவி என்னும் அரசியாய்,
- 3 வது மகாசுக்ல கல்பத்து பாஸ்கரதேவனாய்,
- 4 வது ஸ்ரீதரை என்னும் அரசியாய்,
- 5 வது காபிஷ்ட கல்பத்துத் தேவனாய்,
- 6 வது ரத்னமாலை யென்னும் அரசியாய்,
- 7 வது அச்சுத கல்பத்து அமரனாய்,
- 8 வது வீதபயனென்னும் பலதேவனாய்,
- 9 வது லாந்தவ கல்பத்தில் ஆதித்தியாப தேவனாய்,
- 10 வது மேரு கணதரராகிவந்த இதுவே.

மூன்றாவது : பூரணசந்திரன் பிறவி

முதலாவது வாருணியென்னும் பிராமணி புத்திரியாய்,

- 2 வது பூரண சந்திர னென்னும் புதல்வனாய்,
- 3 வது மஹாசுக்ல கல்பத்தில் வைடூர்ய தேவனாய்,
- 4 வது யசோதரை யென்னும் அரசியாய்,
- 5 வது காபிஷ்ட கல்பத்தில் தேவனாய்,

* ஏட்டில் கண்டுள்ளபடி கதைமாந்தர் சிலருடைய பிறப்பு வரிசையைத் தெரிவிக்கும் இந்த 'பவாவளி' இங்குத் தரப்பட்டுள்ளது. இதற்கு 2 ஆம் ஏட்டில் 'முற்பவ சரிதம்' என்று பெயர் தரப்பட்டுள்ளது.

- 6 வது ரத்நாயுதன் என்னும் அரசனாய்,
- 7 வது அச்சுத கல்பத்தில் அமரனாய்,
- 8 வது விபீஷணனென்னும் கேசவனாய்,
- 9 வது சக்கிரபிரபையில் தேவனாய்,
- 10 வது ஸ்ரீதாமா என்னும் அரசனாய்,
- 11 வது பிரமகல்பத்தில் அமரனாய்,
- 12 வது ஜயந்த நென்னும் புதல்வனாகி,
- 13 வது பவண லோகத்தில் தரணேந்திரனாகி,
- 14 வது மந்தர கணதரராகி வந்த விதுவே.

நாலாவது : சத்தியகோடன் பிறவி

- முதலாவது ஸ்ரீபூதியென்னும் பிராமணனாய்,
சத்தியகோட நென்னும் மந்திரியாகி,
- 2 வது அகந்தன சர்ப்பமாகி,
 - 3 வது சமரி யென்னும் மிருகமாய்,
 - 4 வது குக்குட சர்ப்பமாகி,
 - 5 வது வாலுகாபிரபையில் நரகனாய்,
 - 6 வது மஹாசர்ப்பமாகிப் பிறந்து,
 - 7 வது பங்கப் பிரபையில் நரகனாய்,
 - 8 வது ஆஸஸ்த வறங்களி லனுபவ ஜீவனாய்,
 - 9 வது அதிதாரணென்னும் வேடனாய்,
 - 10 வது தம்பிரபையில் நரகனாய்,
 - 11 வது மலைப்பாம்பாகி,
 - 12 வது வாலுகா பிரபையில் நரகனாய்,
 - 13 வது விருகஷ்டனாய் வந்தவிதுவே.

அய்ந்தாவது : பத்திரமித்திரன் பிறவி

- முதலாவது பத்திரமித்திரனென்னும் வணிகனாய்,
- 2 வது சிம்மசந்திர நென்னும் அரசனாய்,
 - 3 வது உபரிமாஉபரிமத்து அகமிந்திரனாய்,
 - 4 வது சக்கிராயுதனென்னும் அரசனாய்,
- முத்தியடைந்தவர் வந்தவிதுவே.

பவாவளி முற்றிற்று.

மாலைமொழியகவல்*

விமலபட் டாரகர் விளங்கிய காலத்
 தீமயவர் நியமித் தேழ்நிலப் பொன்னெயி
 லமர்ந்த தீராறு நன்முனி கணத்துள்
 மிகுதவ ராகிய மேருமந் தரரெனும்
 கெணதரர் சரிதம் கேட்கவென் பார்க்குப்
 புனிதன் புண்ணியன் புலவர் பெருமான்
 குருமுனி வாமனந்தா சாரி யரருள்
 ஆயிரத்து நானூற் றுறு செய்யுளின்
 அருந்தமிழ்க் கதையை யனைவ ருளங்கொளச்
 செய்யா ளுறையும் செழுநல்லூர்க் கிராமத்து
 இயல்பாய் வாழும் பட்டணம் அப்பாசாமி
 நயினார் குமாரன் பாரீசுவ நாதன்
 அன்பர்க் கன்பன் அறநெறி தவிரான்
 சொன்மொழி மாலையாய்ச் சொல்லினன் விரைந்தென்.

5

10

*இவ்வகவல் இரண்டாம் ஏட்டில் நூலின் தொடர்ச்சியாக அமைந்து அதன்பின் முற்பவசரிதம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. 1. விளம்பிய காலத்து; 2. தேழ்நிலப் பொன்னையுள்; 4. மேருமந்திர னென்னும்; 5. கேழ்க்கவென் பார்க்கும்ந்த; 9. கதையை யேனவருளங் கொள்க; 10. இந்த அடிதொடங்கி 2 ஆம் ஏட்டில் காணப்படும் பாட வேறுபாடு பின்வருமாறுள்ளது:

செய்யா ளுறையும் செழும்புதுக் காழர்
 பதிதனில் வாழும் பாரீசுவ நாதன்
 அன்பர்க் கன்பன் அருகநெறி தவறான்
 சொன்மொழி மாலையாய்ச் சொல்லினன் விரைந்தே.

கதைமாந்தர் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

அகந்தன் : ஸ்ரீபுதி என்னும் மந்திரி அரவாய்ப் பிறந்திருந்த பொழுது பெற்ற பெயர் ; அகந்தன் என்றும் இவன் கூறப்படுகிறான் (385, 410).

அதிவேகன் 1 : வேதண்டமலையின் தென்பக்கத்துள்ள தரணிதிலகம் என்னும் ஊருக்கு அரசன் : சீதரைக்குத் தந்தை (616 - 20).

அதிவேகன் 2 : பூமிதிலகம் (பிருதிவி திலகம்) என்னும் நகரத்து அரசன். இவன் மனைவி பெயர் பிரியகாருணி என்பது. ரத்தின மாலையின் தந்தை (697-99).

அபராஜிதன் : சக்கரபுரத்தரசன்: இவன் மனைவி சுந்தரி; இவன் சக்கராயுதனின் தந்தை (685 - 87).

அமிர்தமதி: உத்தர மதுரை மன்னனாகிய அனந்த வீரியனின் மனைவி; மந்தரனின் தாய் (959 - 61, 965).

அரிச்சந்திரன்: கிரணவேகனுக்கு அறிவுரை கூறிய முனிவன் (648).

அருகதாசன்: அயோத்தி மன்னன்; பலதேவ வாசுதேவர்களின் தந்தை (857-64).

அருகாகமமுனி: அருகன்; இவர் தானாத் தினமும் மனத்தில் எண்ணிச் சினத்தீயைக் கெடுத்தால் நற்பேறு கிட்டும் எனப் பாஸ்கர தேவனுக்குத் தேவர்கள் அறிவுறுத்தினர் (610-14).

அனந்த முனிவர்: ஸ்ரீதாமனுக்கு உபதேசித்த முனிவர் (893 - 97).

அனந்த வீரியன் : உத்தர மதுரை அரசன்; இவனுக்கு மேருமாலினி, அமிர்தமதி என மனைவியர் இருவர் இருந்தனர்; இவ்விரு மனைவி யரிடமாக முறையே மேருமந்தரர் பிறந்தனர் (959 - 65).

ஆதித்தியாபன் : ஓர் அமரன் (180); சயந்தனுக்குப் பழம் பிறப்பு களின் வரலாற்றைக் கூறினவன் (191 - 98); இவனே மேரு என்பவனாகப் பிறந்தான் (957 - 64). மிருகாயணன் என்னும் வேதியனின் மனைவியாகிய மதுரை (466) என்பவள் மறு

*வித்துவான் வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் அவர்களின் உரைநடை நூலாகிய 'மேருமந்தரர்' நூலின் (1933) இணைப்பாகத் தரப் பட்டுள்ள வரலாற்றுச் சுருக்கத்தை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. குறிப்பெண்கள் மேருமந்திரமாலையின் அடியெண்களாகும்.

பிறப்பில் சுரமை நாட்டு அரசனாகிய பூரணசந்திரனுக்கு மகளாகப் பிறந்து, இராமதத்தை என்னும் பேர் பெற்றாள் (476). இவள் சீயமாபுரத்து அரசனாகிய சீயமா சேனனுக்குத் தேவியாயினாள் (205 - 10). அவள் துறக்கத்தில் பாஸ்கர பிரபதேவனாய் அமர்ந்திருந்து (582) பின்னர், தரணிதிலகம் என்னும் நகருக்கு அரசனாகிய அதிவேகனுக்குச் சீதரை என்னும் மகளாகப் பிறந்தாள் (617 - 19). இவள் அளகாபுரி வேந்தனாகிய தரிசகனுக்குத் தேவியானாள் (621 - 22); யசோதரை என்பவளைப் பெற்றாள் (626). மீண்டும் துறக்கம் புக்கு இன்பம் நுகர்ந்து (673 - 74), பின்னர் பூமிதிலகமென்னும் நகருக்கு அரசனாகிய அதிவேகன் என்பவனுக்கு மகளாகப் பிறந்து, ரத்தினமாலை என்னும் பெயர் பெற்று, வச்சிராயுதன் மனைவியானாள் (699 - 700). மீண்டும் துறக்கத்தில் அச்சுத கற்பத்தை அடைந்து (806 - 09) பின்னர் அயோத்திவேந்தனாகிய அருகதாசனுக்கு மைந்தனாய் வீதபயன், பலதேவன் என்னும் பெயர் பெற்று (860 - 862), ஆதித்தியாபன் என்னும் அமரனாயினாள் (876 - 77). இறுதியில் உத்தரமதுரைக்கு அரசனாகிய அனந்தவீரனுக்கு மேரு என்னும் புதல்வனாய்த் தோன்றி (957 - 64) விமலதீர்த்தங்கரரின் கணதரராய் அமர்ந்து வீடு பெற்றாள் (986).

இரண்ணியமதி : இராமதத்தைக்கு அறிவுரை கூறிய துறவி (435-37).

இரண்ணியவதி : அதிபலன் என்பானுக்கு சாந்தமதியிடமாகப் பிறந்த மகள்; போதனபுரத்து அரசனாகிய பூரணசந்திரன் தேவி (474 - 75); இராமதத்தையின் தாய் (476). இவள் முற்பிறப்பில் மிருகாயணன் என்னும் வேதியனாய் வாழ்ந்தவள் (465 - 66).

இராமதத்தை : சீயமகாசேனன் தேவி (210). பத்திரமித்திரன் வழக்கின் உண்மையறிந்து தெரிவித்தவள் (301 - 45). சாந்தமதி இரண்ணியமதி என்னும் இருவரால் நோன்பு மேற்கொண்டாள் (433 - 37). இவள் வரலாற்றை ஆதித்தியாபன் வரலாற்றிற்கு காண்க.

கந்தமித்திரன் : சாகேதபுரத்து- அரசன்; விசித்திரமதி என்பவன் சமைத்துத் தந்த ஊன்சுவை அறிந்து, அவன் விரும்பிய வண்ணம் புத்திஷேனை என்னும் கணிகைமாதை அவன் அடைவதற்கு உதவி செய்தவன் (781).

கிரணவேகன் : பாஸ்கரபுரத்து அரசனாகிய சூரியாவர்த்தனுக்கும் யசோதரைக்கும் பிறந்த மகன் (628 - 34). முற்பிறப்பில் சீயசேனன் என்னும் அரசனாய் வாழ்ந்தவன் (205) பிறவற்றைச் சீயசேனன் வரலாற்றில் காண்க.

குணவதி : சூரியாவர்த்தன் தேவியாகிய யசோதரைக்கும் அவள் தாயாகிய சீதரைக்கும் அறிவுரை கூறினவள் (641 - 42).

கெருடதெண்டன் : சீயமாசேனன் அரவால் இறந்தபோது மந்திரம் ஓதி அவனைத் தீண்டிய பாம்பை எரியில் மாய்ந்து போகுமாறு செய்தவன் (414).

கோசிருங்கன் : தாபதர் தலைவன்; மிருகசீரங்கள் என்பானின் தந்தை (916 - 17).

சக்கிராயுதன் : அபராஜிதன் - சுந்தரி ஆகியோரின் மைந்தன் (685 - 87). வச்சிராயுதனின் தந்தை (694). சிம்மசந்திரன் இறுதியில் சக்கிராயுதனாகப் பிறந்து துறவு பூண்டு முத்தி பெற்றான் (715 - 24)

சங்கிகை : கோசிருங்கன் மனைவி; இவள் பெயரைச் சங்கி என மேருமந்தர புராணம் கூறும். இவள் மிருகசீரங்களின் தாய் (916 - 17).

சஞ்சயந்தன் : வைசயந்தனின் முதற்புதல்வன்; சயந்தனுக்குத் தமையன் (62); வித்துதந்தன் செய்த தீங்குகளைப் பொறுத்து வீடு பெற்றவன். சீயமாசேனன் இரண்டாம் பிறப்பில் சல்லகீ வனத்திலே யானையாய்ப் பிறந்து (487 - 88), பின் சீதரதேவனாய், (518), கிரணவேகன் என்னும் அரசனாகி (634), அர்க்கப் பிரப தேவனாயினான் (672). பின் வச்சிராயுதன் என்னும் அரசனாய் முனிவராகிச் சஞ்சயந்தராய் வந்து அருகர்பதம் அடைந்தார் (901 - 903).

சந்திரமுனி : சூரியாவர்த்தனுக்குச் சினதர்மம் உபதேசித்தவர் (639-40).

சயந்தன் : வைசயந்தன் மகன்; சஞ்சயந்தனுக்கு இளவல் (62); இவன் தவத்தால் தரணேந்திரன் ஆயினான் (111 - 15); வித்து தந்தன் சஞ்சயந்த முனிகளுக்குச் செய்த கொடுமை கருதி அவனைத் தண்டிக்க முற்பட்டவன் (167 - 71); பின்னர் மந்தரனாகப் பிறந்து வீடு பெற்றான் (965 - 66).

சர்வமூர் : வைசயந்தனின் தேவி (59).

சாந்தமதி : இராமதத்தைக்கு அறிவுரை கூறிய துறவியர் இருவரும் ஒருத்தி (435 - 37).

சாந்தமாமதி : அயோத்தி மாநகரில் வாழ்ந்த அதிபலன் என்பானின் மனைவி; இரண்ணியமதியின் தாய் (469 - 71). இவளைச் சமதி என மேருமந்தர புராணம் கூறும்.

சித்திரமதி : பிரதீபரனுக்கு அமைச்சனாயிருந்தவன்; இவன் மனைவி பெயர் விமலை என்பது; விசித்திரமதியின் தந்தை (747 - 50).

சித்திரமலை : சக்கிராயுதன் மனைவி (685 - 91); வச்சிராயுதன் தாய் (696).

சிம்மசந்திரன் : சிம்மசேனன் புதல்வன் (403). இவன் தன் தாயாகிய இராமதத்தைக்குப் பண்டைப் பிறப்பின் வரலாறுகளைக் கூறினான் (450 - 573). இறுதியில் சக்கிராயுதனாய்ப் பிறந்து முத்தி பெற்றான் (724).

சிம்மசேனன் : இவன் சிங்கசேனன் என்றும் கூறப்படுகின் சீயமாபுரத்து அரசன் (205); இவன் மறுபிறப்பில் சுவலகுவனத்தில் யானையாகி (481), பின்னர் ஸகஸ்ரார கற்பத்தில் சீதரன் எனவும் தேவனாயினான் (517 -18). மீண்டும் கிரணவேகனாய்த் தோனதி (628-34), வானத்தில் அர்க்கப்பிரபனாய் அமர்ந்தான் (672). பின்னர் வச்சிராயுதனாகத் தோன்றி (692 - 94), துறவு பூண்டு (725 - 29) வானடைந்தான் (839). இறுதியில் சஞ்சயந்த ராகத் தோன்றி அருகர் பதம் அடைந்தான் (901 - 903).

சிரீபூதி : ஸ்ரீபூதி காண்க.

சின தத்தை : அருகதாசன் என்னும் அரசன் தேவியருள் ஒருத்தி (855-59); விபீஷணன் என்னும் வாசுதேவனுக்குத் தாய் (865).

சீதரன் : சிம்மசந்திரன் ஸகஸ்ரார கற்பத்தில் அமரனாயிருந்தபோது பெற்ற பெயர் (517 - 18).

சீதரை : தரணிதிலக மன்னன் அதிவேகன் மகள்; இவளுடைய தாய் பெயர் சுலக்ஷணை; அளகாபுரியரசன் தரிசிகள் மனைவி; யசோதரையின் தாய் (615 - 26).

சசுமை : ஸ்ரீவர்மனின் தேவி; ஸ்ரீதாமனின் தாய் (892 - 93).

சுதத்தன் : பத்திரமித்திரனின் தந்தை (221).

சுந்தரி 1 : சக்கரபுர மன்னன் அபராஜிதனின் தேவி பெயர்; இவளுடைய புதல்வன் பெயர் சக்கராயுதன் என்பது (687).

சுந்தரி 2 : சித்திரபுர மன்னன் பிரதீபரனின் தேவி; இவளுடைய புதல்வன் பெயர் பிரீதிங்கரன் என்பது (746 - 48).

சுமித்திரை : சுதத்தன் மனைவி ; பத்திரமித்திரன் தாய் (221 - 22) இவள் மறுபிறப்பில் வேங்கையாய்ப் பிறந்து, பத்திரமித்திரனை மாய்த்தாள் (395 - 401).

சுலக்ஷணை : தரணிதிலகமாநகர் அதிவேக மன்னனின் தேவி (618); சீதரையின் தாய் (619).

சுவ்விரதை : அயோத்தி நகர அரசன் அருகதாசனின் இரு மனைவி யருள் முத்தவள் (858); வீதபயன் என்னும் பலதேவனைப் பயந்தவள் (861 - 62).

சுவயம்புநாம தீர்த்தகர் : வைசயந்தனுக்குத் தத்துவப் பொருளை உணர்த்திய முனிவர் (70).

சூரியாவர்த்தன் : பாஸ்கரபுரத்து அரசன்; இவன் மனைவி பெயர் யசோதரை (628 - 30); கிரணவேகன் தந்தை (634); இவன் துறவு பூண்டு சந்திரமுனிவர் பாதம் பணிந்து சினதபசு செய்தான் (637 - 40).

தர்மிலன் : இவன் தையயுள்ள அந்தணன்; சிம்மசேன மகரானுக்கு மந்திரியாயிருந்தவன் (373 - 74). இவன் மறுபிறப்பில் வானர

மாகத்தோன்றி யானையாயிருந்த சிம்மசேனைக் கொன்ற கோழிப் பாம்பை (ஸ்ரீபூதியை) மாய்த்தான் (542 - 46).

தரணேந்திரன் 1 : அருகக் கடவுளான வைசயந்தரைப் பூசிக்க வந்தவன் (107).

தரணேந்திரன் 2 : வைசயந்தரைப் பூசிக்க வந்த தரணேந்திரனைப் பார்த்த சயந்தமுனி, அவனைப் போலத் தான் ஆக வேண்டுமென்று தவபலத்தால் தரணேந்திரனாயினார் (111 - 15). சஞ்சயந்தருக்கு வித்துதந்தன் செய்த கொடுமை கண்டு அவனைத் தண்டிக்க முற்பட்டவர் (167 - 71). இவருக்கு ஆதித்தியாபன் அறிவுரை கூறிச் சயந்தன் முதலியோர் முற்பவங்களை எடுத்துரைத்தான் (180 - 99). இறுதியில் இவன் மந்தரனாகப் பிறந்து வீடு பெற்றான் (965 - 66).

தரிசிகள் : அளகாபுரி அரசன் : இவன் மனைவி பெயர் சீதரை (621-22); யசோதரையின் தந்தை (626).

தருமருசி : பிரீதிங்கரனுக்கும் விசித்திரமதிக்கும் அறிவுரை கூறிய முனிவன் (753).

தனமித்திரன் : தனவைசிய மரபினன் ; இறந்த அசனிகோடம் என்னும் யானையின் கொம்பையும் முத்தையும் விற்ற நரியன் என்னும் வேடனிடமிருந்து அவற்றை வாங்கியவன் ; பூரண சந்திரராசனுக்கு அவற்றைக் கையுறையாகக் கொடுத்தான் (564-68).

தாருணன் : சக்கிரபுரநகரில் வாழ்ந்த வேடன்; இவன் மனைவி மங்கி; ஸ்ரீபூதி ஒரு பிறப்பில் இவருக்கு மைந்தனாகப் பிறந்தான் (819-22).

நமி : ருஷப தீர்த்தங்கரரிடத்து அரசு வேண்டினோர் இருவருள் ஒருவன் (184); தரணேந்திரனொருவனால் ஐம்பது நகரங்களைப் பெற்று, ரதநாபுரசக்கரவாளம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசு புரிந்தவன் (185).

நரியன் : வனத்தில் வாழ்ந்த ஒரு வேடன்; இறந்த அசனிகோட யானையின் கொம்பையும் முத்தையும் எடுத்து வந்து விற்றவன் (564-65).

நிபுணமதி : அரசி இராமத்தையின் தோழி; இவள் அரசியின் சொற்படி ஸ்ரீபூதி வீட்டிற்குச் சென்று மணிச்செப்பை வாங்கி வந்தவள் (326-39).

பத்திரமித்திரன் : பத்துமஷண்டம் என்னும் நகரில் வாழ்ந்த தனவைசியனாகிய சுதத்தனுக்கும் சுமித்திரைக்கும் பிறந்தவன் (219-22); ஸ்ரீபூதி என்னும் அமைச்சனிடம் தன்னுடைய மணிச் செப்பை அடைக்கலம் வைத்தவன் (256); வரதர்ம முனிவரிடம் அறவுரை கேட்டவன் (389-92); இவன், மறுபிறப்பில் சிம்மசேனனுக்கு முதற்புதல்வனாகத் தோன்றிச் சிம்மசந்திரன் என்னும்

பெயர் பெற்றான் (402-3); அப்பிறப்பில் தவம் புரிந்து வானுலகம் அடைந்து அகமிந்திரனாயினான் (588-97); பின்னர் அகமிந்திரனாயிருந்த சிம்மசந்திரன் அபராஜிதன் என்னும் அரசனுக்குப் புதல்வனாய்த் தோன்றிச் சக்கிராயுதன் எனப் பெயர் பெற்றான் (683-87); இவன் சித்திரமாலை என்பவளை மணந்து வச்சிராயுதன் என்னும் மகளைப் பயந்தான் (691-95); இறுதியில் தன் மகன் வச்சிராயுதனுக்கு முடிசூடித் துறவடைந்து முத்தி பெற்றான் (717-24).

பலதேவன் : அருகதாசனுக்குச் சுவ்விரதை என்னும் தேவியின் வயிற்றில் பிறந்தவன்; இவனுக்கு வீதபயன் என்னும் பெயரும் உண்டு. இராமதத்தை என்னும் பெயருடன் வாழ்ந்த அரசி, பின்னொரு பிறப்பில் பலதேவனாகப் பிறந்து நோற்று ஆதித்தியாபன் என்னும் அமரனாயினான் (860-62).

பாஸ்கரதேவன் : இராமதத்தை மரித்தபின் பாஸ்கர தேவனாயினான் (581-82); பாஸ்கரதேவன் அமருலக வாழ்வு முடிந்தபின் சீதரை என்னும் பெண்ணாய்ப் பிறந்து அளகாபுரித் தரிசுகனுக்குத் தேவியானான் (615-22).

பிரதீபரன் : சித்திரபுர அரசன்; இவன் தேவி பெயர் சுந்தரி; பிரதீங்கரனின் தந்தை (746-48).

பிரியகாருணி : பூமிதிலகம் என்னும் நகரத்து அரசனாகிய அதிவேகனுக்குத் தேவி; ரத்தினமாலையின் தாய் (696-99).

பிரீதிங்கரன் : பிரதீபரனின் மகன்; இவனுடைய தோழனாய் அமைந்தவன் மந்திரி குமாரனாகிய விசித்திரமதி. தருமருசி என்னும் முனிவர்பால் அறவுரை கேட்டுத் துறந்தவன் (746-54). புத்திஷேணை என்னும் கணிகைக்கு அறமுரைத்தவன் (755-69).

புத்திஷேணை : சாகேதபுரத்தில் வாழ்ந்த ஒரு கணிகை மாது; பிரீதிங்கர முனிவரிடம் அறவுரை கேட்டு, நெறி வழி நடந்தவள்; மறங்கூறிய விசித்திரமதியை வெறுத்தவள் (755-78).

பூரணசந்திரன் 1: போதனபுரத்து அரசன்; இவன் தேவி பெயர் இரண்ணியமதி என்பது; இராமதத்தையின் தந்தை (471-76); சிம்மசந்திரனுக்கு அறிவுரை கூறியவர் இவரே (441-42).

பூரணசந்திரன் 2 : சிம்மசேனனின் இளைய புதல்வன்; இவன் தாய் இராமதத்தை (404-5); இவன் முற்பிறப்பில் மிருகாயணன் என்னும் வேதியனுக்கு மதுரை என்னும் மடந்தை வயிற்றில் மகளாய்ப் பிறந்து, வாருணி எனப் பெயர் பெற்றிருந்தான் (494-67). பின்னர் மதுரையெனும் பார்ப்பனி இராமதத்தை யாகப் பிறந்து வாழ்ந்த காலத்தில் அவள்வயிற்றில் பிறந்து பூரணசந்திரன் எனப் பெயர் பெற்றான் (404-5); அப்பிறப்பில் அன்னையாகிய இராமதத்தையால் அறிவு பெற்றுத் தவம் புரிந்து வானத்தில் வைரோயப் பிரபனானான் (583-87).

பின்னர், இராமதத்தை அதிவேகன் மகளாகப் பிறந்து சீதரை எனப் பெயர் பெற்று, தருசகனை மணந்து வாழும் காலத்தில் அவள் வயிற்றில் மகளாய்த் தோன்றி யசோதரை எனப் பெயர் பெற்றாள் (624-26). சூரியாவர்த்தனை மணந்து கிரணவேகன் என்னும் மைந்தனைப் பெற்றாள் (629-43). கணவன் சூரியாவர்த்தன் துறவொழுக்கத்திற்குச் சென்றபின் தாயாகிய சீதரையுடன் கூடிக் குணவதி என்னும் துறவியால் அறநெறி நின்றாள் (639-43). பின்னர் பாம்பாகிய ஸ்ரீபூதியால் விழுங்கப்பட்டு வானவனையினுள் (666-67). அதன்பின் இராமதத்தை அதிவேகனுக்கு மகளாகி ரத்தினமாலை என்னும் பெயர் பெற்றாள் (696-99), ரத்தினமாலை வச்சிராயுதனை மணந்து வாழ்கையில் (700-701) இவள் வயிற்றில் அரதனயுதன் என்பான் தோன்றினான் (702-703); மீண்டும் அமருலகம் அடைந்து பின்னர் அருகதாசனுக்குச் சினதத்தை யின் வயிற்றில் வாசுதேவனாகத் தோன்றினான் (857-65). பின்னர் நரகத்தில் வீழ்ந்து (871-75) மீண்டும் ஸ்ரீநாமனாகப் பிறந்து நோற்று, அனந்த முனிவர் உபதேசத்தால் பிரமகற்பத்தை அடைந்தான் (891-900). பின்னரும் உலகில் சயந்தனாகத் தோன்றி தரணேந்திரனையினுள் (904-6). இவனே மந்தரனாகப் பிறந்தான் (965-66).

மங்கி : தாருணன் என்னும் வேடனின் மனைவி (820).

மதுரை : மிருகாயணன் என்னும் வேதியன் மனைவி (465-66). இவளே பின்னர் இராமதத்தையாகப் பிறந்தாள் ; இறுதியில் மேரு என்பவனாகப் பிறந்து வீடு பெற்றாள் (963-64).

மந்தரன் : அனந்தவீரியன் என்னும் அரசனுக்கு அமிர்தமதி என்னும் தேவியின் வயிற்றில் பிறந்தவன் (959-66). பிற வரலாறுகளைப் பூரணச் சந்திரன் வரலாற்றில் காண்க.

மிருகசீரங்கன் : கோசிருங்கன் என்னும் முனிவன் மகன் (915-17); இவன் தவம் புரிந்து வித்துதந்தன் என்னும் விச்சாதரனையினுள் (920-29); ஸ்ரீபூதி ஒரு பிறப்பில் பெற்ற பெயர்.

மிருகாயணன் : மறையவன்; வாருணி என்பவளின் தந்தை (464-67). இவன் மறு பிறப்பில் அதிபலனுக்கு மகளாகப் பிறந்து இரணணியமதி என்னும் பெயர் பெற்றாள் (469-71).

முனிச்சந்திரன் : சூரியாவர்த்தனுக்குச் சினதர்மம் உபதேசித்தவர் (639-40).

மேரு : அனந்தவீரியனுக்கு மேருமாலினி என்னும் தேவி வயிற்றில் பிறந்தவன் (960-64). பிற வரலாறுகளை ஆதித்தியாபன் வரலாற்றில் காண்க.

மேருமாலினி : அனந்தவீரியன் தேவியருள் ஒருத்தி; மேருவின் தாய் (960-64).

யசோதரை : தருசகனுக்குச் சீதரை என்னும் தேவியின் வயிற்றில் பிறந்தவள் (616-26); சூரியாவர்த்தனின் தேவி (627-29). சூரியா

வர்த்தன் துறவுநிலை எய்தியபின் யசோதரை தன் தாயான சீதரையுடன் குணவதி என்னும் ஆரியாங்கனையை அடுத்து அறமுணர்ந்து துறவியானாள் (641-43). இவள் மலைப்பாம்பினால் விழுங்கப்பட்டுத் தவ வலியால் தேவனாயினாள் (654-55, 663-73).

ரத்தினமாலை : பூமிதிலக மன்னன் அதிவேகனுக்கும் பிரியகாருணிக் கும் பிறந்த புதல்வி; வச்சிராயுதன் மனைவி (696-700); ரத்தினையுதனின் தாய் (702-703).

ரத்தினையுதன் : வச்சிராயுதனுக்கும் ரத்தினமாலைக்கும் பிறந்த மைந்தன் (700-703); வச்சிரதந்த முனிவரால் துறவறம் பூண்டவர் (743-44; 797-802). இவன் அச்சுத கற்பத்து அமரனாய் அதிகசுகம் பெற்றான் (805).

ருஷப தீர்த்தங்கரர் : தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வருள் முதல்வர்; இவரை 'ஆதிகாலத்து ஆதியந்தணன்' என்று குறிப்பிடுகிறார்; நில முழுவதும் அரசரனைவருக்கும் பகிர்ந்து அளித்தவர் (183-85).

வச்சிரதந்தன் : ரத்தினையுதனுக்கு அறிவுரை கூறிய முனிவன் (733). பட்டத்து யானையின் முற்பவ வரலாறுகளை மன்னனுக்கு எடுத்துச் சொன்னவன் (746-95).

வச்சிராயுதன் : சக்கராயுதன் மகன் (717); ரத்தினையுதனின் தந்தை (727).

வசுதேவன் : அருகதாசன் என்னும் அரசனுக்குச் சினதத்தை என்னும் தேவிபால் பிறந்தவன்; வீபீடணன் என்னும் பெயருடையவன் (857-65).

வரதர்மன் : பத்திரமித்திரனுக்கு அறம் உபதேசித்த முனிவர்; விமலகாந்தாரம் என்னும் மலையில் இருந்தவர் (388-90).

வாருணி : மிருகாயணன் என்னும் வேதியன் மகன் (465-67). இவளே பூரணச்சந்திரனாகப் பிறந்தாள் (478-79).

விசித்திரமதி : சித்திரமதி என்னும் அமைச்சன் மகன் (749-50). இவன் புத்திஷேணை என்னும் கணிகைமாட்டுக் காதல்கொண்டு தவத்தை விடுத்து, அவளை அடைதற்பொருட்டுக் கந்தமித்திரன் என்னும் அரசனுக்கு ஊன் சமைத்துக் கொடுத்தான் (768-86); மறுபிறப்பில் யானையாகத் தோன்றினாள் (787-88).

வித்துதந்தன் : விநமியன் மரபில் வந்தவன் (183-86). முதலில் சிம்மசேனனுக்கு மந்திரியாயிருந்த இவன், அவன்மேற்கொண்ட பகைமையால் அரவாயும், கவரி மாவாயும், கோழிப்பாம்பாயும், பாம்பாயும், வேடனாயும் தோன்றி அரசனுக்குத் தீங்கிழைத்ததேயன்றி, இடையிடையே நரகம் புக்குத் துன்பத்தில் உழந்தான். இறுதியில் மிருகசீரங்கள் என்னும் மறையவனாகித் தவம் புரிந்து விஞ்சையர் வேந்தனாயினான் (915-29); அப்பிறப்பிலும் சஞ்சயந்தனாகிய அரசனுக்கு அல்லல் விளைவித்தான் (930-33). அதன் பொருட்டுத் தரணேந்திரனால் வருந்தினான்.

விநயி : ருஷபதீர்த்தங்கரர்பால் நிலம் வேண்டினார் இருவருள் ஒருவன் (183-86) தரணேந்திரனால் அறுபது நகரங்களை அடைந்து கனகபல்லவம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசு புரிந்தவன் (920-29).

விபீஷணன் : வசுதேவனைப் பார்க்க.

விமலை : சித்திரமதி என்னும் அமைச்சனின் மனைவி; விசித்திரமதியின் தாய் (749-50).

விமலதீர்த்தங்கரர் : தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வருள் பதினமூன்றாமவர்; மேருமந்தரருக்கு அருள் புரிந்தவர் (987-89).

வீதபயன் : பலதேவனைப் பார்க்க.

வைசயந்தன் : வீதசோகபுரத்து அரசன் (55), சஞ்சயந்தன், சயந்தன் என்பவர்க்குத் தந்தை (61-63); சுவயம்பு நாம தீர்த்தங்கரரால் தத்துவம் உணர்ந்தவர் (70).

ஸ்ரீகௌதமர் : சிரேணிக மகாராசனுக்கு ஜினதர்மங்களை எடுத்துச் சொன்னவர் (955-56).

ஸ்ரீதாமன் : அய்ராவத நாட்டிலே அயோத்தி நகரிலிருந்து அரசாண்ட ஸ்ரீவர்மனுக்கும் அவன் தேவி சுகமை என்பாளுக்கும் பிறந்த மகன் (890-92). இவனே சயந்தனாய்ப் பிறந்து தரணேந்திரனாயினான் (904-966); இவனே மீண்டும் மந்தரனாகப் பிறந்தவன் (965-66).

ஸ்ரீபூதி : சிம்மசேனனின் அமைச்சன் (211-17); சத்தியகோடன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவன் (214); பத்திரமித்திரன் பொருளை வவ்வியவன் (264-65). இவனது பிற வரலாற்றை வித்து தந்தன் வரலாற்றில் காண்க.

ஸ்ரீவர்மன் : அய்ராவத நாட்டிலே அயோத்தி நகரத்து அரசன்; ஸ்ரீதாமனின் தந்தை (890-93).

சிறப்புப்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி

அகந்தன்	422	அய்யன்	150, 499, 833, 836, 980
அகந்தன சர்ப்பம்	410	அய்யனறம்	499
அகந்தனன்	385	அய்யொழுக்கம்	982
அகமிந்திரன்	594	அய்ராவதநாடு	891
அகாதி	723	அயிராணி	60
அங்கநூல்	213	அயிராவதிதீர ஆறு	915
அங்காகமங்கள்	390, 442	அயோத்தி மாநகர்	469
அச்சுதகற்பத் தேவர்	853	அயோத்திய நகரம்	891
அச்சுதத்தமரர்	860	அயோத்திய மாநகர்	856
அச்சுதத்தமரன்	809, 863	அர்க்கப் பிரபதேவன்	693
அசனிகோடம்	427, 481	அர்க்கப் பிரபன்	672
அசனூலி	387, 398	அர்க்கப்பிரப விமானம்	518
அசுரன்	175	அர்த்த சக்கிரவர்த்தி	868
அசோகம்	22	அரக்கன்	150
அசோகம் எனும் வனம்	69	அரசும் சமுசாரமும்	716
அசோக மரம்	298	அரிச்சந்திர மாமுனிவர்	648
அட்டமங்கலம்	81	அரி (வதி)	142
அட்டமதங்கள்	497	அருகக் கடவுள்	105, 162
அடியாளர்	795	அருகதாசன்	857
அண்ணல்	59	அருகர் பதம்	903
அணுவிரதம்	498	அருகன்	590, 669, 803
அணுவிரதன்	220	அருகனறம்	2, 202
அத்த கடகம்	522	அருகனிட நன்னெறி	898
அத்திகள் ஐந்து	89	அருகனெறி	220
அதிகபசிகாரன்	150	அருகாகமமுனி	611
அதிதாருணன்	822, 845	அருகாவென்றோசையிடல்	663
அதிபலன்	470	அருந்தபசு	801
அதிபோகம்	93	அருந்தவம்	32, 728, 809, 898
அதிவேகன்	618	அருந்தவன்	743
அந்திய காலம்	610	அரும்பெறல் கற்பி	60
அபராசிதன்	708, 718	அரும்பொருள்	255, 274, 342, 397
அபராதி	174	அல்லும் பகலும்	38
அபராஜிதன்	686	அவதி	32, 169, 191, 492
அம்பு	830	அவதிக்கியானம்	526
அமரச் செல்வம்	541	அவதிஞானம்	881
அமருலக மேன்மைகள்	534	அளகாபுரி	623
அமலன்	22, 725, 845	அறம்	573
அமலனறம்	725	அறிவர்	110, 368, 516
அமலனிட ஆலையம்	22	அறிவர் சிறப்பு	110
அமர்தமதி	961, 965	அறிவர்நலச்சாசாரம்	516
அமைச்சன்	211, 239, 329, 345, 360	அறிவன்	48
அமைச்சு	545	அறிவனறம்	48
		அறிவுள்ளோர்	14

அறிவோர்	367	உபவசித்தல்	947
அன்ன நடையார்	57	உபவாசம்	764
அனங்கன்	57	உம்பருலகம்	839
அனந்த முனிவர்	896	ஊனெடு தேனும் கள்ளும்	496, 763
அனந்த சதுட்டயம்	723	எலி	126
அனந்த வீரியன்	960	ஏகாந்தவாதி	759
அனுபிரேட்டை பன்னிரண்டு	89	ஏருமாடு	182
அனுவிருத்தி மாமுனி	878	ஏழடி சென்று பணிதல்	77
அஷ்டமங்கலம்	52	ஏழாநரகு	846
ஆகமங்கள்	213	ஏழாம் நரகம்	908
ஆகமம்	38	ஐந்தாறு: குமுதாவதி, அரிவதி, சுவர்ணவதி, கயவதி, சண்டவேகை	142-143
ஆசாரன்	58	ஐந்தாறும் கூடும் தடம்	143
ஆட்டம்	322	ஐந்து பூமி	259
ஆதி அந்தணன்	183	ஐம்புலம்	880
ஆதித்தியாபதேவன்	957	ஐம்புலனும் அடக்கல்	498
ஆதித்தியாபன் 180, 191, 601, 882, 937, 939		ஐம்புலத்தை அடக்கல்	801
ஆர்த்ததியானம்	384	ஐயொழுக்கம்	880
ஆர்த்தம்	398	ஒட்டகம்	558
ஆராதனை	670, 803	ஒப்புமை	207
ஆராதனை நான்கு	670	ஒழுக்கமோரைந்து	447
ஆரியாங்களை	578, 807	ஒற்றிந்திரியம் முதல் பிறத்தல்	912
ஆரியாங்களைகள் 434, 642, 663		ஓமம் வளர்த்தல்	418
ஆலையம்	48	ஓரைந்து பாவங்கள்	496
ஆறெழுதரங்கள்	752	கட்டில்	576
ஆனை 488, 492, 735 742, 745, 792		கடல்	171, 179
ஆனைசன்னி விலங்	426	கடவுள்	37
ஆனைபவம்	745	கடவுளடி தொழுகை	37
ஆனைமுனி	512	கண்ணடி	276
இச்சை	796	கணதரர்	573
இந்திர விமானம்	50	கணிகைமனை	757
இரண்ணியமதி	435, 471	கத்திரிக்கோல்	216
இரவிமதி	633	கந்தகூடி	722
இராமகேசவர்	866	கந்தமாலினி நாடு	19
இராமதத்தாங்கண்ணி 450, 462		கந்தமித்திரன்	781
இராமதத்தை 210, 338, 402		கந்திலை நாடு	855
இனியசுகம்	992	கயவதி	142
இனியநெறி	994	கரடி	558
உக்கிரதபசு	102	கரணைவசி	834
உத்தம சித்தநெறி	720	கரி (ஆனை)	489
உத்தம தத்துவம்	500	கருணை	40
உத்தமதானம்	394	கருமங்கள்	33
உத்தமமாதவர்	193	கவளம்	740
உத்தமர்	463	கவரிமான்	424
உத்தமரன்	533	கழுத்தாரம்	569
உத்தமன்	817, 837	கள்	496, 763
உத்தமனார்	653	கற்பகம்	56
உத்தமாயு	840	கற்பக விருட்சம்	25
உத்தமி	307, 308, 335	கற்பகன்	207
உத்தரமதுரை	959	கற்பமச்சுதம்	804
உப்பிரிகை	335	கற்பவகமிந்திரம்	592
உபசரணை	760		
உபரிமோ உபரிமம்	593		

கற்பாதி தேவர்	106	கோடன் (சத்திய கோடன்)	325,
கற்பி	209		379, 563, 660
கற்பு	40	கோபலேசியை	826
கன்று	100	கோபுரம்	85
கனகமுடி	100	கோரூயுதம்	823
கனகவல்லவன்	926	கோழிப்பாம்பு	511, 546
கஷாயங்கள்	589	சக்கரபுரம்	685, 819
காச்சிரும்பு	551	சக்கராயுதன்	687
காஞ்சனகுகை	659	சக்கிரப்பிரபை	886
காஞ்சனை (குகை)	652	சக்கிராயுதன்	711
காதி	33, 104, 722	சக்கிராயுதராசன்	713
காதிசுர்மம்	161	சகலகலை நிபுணன்	212
காமகதைகள்	776	சங்கிகை	916
காயக்கிலேசம்	95, 449, 558, 792, 802, 899	சசி	65
காயபரித்தியாகம்	804	சஞ்சயந்த மாமுனிவர்	159
காரணப்பேர்	215	சஞ்சயந்தர்	65, 111, 116, 189, 903, 931, 948
காருடம்	416	சஞ்சயந்தன்	62, 97
காருணியலாந்தவம்	881	சண்டவேகை	142
காலையும் மாலையும்	37	சண்டாளன்	829
காவிஷ்டகல்பம்	671	சத்தர்மம்	588, 715, 897
காளவனம்	424	சத்தர்மர்	983
காளை	99, 380	சத்தியகோடன்	214, 264, 280, 305, 366, 510, 657
கிரணவேகர்	656, 670	சத்திய வேதங்கள்	212
கிரணவேகன்	634, 638, 644	சத்தியன்	239, 364
கீர்	125	சத்துருவும்த்துரு	187
குகை காஞ்சனை	652	சப்தபங்கி	445
குடும்பி	415	சபதம்	293, 320
குண்டலம்	521	சபை	267
குணத்தானங்கள்	721	சம்சார சீவன்கள்	934
குணதரன்	639	சமான தேவர்	609
குணவதி	642	சமுசார சீவன்கள்	187
குதிரை	558	சமுசாரத்தன்	454
குபத்திரையம்	721	சமுசாரம்	716, 729, 935
குபேரனது பட்டணம்	45, 464	சய்யம்	129
குமுதாவதி	142	சய்யமம்	493
குயத்திரையம்	446	சயந்த முனிகள்	111, 167
குறிஞ்சி	257	சயந்தன்	62, 904
குஷண்டம்	814	சர்வபூர்	59
கூற்றன்	824	சரக்கு	234
கெந்தகூடி	165	சரிதம்	11, 363
கெருடதெண்டன்	414	சரியாமார்க்கம்	756
கேசவன்	872	சருவும் பலவகையும்	39
கேசவனான விபீஷணன்	872	சல்லகீவனம்	426, 480
கேவல பூசை	71, 106, 165	சவ்வட்டசித்தி	844
கேவலி	105, 988	சவ்வாது	23
கைகூப்பித் தெண்டனிடல்	263	சவட்டையடி	369
கைவல்லியர்தன் தமையன்	169	சன்மார்க்க கீர்த்தி	713
கொடியநரகர்	848	சன்னைகளைந்து	445
கொடியபாவி	154	சாகேதபுரம்	755
கொடும்பாவி	823, 848	சாசுவத செல்வம்	844
கோசலை நாடு	464	சாணன்	369, 382
கோசிருங்கள்	916	சாந்தமதி	435

சாந்தமாமதி	470	சுத்தகேவலி	988
சாமை	133	சுத்தபரிணாமம்	130
சாரணர்	39, 448, 651	சுத்தத்தன்	221
சிங்கசேன மகராஜன்	205	சுந்தரி	687, 747
சிங்கபுரத்தரசு	487	சுந்தரியார் பாசம்	843
சிங்கன்	206	சுமாலன்	922
சித்தகூடன்	644	சுமித்திரை	221, 395
சித்தநமஸ்காரம்	647	சுருதி	451
சித்தி	839	சுருதிசினவாகமியன்	240
சித்திபதம்	724	சுருதி தத்துவம்	614
சித்திரபுரம்	746	சுலக்ஷணை	618
சித்திரமதி	749	சுவ்விரதை	858, 861
சித்திரமாலை	691	சுவயம்புநாமதீர்த்தகர்	70
சிந்தாமணி	344	சுவர்ணவதி	142
சிப்பிகொள் முத்து	13	சுற்றத்தார்	261
சிம்மசந்திரன்	403, 429, 477, 490, 588	சுற்றம்	236
சிம்மசேனன்	408, 692	சூதாடல்	317, 320
சிராவகாசாரங்கள்	35	சூரியர்	160
சிரீபூதி	215, 376	சூரியாவர்த்தன்	629, 637
சிரேட்டி	295	செக்குரல்	552
சிரேட்டிபதம்	365	செகத்தோர்	13
சிரேட்டியர்	268	செட்டியார்	277
சிரேணிக மகாராஜன்	956	செண்டாளமாயரவம்	667
சிரேஷ்டி	221	செந்தமிழ்	8
சிறப்புப்பேர்	214	செந்நெல்	27
சினசரிதம்	363	செப்பு	348, 351
சினதத்தை	858, 864	செம்மணிகள்	268
சினதபசு	640, 719, 983	செரேஷ்டி	386, 390
சினதர்மம்	640	செல்வச்செருக்கு	53, 705
சீக்குழி	557	செல்வஞ் செருக்கு	636
சீதரதேவன்	632	சேடி	616
சீதரன்	518	சையம்	35
சீதரை	619, 625, 641, 654, 673, 696	சைய்யமாசையம்	501
சீதேவி	377	தடி	155, 550
சீதோதா நதி	18	தத்துவநூல்	309
சீயபுரம்	260	தத்துவம்	30, 90, 223, 274, 285, 500, 838, 950
சீயமகாபுரம்	203	தத்துவமும் சாத்திரமும்	973
சீயமாசேனன்	343, 487	தபசு	102
சீயமாநகர்	229	தமையன்	169
சீயாசனம்	519	தயை	764
சீர்மணிகள்	444	தர்மசாத்திரம்	710
சீலம்	764	தர்மம்	461, 981
சீலமாலைகள்	444	தர்மிலன்	373, 542
சீலமும் நற்றவமும்	36	தரணன்	939
சீலாசாரன்	58	தரணிதிலகம்	617
சீவகாருண்ணியம்	495	தரணைந்திரன்	107, 112, 115, 167, 177, 181, 599, 706, 906, 937, 938, 944, 965
சுக்கிலத்தியானவாள்	160	தரிசிகள்	622
சுக்கிலலேசியை	130	தருமகண்டம்	202
சுக்கிரகற்பம்	581	தருமதவம்	740
சுக்கிலத்தியானயுக்தன்	816-817	தருமருசிமுனிகள்	753
சுகுணகேவலி	70	தவம்பூசை	764
சுசுமை	892		

தவமுனிவர்	129	நற்றவம்	36
தவராசர்	30	நன்மார்க்கன்	483
தவவாமன்	389	நன்னயன்	55
தனமித்திரன்	566	நன்னெறி	36
தனவைசியன்	220, 566	நாகபாசம்	171
தாதிசுஷண்டதீவு	854	நாகம் (யானை)	296
தாபதன்	923	நாகமும் கீரியும்	125
தாயும் பாட்டியும்	434	நாகேந்திரன்	199
தாருணன்	820	நாதர்	164
தானம்	764	நாதன்	197, 291
தானம் தவம் பூசை தயை	சீல	நாதன் நூல்	291
உபவாசம்	764	நாமகள்	704
திருகுத்தி சய்யம்	503	நாய்	296, 558
திருடர்	292	நாரகர்	851
திருடன்	291	நால்வகைத்தேவர்	72, 164
திருநாள்	51	நால்வகைத்தேவர்கள்	42
தீர்த்தகர்	51, 70	நாலாராதனை	880
தீர்த்தகருச்சவம்	51	நாவலந்தீவு	16, 200, 685, 746, 890, 913, 958
துதிகள்	87, 978	நாற்கெதி	613
துந்துபி	530	நாற்பிறவி	736
துவாதசாங்கம்	981	நிச்சயதத்துவம்	816
தெங்கு	24	நிதியறை	68
தெண்டம்	367	நிபுணமதி	326, 341
தேமா	24	நிபுணன்	212
தேர்	51	நிலைக்கதவம்	646
தேரும் திருநாளும்	51	நீரணிநாடு	43
தேனுங்களும்	496, 763	நெய்தல் குறிஞ்சி பாலை நிலம்	257
தோத்திரம்	87	பங்கப்பிரபை	680, 818
நஞ்சு	94, 425, 514, 972	பங்கப்பிரபை நரகன்	818
நடுக்கடல்	171	பங்கிகள் ஏழு	88
நந்தம் இறை	29	பஞ்சமந்திரம்	515
நம்பி	197	பஞ்சாக்கினிமத்தியம்	919
நமஸ்காரம்	172, 250	பஞ்சேந்திரியனவன்	793
நமி	184	பட்டாபிஷேகம்	871
நரகர்	549, 562	பண்டாகாரம்	409
நரகன்	907	பத்திரமித்திரன்	222, 245, 247, 306, 314, 350, 386, 395, 400, 477
நரியன் (வேடன்)	564	பத்துமஷண்டம்	219, 249, 258
நல்லாரியர்	371	பதார்த்தங்கள் ஒன்பது	88
நல்விரதம்	763	பந்து	249, 258
நவகோடி மாமுனிகள்	34	பரிசுத்தமுது	742
நவதனம்	79	பரதம்	141, 201, 746, 914, 958
நவநிதி	26	பரம தவம்	879
நவபுண்ணியகிரமம்	82	பரமனறம்	628, 650, 793, 953
நவரத்தினங்கள்	228	பரமனிட சன்னதி	83
நவரத்தினம்	26	பரமனூல்	239
நற்கதை	15	பரமாகமம்	734
நற்கெதி	887	பலதேவர் வாசுதேவர்	869
நற்சரிதம்	181	பலதேவன்	876
நற்சூத மாதவர்	6	பலவகை (பழவகை)	39
நற்பரிணாமம்	889	பலா	24
நற்பரிநாமம்	392	பவ்வியன்	456, 458
நற்பவங்கள்	765		
நற்புலவோர்	15		
நற்றர்மம்	798, 940		

பவணம்	114	பூர்ணசந்திரன் (ராமதத்தை புதல்வன்)	479
பவபாசபந்தம்	459	பூர்ணசந்திரன் (வைடுரியதேவன்)	624
பவரோக மந்திரம்	991	பூர்வபுண்ணியன்	715
பன்னிரண்டாங்கற்பம்	527	பூனையெலி	126
பன்னிரண்டு நற்றவங்கள்	985	பெந்துக்கள்	188
பாகுடம்	245, 568	பெரியவயிறன்	153
பாண்டக்கொடியன்	331	பெருந்தபசு	919
பாண்டாகாரம்	384	பெருந்தவம்	103, 121, 767
பாண்டாகாரி	329	பெருந்தேவிப்பட்டம்	210
பாத்திரதான விரதம்	391	பேரகரன்	153
பாம்பு	558, 659, 908, 909	பொன்னெயிலுனையன்	86
பாரணை	504, 742	பொன்னெயிற் கிறைவன்	978
பாலை	257	போகங்கள்	799
பாவி	154, 679	போகசாதனம்	867
பாவிப்பாம்பு	679	போக நிதானம்	905
பாஸ்கரதேவன்	582, 602	போதனபுரம்	474
பாஸ்கரபுரம்	628	மகமேரு	16, 200
பாஸ்கர விமானம்	582	மகராசன்	280, 286
பிகிதாசிரவர்	709	மகராசி	302
பித்தன்	266, 275, 283, 289, 294	மகுடமுடி	520
பித்தாலியாதி	739	மங்களம்	53
பிரதிபிம்பம்	949	மங்கி	820
பிரதிமாயோகம்	103, 121, 815	மஞ்சம்	570
பிரதீபரன்	747	மணிச்செப்பு	290, 353
பிரமகற்பத்துத்தமன்	904	மத்தன்	302, 303
பிரமகற்பம்	899, 904	மதுரை	466, 476
பிரியகாருணி	698	மந்தமாருதம்	530
பிரீதிங்கர விமானம்	594	மந்தரன்	966
பிரீதிங்கர முனிவர்	767	மந்திரம்	10
பிரீதிங்கரன்	748, 755	மந்திரி	244, 262, 273, 280, 286, 287, 293, 295, 315, 319, 366, 738
பீமாரண்ணியம்	120	மந்திரிப்பட்டம்	374
பீமாரண்ணியவனம்	135	மரக்கலம்	229
புங்கவன்	4	மல்லர்	381
புண்ணியம்	867	மல்லர்கள்	376
புண்ணியவாளன்	227	மலைப்பாம்பு	661
புத்திஷேனை	756, 762, 766, 770, 773, 787	மற்கடம்	542
புலி	380, 399, 401	மன்மதன்	208
புலிக்கன்று	124	மனோகர உத்தியானம்	732
புளிமா	24	மனோகரபுரம்	119
புற்கலம்	807, 832	மா (மான்)	123
புனிதர்	4	மாசோபவாசம்	502
புனுகு	23	மாதவம்	502, 726
பூங்கா	120	மாதவர்	6
பூங்காவனம்	23	மாதவன்	450
பூனால்	217, 321, 323	மாநகர்	54, 219, 229, 235, 295, 469, 617, 819, 921, 926
பூதி	246	மாநகரம்	119, 203
பூமிதிலகம்	920	மாமுனிகள்	34
பூர்ணசந்திரராசன்	567	மாமுனிவர்	9, 393
பூர்ணசந்திரன்	405, 431, 451, 572, 583	மாயாவினோதம்	244
பூர்ணசந்திரன் (தாபதன்)	441	மாலை	12
பூர்ணசந்திரன் (போதனபுர அரசன்)	474		

மாவிரதம்	393	ராச்சியமும் செல்வமும்	94
மான் கன்றும் புலிக் கன்றும்	124	ராசன் சபை	279
மானத்தம்பம்	84	ராசாதிராசன்	55
மானவன்	362	ராமதத்தா	432
மானஸ்தம்பம்	977	ராமதத்தாங்கண்ணி	450, 462
மிக்கோர் புகழ் சரிதம்	990	ராமதத்தை	301, 413, 476
மித்திரன் (பத்திரமித்திரன்)	312	ராமனான பலதேவன்	876
மிருகாயணன்	466, 469	ராஜ்ய பாரம்	714
மிருசீரங்கன்	917	ராஜாதிராஜன்	438
முக்கால்வலம் (வருகை)	85	ருசக விமானம்	672
முச்சுற்று வரல்	84	லேசியை	826
முத்திகுணத்தானங்கள்	721	லோகானுயோகம்	734
முத்து	569, 576	வச்சிரதந்தர்	797
முத்துகள்	224	வச்சிரதந்த வனமுனி	733
மும்மதிலும் கோபுரமும்	85	வச்சிரதந்தன்	927
முற்பவம்	887	வச்சிரதந்தன் (முனி)	743, 744
முன்செய்வினை	146, 147	வச்சிராயுத முனிகள்	814, 901
முனி	146, 147	வச்சிராயுதர்	827
முனிசந்திரன்	639	வச்சிராயுதன்	694, 700, 717, 725
முனிவர்கள்	101	வசி	830, 834
மூதேவி	378	வசுதேவர்	869
மூன்றும் நரகம்	910	வசுதேவன்	865
மெத்தை	49	வணிகர்	231, 233, 272
மேரு (மலை)	17, 201, 854, 890	வணிகரெதிர் கோடல்	288
மேரு (மேருமாலினி புதல்வன்)	964	வணிகள்	248, 288, 289, 347, 349, 350
மேருந்தரமலை	990	வரதர்மன்	389
மேருமந்தரப் பொருள்	8	வலங்கொண்டு பணிதல்	977
மேருமந்தரர்	966	வலம் (வருகை)	85
மேருமாலினி	961, 963	வள்ளல்	67
மேற்குவிதேகம்	17	வனபாலகன்	74
மோகம்	779	வாருணி	467, 478
மோதிரமும் பூனூலும்	321, 323, 324	வாலுக்காபிரபை	547
யசோதரை	626, 641, 654, 673	வாள்	155, 160, 550
யசோதரையான தேவன்	702	வாளான்	206
யானை	739	வான்செல்விசித்தி	901
யுவராசன்	431	வானகம்	162
யூபகேசரியாறு	506	வானவர்	526, 528
யோகம்	102	விச்சாதரர்	149, 155, 156, 163, 170, 178, 184, 933, 941
யோகிகள்	985	விச்சாதரர்கள்	168, 172
ரத்தினச்செப்பு	242, 256, 333, 339	விச்சாதரவரசன்	623
ரத்தின தீபம்	228	விச்சாதரன்	132, 921, 927, 929
ரத்தினம்	282	விசித்திரமதி	750, 768, 772
ரத்தினமலை	699, 806, 860	விசித்திரமதி முனிவர்	768
ரத்தினமும் முத்துகளும்	224	விஞ்சையருலகு	149
ரத்தினராசி	794	விடநிபுணன்	414
ரத்தின வியாபாரி	248	விடம்	716
ரத்தினாயுதன்	703, 727, 729, 798, 863	வித்தியுத்திரபை	928
ரத்தின செப்பு	251	வித்துதந்தன்	132, 148, 174, 178, 197, 929, 944, 951
ரமணவனம்	914	வித்தை	941, 943, 945, 947
ராச்சியபாரம்	64, 375	விதியின்படி	166
ராச்சியம்	94, 96	விதேகம்	17, 855

விநயம்	184	வெற்றி நகர்	237
விநய நமஸ்காரம்	172, 250	வெற்றிவேல் வேந்தன்	58
விபீஷண நாரகன்	888	வேங்கையும் மாவும்	123
விபீஷணன்	865, 872, 884	வேடர்	427
விமலகாந்தாரம்	388	வேதவேதியன்	281
விமலதீர்த்தர்	987	வைசயந்த சுவாமிகள்	108
விமலன்	5, 975	வைசயந்தர்	104
விமலை	749	வைசயந்தன்	55, 67
விமானம் 133, 136, 140, 144,	921	வைசயந்தன் (சஞ்சயந்தன் மைந்தன்)	97
விரதமும் நோன்புகளும்	808	வெடுரிய தேவன்	586
விருத்த கிராமம்	465	வெடுரிய விமானம்	585
விருதசீலாசாரன்	58	வைத்தியர்	738
விருதம்	41, 501, 577	ஜினதபசு	897
வில் நாணி	831	ஜின தர்மம்	27
வில்லுவாளம்பு	825	ஜின தவம்	651
வினை 146, 147, 148, 159		ஜின தீக்ஷை	754
விஜயம் (யானை)	731	ஜினதுதி	647
வீதசோகபுரம்	46	ஜினபவனம்	645
வீதசோகம்	45	ஜினலயம்	645
வீதபயன்	861	ஸ்ரீகௌதமர்	955
வீதி வரிசை	49	ஸ்ரீதாமன்	893
வீரமுனி (பிரீதிங்கரன்)	768	ஸ்ரீமான்	950
வீரன் 144, 148, 168		ஸ்ரீவர்மன்	892
வீராதிவீரன்	5	ஸ்ரீவிகாரம்	975
வெள்ளிமலை 41, 616, 920, 925, 949			

புதிய பிரதி

ஆலக்கிராமம் திரு. A. வஜ்ஜிரபாகுஜைன் அவர்கள் வழியாக இந்நூலுக்குரிய காசிதப் பிரதி ஒன்று நாற்பகுதி அச்சாகி முடியும் நிலையில் கிட்டியது. மேருமந்தரமலைக்குக் கிடைத்த பிரதிகளுள் இது நான்காவது பிரதியாகும். இப்பிரதியில் கண்ட பாடவேறுபாடுகள் முதலியன இங்குத் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

ஏனைய மூன்று பிரதிகளிலும் ஆறு சருக்கப்பிரிவுகளே காணப்பட, இதில் அந்த ஆறுக்கும் மேற்பட்ட பகுதிகளையும் ஐந்து சருக்கங்களாகப் பகுத்துப் பதினொரு சருக்கங்கள் அமைத்துள்ளமை காணலாம். இந்தப் பிரதியில் கண்டவண்ணம் சருக்கப் பெயர்களும் அவற்றில் அடங்கிய பாடற்பகுதி விவரமும் வருமாறு :

சருக்கப் பெயர்	பாடற் பகுதி
1. வைசயந்தன் முக்தி சருக்கம்	1 - 118
2. சஞ்சயந்தன் முக்தி சருக்கம்	119 - 199
3. பத்திரமித்திரன் அறங்கேள்விச் சருக்கம்	200 - 392
4. பூரணசந்திரன் அரசியல் சருக்கம்	393 - 462
5. நால்வரும் சுவர்க்கமேறின சருக்கம்	463 - 601
6. மன்னனும் தேவியும் மைந்தனும் சுவர்க்கம் புக்க சருக்கம்	602 - 707
7. சக்ராயுதன் முக்தி சருக்கம்	708 - 723
8. வஜ்ஜிராயுதன் உத்தரம் புக்க சருக்கம்	724 - 842
9. பலதேவன் சுவர்க்கம் புக்க சருக்கம்	843 - 882
10. நிரையத்துள் உரைச் சருக்கம்	882 - 889
11. பிறவிமுடி சருக்கம்	890 - 994

பாட வேறுபாடுகள்

1. திருநாடு செழிக்கவே; 6. வணங்கியேதான்; 9. மாதவத் தாலுயர்ந்த; 10. சொன்ன சரித்திரத்தைச்; உளம் பொதிந்த; 12. மனமகிழப்; 18. சீர் பெறும் சீதோதா; 20. நம்மை மிகுமொழிய; 23. வனமும் மிகுபுனுகும் ஜவ்வாதுகளும்; 28. மூவுலகத் தோர் மகிழும் மும்மதிரும் சூழ்ந்த; 29. விளங்கு நித்த னிவ்வனத்தில்; 30. ஓதுமந்த தவராஜர்; 32. அருந்தவமும் செய்வார்கள்; 33.

கர்மங்கள்; 34. மாமுனிவர் நன்முக்தி; 35. சைய்யமமும் வேண துண்டு; 40. தர்மமில்லா தாரில்லை கருணையில்லா; 44. பலவுமிது இன்பங்க; 46. வெற்றியுடைய தீரன்; 48. விளங்கும் மாவியமும்; 50. கிளையென் றொப்பிடலாம்; 51. தீர்த்தங்கரர் உற்சவமும்; 52. அஷ்டமங் களமேந்தி; 53. செல்வச் சரக்குகளும்; 55. ராஜாதி ராஜனவன்; 58. விருதசீலா சாரனவன்; 62. பேருமிட்டு; 66. நற் தருமம் தான்செய்தான்; 72. நால்வகைத் தேவரும்; 73. வந்தவர்கள் செய்யும்; 74. அரசருக்கு; 76. இந்த அடி இல்லை; 81. அஷ்ட மங் களமேந்தி; 83. சன்னதிமுன்; 84. சுற்றும்வந்து; 86. புனிதனடி தொழுது; 105. அனகார கேவலியாய்; 115. அப்பொழுது; 122. மாதவன் நந்தவத்தால்; 123. கூடி ஏகாந்தமாய்த்; 128. நந்தவத் தால்; 129. உக்கிர தவமுனிவர்; 130. சுக்ல லேஸ்யையுடன் சுகபரிண மத்தில்; 132. தன்மனைவி சுகமையுடன்; 135-136. இவ்வடிகள் 140 ஆம் அடிக்குப் பின்னர் உள்ளன. 146. முனியை உபசர்க்கரித் தான்; 147. முறுகலுற்றார்; 157. மறவனென் றஞ்சாமல்; 163. வெறுப்புடன் தானிருந்தார்; 170. இருந்தவித் யாதரரை; 171. நாகபா சத்தால் கட்டி; 176. அதனாலே வந்தோம் நாங்கள்; 177. வேணுமென்றார்; 181. தன்மையுடன் நற்சரித்திரம்; 186. நீ யோசிக்க லாகாது; 188. ஊரெல்லாம் பந்துக்கள்; 198. பவங்களை பிரியவர்க்கு; 201. தெற்காக; 209. இவனுக்கு அரசியாள் இணையி லாக்; 212. சகலகலா நிபுணன் 214. சத்திய கோஷன் என்னும்; 217. கட்டியிருப்பான்; 220. அனகன் நெறிதவிரா; 230. கரையி லிழிந்துபுரம்; 257. நெய்தல் மருதம் முல்லைபாலை; 263. தண்டமிட் டார்; 265. யார்நீ; 268. இவ்வடி இல்லை; 271. தள்ளென்றான்; 275. பித்தனென்றீர்; 278. லுள்ள பெரிய பலபுருஷர்; 294. பித்தனிவன் என்று; 295. மாநகரிலுள்ள; 306. பத்திர மித்திரனை மகராஜி; 307. குற்றமில்லா அவன் ஓடிக்; 310. இதையரசி தான்கேட்டு; 312. கேடில்லா உற்றமொழி; 321. மோதிரமும் பூநூலும்; 326. தன் அந்தப்புர தாதியாம்; 331. கொண்ட மந்திரி பாண்டகாரிக்குத் துறுசொல்ல; 337. வார குறிப்பிலுந்தன் வதனம் மந்தாரை யொக் கும்; 340 என்றனைத்து; 343. சிம்மசேன ராஜனப்போ; 345. வந்ததையோ; 351. இம் மணியில் உன் முத்தெது; 353. என்னு தென்றான்; 355. தன்கையில் பற்றிக்கொண்டு; 361. உரைத்தான் அவனுக்கு; 367. தண்டம் செய்ய அறிவோரைக் கேட்டலுமே; 369. முப்பதும்; 371. வையகத்து நல்லறிவர்; 380. செம்புலியுள்; 390. சிரேஷ்டி; 393. மற்றொருநாள்; 399. புலியாய்ப் பிறந்தாளே; 405. பூர்ணசந்திரனென்று; 411. அதிகசினம் கொண்டு; 412. தான் வீழ்ந்தார்; 415. அந்த நம்பிவந்து; 416. கருடத்தால்; 419. குளிர்ச் சியாய்ப் போய் விடுவார்; 428. அத்துமீறித் தான்வளர்ந்து; 429. அரசர்க்கரசனான; 434. தாபதர் ஆர் யாங்களைகள்; 444. சீர் பணிகள் தான்மிகுந்து; 446. குப்திதிரயத் தால்முக்தி; 450. இராம தத்தை தான்கண்டு நன்மகன் மாதவன்தனை; 451. பூர்ணசந்திரன்; 453. வேணதர் மங்கள் சொன்னேன்; 454. கெணதரரைத் தான் தொழுதான் கொடும்சம்சாரத்தனவன்; 459. முளைத்துமக்கு; 462. இராமதத்தை தான் எண்ணி; 463. இவ்வடி அடுத்துவரும் ஐந்தாம்

சருக்கத்தின் முதலடியாக அமைந்துள்ளது; 466. மிருகா என்பவனுக்கு; 469. மரித்து மிருகா என்பவன் அயோத்தி மாநகரம்; 472. எழிலாகத் தான்வளர்ந்தாள்; 484. ஏகாந்தமாய் என்மேல்; 485. ஆகாசத்தில் நான் எழுந்தேன் அதுஅந் தரத்தைப் பார்க்க; 486. அதுவும் தனித்திருக்க அதுபவமும்; 494. பாபத்தால்; 497. அட்ட கர்மங்களையும் ஐயமறத்; 498. அணுவிரதம் அமைத்துக் கொண்டு; 499. ஐயன் அறம்கேட்க; 506. உபகேசரி ஆற்றுள்; 508. காலிழிந்து; 509. தேங்கியவர் நிற்கையிலே; 510. அப்போ அவர்வாரி; 511. அரவனாய்க்; 517. ஆறிரண்டாங் கல்பத்தில்; 522. அணிமணிப்பட்ட டாடையுடன்; 527. பன்னிரண்டாங் கல்பமிது; 529. கல்பமா தர்களப்போ; 530. துந்துபிதான் முழங்க; 532. இரவிமதி போலொளிர; 554. முள்ளிலவம் மேலவனை; 555. துதைச்சொல்லி மேடற்றித்; 557. தீக்குழியில்; 559. இட்ட குழியதுபோல்; 561. மேலெழுந்து கீழ்தலையாய் மெய்வீழ்ந்து தான்சிதற; 564. வனத்தில் திரிகின்றவேடன்; 570. தந்த மஞ்சக்; 571. கடைந்தொன்றாய்க் கட்டியதன்மேல்; 574. பணிந்து கேணீ ராமதத்தை பார்த்திபன்; 577. சமாசாரந் தானறிந்து; 579. எப்போ இவன் எனக்கு இன்பமகன் ஆவானென்று; 584. நற்றருமம்; 585. கல்பமதில்; 587. ஆயுள் பதினாறுகடல்; வாழும் நாளில்; 588. மாமுனிவர்; நந்தவத்தால்; 589. காயக் லேசம்செய்து கஷாயங்கள் தான்கடந்து; 590. அருங் கமலந் தானிறுத்தி; 594. விமானத்து; 601. இனியவரும் கேட்கலுற்றார்; 602. தன்னாயுள்; 603. இருக்க அவர் ஆயுள் தனில்; 609. நின்று சாமான்ய தேவர்; 611. அனகார மாமுனி தாள்; 613. நாற்கதியில் துன்பமுண்டு நாற்கதியில் இன்ப முண்டு; 617. நன்னரு மாநகரில்; 624. சந்திரனான; வைடூர்ய தேவன்; 625. தன்னாலாயுள்; 626. பேருமிட்டு; 628. விளங்கும் பாலைநற்புரம் தன்னில்; 630. இருந்துவரும் நாள்தனிலே; 631. சாசரனாய்; 632. இவராயுள்; 636. செல்வச் செருக்குடனே இருந்துவரும்; 637. தந்தை சூர்யா வர்த்தன்; 639. கொடுத்து சந்திரமுனி கணதரர் தாள்பணிந்து; 646. நிலைக்கதவு தான்திறக்க; 648. அப்போது அவ்விடத்தில் அரிச் சந்திரமா முனிவர்வர; 649. தாள்பணிந்து; 651. கொண்டு ஜின தவத்தால்; 655. நந்தருமம்; நந்தவத்தால்; 665. கனகமணி நற்புயத்தை; 667-678 ஆம் அடிகள் இப்பிரதியில், 'மணக்கோலம் செய்தார்கள் மகராசன் புத்திரனுக்கு (690) என்பதன் பின்னர்', 'இவர்' தேவி சித்திரமாலை இவளின்பம் தான் பொருந்தி' (691) எனவரும் அடிக்கு இடையில் இடைப்பிறவரல் போல உள்ளன; இது சரியான அமைப்பன்று. 682. அலறி எழும்துன்பம்; 683. அகமிந்திரன், ஆயுள்கடல்; 684. அவராயுள்; 710. தர்மசரித்திரம் கேட்டு; 712. மாதவம் செய்துகொண்டார்; 720. தானமைத்து; 721. குபத்திரயம் முழுதும் குணஸ்தானங்களும் பெற்று; 723. அகாதியையும் தானறுத்தார்; 726. நாட்டை நஞ் சென்று விட்டு; 748. இவர்களுக்கு மந்திரியாம்; 752. இவ்வடி இல்லை; 753. தாள்தொழுது அறங்கேட்டு; 767. ப்ரீதிங்கர முனிகள்; 775. கூறும் அறமெனக்கு; 777. முனிகள் மனமறிந்து; 778. அத்தேவடியாள் ஒப்பாமல்; 779. பெரும்போகம் தான்கொண்டு; 783. தக்கவனுங் காட்டியதில்; 792. கருதியது யானை

என்றார்; 795. இவ்வடி இல்லை; 801. ஐம்புலனைத் தானடக்கி; 803. அருகரையும் முன்வைத்து; 807. இவ்வடி இல்லை; 821. இருள் கீழான நிலையுடன்; 823. கோராயுதங்கள்; 840. உத்தமா யுஷ்யம் பெற்று; 844. இவ்வடி இல்லை; 847. பிறந்து இந்த நரகம் விட்டுப்; 850. பிரண்டெழுந்து தான்விழுவார்; 851. காச்சிவதைசெய்வார்; 866. இராமகே சவரிருவர் கர்மரூப காலந் தன்னில்; 868. அர்த்தசக் கிரவர்த்தி; 877. தம்பிதன் செல்வத்தால்; 878. அனுவிரதி மாமுனி தாள்; 881, கப்பம் ஏழாவதான; 882. ஆதித்யாபரனென்னும்; 886 சர்க்கரா பிரபையின்; 887. நற்கதியும் முறை முறையாய்த் தானு ரைக்க; 890. நாவலந் தீவுதன்னில் தன்வடக்கில்; 897. அனந்த முனிகளென்னும்; 901. வானசர்வ சித்திதன்னில்; 910. நரகம் ஏகி; 914. பூதாரண்ணிய வனத்தின் அருகினிலே; 922. அவன் சிசுபாலன் என்பவன் ஆகாயந் தன்னில் வருவான்; 925. வெள்ளிமலையின் வடக்கு செரேணியின்மீது; 926. கண்டுவல்லபம் என்னும்; 928. வித்யுத் தந்தன்; 934. சத்துருவும் மித்துருவும் உண்டு; 939. ஆதித் தியாபரனை நோக்கி; 957. ஆதித்யாபர தேவன்; 974. தத்துவ சரித் திரமும்; 975. வெற்றி பெற்றிருந்ததேவன் விமலன் சன்னதிக்கேகி; 986. யோகிகளாகி ஒத்து உத்தமசையமும் பெற்று; 991. பவரோக மந்திரத்தை; 993. முக்திக்கிளவரசாய்; 994. எப்போதும் கீர்த்தி பெற்று இனியநெறி தான்பெறுவீர்.

அரும்பொருள் விளக்கம்*

அகமிந்திரம் : 16 சுவர்க்கத்திற்கு மேல் இருப்பது, அகமிந்திர லோகம். 'நவக்கிரைவேயகம்' என்றும் இது கூறப்படும். இங்கு இருக்கும் தேவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்திரர்களே. ஆகவே, அகமிந்திரலோகம் என்றும் அகமிந்திரர்கள் என்றும் கூறப்படு கிறது. இவர்கள் அங்கிருந்து மரித்து மனிதனாகப் பிறந்து முத்தி அடைவார்கள் (592, 594).

அங்கநூல் ஆகமங்கள்; அங்காகமங்கள் : அவையாவன: 1. ஆசா ராங்கம், 2. சூத்திராங்கம், 3. ஸ்தானாங்கம், 4. ஸமவாயாங்கம், 5. வியாக்கியான பிரக்ஞப்தி அங்கம், 6. கிருஷ்ண தர்ம கதாங்கம், 7. உபாச காத்யனாங்கம், 8. அந்தக்ருத தசாங்கம், 9. அனுத்தரோபபாதிக தசாங்கம், 10. பிரச்சனவியாகரணாங்கம், 11. விபாக சூத்ராங்கம், 12. திருஷ்டி வாதாங்கம் (213, 380, 442).

அட்ட மங்கலம் : எண்வகை மங்கலப் பொருள்கள்: 1. கவரி, 2. நிறை குடம், 3. கண்ணாடி, 4. தோட்டி, 5. முரசு, 6. விளக்கு, 7. பதாகை, 8. இணைக்கயல் (81).

அட்டமதங்கள் : எண்வகை கர்வம்: 1. ஞானமதம், 2. பெருமை மதம், 3. சூலமதம், 4. சாதிமதம், 5. பலமதம், 6. தனமதம், 7. தவ மதம், 8. உடல் மதம் (497).

அணுவிரதன் : இல்லற தர்மத்தை முறைப்படி கடைப்பிடித்து ஒழுகு பவன் (220).

அத்திகள் ஐந்து : ஜீவன், புக்கலம், தர்மம், அதர்மம், ஆகாயம் ஆகிய ஐந்தும் பல பிரதேசங்களையுடையது. ஆகவே அத்தி காயம் என வழங்கப்படுகிறது (89).

அந்தர் முகூர்த்தம் : ஒரு சமயத்திற்கு மேற்பட்டதும் இரண்டு நாழி கைக்கு உட்பட்டதுமான சமயத்தை அந்தர் முகூர்த்தம் என்பர். ஒருமுகூர்த்த காலத்திற்கு உட்பட்ட மிகச் சுருங்கிய அளவை யும் ஆம் (517).

அர்த்தசக்ரவர்த்தி : பரதக்ஷேத்திரம் ஆறு கண்டமாகப் பிரிக்கப் பட்டு முழுமையாக ஆறு கண்டத்தையும் ஆளுபவன் சக்கர

* சைன சமய சாத்திரங்களில் வல்லவரும் 'ஆத்மதர்மம்' என்னும் திங்கள் இதழினை வெளியிட்டு வருபவரும், பல மொழி அறிந்த வருமாகிய உயர்திரு ஜி. பரதசக்கரவர்த்தி ஜெயின் சாஸ்திரியார் அவர்களால் இப்பகுதி எழுதித் தரப்பட்டது.

வர்த்தி என்றும் இதில் மூன்று கண்டத்தை ஆள்பவன் அர்த்த சக்கரவர்த்தி என்றும் குறிக்கப்படுவான் (868).

அவதிஞானம் : திரவியம், கேஷத்திரம், காலம், மற்று பாவம் இந் நான்கின் குறிப்பிட்ட எல்லைக்கு உட்பட்ட உருவப் பொருள் களை ஐம்புலன் மற்றும் மனத்தின் துணையின்றி அறியும் ஞானத் திற்கு அவதிஞானம் என்று பெயர். மதிஞானம், சுருதஞானம், அவதிஞானம், மனபர்யய ஞானம், கேவல ஞானம் ஆகிய ஐந் தில் ஒன்று அவதிஞானம் (32, 169, 191, 492),

அனகநற் கேவலி : கேவல ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள். இவர்களை அனகார கேவலிகள் என்று குறிப்பிடுவர் (105).

அனந்த சதுட்டயம் : 1. அனந்த தரிசனம், 2. அனந்த ஞானம், 3. அனந்த சுகம், 4. அனந்த வீரியம் என்னும் இந்நான்கும் அனந்த சதுட்டயம் எனப்படும் (723).

அனுபிரேட்டை பன்னிரண்டு : 1. அநித்தியம், 2. அசரணம், 3. சம் சாரம், 4. ஏகத்வம், 5. அன்யத்வம், 6. அசசித்வம், 7. ஆஸ்ரவம், 8. ஸம்வரம், 9. நிர்ஜரை, 10. லோகம், 11. போதி தூர்லபம், 12. தர்மஸ்வாக்யாதம் எனப்படும் பன்னிரண்டு பாவனைகள் (89).

ஆகமம் : சாத்திரம் (38).

ஆர்த்த தியானம் : பிறருக்குத் துன்பம் விளைக்க வேண்டும் என்ற கொடிய பரிணமத்தை ஆர்த்த தியானம் என்பர். 1. ஆர்த்த தியானம், 2. ரௌத்திர தியானம், 3. தர்ம தியானம், 4. சக்கில தியானம் எனத் தியானம் நான்கு வகைப்படும். முதல் இரண்டும் பிறவிக்கும் ஏனைய இரண்டும் முத்திக்கும் காரணம் (384).

ஆரியாங்கனைகள் : பெண்துறவிகள் (434, 642, 663).

ஆறிரண்டாங்கற்பம் : பன்னிரண்டாவது சுவர்க்கம் (517).

ஒரு பத்திரண்டு தவம் : தவம் என்பது பாஹ்ய தவம்; அந்தரங்க தவம் என்னும் இரு கூறுக அமைவது. இவை ஒவ்வொன்றும் அவ்வாறு உட்பிரிவுகள் கொண்டுள்ளது. அவை வருமாறு : பாஹ்யதவம்—1. அசைனம், 2. அவமோதர்யம், 3. விருத்தி பரி சங்க்யானம், 4. ரசபரித்யாகம், 5. விவித்த சய்யாசனம், 6. காய கிலேசம் என ஆறுவகை. அந்தரங்க தவம்—1. பிராயச்சித்தம், 2. விநயம், 3. வையாவிருத்யம், 4. ஸ்வாத்யாயம், 5. வ்யுத்சர்க் கம், 6. தியானம் என ஆறு வகை. இவ்வாறுகத் தவம் 12 வகைப் படும் (447).

ஓரிந்திரியம் : தொட்டுத் தெளியும் புலன் படைத்த சீவனாகிய ஓரறி உயிர் (661).

கணதரர் : தீர்த்தங்கரருடைய திவ்யத்தொளியை விளக்கிக்கூறும் ஞானி; பன்னிரண்டு கணங்களுக்கு இவர் தலைவராக விளங்குவர் (573).

காதி : ஆன்மாவின் இயற்கைக் குணங்களைப் பாதிக்கும் வினைகளைக் காதிர்மம் என்பர்: இது 1. ஞானாவரணீயம், 2. தரிசனாவரணீயம், 3. மோகனீயம், 4. அந்தராயம் என நால்வகைப்படும் (33, 104, 722).

காயகிலேசம் : உடலை வருத்துதல் (95).

கெந்தகுடி : கேவலஞானிகள் அமரும் ஆசனம் (165).

சாரணர் : ரித்திகள் பெற்ற மகாமுனிகள் (35).

சிராவகாசாரம் : இல்லற தர்மம் (35).

சுக்கில தியானம் : ஆத்ம தியானம் (160).

சுக்கில லேசியை : நல்ல பரிணாமம். கிருஷ்ண, நிலை, காபோத, பீத, பத்ம, மற்றும் சுக்ல என ஆறு லேசியை உண்டு. மனத்தில் தோன்றும் பரிணாமங்களின் வேறுபாட்டை ஒட்டி மேற்கண்ட ஆறு லேசியைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

சையமம் : ஐம்புலனடக்கம் (35).

தத்துவம் : நாம் ஆராயவிரும்பும் பொருள்களின் இயற்கைக் குணங்களைத் தத்துவம் என்பர். இதனை ஜீவம், அஜீவம், ஆஸ்ரவம், பந்தம், ஸம்வரை, நிர்ஜரை, மோக்ஷம் என ஏழாக வகுத்துரைப்பர் (30, 90).

திரிகுப்தி : அடக்குதல் என்று பொருள். 1. மனோகுப்தி, 2. வசனகுப்தி, 3. காயகுப்தி ஆக மூவகைப்படும் (503).

தீர்த்தகர் : நான்கு காதி வினைகளை வென்று முழுதுணர் ஞானம் பெற்று அறவுரை மண்டபத்தில் (சமவசரணம்) வீற்றிருந்து அறம் பகருவர். இவரைத் தீர்த்தங்கரர் என்பர். தீர்த்தகர் என்றும் சொல்வதுண்டு (51).

நவ புண்ணியகிரமம் : ஒன்பது வகையான நற்செயல்கள், 1. எதிர்கொளல், 2. பணிதல், 3. இருக்கையீதல், 4. கால்கழுவல், 5. அருச்சித்தல், 6. தூபங்கொடுத்தல், 7. தீபங்காட்டல், 8. புகழ்தல், 9. உண்டியீதல் (82).

நால்வகைத் தேவர்கள் : 1. பவனவாசி தேவர்கள், 2. வியந்தர தேவர்கள், 3. ஜியோதிஷக தேவர்கள், 4. கல்பவாச தேவர்கள். தேவகதி நாமகர்மத்தின் உதவியால் எங்கும் தடையின்றிச் செல்லும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாதலால், இவர்கள் தேவர்கள் என வழங்கப்படுகிறார்கள் (42, 72, 164).

நான்கு கஷாயங்கள் : 1. குரோதம், 2. மானம், 3. மாயை, 4. உலோபம் (196).

நிச்சய தத்துவம் : ஜீவன் முதலிய ஏழு தத்துவங்களின் உண்மையை அறிந்து ஏற்புடைய ஜீவதத்துவத்தைத் தழுவித் தியானித்தல் (816).

நிதானம் : போகம் துய்க்க விரும்புதல் (113).

பங்கிகள் ஏழு : 1. ஸ்யாதஸ்தி, 2. ஸ்யாந்நாஸ்தி, 3. ஸ்யாதஸ்தி நாஸ்தி, 4. அவக்தவ்யம், 5. ஸ்யாதஸ்தி அவக்தவ்யம், 6. ஸ்யாந்நாஸ்தி அவக்தவ்யம், 7. ஸ்யாதஸ்திநாஸ்தி அவக்தவ்யம் (88).

பஞ்சாக்கினி : துறவி தான் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தின் நான்கு புறமும் அக்கினியை வளர்த்துக் கொண்டால் நான்கு அக்கினி; மேலே தூரியன் ஓர் அக்கினி. ஆக இவ்வாறான ஐந்து அக்கினியைப் பஞ்சாக்கினி என்பர் (919).

பதார்த்தங்கள் ஒன்பது : 1. ஜீவன் (உயிர்ப்பொருள்), 2. அஜீவன் (உயிரற்ற பொருள்), 3. ஆஸ்ரவம் (ஊற்று), 4. பந்தம் (கட்டு), 5. ஸம்வரை (தடுப்பு), 6. நிர்ஜரை (உதிர்ப்பு), 7. மோக்ஷம் (வீடு பேறு), 8. புண்ணியம் (நல்வினை), 9. பாவம் (தீவினை) என ஒன்பது வகைப்படும் பொருள்கள் (88).

பவ்வியன் : நற்காட்சி, நல்ஞானம், நல்லொழுக்கம் என்னும் மும் மணிகளைப் பெற்றுக் காலக் கிரமத்தில் முத்தியீடையும் தகுதி படைத்த ஜீவன் பவ்வியன் எனப்படும் (456).

பவங்கள் : பிறவிகள்—தேவ, நாரக, மானிட, விலங்கினம் என பிறப்புகள் நான்காம் (31).

பாத்திரதானம் : தானம் ஏற்பவர் தகுதியைப் பாத்திரம் என்பர்.
1. உத்தமபாத்திரம் : மகாமுனிகளுக்கு வழங்கும் தானம்;
2. மத்தியம பாத்திரம் : நல்லொழுக்கமும் விரதமும் ஏற்றுள்ள இல்லறத் தானுக்கு வழங்கும் தானம்;
3. ஜகன்ய பாத்திரம் : மேற்கண்ட இருவரைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு வழங்கும் தானம் (391).

பிரதிமாயோகம் : பிரதிமாயோகம் என்னும் தவநிலை (103).

மானத்தம்பம் : கோவிலின் முன்னுள்ள எந்த ஒரு தம்பத்தைப் பார்த்ததும் மனிதனுடைய மான கஷாயம் (கர்வம்) நீங்குகிறதோ அதை மானத்தம்பம் என்பர் (84).

லோகானுயோகம் : முவுலகத்தைப் பற்றி வருணிக்கும் சாத்திரம்.
1. பிரதமானுயோக சாத்திரம் : தீர்த்தங்கரர் 24, சக்கரவர்த்திகள் 12, நாராயணன் 9, பிரதிநாராயணன் 9, பல பத்திரன் 9 ஆக 63 மகா புருடர்களின் புண்ணிய வரலாற்றைக் கூறுவது. 2. கரணானுயோக சாத்திரம்—முவுலக வருணனை, 3. சரணானுயோகம் : இல்லறதர்மம், துறவற தர்மங்களை வர்ணிப்பது, 4. திரவ்யானுயோகம் : சுத்த திரவ்விய வருணனை (734).

வாலுகாபிரபை : ஏழு நரகங்களுள் ஒன்றின் பெயர். நரகம், 1. ரத்தினபிரபா, 2. சர்க்கரா பிரபா, 3. வாலுகாபிரபா, 4. பங்கபிரபா, 5. தூமபிரபா, 6. தம்பிரபா, 7. மகாதம பிரபா என ஏழாகும் (547).

விரத சீலாசாரம் : விரதமும் நல்லொழுக்கமும் (58).

மதிப்புரை மாலை

நூல்

மதிப்புரையாளர்

1. நன்று நாற்பது வ. ஜெயதேவன்
2. திருவனந்தை வெண்பாவந்தாதி வ. ஜெயதேவன்
3. தமிழ் நூல் அறிமுகம் அரங்க. இராமலிங்கன்
4. சங்கர ராசேந்திர சோழனுலா பா. வீரப்பன்
5. காலக்கனிவு வ. ஜெயதேவன்
6. அறுவகை இலக்கணம் டாக்டர் இ. சுந்தரமூர்த்தி
7. பூங்கோதை டாக்டர் மா. செல்வராசன்
8. கோவை வானொலியில் தமிழ் மணம் டாக்டர் மா. செல்வராசன்

நன்று நாற்பது: கவிராச பண்டித இராமசுப்பிரமணிய நாவலர் (மான்முருகனார்), செந்தமிழ் நிலையம், நாவலரில்லம், நாகர்கோவில்-2, 1978, பக். 1+6+1, ரூ. 0.50)

மான்முருகனார் என்னும் கவிராச பண்டித இராமசுப்பிரமணிய நாவலர் அவர்கள் சங்கம் மருவிய நூல்களாகிய இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது போன்று அண்மையில் செய்த நன்று நாற்பது என்னும் நூல் இங்கு மதிப்புரைக்குக் கொள்ளப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு பாவிலும் இன்னது இன்னது 'இன்னா' என நாற்பது வெண்பாக்களிலும் குறிக்கப்படுதலின் 'இன்னா நாற்பது' எனவும், இதற்கெதிராக இன்னது இன்னது 'இனிது' எனக் கூறும் பாக்களை யுடைய நூல் 'இனியவை நாற்பது' எனவும் பெயர் பெற்றமைபோல இன்னது இன்னது 'நன்று' எனக் குறிக்கும் நாற்பது வெண்பாக்களைக் கொண்ட நாவலரின் நூல் 'நன்று நாற்பது' என மகுடம் கொண்டுள்ளது.

'அண்ண லடிசார்ந் தமைத லறநன்று' என்பது தொடங்கி 'இறை நாடி யறிவுறுத னன்று' என்பது ஈராக வெண்பாவால் நன்று நாற்பது கூறும் இந்நூல், பழைய இன்னா நாற்பது இனியவை நாற்பது ஆகியவற்றின் வழியில் தோன்றியதாகும். நீண்ட நெடிய நீதி இலக்கிய இடைவெளிக்குப் பின்னே இப்போது இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈற்றில் எழுந்துள்ள இந்நூலில் பழைய இலக்கிய நூல்களின் சாயல் அழுத்தமாகப் பதிந்து கிடப்பது கண்கூடு. இதனைச் 'சாந்துணையுங் கற்றடங்க னன்று' (4), 'கற்றரைக் காழுறுத னன்றாகும்' (33) போன்ற அடிகள் அரண் செய்யும். 'கற்றே னவைநாணக் கல்வி வளநன்று' (2) எனவும், 'கற்றது மீண்டுங் கருதன் மிகநன்று' (34) எனவும் கல்வி குறித்து நாவலர் பாடியுள்ளவை காலத்திற்கேற்ற கனிமொழிகளாம்.

'என்றும் நல்லொழுக்க மெல்லார்க்கு நன்று' (1)

'நாவன்மை யாவார்க்கு நன்று' (2)

'நடுவுநிலை யாவார்க்கு நன்று' (6)

'மடவாரை வேண்டி மதியிழவாச் சீர்நன்று' (10)

'அகலா நண்புடைமை யெல்லார்க்கு நன்று' (12)

'நனியறிஞர் கூட்டுறவு நன்று' (19)

'பாடறிந்து வாழும் பயிற்சி நன்று' (23)

போன்ற நல்முத்துகள் நூல் முழுமையும் விரவிக் கிடக்கின்றன.

'இனியமொழி மாதர்க் கிசையறிவு நன்று' (19) என்னும் தொடர் உணர்த்தும் கருத்து இன்றைய மகளிர் சமுதாயம் உணர வேண்டிய கருத்தாகும்.

எள்ளல் சுவை (Satire) தோன்றப் பாடும் நாவலரின் திறம் இந் நன்னூல் வழி நன்கு புலனாகின்றது. காட்டாக, 'நரிக்குணத்தார்க் கக்குணமே நன்று' (14) என்னும் தொடரைக் கருதலாம்.

நன்று நாற்பது என்னும் இந்நூல் அளவால் சிறியது எனினும் நுவலும் பொருளால் பெரியது ஆகும். கருத்து முத்தார மாகிய இந்நூல் வரவேற்கத்தக்க நல்ல படைப்பாகும்.

— வ. ஜெயதேவன்

திருவனந்தை வெண்பா வந்தாதி : கவிராச பண்டித இராம சுப்பிரமணிய நாவலர் (மான் முருகனார்), செந்தமிழ் நிலையம், நாவலரில்லம், நாகர்கோவில்—2, 1978. பக். 1+15, ரூ. 1.00)

திருவனந்தை வெண்பா வந்தாதி என்னும் இச்சிறுநூல் காப்புச் செய்யுள் ஒன்றும் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்த வெண்பாக்கள் நூறும் கொண்டதாகும். 'சீர்' என்னும் மங்கலச் சொல்லில் தொடங்கி அச்சொல்லிலே இறும் இந்நூல் திருவனந்தபுரத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள திருமாலாம் பதுமநாபன்மேல் எழுந்ததாகும். பன்னிரு ஆழ்வார்கள் பத்திச் சுவை பொதுளப் பாடியருளிய பாசுரங்களைப் போன்ற பாங்கினதாக இப்பனுவலை ஆசிரியர் இனிது படைத்துள்ளார்.

'வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக
வெய்ய கதிரோன் விளக்காக — செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூட்டினென்சொன் மாலை
இடராழி நீங்குகவே என்று' (முதல் திருவந்தாதி, 1)

என்பது பொய்கையாழ்வாரின் பாசுரம்.

'அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக,
இன்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா,—நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு,
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்' (இரண்டாந் திருவந்தாதி, 1)

என்று பூதத்தாழ்வார் பாடியருளினார்.

திருவனந்தை வெண்பா வந்தாதியின் ஆசிரியரோ,

உள்ளந் தகளியா வன்பே யுறுநெய்யா
உள்ளத் துணர்வே யொளிர் திரியாத்—தள்ளரிய
ஞானச் சுடர்விளக்கு நாட்டி ரனந்தைவளர்
மோனத் திருமுதல்வன் முன்பு' (13)

என்று பாடுகிறார். இதனின்றும் ஆழ்வார்களின் பத்தி நெறியும் பாடு நெறியும் இந்நூலாசிரியரிடத்துப் பொதிந்துகிடப்பதை நன்கு உணர முடிகிறது.

திருமாலின் பல்வேறு அவதாரச் சிறப்புகளும் செயல்களும் விதந்தோதப்படும் இந்நூலில் வழிபடுமுறை, வழிபாட்டின் குறிக்கோள், பயன் முதலியனவும் சுட்டப்படுகின்றன.

‘விதமார் மறைவேண்டா வித்தகமும் வேண்டா
மிதமா மொழியுணர்வும் வேண்டா—இதமாரும்
வீட்டின்ப மெய்தத் திருவனந்தை மேவியமால்
மாட்டன்பு போது மனத்து’ (38)

என்னும் பாட்டு வாயிலாக வீடு எய்த ஆசிரியர் எளிய இனிய வழி காட்டுகிறார்.

‘தாளிற் பயின்ற தமிழு மரும்பொருளுங்
கோளிற் பயின்றபொறிக் கூட்டமும் — வேளிற் குத்
தந்தை யனந்தை யரந்தை தவிர்க்குமருள்
எந்தை யடிக்கே யிறை’ (23)

என்பதில் ஆசிரியரின் தனித்தன்மை வெளிப்படக் காணலாம்.

சிறந்த மரபுக் கவியாற்றல் கைவரப் பெற்றுள்ள ஒரு புலவரின் உள்ளத்தில் உறைந்து கிடக்கும் இறையன்பு இயல்பான இனிய பாட்டு வெள்ளமாக இந்நூலில் பாய்ந்து வருவதைக் காண முடிகிறது. பத்தியோடு பரந்தாமனைப் பரவும் பெரு விருப்பம் கொண்டோர்க்கு இந்நூல் பேரின்பம் நல்கும் நீர்மையதாகும்.

—வ. ஜெயதேவன்

தமிழ்நூல் அறிமுகம் : கி. வா. ஜகந்நாதன், அமுத நிலையம்
லிமிடெட், இராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014, முதற்
பதிப்பு. 1977, பக். 276, விலை-9.00.

சங்கத் தமிழ் நூல்களின் அருமை பெருமைகளையெல்லாம், ‘தமிழ்நூல் அறிமுகம்’ என்னும் இந்நூலில் நூலாசிரியர் திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் சிறப்பாக விளக்கியிருக்கிறார்கள். ‘மஞ்சரி’ திங்கள் இதழில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூல். தொல்காப்பியம், பதினெண்மேற்கணக்கு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு ஆகிய முப்பத்தேழு நூல்களைத் தனித் தனியே அறிமுகம் என்ற பெயரில் அதன் திரண்ட கருத்துகளைச் சுருக்கிக் கூறியிருக்கிறார் ஆசிரியர்.

பழங்காலத்தில் தமிழில் உரைநடை நூல்கள் இருந்தனவா? இருந்தன; மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இருந்தன; அதுவும் நான்கு வகையான உரைநடைகள் இருந்தன. பாட்டுக்கு உரை எழுதுவது அல்லாமல் உரைநடையில் நான்குவேறு வகைகள் இருந்தன. பாட்டும் உரைநடையுமாகச் சில நூல்கள் உண்டு; அவற்றில் பாட்டுக்களுக்கு இடையில் உரைநடை வரும்; அது ஒரு வகை. பாட்டே இல்லாமல் கருத்தைத்தொடர்ந்து உரைநடையில் தெரிவிப்ப

பது ஒருவகை. புனைந்துரையாக அமைந்த கதை ஒருவகை. உள்ளதைப் பரிகசித்து எழுதியது ஒருவகை: இப்படி நான்கு வகையில் உரைநடை பயன்பட்டது. உரைநடை நூல்கள் இருந்தன என நூலின் தொடக்கத்திலேயே தொல்காப்பியத்தை ஆசிரியர் அறிமுகம் செய்யும் பாங்கு சிறப்பாகவும் சிந்தனைக்கு விருந்தாகவும் அமைந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் கூறும் பல்வேறு செய்திகளை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார்.

முதலில் பத்துப்பாட்டையும், பின்னர் முறையே தொகைநூல்களையும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும் அறிமுகம் செய்கிறார் ஒவ்வொரு நூலையும் அறிமுகம் செய்யும் பொழுது, நூலின் ஆசிரியர், நூலின் பெயர்க்காரணம், தொகுக்கப்பட்ட காலம், தொகுப்பித்தோன், எந்த அடிப்படையில் அந்நூல் தொகுக்கப்பட்டது என்பன போன்ற பல செய்திகளைக் கூறிச் செல்கிறார்.

திரு முருகாற்றுப்படை கூறும் முருகனின் அறுபடை வீடுகளின் செழிப்பையும் — சிறப்பையும், நக்கீரரின் புலமைத் திறத்தையும் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். ‘அணிகலன்கள் சிதைந்தால் செப்பஞ்செய்யலாம்; ஒழுக்கம் பிறழ்ந்தால் நேர்படுத்த முடியுமா?’ எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டில் தோழி அறத்தொடு நிற்கும் பாங்கினையும், அழியாத பெருமையினையுடைய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையே பெற்றாலும், தன்காதலியை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல நெஞ்சமில்லாத தலைவனைக் காட்டும் பட்டினப்பாலையையும் ஆசிரியர் அருமையாக அறிமுகம் செய்திருக்கிறார்.

உள்ளம் ஒன்றுபட்டது மட்டுமே காதல் அல்ல; உயிரும் ஒன்று பட்டதுதான் காதல். இதுவே தமிழர் கொள்கை எனக் குறுந்தொகையை அறிமுகம் செய்கிறார். ‘நாலடிச் சிற்றெல்லையாகவும், எட்டடிப் பேரெல்லையாகவும்’ தொகுக்கப்பட்டது குறுந்தொகை. எனவே இதில் நானூறு பாடல்களே இருக்க வேண்டும். 307 ஆம் பாட்டில் ஒன்பது அடிகள் இருக்கின்றன. அதை விலக்கினால் 400 பாடல்களே கணக்குவரும் என்பனபோன்ற அரிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளைத் தருவதிலிருந்து இந்நூலாசிரியர் குறுந்தொகையைச் சிறப்பாகப் பதிப்பித்த தமிழ்த்தாத்தா டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரின் தலைமாணக்கர் என்பது சொல்லாமலே விளங்குகிறது.

‘பழகிய பகையும் பிரிவு இன்னாதே’ என்னும் நற்றிணை அடிக்கு ஆசிரியர் தந்திருக்கும் விளக்கம் அருமை. அந்தக் காலத்திலேயே ஆவணக் காப்பகம் இருந்தது. ஆவண ஒலைகளைப் பாணிகளில் வைத்து மேலே மூடி முத்திரையிட்டுப் பாதுகாப்பார்கள் என்பன போன்ற அரிய செய்திகளை அகநானூற்றிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

“ஒவ்வொரு பாட்டிலும் மூன்று நீதிகளைச் சொல்வது திரிகடுகம்; நான்கு நீதிகளைச் சொல்வது நான்மணிக்கடிகை; ஐந்தைச் சொல்வது சிறுபஞ்சமூலம்; ஆறைச் சொல்வது ஏலாதி’ என நீதி

நூல்களை அறிமுகம் செய்கிறார். ஒவ்வொருநூலின் குறை நிறைகளைச் சுட்டிச் செல்கிறார். இன்னு நாற்பது, இனியவை நாற்பது இவ் விரண்டு நூல்களுக்கும் உள்ள கருத்து ஒற்றுமைகளைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார். ஒவ்வொரு நூலைப்பற்றியும் இறுதியாகக் கூறும் கருத்து உளங்கொள்ளத்தக்கது. 'அழகான வெண்பாக்களால் ஆன இந்நூல் கற்பனையினாலும் சொல்லாட்சியினாலும் பிற்கால நூல்களோடு ஒப்ப நிற்கிறது; கருத்துச் செறிவினாலும், அகப்பொருட் செய்திகளாலும் சங்க நூல்களின் நெறியைத் தழுவி நிற்கிறது' எனத் 'திணைமாலை நாற்றைம்பது' நூலைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறும் முடிவுரை முத்தாய்ப்பாக இருப்பதோடன்றி இவர்தம் பரந்துபட்ட புலமைத் திறத்தைக் காட்டுகிறது.

உள்ளுறை உவமம், உள்ளுறை இறைச்சி இரண்டிற்கும் ஆசிரியர் தந்திருக்கும் விளக்கம் அருமையாகும். இந்நூல் தமிழர் அனைவரும் வாங்கிப் படித்துப் பயன்பெறவேண்டிய ஒன்று. தமிழைச் சிறப்பாகப் படித்தவர்கள் மட்டுமேயல்லாது, படிக்காதவர்களும் படித்துப் புரிந்துகொள்ளும் நிலையில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை எளிய தமிழில் அழகாக அறிமுகம் செய்திருப்பது இந்நூலுக்கு உள்ள தலையாய சிறப்பு.

—அரங்க. இராமலிங்கன்

சங்கர ராசேந்திர சோழனுலா : பதிப்பு, கி.வா. ஜகந்நாதன் எழுதிய குறிப்புரையுடன், உ. வே. சா. நூல்நிலையம் ; சென்னை, 41. விலை ரூ. 5.

தொண்ணூற்றாறு வகைச் சிற்றிலக்கியங்களுள் ஒன்றான உலா முதன் முதலாகத் தோன்றியது 9 ஆம் நூற்றாண்டில் எனலாம். தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் 30ஆம் நூற்பாவில் நச்சர் இதற்கு விளக்கம் தருகிறார். சங்கர ராசேந்திர சோழனுலாவைப் பாடிய ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனின் தம்பியாகிய சங்கர சோழன் ஆவான்.

இந்நூல் சோழர் குலமுறை கூறுதல், சங்கரசோழன் உலாவருதல், மகளிர் காழுறுதல் எனும் முப்பெரும் பகுதிகளில் அமைந்து விளங்குகிறது. இந்நூலில் கூறப்படும் சோழர் குல முறை பழைய இலக்கியங்களில் கூறப்படும் அரசர், வரலாறு காட்டும் அரசர் எனும் இரு பகுதிகளாக அமைவதுடன் சங்கர சோழன் உடன் பிறந்தோரைப் பற்றியும் கூறுகிறது. சோழன் உலா வருதலுக்கு முன் பட்டத்து யானை பற்றி விரிவாகப் பேசப்படுகின்றது. பின்னர் ஏழு பருவ மகளிரும் காதல் கொள்வதாகப் பாடப் பெறுகின்றது.

அரிவை தெரிவை இருவரையும் கண்ட அரசன் காதல் மீக்கூரப் பெற்றதாகக் குறிக்கப்படுகின்றது. அரிவையும் அரசனும் நோக்கால் ஒன்றுபட்டமையை,

—நோக்கால்

உருகி இருவரும் ஒள்அழகின் வெள்ளம்
பருகி நெகிழ்ந்த பதத்தே—முருகுயிர்க்கும்
ஆர்மாலை நிச்சம் அடும்ஆலை போய்ஒடுங்கக்
கார்மாலை ஒதிக்குக் கைதந்தான்

எனக் குறிப்பார் ஆசிரியர். தெரிவையைவிட அரசன் 'பதின்
மடங்கு வேட்கை பணித்தான்' எனவும் குறிக்கின்றார் ஆசிரியர்.

இந்நூலின் நடையினைக் காணுகையில் மிகுதியாக வடமொழிச்
சொற்களும் தொடர்களும் காணப் பெறுகின்றன. ஒருபொருள் பல
சொற்களை நிரம்பவும் கையாண்டிருக்கின்றார். சான்றாகப் பட்டத்து
யானையைக் குறிக்க கரிணி, உவா, கயம், இபக்கோ, கரி, களிறு
போன்ற சொற்களை எடுத்தாளக் காணலாம்.

அவனித் திகிரிக் கரிதிகிரி ஏந்தான்
இவன்இத் திகிரிதரித் தென்பார்

எனும் கண்ணியில் திகிரி என்பது பூமியாகிய வட்டம், சக்ராயுதம்,
ஆணைச் சக்கரம் எனும் மூப்பொருளிலும் கையாளப்பட்டிருப்பதைக்
காணலாம்.

ஞானத் தீருமன்றம், கடி அனங்கப்பாயல், வதுவைமுலைவிலை,
படிமக்கலம் போன்ற சொற்கள் கையாளப் பெற்றிருக்கின்றன. பன்
மாடகயாழ்ப் பணிமொழியாள் போன்ற அடைவளம் செறிந்த
தொடர்களும் நிறைந்துள்ளன. உவமைகளும் உருவகங்களும் கற்
பனையும் அமைந்த இந்நூலில் புராண உவமைகளே மிகுதியும்
காணப்படுகின்றன.

ஆசிரியர் தமிழின்பால் கொண்டிருந்த அளப்பருங் காதலினைப்
புலப்படுத்தும் சில அடிகள்:

———தமிழ்சிவந்து

முற்றும் கனிவாய் முகிணகையும்

———நூலோர்

உருகிய செந்தமிழ்ச் செஞ்சாலி ஓங்கப்
பெருகிய பொன்னிப் பெருக்கே.

இந்நூலுக்குத் திரு கி.வா. ஜெகந்நாதன் அவர்களின் குறிப்புரை
சிறப்பானது. விளக்கங்களுடன் ஒத்த பகுதிகளை எடுத்துக்காட்டி
யிருப்பது பயன்மிக நல்குவது. ஆய்வுரை போன்ற முகவுரை
குறிப்பிடத் தக்க ஒன்று. பின்னால் இடம் பெற்றிருக்கும் பாடபேதங்
களும் சிறப்புப் பெயர் அகராதியும் நூலினை நிறைவு செய்கின்றன.

தமிழக வரலாற்றை அறிய உதவும் மூலங்களுள் ஒன்று தமிழ்
இலக்கியங்கள் ஆகும். அவ்வரிசையில் ஒன்றாக அமையும் சங்கர

ராசேந்திர சோழன் உலா வரலாற்றாய்வாளர்க்குப் பெரிதும் பயன் தரும் ஒன்றாகும்.

— பா. வீரப்பன்

காலக்கனிவு, பேராசிரியர் ஜி. ஆர். தாமோதரன், கலைக்கதிர் வெளியீடு, கோவை, முதற்பதிப்பு 1977, பக். vi+125; ரூ. 7.00

அறிவியல் தமிழ் வரலாற்றில் தலைமையிடம் பெறும் பெருமக்களுள் தனியிடம் பேராசிரியர் ஜி.ஆர். தாமோதரன் அவர்களுக்கு உண்டு என்பது அனைவரும் ஒப்புக் கொள்ளும் உண்மையாகும். இவர் அறிவியலுக்கென்றே தனியிதழ் நடத்தி வெற்றி கண்டவர்; கல்விக்கென்றே தம் வாழ்வை ஒப்படைத்துக் கொண்டவர்; எலெக்ட்ரான், விஞ்ஞானத்தின் விளைவு, கல்வியும் தொழிலும்—சில சிந்தனைகள் போன்ற தரமான நூல்களைத் தமிழ் உலகிற்கு அளித்தவர். இவரது காலக்கனிவு என்னும் நூலே இங்கு மதிப்பீட்டுக்குக் கொள்ளப்படுகிறது.

கலைக்கதிர், அறிவுக்கதிர் போன்ற இதழ்களில் வெவ்வேறு காலங்களில் வெளிவந்த 22 கட்டுரைகளின் தொகுப்பே காலக்கனிவு என்னும் இந்நூலாகும். 'காலம் சில கருத்துகளைத் தருகிறது; காலத்துக்குரிய சூழலைச் சில கருத்துகள் உருவாக்குகின்றன. காலமும் கருத்தும் இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை.' காலக்கனிவு என்னும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள 22 கட்டுரைகளிலும் உள்ள கருத்துகள் காலத்தைக் கனிவிக்கும் நீர்மையன என்பதால் இந்நூல் இம்மகுடம் புனைந்து நிற்கிறது என்பது நூலின் முன்னுரையால் புலனாகிறது.

கல்விச் சிந்தனை, முதலீடுகள், முதியோர் கல்வியும் மாணவர்களும், சமுதாயச் சிற்பிகள், கல்வி உலகில் ஆசிரியர், கல்வி - மொழி — சமுதாயம், சிந்தனைக் குறிப்புகள், காந்தியடிகளும் ஆதாரக் கல்வியும், சூழ்நிலைக் கல்வி, நிர்வாகக் கல்வியும் பொருளாதார வளர்ச்சியும், எதிர்காலக் கல்வி, முழுமையான தொழில் நுட்பம், வளமான எதிர்காலம், நம் நாட்டில் விஞ்ஞான முன்னேற்றம், காற்றின் தூய்மைக் கேடும் மாற்றும், உலகக் கண்ணோட்டத்தில் காந்தியடிகள், தாகூரின் திருவுள்ளம், செயற்கரிய செய்தி உசல், மாஸிட இயல் கலையும் விஞ்ஞானமும், வெற்றிக்குக் காரணம், உழைப்பு, வற்றாத ஆற்றல் ஆகிய பொருள்களில் அரிதின் முயன்றும் ஆராய்ந்தும் உருவாக்கப்பட்ட கட்டுரைகளே இந்நூலில் உள. இந்நூல் முழுவதிலும் பொதுவாக இழையோடிக் கிடக்கும் கருத்துகள் கல்வி, அறிவியல் குறித்தவை ஆகும்.

'அறிவு, ஆராய்ச்சி, உணர்ச்சி போன்ற பல்வேறு கூறுகளின் ஆக்கத்திற்கு உதவும் வகையில் இணைந்த வாழ்வை அளிப்பதுதான்

நற்கல்வியாகும். மேலும், சரியான இயல்புகளையும் நேரிய நடத்தை யையும் கொண்ட மனிதர்களை உருவாக்கித் தருவதும் கல்வியின் நோக்கமாகும்' (பக்.1) என்னும் பகுதியால் ஆசிரியரின் தெளிவான கல்விச் சிந்தனை புலனாகிறது. 'கடந்தகாலப் பெருமைகளையும் அப்பெருமைகளை உருவாக்கிய பெரியவர்களையும் பற்றிமட்டுமே கற்றால் போதாது. அவற்றோடு வளர்ந்து வரும் உலகில் வாழுகின்ற வகையிலும் விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப அறிவைப் பெறுகின்ற வகையிலும் நம் இளைஞர்கட்குக் கல்விமுறை இருப்பது இன்றியமையாதது. ஆனால், இன்று நாட்டின் பொதுவாழ்வில் சுரண்டலும், பிரிவு மனப்பான்மையும், அதிகாரப் பற்றும் மிகுந்து வருவதனைக் காணலாம். இவற்றைப் போக்க வேண்டுமாயின் குறிக்கோளுடைய கல்வி, வாழ்வின் உயர் நோக்கங்களை வற்புறுத்தும் கல்வி இளைஞர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். இதனை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விரைவாகச் செய்கின்றோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு நாட்டுக்கு நல்லது. நம் இளைஞர்களும் சமுதாயம் இன்று விடும் அறை கூவல்களை ஏற்றுச் சமாளிப்பர்' (பக். 3) போன்ற உரத்த சிந்தனைகளின் ஆளுகையில் அமைந்தது காலக்கனிவு என்னும் இந்நூலாகும்.

'ஒருநாட்டின் எதிர்காலம் கல்விக்கூடங்களின் வகுப்பறைகளில் தான் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது என்பது முற்றிலும் உண்மை' (பக். 3) என்னும் கருத்தினைக் கொண்டுள்ள ஆசிரியர் பயிற்று மொழி பற்றிய சிக்கலில் தமது நிலையினைத் திட்டவட்டமாகத் தெளிவுபடுத்தும் நோக்கில் 'தாய்மொழி வாயிலாகக் கற்பதே அறிவு வளர்ச்சிக்கு உகந்தது ஆகும். இதனை அறிவியல் வல்லுநர், உளவியல் வல்லுநர், சமூகவியல் வல்லுநர் எல்லாரும் வற்புறுத்தியுள்ளனர். எனவே, வட்டார மொழியே கல்வித் துறையின் எல்லாக் கட்டடங்களிலும் பயிற்றுமொழியாக இருக்க வேண்டும்' (பக். 6) எனக் குறித்துள்ளமை பாராட்டுக்குரியது. 'நம் தமிழ்ப் பற்றெல்லாம் ஒன்று பழமையைப் போற்றுவதிலேயே கழிகின்றது; அல்லது தமிழரிடையே உள்ள எவரையாவது பழிப்பதிலேயே கழிகின்றது, (பக். 70) என்று தமிழ்ச் சமுதாயத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டிச் சாடி ஆக்கவழியில் ஈடுபடத்தானும் ஆசிரியரின் போக்கு நம் மனத்தைச் சிலிர்த்துச் செய்கிறது. 'தமிழ்மொழிக்கு இன்றைய உடனடித் தேவை அறிவியல் துறை வளர்ச்சியே ஆகும்...தமிழ்ப் பற்றெல்லாம் தமிழரிடையே பிரிவு மனப்பான்மையையும் பகைமை வெறியையும் பரப்பவே பயன்பட்டு வருகின்றது. இந்த நிலை மாற வேண்டும். தமிழிலே கலைச்செல்வங்கள் பெருக வேண்டும். நமக்கு வேண்டிய கலைகள் எங்கிருந்தாலும்—எந்தத் திசையில், எந்த மொழியில் இருந்தாலும்--கொண்டுவந்து சேர்க்க வேண்டியது நமது தீராத கடமை. பிற மொழிகளை—பிற இனத்தவரை—பழித்துக் கொண்டு இருப்பதால் நாம்தான் பிற்போக்கு அடைகிறோம். நம்மிடையே சிலரைக் கட்சியின் பெயராலும், சாதி சமயங்களின் பெயராலும் பிரித்துப் பிரித்து ஒதுக்கினால் பிளவுண்ட நாம் முற்போக்கு அடைவது முடியாது. இந்தக் குறிப்புகளை மனதில் கொண்டு ஆக்கப் பணி புரிய

முற்பட்டால்தான், அரசியல் அரங்கிலே சிறுபான்மையோராகி விட்ட தமிழர்களுக்கு வளமான எதிர் காலம் உண்டு' (பக். 72).

தமிழ்நாட்டுக் கல்வியாளர்களின் சிந்தனைக்குரியனவாக ஆசிரியர் கருத்தில் முகிழ்த்த பத்துச் சிந்தனைக் குறிப்புகளும்' (பக். 37-38) ஆசிரியரின் நுண்மாண் நுழை புலத்தைப் புலப்படுத்தும் பெற்றியன. பொருளார்ந்த வரிப்படம் வாயிலாகப் பல்கலைக்கழகம் உலகக் கோளம் போன்றது (பக். 106) என்று விளக்கும் பாங்கு சிறப்பாக உள்ளது. ஆங்காங்கே சிறுசிறு துணைத் தலைப்புகள் இட்டுக் கட்டுரைகளை நடத்திச் செல்லும் நெறி போற்றுதற்குரியது. தெளிவுக்காகச் சில ஆக்கச் சொற்களை அடுத்து அடைப்புக்குள் ஆங்கிலக் கலைச் சொற்களைத் தந்துள்ளமையும் தமிழ்க் கலைச் சொற்களை அடுத்து அடைப்புக்குள் அவற்றுக்கு மாற்றுச் சொற்கள் தந்துள்ளமையும் நன்முயற்சிகளாகும். காட்டுகள் : அணு உலை (Reactor) (பக். 122), பொருளுண்மை (Mass) (பக். 123); நியூட்ரான் (நியூத்திரன்) (பக். 122), ஐட்ரஜன் (ஐதரசன்) (பக். 123).

தொகு மொத்தம் காலத்தைக் கனிவிக்கும் வல்லமை படைத்த கருத்துகளின் கருவூலமாகக் கனிந்துள்ள 'காலக்கனிவு' தமிழுக்கும் காலத்துக்கும் தேவையான நல்வரவு ஆகும்.

—வ. ஜெயதேவன்

அறுவகை இலக்கணம் : தவத்திரு தண்டபாணி சுவாமிகள், தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க்கல்லூரி வெளியீடு, பேரூர், கோவை 641 010 பக். 8+24+136=168. 1978, விலை ரூ. ஆறு.

மொழி காலந்தோறும் பல்வேறு வளர்ச்சிகளைப் பெற்றுத் துலங்குவது இயல்பு. மூவகையாக விளங்கிய தமிழிலக்கண நெறிகள் தொல்காப்பியருக்குப் பின் யாப்பும் அணியும் பெற்றுத் தனியே விரிந்து பல்கி ஐவகையாயின. இவ் ஐவகை இலக்கண மரபுடன் புதிய ஒரு நெறியான புலமையிலக்கணத்தையும் சேர்த்து அருளாளர் தண்டபாணி சுவாமிகள் 'அறுவகை இலக்கணம்' என்னும் அரிய இலக்கண நூலைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகுக்குத் தம் கொடையாக அளித்துள்ளார்.

ஐந்தே யிலக்கணமென் றுயிரம்பேர் கூறல் கண்டும்
செந்தேனென் றுறுவிதம் செப்புவிப்ப(து)—எந்தேகத்(து)
உள்ளும் புறம்பும் ஒளிரும் ஒருபொருட்சீர்
விள்ளும் குருபாத மே.

எனச் சுவாமிகளே தாம் ஆறு வகையாகத் தமிழ் இலக்கணத்தை அருளிய விதத்தினைப் பாயிரத்தில் கூறுவது உளங்கொளத்தக்கது.

உரு ஓசையியல்பு, நிலையியல்பு, புணர்ச்சியியல்பு என மூவகையாகப் பகுத்து எழுத்திலக்கணத்தையும், பொது இயல்பு, பிரிவு

இயல்பு, சார்பியல்பு, திரிபியல்பு என நால்வகையாக்கி சொல்லிலக்கணத்தையும் விரித்து விளக்குவர். பொருளிலக்கணப்பாகுபாட்டினை அகம், புறம், அகப்புறம் எனப் பிரித்து உறுப்பியல்பு, குறிப்பியல்பு, பழமையியல்பு, துறையியல்பு என்னும் நான்கினை அகத்தினுள்ளும், நிலத்தியல்பு, வழியியல்பு, வேற்றுயிரியல்பு, கருவியல்பு, தொகுப்பியல்பு, என்பதனைப் புறப் பொருளினுள்ளும் அடக்குவர். இறுதியாக அகப்புறப் பொருள் நிலை எனத் தனியாகச் சுட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இயலிசைத் தமிழியல்பு, நாடகத் தமிழியல்பு, வண்ணவியல்பு, மோனையியல்பு, எதுகையியல்பு, நாற்கவியியல்பு, பனுவலியல்பு என்பன யாப்பிலக்கணத்துள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. உவமையியல்பு, உடைமையியல்பு, கற்பனையியல்பு, நிகழ்ச்சியியல்பு, ஆக்கவியல்பு, என்பன அணியிலக்கணத்துள்ளும், தவறியல்பு, மரபியல்பு, சொல்வகையியல்பு, நடுநிலை, எதிர்நிலை, அருள்நிலை என்பன புலமையிலக்கணத்துள்ளும் விளக்கப்படுகின்றன.

இந்நூற்பாகுபாடும், இயலுக்குத் தரும் தலைப்புகளும் சுவாமிகளின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தைத் தெற்றென விளக்குவனவாம். ஆறாவது பகுதியாக விளங்கும் 'புலமையிலக்கணம்' சுவாமிகளின் புதிய படைப்பாகும்.

அறியுந் தன்மையைப் புலமை யாமெனப்
பற்பல பெரியோர் பகர்ந்தன ரன்றே (புலமை 2)

எனப் புலமைக்குப் பொருள் விளக்கம் தருவர். இப்பகுதியிலுள்ள மரபியல்பு தமிழ்ப்புலவர் வரலாற்றை விரித்துரைக்கும் பகுதியாக விளங்குவது படித்தின்புறத்தக்கது.

முத்தமிழ்ப் புலமை முனிக்கோன் பாடலிற்
பெய்வளைத் திருமகள் பின்தொடர்ந் தனளே (புலமை, 75)

நீற்றறை குளிரவும் நெடுங்கை வேழம்
அஞ்சவும் கற்றூண் ஆழியில் மிதப்பவும்
பைந்தமிழ்ப் பாடல் பகர்ந்தா னொருவனே. (புலமை, 78)

என்பன போன்ற நூற்பாக்கள் தமிழ் தெய்வத் தமிழாய் வளர்ந்த பெருமையினை எடுத்துரைக்கின்றன. அருளாளர் தண்டபாணி சுவாமிகள் தமிழ்மீது கொண்ட ஆராக் காதலை அவர் தமிழுக்குத் தரும் அடைமொழிகளால் நன்குணரலாம். முதிர்தமிழ் (பக். 2), அரிய தமிழ் (பக். 3), தண்டமிழ் (பக். 51), புனிதத் தமிழ் (ப. 61), பைந்தமிழ் (ப. 94, 98), வியன்றமிழ் (ப. 109), செழுந்தமிழ் (ப. 110), அருந்தமிழ் (ப. 110), செந்தமிழ் (ப. 111), வண்டமிழ் (ப. 114), முத்தமிழ் (ப. 116) பாகைநேர் தமிழ் (ப. 123), ஒள்ளிய தமிழ் (ப. 123), மறுவறு தமிழ் (ப. 123) எனத் தமிழைப் பலவாறாகப் புகழ்ந்து பாடுவது உணர்ந்துணர்ந்து இன்புறத்தக்கதாம்.

இந்நூலின் தனிச் சிறப்பு எழுத்துகளின் வரிவடிவ இலக்கணம் பற்றித் தெளிவாக எடுத்து உரைப்பது ஆகும்.

கிளிமுகம் போலச் சுழித்துக் கீழ்க் கொணர்ந்து
 இடப்பால் நீட்டி மேல் வளைத்து இடைவெளி
 அமைதர வலத்தீர்த்து அம்முகம் அடங்க
 மேலீர்த்து அம்முறை கீழும் ஈர்த்தல்
 அகரக்குறியாம் ஆன் இளங்கன்றிற்கு
 இரங்கலில் மூலத்து எழும்காற் றுணைக்கொடு
 சிறிது வாய்திறந்து ஒலிக்கும் அக்குறியின்
 ஈற்றின் வரைநுனி யிலங்க வலந்தொட்டு
 இடம்வரை சுழித்தல்ஆ காரத் தியல்பாம்
 அவணைமுந் திருமடங் காம்பிதன் தொனியே

(எழுத்து, 7)

என்னும் நூற்பா அகர, ஆகாரங்கட்குரிய வரிவடிவ, ஒலிவடிவ
 இலக்கணங் கூறுவதைக் காணலாம். இவ்வகையில் இந்நூல் தனித்த
 சிறப்புப் பெற்றுத் திகழ்கிறது.

இலக்கண நூலாகிய இந்நூல் இலக்கியச் சுவை தரும் வண்ணம்
 அமைந்துள்ளதும் எண்ணியின்புறத்தக்கது.

தலைவன் மாலுடைத் தையல் ஊண் வெறுக்கும்
 மதிக்குடைச் செல்வனை வையும்; நெட்டுயிர்க்கும்
 தென்றலுக் கஞ்சம்; சேடியைப் பகைக்கும்
 அன்னையைத் தினந்தொறும் அழஅழப் படுத்தும்
 கனவினிற் களித்துக் கண்விழித் தயரும்
 வளைகலன் கலைமலர் ஆதிய மறக்கும்
 அன்ன தன்மை யளவிலா துறுமே

(பொருள், 65)

என்னும் நூற்பா பேரிளம் பெண்ணின் இலக்கணத்தை இலக்கியச்
 சுவை பொதுள எடுத்துரைக்கின்றது. உவமை, உடைமை, கற்பனை,
 நிகழ்ச்சி ஆக்கம் எனும் ஐவகை நிலையில் அணியிலக்கணத்தை
 விளக்குவது சுவாமிகளின் தெளிந்த, புதிய சிந்தனை விளக்கத்திற்குச்
 சான்றாகத் திகழ்கிறது.

பல புதிய மரபுகளைத் தொகுத்துரைக்கும் இந்நூலினை 'அறுவகை
 யிலக்கணப் புதுநூல்' எனக் கூறுவது சாலவும் பொருந்தும். எனவே
 முதல் நூலுக்குரிய தகுதியையும் பெருமையையும் பெற்றுத் துலங்கு
 கிறது இந்நூல்.

இவ்வாறு பல்வகையானும் சிறந்த விளங்கும் இவ் 'அறுவகை
 இலக்கண' நூலை வணக்கத்திற்குரிய தவத்திரு பேரூர் சாந்தலிங்க
 இராமசாமி அடிகளார் அவர்கள் மீண்டும் வெளியிட்டருளிய
 மைக்குத் தமிழுலகு என்றும் கடப்பாடுடையதாகும். இந்நூலினைத்
 தமிழறிஞர்பெரிதும் வரவேற்றுப் போற்றுவார்களாக!

—டாக்டர் இ. சுந்தரமூர்த்தி

பூங்கோதை: கவிஞர் கலைக்கூத்தன், தமிழ்ப்படைப்பு மேம் பாட்டு மன்றம். பம்பாய் 400 019, பக்கங்கள் 295. விலை உருபா ஒன்பது.

காலம் போகிற வேகத்திற்குக் கவிதை ஈடுகொடுக்குமா எனக் கவலை தோன்றுகிறது. மரபிலிருந்து தனையறுத்துப் புதுக்கவிதைகள் நாளும் மலர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலையில் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டுவதற்கு மட்டுமே உகந்த கலைவடிவமாகத் கவிதையைக் கையாள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது. கதைகளை எல்லாம் கவிதைகளில் எழுதிச் செல்வது கால ஓட்டத்திற்கு ஒரு கட்டுப் போடுவது போலத்தான். உரைநடை அந்த அளவிற்கு உகந்த வடிவமாக உருவாகிவிட்டது. ஆனால் கவிஞர் கலைக்கூத்தன் மரபில் ஊறியவர்; அதற்கு மணமுட்ட விரும்புவவர். எனவே தம்முடைய கவிதை ஆற்றலையும் ஆர்வத்தையும் நம்பி, பூங்கோதை எனும் காப்பியத்தைப் படைத்துள்ளார்.

சமுதாயம் சல்லடைக் கண்களைப்போல் ஓட்டைகள் மிக்கது. அதில் வாழ வருவோர் ஒவ்வொரு கணமும் வழிபார்த்து நிற்க வேண்டும். இல்லையென்றால் யார் எந்த ஓட்டையில் விழுவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. பெண்ணுக்குச் சமுதாயத்தில் இன்னும் முழுப் பாதுகாப்பு இருப்பதாகச் சொல்ல முடியவில்லை. எனவே தான் கலைக்கூத்தனைப் போன்றவர்கள் கற்பிழந்த காரிகையரைப் பற்றிக் காப்பியம் பாட நேர்கிறது. சமுதாயத்தில் உண்மையும் நேர்மையும் சவக்குழிக்குப் போகிறபோது யார்தான் பல்லக்கைக் கொண்டுவந்து பவனிக்கு நிறுத்த முடியும். அமைப்பாலே இந்தச் சமுதாயம் கேடு கெட்டது. அதனை மொத்தமாக மாற்றாமல் நாம் ஒவ்வொரு சாரார்க்கும் பாதுகாப்புத் தந்துகொண்டிருப்பது பயனற்ற வேலை.

வேம்பையனால் கற்பழிக்கப்பட்ட கதைத் தலைவி பூங்கோதையைக் காதலன் பூபாலன் காலம் கடந்து மணக்க வருகிறான். வீழ்ந்த மலர்தானே என வீதிக்கு ஏறியாமல் வாழ்வுக்கு வழிசெய்கிறான். கசக்கப்பட்ட பூங்கோதையை அவன் கடிமணம் செய்து கொள்கிறான். ஆனால் மரபு வழிப்பட்ட இந்த மண்ணில் மங்கையர் எப்படி ஏற்றுக் கொள்வார்கள். பாரதிதாசனின் தமிழ்ச்சியின் கத்தி என்னும் காப்பியத்தில் படைத் தலைவனால் கற்பழிக்கப்பட்ட சுப்பம்மா, அவனைப் பழிவாங்குவதற்காகவும், சிறைப்பட்டுக் கிடந்த கணவனைக் கண்டு சொல்வதற்காகவும் உயிரைப் பாதுகாத்துவருகிறார். கொண்டதை முடித்ததும் குருவி பறப்பதுபோல அவள் உயிர் கூட்டைவிட்டுப் பிரிகிறது. அதுபோல் பூங்கோதை, தான் சூறையாடப்பட்டதும் வாழ்க்கையை முடித்துகொண்டதாகக் கவிஞர் காட்டாமல் பூபாலன் வருகிறவரை பொறுத்திருக்கச் செய்கிறார்.

வல்லாறுகள் வட்டமிடும்போது வண்ணக்கிளிகள் என்ன செய்யும்? அஞ்சிச் சாவதா? அகப்பட்டுச் சாவதா?

தனித்து வரும்போது — கெட்ட
தறுதலை கண்வைத்தால்
இனிக்க நலம்கூறு — பெண்ணே
இல்லா விடில்தாக்கு

எனப் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் ஓரிடத்தில் பாடுகிறார். பெண்ணுக்கு இந்த வீரம்வரவேண்டும். அதுவே இந்த மண்ணுக்கு வரும் மதிப்பு,

கவிஞர் கலைக்கூத்தனின் பூங்கோதைக்கு நீண்ட ஆராய்ச்சி முன்னுரை ஒன்றை டாக்டர் வை. இரத்தினசபாபதி அளித்துள்ளார். அவர் ஒரு கவிஞனைப் போல் ஆர்வ மிகுதியால் திறனாய்வில் மிகப்பல இடங்களில் உணர்ச்சி வயப்பட்டிருக்கின்றார்.

கவிஞர் கலைக்கூத்தன் எண்சீர் விருத்தத்தைக் கையில் பம்பரம் போல் சுழல விடுகிறார். பறந்தேறும் பட்டம்போல் விரைந்தோடுகிறது. காப்பியத்தைப் படிப்பதற்கு இத்திறன் நன்றாகப் பயன்படுகிறது.

—டாக்டர் மா. செல்வராசன்

கோவை வானொலியில் தமிழ் மணம்—மலர் : தொகுப்பாளர் :
புலவர் மணியன்; வெளியீடு : மலர்க்குழுவினர் ; பக்கம் 80
விலை உருபா 2/-

இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வானொலியும் ஒருவகையில் பயன்பட்டு வருகிறது. வானொலியில் அவ்வப்போது ஒலிபரப்பப்படும் உரைகள் இந்த உண்மையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. கோவை வானொலியில் ஒலிப்பரப்பான 13 அறிஞர்களின் 15 உரைகளைத் தொகுத்துக் 'கோவை வானொலியில் தமிழ் மணம்' என்ற தலைப்பில் மலராகத் தந்துள்ளனர். வானொலி உரைகள் வளியோடு போகாமல் வடிவம் பெற்றுள்ளன.

சேர நாடு, சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு, என மூன்று பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்த தமிழ்நாட்டில் கொங்கு நாடு என்ற பிரிவும் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டது. அந்தக் கொங்கு நாட்டின் வரலாற்றுக் கூறுகளை இக்கட்டுரைகள் வெளிக்கொணர்கின்றன. பண்பாடு, நாகரிகம், கலைநலம் இல்லாமல் வரலாறு? எனவே இந்தப் பாகுபாட்டிலேயே தொகுக்கப் பட்டுள்ளன.

கொங்கு நாட்டு வரலாற்றுத் தொடர்புடைய ஊர்கள் என்னும் பொதுத் தலைப்பில், பவானி, வெள்ளலூர், விஜயமங்கலம், தாராபுரம் ஆகிய ஊர்கள் பற்றித் தனித்தனியே கட்டுரைகள் உள்ளன. இராசராசபுரம் என்பதே தாராபுரம் என மருவி வழங்குகிறது;

இதனால் அவ்வூரின் பழமையை உணர முடிகிறது, கொங்கு நாட்டு ஊர்களின் பெயர்கள் பற்றி ஒரு கட்டுரை ஆராய்கிறது.

கொங்கு நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள் என்னும் பொதுத்தலைப்பில் காடர்கள், இருளர், குறும்பர் ஆகியோர் பற்றி மூன்று கட்டுரைகள் உள்ளன.

கொங்கு நாட்டில் பல கோட்டைகள் இருந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் சங்ககிரி மலைக்கோட்டை பற்றி ஒரு கட்டுரை விளக்குகிறது. தமிழ்நாட்டில் பெயர்கள் அடிக்கடி மாறி வழங்குவது மரபாகி விட்டது. குன்றத்தூர்த் துர்க்கம் என வழங்கி வந்த பெயர் சங்ககிரி துர்க்கம் என மாறியிருக்கிறது.

கொங்கு நாட்டுக் கோயிற் சிற்பங்கள், கல்லும் கலையும், கொங்கு நாட்டு வழிபாட்டு முறைகள், கொங்கு நாட்டுப் பண்டிகைகள் என்னும் தலைப்புகளில் உள்ள கட்டுரைகள் கொங்கு மக்களின் சமயஞ்சார்ந்த பழக்கவழக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. கோயிலில் உள்ள சிற்பங்கள் பல இறை வடிவங்கள் என நாம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இராசிபுரம் கோவிலில் இராமனுடைய சிற்பம் எனக் கருதப்பட்டது புகழ் வாய்ந்த வல்வில் ஓரியின் உருவம் என ஆராய்ச்சியால் விளங்குவதைக் கொங்கு நாட்டுக் கோயில் சிற்பங்கள் என்னும் கட்டுரை கூறுகிறது.

கொங்கு நாட்டு மொழி கொங்குபோன்றது. கொங்கு நாட்டுப் பழமொழி. பழமொழிகள் பற்றி ஒரு கட்டுரை! வீரம் விளைந்த இந்நிலத்தில் விழுந்த வீரர்களுக்கு எழுப்பப்பட்ட நடுகற்கள் பற்றியும் ஒரு கட்டுரை.

உரையாக மலர்ந்த இக்கட்டுரைகள் ஆய்வையும் உள்ளடக்கி யிருப்பது குறிக்கத்தக்க ஒன்று.

— டாக்டர் மா. செல்வராசன்

தமிழ்த்துறைச் செய்திகள்

ஜூலை 1978 - டிசம்பர் 1978

பொருளடக்கம்

1. ஆசிரியர்—மாணவர் கருத்தரங்கு
2. அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகள்
3. முதுகலை மாணவியர்க்கு விடைதரு விழா
4. SHORT-TERM INSTITUTE OF LANGUAGE SKILLS

ஆசிரியர்—மாணவர் கருத்தரங்கு

நாள்	ஆசிரியர்	தலைப்பு	மாணவர்	தலைப்பு
30—8—1978	டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்	தொல்காப்பியமும் இலக்கியத் திறனும்	த. அமிர்தலிங்கம்	வறுமையின் வகைகள்—ஓர் ஆய்வு
27—9—1978	டாக்டர் ந. சஞ்சீவி	தந்தை பெரியார் சிந்தனைகளில் 'தமிழ்' 'மொழித்தொல்லை' ஆய்வுக் குறிப்புகள்	ப. கிருட்டிணன்	கோவை நூல்களில் தமிழ் உணர்வு
	வ. செயதேவன்	நாடகக் கலைக் களஞ்சியம்	க. வேங்கடேசன்	தமிழக உணவுமுறை—ஆய்வுக் குறிப்புகள்
	து. மூர்த்தி	தமிழ் நாவல்களின் தொடக்ககாலக் கொள்கைகள்	பா. வீரப்பன்	நடையியல்—ஓர் அறிமுகம்
25—10—1978	டாக்டர் பொன். கோதண்டராமன்	தொல்காப்பியமும் உரு பொலியனியலும்	ந. தெய்வசுந்தரம்	மொழி வளர்ச்சித் திட்டம்
			பெ. மாதையன்	சிலப்பதிகாரத்தில் செய்தன் எச்சம்
			மா. இலக்குவன்	பழந்தமிழ் நெறியும் காந்திய நெறியும்

29—11—1978

— — —
சின். கோதில்
மொழியான்
பா. உதயகுமார்
கோ. கிருட்டிண
மூர்த்தி
சாதி—சொல்லும்
பொருளும்
அண்ணாவின் 'செவ்
வாழை'
தொல்காப்பியப் பதிப்
புகள் பற்றிய
ஆராய்ச்சி வரலாறு

அறக்கட்டளைச் சொற்பொழிவுகள்

அறக்கட்டளைச் சொற் பொழிவின் பெயர்	நாள்	சொற்பொழிவாளர்	தலைப்பு
கல்கி அறக்கட்டளைச் சொற் பொழிவு	21—11—78	டாக்டர் அல்வை நடராசன்	அறிஞர் அண்ணா—ஒரு சொல்லருவி
	22—11—78		அறிஞர் அண்ணா—ஒரு கலைக் கூடம்
	23—11—78		அறிஞர் அண்ணா—ஒரு சிந்தனை மலை
	24—11—78		தமிழ்த்துறையினர்க்காகப் பேரறிஞர் அண்ணா பற்றிய ஒரு சிறப்புச் சொற்பொழிவு ஆற்றினார்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை முதுகலை
மாணவியர் நால்வர்க்கு விடைதரு விழா

13—4—1978

வாழ்த்துச் சொல்கிறோம்

மா. அமிர்தலிங்கம்,
தமிழ்த்துறை எழுத்தர்.

எங்கள் தமிழ்த்துறை
ஒரு அரண்மனை!
புலவர் 'மணி'.. பாலசுப்பிர 'மணி'
இத்தகு மணிகள் இங்குண்டு!

எழில்தழ்ந்த இடமாகையால்
சஞ்சீவி பர்வதத்தின்
சாரலும் இங்கு வீசும்!

வண்ணத் தரையின்
அலங்கரிப்பே 'பொற்கோ'லம்!

அரண்மனையில்தானே
அரசர்கள் இருப்பார்கள்?
அதனால்தான்
செல்வ'ராச'ரும்
மோகன'ராச'ரும்
இங்கிருக்கின்றனர்!

வானுலகில் மட்டும்தானா?
இதோ . இங்கேயும்
இருக்கின்றனர் தேவர்! 'ஜெயதேவர்!'

இந்த அரண்மனையில்
நுழைந்தோர்க்கு
நுழைந்த இவர்க்கு
மூர்த்தியின் கீர்த்தி புரியும்!
சுந்தரமூர்த்தியின் கீர்த்தி புரியும்!

கெட்டிமேளம் இங்கு கேட்காது!
ஆனாலும்...
'மணவாளர்' இருப்பது இங்கேதான்!

நம்புங்கள்!
நான் சொல்வதெல்லாம்
சத்தியம்!

குறைகேட்டு முறைசெய்யவே
மனுநீதி மன்னவன்தன்
அரண்மனையில் மணிவைத்தான்;
ஆராய்ச்சி மணிவைத்தான்!
எங்கள் அரண்மனையிலும்
ஆராய்ச்சி உண்டு;
தமிழ் ஆராய்ச்சி உண்டு!
மணிகள் உண்டு;
மாணவ மணிகள் உண்டு!

அரண்மனைக் கலகலப்பிற்கு
சங்கர—சந்தரர்கள்!
பதுமநாதரின் பக்கத்தில்
அமிர்தக் கிண்ணம்!
வருணனைக்கு முற்றுப்புள்ளி!

வேதங்கள் நான்கு:
ரிக் யஜுர் ஸாம அதர்வணம்
பேறுகள் நான்கு:
அறம் பொருள் இன்பம் வீடு
இப்படியே அடுக்கலாம்...
ஆனால்...வேண்டாம்!
இந்த அரண்மனையிலிருந்து
பறந்துசொல்லும் தமிழ்க்குயில்கள் நான்கு!
அவைபாடிடுமே தமிழ்ப்பெருமை நன்கு!

தமிழ்கூறு நல்லுலகே!
சிறகடித்துப் பறந்துவரும்
இந்தச்
சின்னஞ்சிறு குயில்கள்
தமிழ்ப்பாட்டுப் பாடுதற்கு
தரணியில் வருகின்றன!

முதுகலை தந்தவர் யாம் என்பதால்
 முதுநிலை வரீனும் அவைஎமை மறவா!
 அவற்றை வழியனுப்பவே
 அரண்மனை வாயிலில்—நாங்கள்
 வந்து நிற்கிறோம்!
 வாழ்த்துச் சொல்கிறோம்!

UNIVERSITY OF MADRAS
DEPARTMENT OF TAMIL
SHORT—TERM INSTITUTE OF LANGUAGE SKILLS
A BRIEF REPORT

A Short-Term Institute of Language Skills was (STILS) conducted by the Department of Tamil, University of Madras with the liberal financial assistance of the University Grants Commission during 29-11-1978—28-12-1978.

This Institute was inaugurated on 29th November 1978 by Dr. K. Meenakshisundaram, Member of the Syndicate, University of Madras. He, in his inaugural address explained and stressed the importance of the Institute. The valedictory address was given on 27th December 1978 by Thiru C. Aranganayagam, Hon'ble Minister for Education, Government of Tamil Nadu. He appreciated the purpose of the the STILS and expressed that there is a need for a permanent Institute of this kind which will enable us to develop the regional languages in accordance with the needs of the modern developments in the other parts of the world.

On the last day of the Institute (i.e. on 28th December 1978) there was a general group discussion on the M.A. syllabus and teaching methods. The faculty members and the participants took part in the discussion. The discussion was mainly based on the questionnaire filled in by the participants. In the light of the discussion the faculty and the participants came to a unanimous decision on the following points:

- (a) The following papers should be included in the optional papers for the M.A. (Language and Literature) students.
- (1) Translation
 - (2) General Linguistics
 - (3) Creative Writing
 - (4) One of the Dravidian Languages other than his mother-tongue.

(b) Certificate courses may be made available for the language students in the following subjects which will enable the students to improve the quality of research to a great extent

- (1) Sociology
- (2) Psychology
- (3) Archaeology

(c) All language teachers should be given opportunity to get some training in Linguistics.

(d) Short-Term Institute of this kind or Summer Schools may be conducted in every summer.

Most of the staff members of the Department of Tamil, University of Madras took active part in conducting the courses. Also four eminent professors from various Institutions joined the faculty. (Vide Appendix-I for the list of Faculty members).

Thirteen Special Lectures were given by experts in the concerned areas and these lectures were mimeographed and distributed to all the participants enabling them to take part in discussion. These mimeographed lectures are worth publishing. (Vide Appendix—II for the list of Special Lectures).

The following courses were conducted in the Institute:

1. Basic Language Skills
2. Syntax
3. Word Formation
4. Translation
5. Editing
6. Mass Media
7. Creative Writing
8. Stylistics
9. Thesis Writing

The classes were conducted five hours a day i.e. 10 a.m. to 1 p.m. and 2 p.m. to 4 p.m.

About 35 participants were benefited by the Institute. They were drawn mainly from post-graduate Tamil Departments of the University of Madras. Outstation participants were provided with lodging facilities. A Course Certificate was given to each participant who underwent the courses of the Institute. There was a very good response for the Institute among the college teachers. (Vide Appendix-III for the list of participants).

We wish to gratefully state that the venture was a success. We would like to record our sincere thanks to the University Grants Commission and the University Authorities for giving us the opportunity to conduct the Short-Term Institute of Language Skills.

G. BALASUBRAMANIAN

Director

Short-Term Institute of Language Skills

(Prof. & Head, Dept. of Tamil)

UNIVERSITY OF MADRAS

MADRAS—600 005

2nd January 1979

APPENDIX—I

UNIVERSITY OF MADRAS
DEPART. OF TAMIL
SHORT—TERM INSTITUTE OF LANGUAGE SKILLS
LIST OF FACULTY MEMBERS

S.No.	Name	Address with Designation	Subject taught
1.	Dr C. Balasubramanian (Director)	Prof. & Head Dept. of Tamil University of Madras	Thesis-Writing
2.	Dr. M. Elayaperumal	Prof. & Head Dept. of Tamil University of Kerala	Grammar, Translation
3.	Thiru V. Jayadevan	Lecturer Dept. of Tamil University of Madras	Translation
4.	Dr. P. Kothandaraman	Reader Dept. of Tamil University of Madras	Syntax
5.	Thiru A.A. Manavalan	Lecturer Dept. of Tamil University of Madras	Translation
6.	Dr. M. Selvarasan	Lecturer Dept. of Tamil University of Madras	Creative Writing
7.	Dr. S.V. Shanmugam	Professor, Director in-charge C.A.S. in Linguistics Annamalai University	Basic Language Skills, Editing
8.	Dr. M. Shanmugam Pillai	Prof. & Head Dept. of Tamil Studies Madurai Kamaraj University	Mass Media, Thesis Writing
9.	Thiru M. Shanmugam Pillai	Lecturer Dept. of Tamil University of Madras	Sandhi, Editing
10.	Dr. E. Sundaramurthy	Lecturer Dept. of Tamil University of Madras	Creative Writing
11.	Dr. M.S. Thirumalai	Prof.-cum-Deputy Director Central Institute of Indian Languages Mysore	Stylistics, Word-Formation

APPENDIX—II

UNIVERSITY OF MADRAS

DEPARTMENT OF TAMIL

SHORT—TERM INSTITUTE OF LANGUAGES SKILLS

LIST OF SPECIAL LECTURES

S.No.	Date	Name	Topic
1.	12—12—1978	Kovi. Manisekaran	Short story
2.	13—12—1978	K.V. Jagannathan	Eassy
3.	14—12—1978	Tamilanban	Modern Poetry
4.	15—12—1978	T.N. Suki Subra manian	Drama
5.	18—12—1978	S. Kandasamy (Turaivan)	Language in Radio
6.	19—12—1978	Somale	Editing
7.	20—12—1978	V. Nallathambi	Language in T.V.
8.	21—12—1978	Narana Duraikkannan	Language in Journals
9.	22—12—1978	Dr. Avvai D. Nata- rajan	Translation
10.	23—12—1978	Akilan	Novel
11.	26—12—1978	Dr. S. Shanmugam	Traditional Poetry
12.	26—12—1978	Bakirathan	Journals
13.	27—12—1978	M.P. Somasundaram (Somu)	Travelogue

APPENDIX—III

UNIVERSITY OF MADRAS

DEPARTMENT OF TAMIL

SHORT—TERM INSTITUTE OF LANGUAGE SKILLS

LIST OF PARTICIPANTS

S.No.	Name	College
1.	Thiru M. Jeya Chandra Rabi singh	Presidency College Madras-600 005
2.	„ M. Kothandaraman	„
3.	„ I. Maraimalai	„
4.	„ P.K. Urappan	„
5.	Dr. R. Kumaravelan	Pachaiyapp's College Madras-600 030
6.	Dr. R. Mayandi	„
7.	Thiru S. Paramasivam	„
8.	„ Nama. Siva. Shanmugam	„
9.	Tmt. A. Amirthagowri	Queen Mary's College Madras 600 004
10.	„ Arasu Manimekalai	„
11.	„ V. Kanagasundaram	„
12.	„ V.N. Mahalakshmi	„
13.	Thiru K.V. Balasubramanian	Govt. College for men Kumbakonam
14.	„ S.R. Krishnamachari	„
15.	„ A. Manickam	„
16.	„ R. Ramalingam	„
17.	„ S. Sundaresan	„
18.	„ C. Subramania Kavirayar	„
19.	„ D. Duraisami	National College Tiruchirappalli
20.	„ M. Lakshminarayanan	„
21.	„ V.S.K. Madhavan	„
22.	„ T. Manimaran	„
23.	„ V. Nagarasan	„
24.	„ R. Ragothaman	„
25.	„ N. Rajagoplan	„
26.	„ Suba. Venkataraman	„
27.	„ G. Thirumaran	Periyar E.V.R. College, Tiruchi.
28.	„ R. Jayapal	A.V.V.M. Sri Pushpam College
29.	„ V. Kathayian	Poondi Tanjore Dt.
30.	„ G.R. Krishnamoorthy	„
31.	„ B. Masilamani	„
32.	„ R. Shanmugavelu	„
33.	„ D.R. Vadivelu	„
34.	„ V. Krishnasamy	Madras Christian College Tambaram, Madras- 600 059
35.	„ T.R. Selvaraj	„

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

தமிழ்த் துறை வெளியீடுகள்

1. திருவாய்மொழி (பகுதி 1 முதல் 10 வரை)
—ஆசிரியர் : திரு. பு. ரா. புருஷோத்தம நாயடு
2. ஆசார்ய ஹிருதய மூலம்
—ஆசிரியர் : திரு. பு. ரா. புருஷோத்தம நாயடு
3. பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி
—டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார்
4. திருக்குறள் யாப்பு அமைதியும் பாட வேறுபாடும்
—திரு. மு. சண்முகம் பிள்ளை
5. திருக்குறள் நீதி இலக்கியம்
—திரு. க. த. திருநாவுக்கரசு
6. திருக்குறள் அணிநலம்
—திரு. இ. சுந்தரமூர்த்தி
7. திருக்குறள் அமைப்பும் முறையும்
—திரு. மு. சண்முகம் பிள்ளை
8. சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள்
—டாக்டர் ந. சஞ்சீவி
9. திருக்குறளில் கற்பனைத் திறனும் நாடக நலனும்
—திரு. க. த. திருநாவுக்கரசு
10. பல்கலைப் பழந்தமிழ்
—(ப. ஆ.) டாக்டர் ந. சஞ்சீவி
11. நாக குமார காவியம்
—(ப. ஆ.) திரு. மு. சண்முகம் பிள்ளை
12. இந்திய விடுதலையும் தமிழ் இலக்கியமும்
—(ப. ஆ.) டாக்டர் ந. சஞ்சீவி
13. திருவிசைப்பா—திருப்பல்லாண்டு
திரு. மு. அருணாசலம்
- 14—17. தமிழாய்வு (நான்கு தொகுதிகள்—1, 2, 3, 4)
—(ப. ஆ.) டாக்டர் ந. சஞ்சீவி
18. அப்பாண்டைநாதர் உலா
—(ப. ஆ.) திரு. மு. சண்முகம் பிள்ளை
19. தெய்வத் தமிழ்
—(ப. ஆ.) டாக்டர் ந. சஞ்சீவி
20. பெருங்காப்பியச் சிற்றிலக்கியப் பெருந்தமிழ்
—(ப. ஆ.) டாக்டர் ந. சஞ்சீவி
22. தமிழாய்வு (ஐந்து, ஆறு, ஏழு தொகுதிகள்)
—(ப. ஆ.) டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்